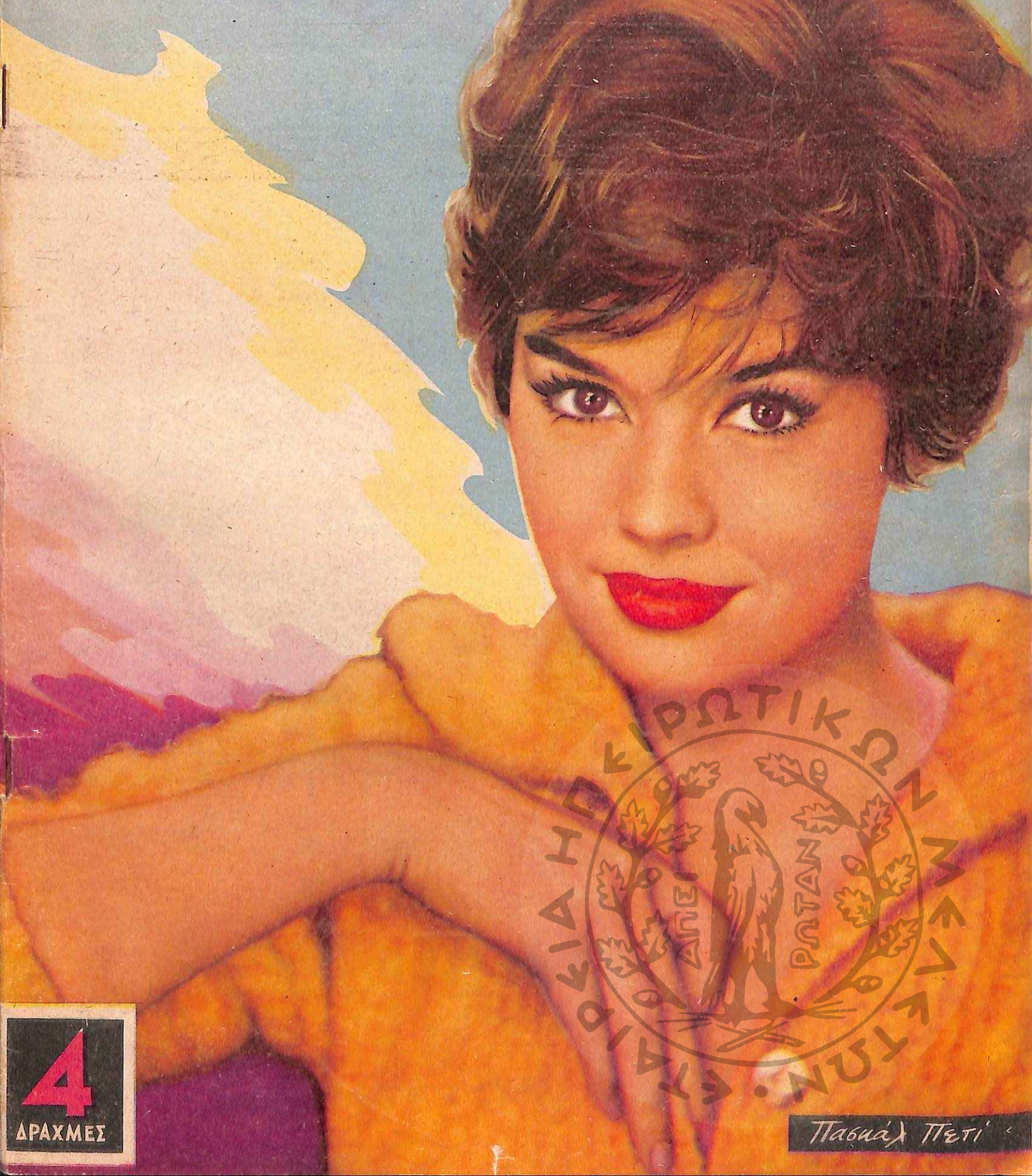

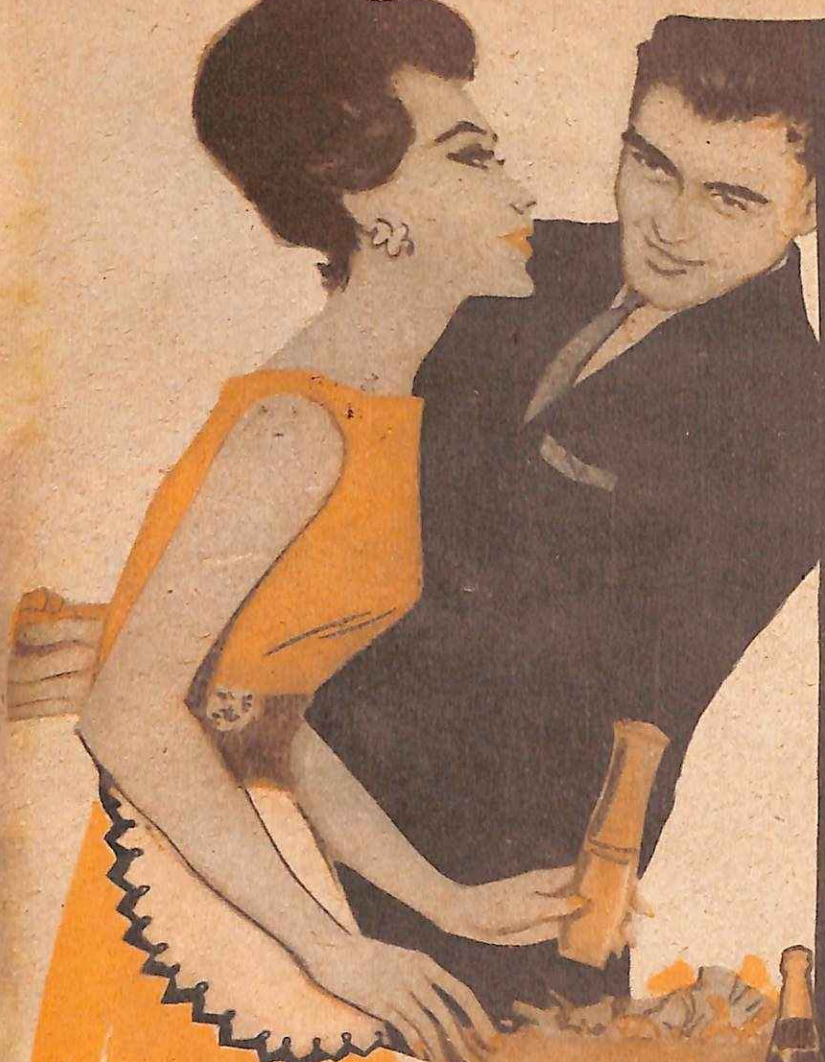
ΘΗΣΑΥΡΟΥ

4

ΔΡΑΧΜΕΣ

Παυλά Πέτι

Όλες αυτές οι λέξεις, πόθος, σκοπός, όνειρο, λαχτάρα, επιθυμία, τί άλλη έννοια έχουν παρά ότι ο άνθρωπος δεν είναι ευχαριστημένος από το σήμερα κι' όλο και κάτι ζητάει...

Εν τώ μεταξύ οι άνθρωποι και οι απαιτήσεις ταλαιπωρούν την ευτυχία. Πώς να νοιώσει ευτυχισμένος, όταν όλο και κάτι ζητάει...

Έχετε μήπως την εντύπωση ότι δε θα ήθελεν, αντί να τρέχουν πρωινάκια με τη βροχή και τον άνεμο τα παιδιά τους στο δημοτικό σχολείο να περνούσε το αυτοκίνητο...

Όλα τα ξέρουν, ξεχωρίζουν το καλό από το κακό, το καλό από το καλύτερο. Λίγο αν άφηναν μακριά σκονιά, οτ' όνειρά τους...

Σε πλήρη αντίθεση οι άλλοι. Αυτοί οι άλλοι... ίσως επειδή είναι τέτοια η ιδιοσυγκρασία τους, ίσως επειδή έχουν την ευφύνη και τη δύναμη της επιβολής στον εαυτό τους...

Η Δαλιδά με το ψαλίδι της έκοψε την τρίχα που αποτελούσε τη δύναμη του Σαυφών. Οι κουρείς των ονείρων, με τα δικά τους σύμβολα, δεν αφήνουν να φυτρώσει η τρίχα που θ' άποτε...

Ένα Πατρινό αντράγγυνο μας γράφει τώρα. Έπιστολή με δυο υπογραφές: Στάθης και Λούλα. Άλλα τι όσα ενδιαφέρουν τα ονόματα: Η ευτυχία είναι το ενδιαφέρον. Την έπλασαν

Ευτυχία

ΣΕ ΤΙΜΗ ΕΥΚΑΙΡΙΑΣ

με τα χέρια τους. Έοεις προσπαθείτε να τη φτιάξετε κτίζοντας τον ουρανό-όπτι σας. Ένα ουρανό-όπτι που δεν τελειώνει. Αυτί, που γράφουν, το πάνε από την άναποδη. Άντι να κτίζουν γκρεμίζουν. Δεν επιτρέπουν στη φαντασία τους να σκεδιάσει παλάτια. Κι' αν τους ξεφύγει καμιά φορά, ξεσκίζουν τα σκεδιά της. «Επιτρέψτε να σας πούμε ότι αντίθετα με τους άλλους...

Την έχουν την υγεία τους και την εκτιμούν. Το πρωί, πριν χωριστούν για το μόχθο της ημέρας - δουλεύουν ακληρά κι' οι δυο - φιλιούνται. Το βράδυ επιστρέφοντας ξαναφιλιούνται. Ένα νάυλον με χαρούμενα χρώματα απλώνουν πάνω στο τραπέζι τους και τρώνε. Δεν αρχίζουν από μαύρο χαβιάρι για να τραπέζι...

Σε τέτοιο τόνο συνεχίζεται η επιστολή. «Επιβεβαιώνω της ευτυχίας. Ευτυχία σε τιμή ευκαιρίας. Πάρε κόμης. Μεγάλη η σοφία σ' αυτά όλα. Είναι όμως και στοιχείο προόδου μια τέτοια τακτική. Περιορίζοντας ο άνθρωπος τις ανάγκες στο ελάχιστο...

Μία θεοσύλα το άρχικο σας όνειρο. Το επιθυμείτε. Η προαγωγή γίνεται ύστερα η λαχτάρα σας. Προέγερθε. Άν είχατε κι' ένα σπιτάκι... οτιδήποτε και το σπιτάκι. Για το δεύτερο πάτε ύστερα. Χρεάζεται τόσο για τα γεράματα... Κι' αν ποικίλατε μ' ένα αυτοκίνητάκι τη ζωή σας... Άν είχατε τα μέσα να ταξιδεύετε...

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: Ι. Γ. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ

ΓΡΑΦΕΙΑ ΔΡΑΓΑΤΣΑΝΙΟΥ 4 — ΤΗΛ. 36.781 ΤΙΜΗ ΔΡΑΧ. 4

Η ΣΚΗΝΗ σε μία έκθεσι ζωγραφικής. Ο ζωγράφος έκθεσι διάφορους πίνακες, τοπία, προσωπογραφίες και «να-τιμή μορφή». Ανάμεσα στις τελευταίες είναι κι' ένας πίνακας που δείχνει δυο μίλα κι' ένα αλάδι επάνω σ' ένα τραπέζι. Ο πίνακας αυτός είναι πραγματικά ωραίος και ο κόμος των επισκεπτών στέκεται και τον θαυμάζει περισσότερο απ' τους άλλους.

Σε μία στιγμή, λοιπόν, ένας από τους επισκέπτες — προφανώς νεόπλουτος — ρωτά τον ζωγράφο, που βρίσκεται στην

έκθεσι και καμαρώνει για τα έογα:

—Πόσο κάνουν σάς παρακαλώ... αυτά τα μίλα;

—Ο ζωγράφος που δεν τεντ' άρεσει, ούτε ο άνθρωπος ούτε η διατύπωση, στραβομουτσούνει: «Χει έλαφρά και απαντά:

— Πέντε χιλιάδες δραχμές, κύριε.

—Εμβρόντητος μένει ο φιλότεχνος πελάτης.

—Μωρέ τί μου λέτε! Δυο μίλα... πέντε χιλιάδες δραχμές! —

—Όποτε ο ζωγράφος βρίσκει την ευκαιρία να εκδικηθεί:

—Και δεν πάτε στην αγορά να ψωνίσετε κύριε; Θα τ' άρτητε πολύ φτηνότερα και τα μίλα και τ' αλάδια!

Κόκκαλο ο πελάτης, φυσικά.

★

Σ ΥΜΦΟΡΑ και λαχτάρα είναι καμιά φορά τα λεγόμενα φωνητικά ταλέντα. Νεαρός καλλιτέλεστος βρέθηκε σ' ένα κέντρο, όπου ο κενφερανέσι τον άνήγγειλε στο κοινό σαν εξαίρετικό ταλέντο τραγουδιστή και ο κόσμος δέχτηκε ν' άκούσ' ένα τραγουδάκι. Ο νεαρός έκανε, φυσικά, τ' άναζα του κι' εν τέλει εμφανίστηκε στο μικρόφωνο.

—Όποτε αρχίζει η περιπέτεια του κοινού. Λέει ένα, χειροκροτείται, παίρνει θάρρος, λέει και δεύτερο, ξεσταίνεται.

λέει και τρίτο, ένθουσιάζεται, λέει και τέταρτο, αποθαρσύνεται, λέει και πέμπτο και καλοστρώνεται με τέτοιο τρόπο στο μικρόφωνο ώστε δε δείχνει καμιά διάθεση να ξεκολληθεί. Σαφνικά, όμως, άκούεται μία καταγανακτισμένη φωνή μεθυμένον πελάτου από κάποιο τραπέζακι:

—Πικάει είσαι βρέ παιδάκι.

μου! Άι σ'τα κομμάτια, λοιπόν! Σταμάτα και καμιά φορά!...

Τα ραγδαία χειροκροτήματα της πελατείας επικυρώνουν την επείγουσα του μεθυμένου κι' ο καλλικέλεστος νεανίας αποχωρίζεται επί τέλους το μικρόφωνο με ζορισμένα μειδίσματα άνάγκης φιλοτιμίας.

Σ ΤΟ Λεωφορείο. Πρωί-πρωί. Άνάμεσα στον πατικωμένο κόσμο ένας αγαθός άνθρωπος του λαού μασαά κουλούρι πράγμα, που ένκνευρίζει έναν άλλον επίδαπτι.

—Μά, χριστιανέ μου, τί θα γινή μ' αυτό το κουλούρι σου; Λέει στον παλινό του. Γρίτς, γρίτς μέσα στο ατί μου, με τάρταρες!

Κι' ο άλλος με άπλοκή ειλικρίνεια:

—Λιγούρεψες, πατριώτη; Ό,ρίστε, πάρε νά μασουλάς κι' έού!

Και του απλώνει ένα κομμάτι απ' το κουλούρι προς μεγάλη τέρψη των λοιπών επίδαπτων.

Η κυρία που οδηγεί μία τεράστια λιμουζιλάρα έπαθε λαχτάρα. Το αυτοκίνητό της σταμάτησε κατ'εμοφία κεντρικώτα του δρόμου και δεν πάει ούτε πίσω ούτε μπρός. Η κυκλοφορία σταμάτησε κι' έπηρε ο δρόμος για δυο λεπτά της ώρας στα ταξιά, στα ιδιωτικά, στα λεωφορεία και σ' όλα τα είδη των τετραπόδων.

Κόσμος μαζεύεται γύρω απ' το αυτοκίνητο της κυρίας, που το κυττά έν άπογνώσει και λέει στους περιέρχους:

—Δεν παίρνει μπρός. Τί να τού κάνω;

Κι' ένας πιτσιρίκος της φωνάζει μασουλώντας το κουλούρι του:

—Μαντάμ, βάλ'του... πανί!

—Ο άέρας είναι πρήμες!

Και το πλήθος των περιέρχων γελά με κακάντρεχια.

★

Μ Ε καμιά φορά το γουναρικό της ή κυρία — ένα ολοκαίνουργιο — και περπατά στον δρόμο μόλις καταδεχόμενη να ρίξη ένα βλέμμα συγκαταβάσεως στον κύδην όχλο που συμβαίνει να περπατά μαζί της στο ίδιο πεζοδρόμιο.

Σαφνικά, όμως, φεύ! στραβοπατά και παρ' λίγο να σπάσ' οπ το τακουνάκι της. Κι' άκούγεται από πίσω της ή φωνή ενός λαϊκού τύπου που προφανώς την παρακολουθούσε με το μάτι κι' είχε έντυπωσιασθή σ' αυτό το πομπώδες ύφος της:

— Τώποσες;

— Άγριεμένη γυρίζει ή κυρία: — Νά μ'ή σε νοιάζει. Ζών!

Κι' ο λαϊκός τύπος με ύφος θυμωσσοφό κυτώντας και τη γούνα:

—Βρέ κύττα γλώσσα που την έχουν τα γουναρικά!

Και οι άκηκόητες έμειδίσαν.

Ο ΠΑΡΑΤΗΡΗΤΗΣ

Η Ρόμυ Σνάιντερ είναι τόσο άποροφημένη από τον κινηματογράφο, ώστε δεν τ'άρεσε καιρός ν' άκολληθεί με τον έρωτα. Πιστεύουν κατά καιρούς πως ήταν έρωτευμένη με διάφορους παρτεναίρ της, ή άλλη-θεία είναι όμως πως κανένας άνδρας ως σήμερα δεν κατάρθεσε να συγκινήσει την τρυφερή καρδιά της.

ΜΕ ΤΑ ΧΕΙΛΗ ΤΗΣ ΚΑΡΔΙΑΣ

ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΥ

(Ήρεμη συζήτηση ανάμεσα σε Έκείνον και σε Εκείνη, που γίνεται προσπαθώντας κι' από τους δυο να κρατηθεί στα έπιπεδα του ψυχρού πολιτισμού, ενώ η εσωτερική διάθεσή τους τήν προωθεί προς τόν ορσάνοικο κρατήρα που στο βάθος του κοκλάζει ή λάβα των αισθημάτων).

ΕΚΕΙΝΗ: Ξεχνάς ότι πρέπει να μείνουμε όπως είμαστε;...
ΕΚΕΙΝΟΣ (με πίκρα): Όπως έχουμε καταδικαστή να μείνουμε...

ΕΚΕΙΝΗ: Ποιος μας έχει καταδικάσει; ΕΚΕΙΝΟΣ: Η σκληρή μοίρα μας... Δεν τ' καταλαβαίνεις;... Δεν τ' παραδέχεσαι; Δεν τ' βλέπεις;...

ΕΚΕΙΝΗ: Αφού τ' καταλαβαίνω, αφού τ' καταλαβαίνουμε και οι δυο μας, δεν είναι δραματική μοιρασιά να πηγαίνουμε κόντρα στη μοίρα μας;... Είναι τ' ίδιο σ' να χτυπάμε με τ' χέρι μας ένα γρανίτινο βράχο, και νάχουμε την εκπληκτική αφέλεια να ελπίζουμε ότι από τις γροθιές μας θα γκρεμιστή!...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Και ποιος τόν ύψωσε αυτό, τ' γρανίτη;...

Μεγαλειότητα που επιβάλλεται

ΕΚΕΙΝΗ: Η σκληρή μοίρα μας... Δεν τ' είπες μόνος σου;...

ΕΚΕΙΝΟΣ (τη διορθώνει): Όχι, ή θέλησή μας... Η πεισματάρικη θέλησή μας...

ΕΚΕΙΝΗ: Κάνεις λάθος; ή θέλησή μας δεν έχει για άφορη τ' πείσμα. Την έμπνευσε τ' καθήκον και τ' στηρίζει ή λογική;...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Λόγια... ΕΚΕΙΝΗ: Λόγια τ' καθήκον;...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Και ή λογική;... Η τρέλλα είναι ή πιο ασφαλής προϋπόθεση της ευτυχίας;...

ΕΚΕΙΝΗ (του χαϊδεύει με τρυφερό έπιείκεια τ' μαλλιά): Τώρα μιλάς σαν παιδί;...

ΕΚΕΙΝΟΣ (δρμητικά): Μιλάω σαν έρωτευμέ;...

ΕΚΕΙΝΗ (κατεβάζει τ' χέρι της από τ' μαλλιά του και πνίγει στο στόμα του τήν κατάληξη της έκρηκτικής ομιλογίας του... Ξερά): Σώπα!

ΕΚΕΙΝΟΣ (όμοιος με παιδί που τ' μαλλώνουν): Νά σωπάσω;... (Φιλάει τ' χούφτα της που τ' νοιώθει μυρωμένη άπάνω σ' τα χείλια του).

ΕΚΕΙΝΗ (αύστηρά): Δέ νοιώθεις πόσο άναρμόστα είναι τέτοια λόγια για μ'ας τούς δυο—και για σένα που τ' λές, και για μένα που τ' άκούω;...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Γιατί άναρμόστα;... ΕΚΕΙΝΗ (ένεργητικά): Γιατί, άπλούστατα, μ'ας χωρίζουν όλα!... Είμαστε και πρέπει να μείνουμε δυο ξένοι...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Ποιος μ'ας υποχρεώνει;... ΕΚΕΙΝΗ: Η διάθεσή μας να μ'ην κάνουμε μιά κακή πράξη. Άπάνω σ' αυτό που λές—και που είναι...—τρέλλα, στηρίζεται, πιστεύε με, όχι ή ευτυχία μας, αλλά ή δυστυχία τ'σών άλλων γύρω μας—και ή δική μας, φυσικά! Δεν είναι δυνατό να μείνουμε όρθοι κι' άτραυματιστοι άνάμεσα σ' τ' χάος που άνοίγει μιά γενική καταστροφή, που προκαλεί μιά κατάρρευση τ'σών πάντων!... Όταν ό Σαμφών κούνησε δυνατό τις κολώνες τ'σού ναού, ήξερε καλά ότι, μαζί με τούς έχθρους του, θα θαβότανε κι' αυτός κάτω από τ' έρείπια!... Γι' αυτό, τ' γκρέμισμα που προκάλεσε ήτανε καθαρή αυτοκτονία!...

ΕΚΕΙΝΟΣ (με μιά άγρια λάμψη σ' τα μάτια): Έ, τί πιο άμορφο από μιά τέτοια αυτοκτονία;...

ΕΚΕΙΝΗ (ψυχρά, συγκρατημένα): Νά σου πώ: Κάθε άνθρωπος έξουσιάζει τόν έαυτό του, όχι όμως και τούς άλλους... Ό τρελλός Τούρκος που άνατίναξε σ' τήν Πόλη ένα όλόκληρο τετράγωνο, για να έκδικηθ' αυτήν που άγαπούσε—τ' διάβασες εδώ και λίγον καιρό σ' τις έφημερίδες—ήτανε κοινός έγκληματίας; και θα έπρεπε να τόν δικάσουνε οι ένορκοι τ'σού άλλου κόσμου και να τόν καταδικάσουνε!...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Σε τί; Σε θάνατο; Όχι, βέβαια, αφού είχε πεθάνει...

ΕΚΕΙΝΗ: Σε ζωή! Είναι μιά ακόμη πιο σκληρή καταδίκη...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Τώρα μου θυμίζεις τόν Ουγκώ: «Τό να πεθάνη κανείς είναι εύκολο κι' άπλό, δύσκολο και φρικτό είναι τ'ό να ζή!»

Γνωμικά

* Ό,τι είναι άληθινό για τήν τέχνη, είναι και για τ' ζωή.

* Νεότης! Τιποτα δέ συγκρίνεται μ' αυτήν. Είναι άνοση να μιλάμε για έμπειρία τ'σών νέων. Οι μόνοι άνθρωποι που άκούω τ' γνώμη τους με μεγάλο σεβασμό, είναι οι νεώτεροί μου. Μ' αυτούς, ή ζωή άποκαλύπτει τ' τελευταίο θαύμα της.

* Νά ξεχνάς! Αυτό είναι τ' μυστικό της ζωής.

* Η ζωή δεν είναι έπιστημη, είναι άγιο μυστήριο. Η άγάπη είναι τ' ίδεώδες της ζωής. Η αυτοθυσία είναι ό έξαγνισμός της.

(Του Όσκαρ Ουάιλντ)

* Η γυναίκα έχει υποχρέωση να νάναι γελαστή, ν' άποφεύγει τήν τεμπελιά, να φιλάει τ' μυστικά, να υποτάσσεται σ' τόν άντρα της, να νάναι ζωηρή και χαρούμενη.

* Πρέπει ακόμα να μιλάς όταν πρέπει, να μ'ην είναι ζηλιάρη, ν' άποφεύγει τις φλυαρίες, να έξουσιάζει τ' θέλησή της, να φροντίζει ν' άρση.

* Τέλος, όφείλει να νάναι τ' στήριγμα κι' ή δύναμη τ'σού συζύγου της, ή χαρά τ'σού απιτιού της, ή ποιήσι και τ' λουλούδι τ'σών δικών της.

ΕΚΕΙΝΗ: Φύγαμε όμως από τ' θέμα μας. Και αυτό είναι ότι ό άνθρωπος έξουσιάζει μόνο τόν έαυτό του: τούς άλλους πρέπει να τούς άφήνει ήσυχους—τούς άλλους που δέ φταίνε...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Κι' έμείς τί πρόκειται να κάνουμε;

ΕΚΕΙΝΗ: Δεν τ' καταλαβαίνεις;... Είναι άνάγκη να σ' τ' πώ;... Άν άφίσουμε να μ'ας παρασύρη κάτι άναρμόστο κι' άπαγορευμένο, προκαλούμε ένα σωρό δυστυχίες γύρω μας... Άνθρώπων τρίτων που δέ μ'ας φταίνε...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Τί άλλου σ' μ'ας; ΕΚΕΙΝΗ: Δεν είναι άλλου σ' μ'ας; Είναι στοιχειώδες άνθρωπιά. Εύκολο είναι ένας άεροπόρος να άνεβ' στο άεροπλάνο του και να ρίξ' άτομική μπόμπα σε μιά όλοκληρη πόλη, για να έκδικηθ' τ' σκληρή άγαπημένη του που κάβεται σε μιά γειτονιά αυτής της πόλεως! Εύκολο, ναι! αλλά σωστό;...

ΕΚΕΙΝΟΣ (στενοχωρημένος): Τί φοβερή όμως που είσαι σ' τις παραβολές! Φοβερή κι' άκαταμάχητη... ΕΚΕΙΝΗ: Γιατί έχω δίκιο... (Μιά στενόχωρη σιωπή κυριαρχεί άνάμεσα τούς).

ΕΚΕΙΝΟΣ (με δισταγμό): Τούλάχιστον... (Διστάζει να συνεχίσει)...

ΕΚΕΙΝΗ: Τί; ΕΚΕΙΝΟΣ: Νά: θα μ' άφινες... να νοιώθω... αυτό που νοιώθω για σένα;...

ΕΚΕΙΝΗ (μ' ένα λυπημένο χαμόγελο): Τί έρώτησι! Μά πώς είναι δυνατό να έμποδίσω κανείς τ' αισθήματα ενός άλλου; Μόνο τήν έξωτερική τους μπορεί να έμποδίσω και να άποφύγ'...

ΕΚΕΙΝΟΣ (θερμά): Όταν, άλλωστε, τ' αισθήματα αυτά δεν προσβάλλουν κανένα, γιατί είναι άγνά, τόσο αυτός που τ' έμπνέει όσο κι' αυτός που τ' νοιώθει μένουν άγνοi, χωρίς τ' γλυκεία σφραγίδα της άμαρτίας άπάνω τους...

ΕΚΕΙΝΗ (με ταραχή που προσπαθεί να τήν κρύψ'): Σε παρακαλώ... Σε έξορκίζω. Μ'ην συνεχίσεις!

ΕΚΕΙΝΟΣ (γλυκά ίκανοποιημένος που προκάλεσε τήν ταραχή της): Γιατί;...

ΕΚΕΙΝΗ (χωρίς να τόν κυτάξ'η): Είναι γλυστερός ό κατήφορος που π'ας να με παρασύρης και άγνωστο τ'ό τέρμα του...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Όχι για μ'ας τούς δυο... Κι' αυτό σου τ' βεβαιώνω όχι γιατί λείπει από μένα ή διάθεσι: αλλά γιατί έσύ ξέρεις να βάλεις τ' πράματα σ' τ' θέση τους...

ΕΚΕΙΝΗ: Δεν ξέρεις πόσο με ίκανοποιεί αυτό που μου λές...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Έσύ δεν άνήκεις σ' τις συνηθισμένες γυναίκες της έρωτικής ρουτίνας. Δεν είσαι ταπεινότης που προκαλεί, αλλά μεγαλειότης που επιβάλλεται!... Δεν είσαι χυδαίο γυναικάκι που δημιουργεί με συνηθισμένα μέσα συχνά ποταπά και ταπεινά, ένα καθεστώς έπιθεσμικά έκρηκτικό: είσαι μιά περήφανη προσωπικότης που περνάς με ψηλά τ' κεφάλι άνάμεσα σ' τούς στοιχειούς τ'σού άνδρικού θαυμασμού—ένος θαυμασμού που δεν τόν προκαλέσεις, αλλά που τόν επέβαλες!... (Πιο σιγά). Σαν τέτοια είμαι υποχρεωμένος να σε σεβαστώ! Μου τ' επιβάλλει τ' μεγαλείο που ξέρεις να έμπνέεις, και που καταφέρνει να πειθαρχή κάθε παράφορο αίσθημα... (Έκείνη ύψώνει τ' κεφάλι της με πικρή περηφάνεια. Έκείνος χαμηλώνει μελαγχολικά τ'ό δικό του, νικημένος...).

ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΣ

Τ'ό πνεύμα τ'σού Ναπολέοντος

Ό Μέγας Ναπολέων έλεγε, μιά μέρα, στο στρατάρχη Ντυρόκ:

—Είν' άλήθεια ότι ό κόσμος με θεωρεί φιλόδοξο;

—Μάλιστα Μεγαλειότατε, άπάντησε ό στρατάρχη. Υπάρχουν μάλιστα μερικοί που ισχυρίζονται ότι, αν μπορούσατε, εύχαρίστως θα διώχνατε τ' Θεό από τ'ό θρόνο του για να καθήσετε σεις!...

Ό Ναπολέων όμως τόν δέικοψε ζωηρά: —Α, όχι! Αυτό δέ θα τ' ήθελα ποτέ... Γιατί θα βρίσκόμουν τότε σε άληθινό άδιέξοδο, μπρός σ' τις αξιώσεις τ'σών συγγενών και τ'σών φίλων μου!...

— Ποιά ιδιαίτερη γραμματούς νομίζεις, ότι έχει τα καλύτερα προσόντα;

ΤΟ ΛΑΓΙΑΡΝΙ

— Σ' αγαπώ, Γκόλφω! Σ' αγαπώ και σε
θέλω γυναίκα μου!

ΕΛΛΑΔΙΑ

μας. Γι' αυτό είναι ανάγκη νάρθης
νά με ζητήσεις όπ' τόν κύρη μα. Φοβάμαι,
Λάμπρο μου, μή μάς νιώσει ό κόσμος. Καί
τότε αλλοίμονό μου! Τό χωριό θά μου βγάλλη

ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ ΚΑΙ ΤΟΥ ΠΟΝΟΥ

σω κάτω: Τη νύχτα που κλέψανε το Λαγυρνί
 σου, ο Λάμπρος ήταν μακριά απ' τη σάπη.
 — Πώς το ξέρεις;
 — Ήμουν μαζί του.
 — Μαζί του;
 — Όπως κάθε νύχτα. Έφευγα κρυφά από

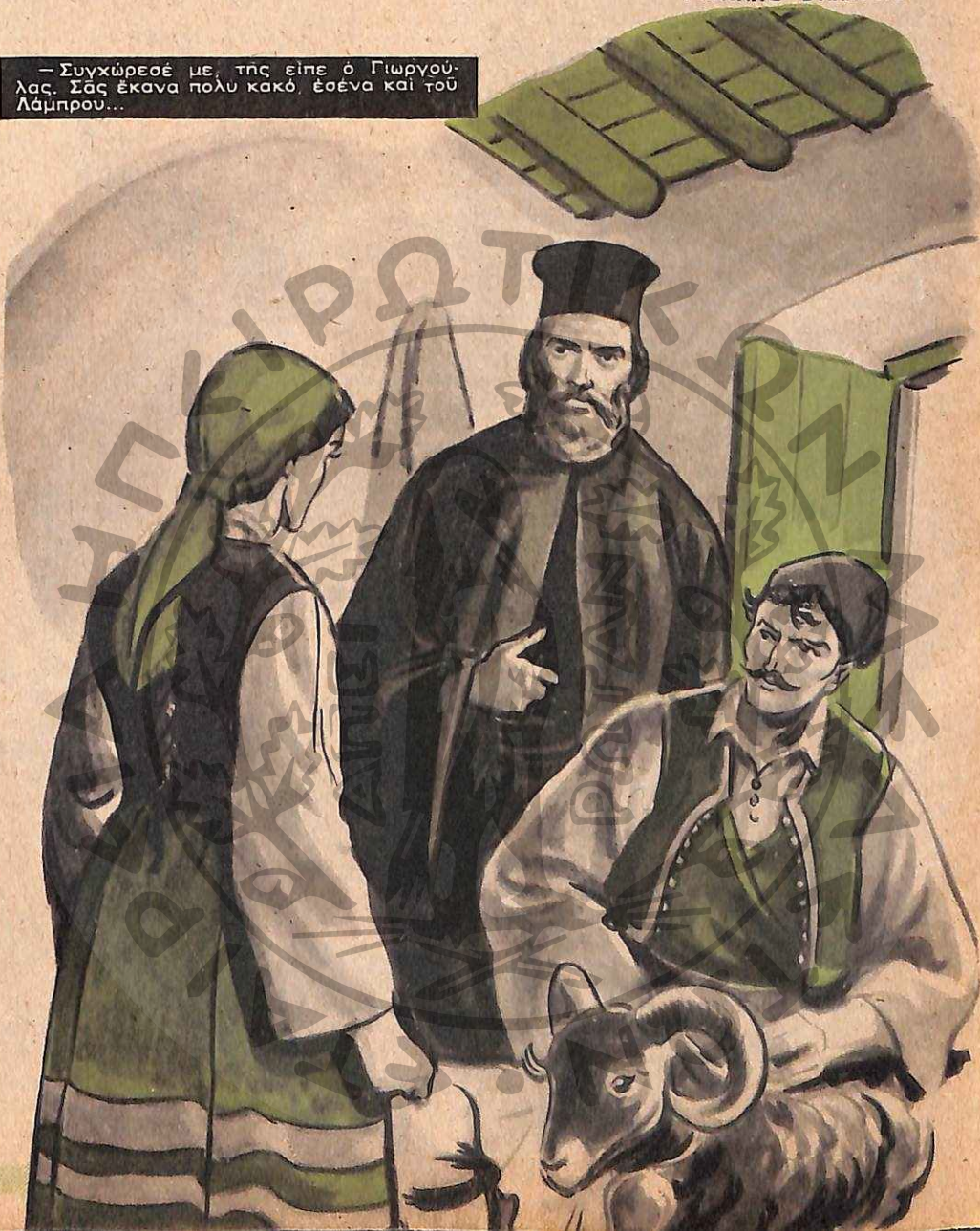
ΑΝΤΙΠΑΛΟΣ ΤΗΣ ΜΑΝΣΦΙΛΤ

ΤΑ ΨΑΡΙΑ ΤΟΝ ΓΝΩΡΙΖΟΥΝ ΚΑΛΑ

ΤΟ ΦΩΤΕΙΝΟ ΣΤΥΛΟ

Τὸ στυλό αὐτὸ, ἀμερικανικῆς κατασκευῆς, ἔχει στὸ ἐσωτερικὸ του μίαν μικροσκοπικὴν ηλεκτρονικὴν στήλην κι' ἓνα μικρὸ λαμπρόν, ποὺ ἐπιτρέπουν στὸν κάτοχό του νὰ γράφῃ μὲ εὐχερῆα ἀκόμη καὶ ὅταν βρίσκεται μέσα σ' ἀπόλυτο σκοτάδι!

ΓΙΑΝΝΗΣ ΒΗΛΑΡΑΣ

Ο Τότο και η Φιορέλλα Μάρι σε μία σκηνή της ταινίας τους «Είμαστε άνθρωποι κι' όχι ζώα».

— Πόσες ταινίες έχετε γυρίσει μέχρι σήμερα;
— Δεν τις έχω μετρήσει, γιατί δεν ενδιαφέρομαι για τον αριθμό τους... Υπολογίζω πάντως ότι θα έχω περίπου 40...
— Ποιες είναι οι τελευταίες σας;
— Έτσι στα πεταχτά θα σας πω μερικούς τίτλους που θυμάμαι: «Είμαστε άνθρωποι κι' όχι ζώα», «Κλέφτες και χωροφύλακες», «Ο χρυσός της Νάπολης» με τη Σοφία Λόρεν και η τελευταία μου «Ο νόμος είναι νόμος», μία πρωτότυπη κωμωδία, στην οποία ο Γάλλος συνάδελφός μου Φερναντέλ κρατάει τον ρόλο ενός αστυνόμου τελωνοφύλακα των συνόρων κι' εγώ τον ρόλο ενός φουκαρά μικροαπρέμπορου.
— Τώρα τι κάνετε; Δε γυρίζετε άλλη ταινία;
— Όχι, γιατί ποτέ δε δέχομαι, τι μου προσφέρουν, αν δε μελετήσω πρώτα τους ρόλους. Κάθονται, λοιπόν, συντηρούμαι με τα έτοιμα και φιλοσοφώ πάνω στις εκδηλώσεις της σημερινής μηχανικής ζωής μας. Έννοείται ότι το «κάθισμα» είναι σχήμα λόγου, γιατί εμφανίζομαι συχνά στο ραδιόφωνο και στην Ιταλική τηλεόραση, καθώς και τότε-τότε στα ελαφρά θέατρα...
— Αν επιτρέψετε, είσθε παντρεμένος, έχετε παιδιά;
— Είναι δυνατόν ένας επίδοξος αυτοκράτωρ να μην έχει φροντίσει εγκαίρως για την αυτοκρατορία και τον διάδοχο του θρόνου;
— Πρό καιρού κινδυνεύατε να τυφλωθήτε από κάποια μυτηριώδη ασθένεια των ματιών. Τώρα είσθε εντελώς καλά;
— Βέβαια, τώρα βλέπω όπως και πρώτα, χάρις στους Ιταλούς καθηγητές της οφθαλμολογίας. 'Η παρ' ολίγο τύφλωσι μου ήταν το μεγαλύτερο δυστύχημα της ζωής μου, που μου κόστισε αφάνταστα υλικώς και ηθικώς. 'Αν τελικά τυφλωνόμουν, ήμουν αποφασισμένος να θέσω τέρμα στη ζωή μου, που θα μου ήταν άχρηστη πια. Εύτυχώς ο καλός Θεός δε με εγκατέλειψε...
— Στις τελευταίες γενικές Ιταλικές εκλογές, πολλές εφημερίδες έγραψαν ότι θα παίρνατε μέρος ως αρχηγός δικού σας κόμματος. Είναι αλήθεια αυτό;
— Είχα κάνει μία τέτοια σκέψη γιατί από πολλά χρόνια τώρα πιστεύω ότι θα ήμουν ιδεώδης υποψήφιος των 'Εξωτερικών. 'Αλλά τελικά δεν πήρα μέρος. Είμαι βέβαιος, πάντως, ότι αν ζητούσα την ψήφο του Ιταλικού λαού, θα μου την έδινε ευχάριστα. 'Επιφυλάσσομαι, όμως, για το προσεχές μέλλον...
— Στο σημείο αυτό αφήνουμε τον συμπαθέστατο Τότο με τα όνειρά του και τις φιλοδοξίες του. 'Εκείνα που μάς ενδιαφέρουν περισσότερο τα είχαμε μάθει, άλλωστε. 'Όλα τα άλλα ήταν περιττά...
ΤΖΩΝ ΦΙΠΠΣ

Μιά αποκαλυπτική συνέντευξη με τον διάσημο 'Ιταλό κωμικό

Ο πιο διάσημος από τους 'Ιταλούς φαντασιζιστές - κωμικούς, μακριά από τη σκηνή του θεάτρου και τα «πλατώ» των στούντιο, είναι ένας άνθρωπος με διαρκώς λυπημένη έκφραση και κινήσεις που δίνουν την εντύπωση ανθρώπου πάμπταχου και άνεργου! Κι' ωστόσο η πιο αγαπημένη του ασχολία είναι να διαβάει φιλοσοφικά έργα και να κάνει πολλά φιλανθρωπικά έργα. Ο άνθρωπος αυτός έχει το εξής πομπώδες όνομα: Πρίγκιψ Φωκάς-Φλάβιος Κομνηνός ντε Κούρτις του Βυζαντίου, αλλά είναι περισσότερο γνωστός με το κοινότατο όνομα Τότο!

Το περίεργο είναι ότι ενώ στη Ρώμη είναι ιδιοκτήτης ενός κεντρικού διαμερίσματος πολυτελούς επίπλωμένου, ο ίδιος μένει σ' ένα... πολυτελές επίσης ξενοδοχείο, ενώ στο απέραντο σπίτι του βρίσκεται μόνο ένας πιστός υπηρέτης του.

Θέλοντας να του πάρω μία συνέντευξη, τον επισκέπτομαι στο ξενοδοχείο του. Ο Τότο με δέχεται χαμογελώντας και τρίβοντας τα χέρια του με όδηγεί σ' ένα μικρό και πολύ κομψό σαλόνι. 'Αλλά πριν μου υποδείξει να καθίσω, με προκαταλαμβάνει και μου λέει σοβαρά:

— Ρωτήστε με ό,τι θέλετε, αλλά πρέπει να ξέρετε από τώρα ότι δε θα απαντήσω σε κοινές και... ανόητες ερωτήσεις! 'Όταν άφορα το γεγονός ότι, ενώ έχω δικό μου σπίτι, προτιμώ να μένω στο ξενοδοχείο, εξηγείται από το έξης: Πιστεύω ότι ένας διάσημος ήθοποιος σαν έμένα έχει καθήκον να κρύβεται και να παρυσιάζεται σαν μυθικό πρόσωπο στους θαυμαστές του, γιατί έτσι ερεθίζει περισσότερο την περιέργειά τους, αλλά και αυξάνει την αγάπη τους γι' αυτόν. 'Εχω την εντύπωση ότι είμαι ο τελευταίος γόνος ήθοποιων, αλλά μου άρεσει πολύ αυτή η μάσκα της ανωνυμίας...

Πράγματι, ενώ ο Τότο είναι αυτή τη στιγμή ένας από τους πιο συμπαθείς ήθοποιους στην 'Ιταλία, ωστόσο πολύ σπάνια κάνει συντροφιά με συναδέλφους του και ιδίως με γυναίκες καλλιτέχνιδες.

Προτιμώ τη μοναξιά και τις φιλοσοφικές σκέψεις. Πολύ συχνά μάλιστα λέει:

— Οι γυναίκες είναι ο διάβολος προσωποποιημένος που έχειται κάθε τόσο να βάλει σε μελάνες εμάς τους αδύνατους και δυστυχισμένους άνδρες! Γι' αυτό και αποφεύγω όσο μπορώ τη συντροφιά των γυναικών!...

'Αλλά είναι καιρός να αρχίσουμε τις... σοβαρές ερωτήσεις κι' ό,τι ψαρεύουμε:

— Πότε και πού γεννηθήκατε και από πότε παίζετε στον κινηματογράφο; ρωτάμε το διάσημο κωμικό.

— Είπαμε, όχι... άφελείς ερωτήσεις, γιατί εγώ δεν είμαι σαν τους άλλους απαντάει εκείνος. Δε φρόντισα να μάθω ποτέ ούτε πού, ούτε πότε γεννήθηκα. 'Εκείνο που ξέρω καλά είναι ότι κατέχω επίσημα «χαρτί», θεωρημένα από το υπουργείο των 'Εξωτερικών, που με αναγνωρίζουν ως κατ' ευθείαν απόγονο των Παλαιολόγων του Βυζαντίου.

» Όσο για τον κινηματογράφο, σ' αυτόν παίζω από το 1944, γιατί κι' όταν ακόμη είναι κανείς πρίγκιψ και διάδοχος ενός βασιλείου χωρίς θρόνο, έχει απόλυτη ανάγκη να εργασθεί για να ζήσει αξιοπρεπώς...

Τότο με τα όνειρά του και τις φιλοδοξίες του. 'Εκείνα που μάς ενδιαφέρουν περισσότερο τα είχαμε μάθει, άλλωστε. 'Όλα τα άλλα ήταν περιττά...

— Βάλε τα γρήγορα όλα στη θέση τους, έρχονται επισκέψεις!...

Το μέλλον ανήκει ΣΤΗ ΓΥΝΑΙΚΑ!

Θα κυριαρχήσει απόλυτα στη ζωή

ΟΛΟΙ οι επιστήμονες συμφωνούν ότι το πρώτο στάδιο από το οποίο πέρασε η ανθρωπότητα ήταν το μητριαρχικό, που χαρακτηριζόταν από την απόλυτη κυριαρχία της γυναίκας, ακριβέστερα της μητέρας. Αυτή εξουσίαζε τα πάντα και στις αποφάσεις της υποτάσσονταν όλοι. 'Ο άντρας ήταν μόνο μέσον αναπαραγωγής. 'Εκτελούσε επίσης τις πιο βαρείες και επικίνδυνες εργασίες, όπως ήταν π. χ. το κυνήγι, η καλλιέργεια των αγρών και η άμυνα εναντίον των εχθρών.

'Αλλά η φιλαρέσκεια της έκαμε τη γυναίκα να ξεπέσει από την κυριαρχία αυτή θέσι και να υποδουλωθεί σιγά-σιγά στον άνδρα. Αυτή η υποδούλωση, όμως, ήταν ιδιάσιμη. Γιατί ο άνδρας-κυρίαρχος δεν έπαψε ποτέ να σκέπτεται και να εργάζεται για εκείνην που κρατούσε κάτω από την εξουσία του... Σήμερα, όμως, οι ρόλοι αντιστρέφονται. 'Η γυναίκα αναγκάζεται στην παλιά κυριαρχική θέση της. Κι' είναι πολλοί εκείνοι που προβλέπουν ότι σε προσεχές μέλλον θα ξαναπαρή την εξουσία στα χέρια της.

Πολλοί λόγοι δικαιολογούν αυτή την αντίληψη. Καί, πρώτα-πρώτα, ο αριθμητικός. Σύμφωνα με τις προβλέψεις των επιστημόνων, αν συνεχισθεί ο σημερινός ρυθμός, ο πληθυσμός της γης θα ανέρχεται το έτος 2.000 σε 5, 4 δισεκατομμύρια ψυχών. 'Απ' αυτά, τα 3 θα είναι γυναίκες. Και οι γυναίκες αυτές θα υπερέχουν σε πλειοψηφία από τους άνδρες.

'Ο Ούιλλιαμ Μάθι Κόννορ προβλέπει ότι η γυναίκα του 2000 θα έχει ύψος 1 μ. 80—1 μ. 85 και θα διαθέτει μύς αθλητού ή παλαιστή, που θα της επιτρέπουν ν' αντιμετωπίσει με μεγάλη ευκολία έναν άνδρα. 'Ο άνδρας, αντίθετα, που εργάζεται από χιλιάδες χρόνια, θα έχει φτάσει στο έσχατο σημείο του εκφυλισμού και δε θα είναι ικανός ούτε για το έργο της αναπαραγωγής.

'Ο Ούιλλιαμ Κόννορ στηρίζει τις παρατηρήσεις του πάνω στα δεδομένα της αμερικανικής ζωής. 'Ενώ η 'Αμερικανίδα γίνεται διαρκώς δυνατώτερη, ο 'Αμερικανός, τουναντίον, ακολουθεί ένα ραγδαίο στάδιο εκφυλισμού. 'Η ανδρική ανικανότητα έχει πάρει στη 'Ηνωμένη Πολιτεία τρομακτικές διαστάσεις κι' οι επιστήμονες δε βλέπουν άλλο φάρμακο για την εξασφάλιση της αναπαραγωγής από την τεχνητή γονιμοποίηση.

'Η γυναίκα είναι επίσης ανώτερη από τον άνδρα, τόσο στο βιολογικό όσο και στο ψυχικό επίπεδο.

'Η υπερβολή της στο βιολογικό επίπεδο οφείλεται σε δύο λόγους. Πρώτον στο ότι η φύση, που της εμπιστεύθηκε το έργο της μητρότητας, την ώπλισε, κάτω από τη λεπτή εξωτερική της εμφάνιση, με εξαιρετική αντοχή. 'Ο δεύτερος λόγος είναι ότι η γυναίκα, περιορισμένη μέσα στο σπίτι, κουραστική σε βαθμό απίστευτο, κατώτερη από τον άνδρα. 'Ετσι, ο οργανισμός της διατηρεί ακόμη όλη τη ζωτικότητα που.

'Ο ψυχολογικός λόγος προέρχεται κυρίως από τον προκαταβολικό ενθουσιασμό της για την προσεχή νίκη της, που την θεωρεί απόλυτα βέβαιη.

'Αξίζει να σημειωθεί ότι, τελευταία άκωχη, Ρώσοι και 'Αμερικανοί επιστήμονες συμφώνησαν στο ότι οι πρώτοι επιβάτες των κοσμικών δορυφόρων έπρεπε να είναι γυναίκες. 'Οι γυναίκες, έγραψε ένας 'Αμερικανός γιατρός, είναι πιο μικρές και λεπτοκαμωμένες, βιολογικά, όμως, υπερέχουν από τους άνδρες κι' έχουν μεγαλύτερη αντοχή απ' αυτούς στον κόπο. 'Αν είναι αλήθεια ότι χάνουν την ψυχραιμία τους, από τ' άλλο μέρος όμως, αφού περάσει η πρώτη εντύπωση, αντιδρούν αποτελεσματικότερα στα ψυχολογικά σοκ και έχουν πολύ μεγαλύτερη ικανότητα προσαρμογής. 'Η διαρκής άνοδος της γυναίκας προκύπτει και από διάφορες στατιστικές. Νά μερικοί αξιοπρόσεκτοι αριθμοί:

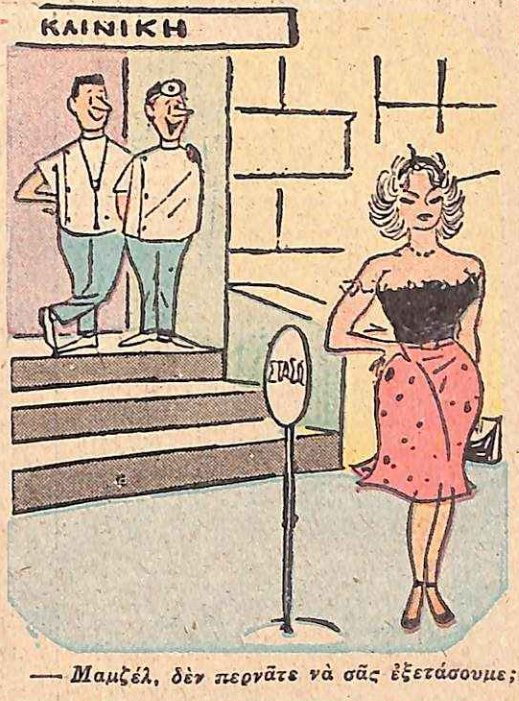
Στη Γαλλία, μεταξύ των κατεχόντων υπεύθυνες θέσεις στις μεγάλες επιχειρήσεις, αναλογούν 6 γυναίκες στους 9 άνδρες, ενώ ως πριν από μερικές δεκαετίδες οι γυναίκες εκτελούσαν βοηθητικές μόνο εργασίες.

Στο Βέλγιο 40.000 γυναίκες διευθύνουν εμπορικές ή βιομηχανικές επιχειρήσεις.

Στην 'Ολλανδία 200.000 γυναίκες κατέχουν υπεύθυνες ή διευθυντικές θέσεις σε μεγάλες επιχειρήσεις.

Στην 'Αγγλία συγκροτήθηκε τελευταία μία οργάνωση που περιλαμβάνει 72.000 γυναίκες, διευθύντριες μικρών ή μεγάλων επιχειρήσεων.

Στη δυτική Γερμανία πάνω από 600.000 γυναίκες κατέχουν υπεύθυνες ή διευθυντικές θέσεις, τόσο στις δημόσιες υπηρεσίες όσο και στις ιδιωτικές επιχειρήσεις.

— Μαυζέλ, δεν περνάτε να σας εξετάσουμε;

ΛΥΡΙΚΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

ΑΛΛΑΓΗ

Την αλλαγή μην τη ζητάς στυγνής ευτυχισμένης, κράτα εκείνο που κρατάς κι' άλλο μην περιμένεις!... Πάψε του κάκου να κυττάς να βρής μία κάποια λύση, την αλλαγή μην τη ζητάς και δε θα σε ωφελήσει!...

— 'Ακουσε αυτή τη συμβουλή και πάψε να γυρεύεις, μη θες αλλοιώτικη φίλη και ξένα μη ζηλεύεις.

— 'Ο,τι έχεις, μην το παρτάς, είναι κακό μεγάλο, κράτα εκείνο που κρατάς και μη ζητήσεις άλλο!...

Πολλές την πάθανε, πολλές, πολλοί την έχουν παθει... που δεν ακούει συμβουλές και τέτοια κάνουν λάθη. Και πάντα έρχεται στιγμή, που μόνοι τους θα πουν, ότι της πίκρας οι λυγμοί, μία γλύκα δε θα βροδνει!...

Κράτα εκείνο που κρατάς κι' ή ζήση άς κυλά, την αλλαγή μην την ζητάς γιατί μάς ξεγελάει... Κι' έτσι αν φαίνεται συχνά σαν κάποια παρηγόρια, τη μεταβάλλει σε βραχνά και μαύρη στενοχωρία!...

Κι' όμως μία τέτοια συμβουλή ποτέ δεν την πιστεύουν κι' είναι πολλές κι' είναι πολλοί, που αλλαγή γυρεύουν. Και λέει καθένας μας, βαρύς, το δάκρυ πριν στεγνώσει: 'Αχ να σε είχα πιο γοργή γλυκιά, στερνή μου γυνάι!...

ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ

Ο ΕΦΙΑΛΤΗΣ μιάς μητέρας

Το μωρό της στά νύχια του λιονταριού

ΟΙ κάτοικοι της μικρής πόλεως Βιγκεζόλο, στη βόρεια 'Ιταλία, αναταράχθηκαν όταν έμαθαν πως είχαν εφεύρει μία λιοντάρια από ένα περαστικό ταξικό. 'Ο δαυστήρ τους μπόρεσε να ξαναπιάσει γρήγορα τα δυό απ' αυτά. Το τρίτο όμως ήταν ακόμα ελεύθερο. Κατασπάρει μάλιστα μία δυστυχισμένη γυναίκα που βρέθηκε στο δρόμο του.

Τ' άλλο πρωί, ενώ μερικές γυναικοβίλες πλένανε τα ρούχα τους στη βρύση, ακούστηκε μία φωνή:

— 'Ερχεται το λιοντάρι!...

— 'Όλες τρέσανε να κλειστούνε στα σπίτια τους... Μία απ' αυτές ήταν η Μαρία Πούρο, 28 χρόνων, μητέρα πέντε παιδιών. Τα δυό μεγαλύτερα αγόρια της βρίσκονταν στο σχολείο, την ώρα εκείνη. 'Η Καμυέλα, 5 χρόνων, κι' ο Λουτζιό 18 μηνών, κλαίγανε απ' το φόβο τους, γαντζωμένα απ' το φουστάνι της μητέρας τους. Το τελευταίο παιδί, η Τερέζα, δεν καταλάβαινε τίποτα. 'Ηταν 2 μηνών μωρό και κοιμόταν ήσυχα στην κούνια του.

'Αφού κλείδωσε την πόρτα του σπιτιού της, η Μαρία Πούρο ήσυχασε κάπως. Τι είχε να φοβήθ;... Οι άνθρωποι του ταίρικού κι' οι χωροφύλακες, που κυνηγούσαν το θηρίο, θα το πιάνανε γρήγορα...

Ξαφνικά όμως, άκουσε ένα τρομαχτικό μουγκρητό, που πάγωσε το αίμα της. Στράφηκε κι' είδε έξω απ' το παράθυρό της το πελώριο κεφάλι του λιονταριού!

Την άλλη στιγμή, το θηρίο θρυμμάτισε το παράθυρό μ' ένα χτύπημα του ποδιού του και πήδησε μέσα στο δωμάτιο.

Τα δυό παιδιά βάλανε τις φωνές. 'Ο Θεός έδωσε δύναμη και θάρρος στη μητέρα τους, για να τ' αρπάξει και να τρέξει έξω, στην αλλη!

— 'Ετρεμε σύγκορμη. Δεν τό πιστεύει ακόμα πως είχε γλυτώσει!

— Και το μωρό... της έπεξε ξαφνικά μία γεύση...

— Παναγία μου! Το ξέχασα!... Βοήθησέ με, γλυκιά μου Παρθένε! Βόγγησε η Μαρία.

'Ακουσε τώρα το θηρίο να κομματιάει τα λίγα επιπλά της. Θέλησε να όρμησει πάλι μέσα, για να γυλώσει το μωρό της. 'Αλλά την κράτησαν οι γείτονες κι' οι άνθρωποι του ταίρικού που είχαν φτάσει στο μεταξύ. Δεν της έμεινε, παρά να προσευχηθεί στο Θεό και στην Παναγία, μ' όλη τη θερμή της μητρικής καρδιάς της!

— Μη φοβάσαι, Μαρία. Δεν θα το πειράξει... προσπάθησε να την ευναιρέσει μία γεύση...

Πώς να το πιστέψει όμως εκείνη; 'Εκανε σαν τρελή και προσπαθούσε να ξεφύγει απ' τα χέρια που την κρατούσαν.

— Πάρτε την από δω, είπε κάποιος. Μά τη φασαρία που κάνει, θ' αγριέψει περισσότερο το λιοντάρι!

Κανείς όμως δε μπόρεσε να την απομακρύνει από εκεί.

Οι άνθρωποι του ταίρικού είχαν φέρει ένα μεγάλο ξύλινο κλουβί, για να κλείσουν μέσα το λιοντάρι. 'Ο θηριόδαυστής, κρατώντας ένα γκουφέκι κι' ένα μπιτόνιο, προσέφερε σιγά-σιγά προς το σπασμένο παράθυρο, γλωσσός όλ' αποφασιστικός.

— Γρήγορα!... Γρήγορα! τον ικέτευε η Μαρία.

Την καθυστέρησε με μία χειρονομία και πήδησε μέσα στο σπίτι, απ' το παράθυρο. Το λιοντάρι τραβήχτηκε πίσω, μουγκρίζοντας και μαστιγώνοντας τον άρα με την ουρά του. 'Ο δαυστήρ προχώρησε προς το μέρος του, μιλιώντας του μαλακά.

— 'Εξω στην αλλη είχε απλωθεί βαθεία σιαψη.

— Παναγία μου, σώσε το παιδί μου! Ψιθύριζε η Μαρία γονατιστή.

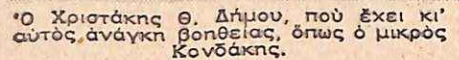
Μά κι' οι άλλοι είχαν γονατίσει και προσευχόνταν σιωπηλά. 'Ηταν μία σκηνή συγκλονιστική.

Μέσα στο δωμάτιο, ο δαυστήρ προχωρούσε ολόγεια προς το λιοντάρι. Το θηρίο τραβήχτηκε ξαφνικά πίσω και πάτησε με τα δυό του πόδια πάνω στην κούνια του μωρού... 'Η αγωνία της μητέρας κορυφώθηκε...

— 'Αλλά ο δαυστήρ άρπασε να πέση γάμο το μωρίτιο, τράβηξε προς το μέρος του το μωρό και τώδωσε απ' το παράθυρο στη μητέρα, που τσούριζε σαν τρελή στην αγορά της.

— 'Υστερα ξαναπήρε το μωρίτιο του κι' έστρωσε μ' αυτό σιγά-σιγά το λιοντάρι. 'Εξω απ' την πόρτα και μέσα στο κλουβί... 'Η φοβερή περιπέτεια είχε τελειώσει.

'Απ' την ασάντλητη όμως αγωνία που δοκίμασε η Μαρία Πούρο, στά λίγα εκείνα λεπτά της ώρας, κόπηκε το γάλα της κι' έπαψε η καρδιά της.

«ΣΚΗΝΕΣ ΑΠ' ΤΗ ΖΩΗ...»

ΠΡΟΣΩΠΑ

ΕΛΛΗ: Μια κουκλιτσική στάρλετ των αθηναϊκών δρόμων, με «χτυπητό» ύφος κι' έντυπωσιακό φτηνό ντύσιμο, κατι με ταξιδεύει ελαφρώς δεσποινίδος και ανισόρροπης κοπέλλας του αστικού κόσμου. «Ακαθόριστη κι' η ηλικία: 20-28 χρόνων. ΚΩΣΤΑΣ: Ο τύπος του ανθρώπου που πολύ πρόωρα φορτώθηκε βάρη. Πρόωρα κυρτωμένος, πρόωρα γκριζοκορταφισμένος, πρόωρα φαλακρός. Τα ρούχα του έχουν ζέφτια και τα μαγουλά του γένεια τουλάχιστον τριών ημερών. Ασπώμενα παπούτσια και η δεξιά κάλτσα τρύπη. Δάχτυλα μελανομαμένα. ΕΝΑ ΓΚΑΡΣΟΝΙ: Με κόπο σέρνει τα κουρασμένα επαγγελματικά πόδια του και κουνάει συνεχώς φιλοσοφικά την «αδίκημένη» απ' τη ζωή κεφαλή του...

ΣΚΗΝΗ 1η

(Νωρίς τ' απόγευμα, στο ερημικό «πατάρι» ενός ξεχωριστού υπαρχαίου-μπαρ).

ΓΚΑΡΣΟΝΙ: «Έτσι πού λες, δεσποινίς...» «Ένα κορίτσι σήμερα πρέπει να μην μιλάει. Βέβαια, δε σου λέω, και η όμορφιά είναι μεγάλο πράγμα. Αλλά η όμορφιά περνάει. Κι' ο καθένας θέλει να περάσει την ώρα του και να στρίψει. Με καταλαβαίνετε; Έγώ χαίρομαι που σας βλέπω τρία χρόνια τώρα με τον ίδιο κύριο.

ΕΛΛΗ: Τριτάμιου... **ΓΚΑΡΣΟΝΙ:** Τριτάμιου... Μάλιστα. Σπουδαίο γεγονός αυτό! Σοβαρός δεσμός που λένε. Πότε με το καλό θα παντρευτείτε;

ΕΛΛΗ (νευρικά): Τη βδομάδα που δεν έχει Σάββατο! **ΓΚΑΡΣΟΝΙ:** «Ε...» υπομονή.

ΕΛΛΗ: «Ως πότε;» «Ωπου να γεράσω».

ΓΚΑΡΣΟΝΙ: «Ε, μην το παίρνετε κι' έτσι. Έχετε ακόμη καιρό. Μά, ξεχάσει ο κύριος. Πάω να παραγγείλω τον καφέ του.

ΚΩΣΤΑΣ (λαχανιασμένος): «Άρχισα;» **ΕΛΛΗ:** «Όπως πάντα.

ΚΩΣΤΑΣ: Είχαμε πάρα πολλή δουλειά. **ΕΛΛΗ:** Τη δουλειά; Δουλειά του γραφείου!

ΚΩΣΤΑΣ: «Ε, φυσικά. **ΕΛΛΗ:** «Ήθελα να ξέρω τι πρόκειται να' απολαύσεις εσύ απ' αυτή τη δουλειά!

ΚΩΣΤΑΣ (με το ύφος του ανόρθου που έχει συνηθίσει σε τέτοιες συζητήσεις): Μά... υπάλληλος είμαι! Δεν το ξέρεις; Τι γ' απολαύσε δηλαδή; Κάθε μέρα μου λες τα ίδια λόγια. «Επί τριών χρόνων! Βορέθηκα να τ' ακούω.

ΕΛΛΗ: Κι' εγώ βορέθηκα να τα λέω! Υπάλληλος είσαι! Δυστυχώς! Και δουλεύεις σαν τόν σκυλί απ' το πρωί ως το βράδυ με σκοπό να χεις καλές «εκθέσεις», και να πάρεις αύξηση... «εξοκίμου υπηρεσίας» εις τόν αυτόν βαθμόν, γιατί δε θάχει φοβήσει εν τω μεταξύ ο άμεσος ανώτερός σου για να προσχής!

ΕΛΛΗ: «Ε, μά... τι να

ΓΙΑ ΝΑ ΜΑΘΑΙΝΕΤΕ

* Το χάρισμα της μνήμης στα ζώα είναι κληρονομικό; * Η άπορία αυτή απασχολεί πολλούς ζωολόγους. «Ας πάρουμε την περίπτωση του κόκκου. Το πουλί αυτό, μόλις γεννηθεί τ' αυγά του, τα εγκαταλείπει, και στη θέση της μητέρας έρχονται άλλα πουλιά και τα εκκολάπτουν. Μολαταύτα, μόλις τα μικρά βγούν απ' τα αυγά τους ακολουθούν τον ίδιο δρόμο της αποδημίας, που ακολουθούσαν κι' οι γονείς τους. Πώς γίνεται αυτό; Μυστήριο!...

* Τα φατνικά σκουλήκια και οι πυγολαμπίδες είναι τόσο άφρονες και τόσο κτηνικά, ώστε πολλές φορές οι εξερευνητές και οι κυνηγοί αγρίων θηριών μπορούν με το φως που εκπέμπουν να διαβάσουν την εφημερίδα. Επίσης στις νιφίδες οι ιθαγενείς κυνηγοί για να μπορούν να σκοπεύουν τη νύχτα, πιάνουν και στερεώνουν στο στόμαστρο του θηλιού τους φωτεινά σκουλήκια!

προίκα και ξέρεις τι μου απάντησε; «Έδώ απάνω, δε σπαινίς; Έδώ είν' έξορσις!» **ΚΩΣΤΑΣ:** Για μάς θα είναι η φωνή της ευτυχίας. «Άσε να εγκατασταθούμε με το καλό.

ΕΛΛΗ: Πότε; Πότε. Κώστα μου; «Αήδεις να λές; τώρα; Γέρασες και γέρασες! Στιγμές θ' απαγγέλλουμε και θα λέμε για «φωλιές της ευτυχίας».

ΚΩΣΤΑΣ: Τα νεύρα σου έχεις σήμερα; **ΕΛΛΗ:** Όχι, θέλω να μιλήσουμε σοβαρά. Τι σκέπτεσαι, δηλαδή; Να περάσει έτσι όλη μας η ζωή;

ΚΩΣΤΑΣ: Μά... βάλαιμ' ένα πρόγραμμα... ένα σχέδιο. «Όπως βλέπεις προχωρούμε.

ΕΛΛΗ: Τι «προχωρούμε»; Τελειώσε το σπίτι. «Βραία. Τα έπιασε; Ο ρουχισμός; **ΚΩΣΤΑΣ:** Σίγα-σιγά! Ο-λα θα γίνουν.

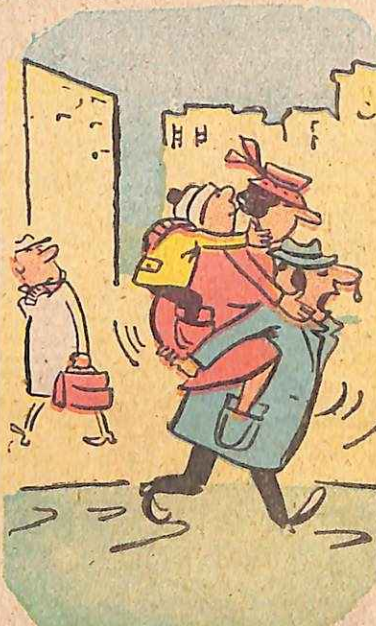
ΕΛΛΗ: Πότε σιγά-σιγά; «Όταν κι' Πίτσα θα κάνει τον τρίτο γάμο της κι' η Ξένη θα βάλει γυμνάσι. Κοροϊδεύομαι, Κώστα μου.

ΚΩΣΤΑΣ: Δε σε καταλαβαίνω σήμερα! Είσαι πολύ αλλοιωτική! **ΕΛΛΗ:** Είμαι ίσως κάπως ωμή. Αλλά χρειάζεται. Στη ζωή πρέπει να προσγειώνεται κανείς. Δε μπορεί αιωνίως να πετάει στα σύννεφα κι' απάνω απ' τα σύννεφα! Δεν είναι «αποδυνάμει»!

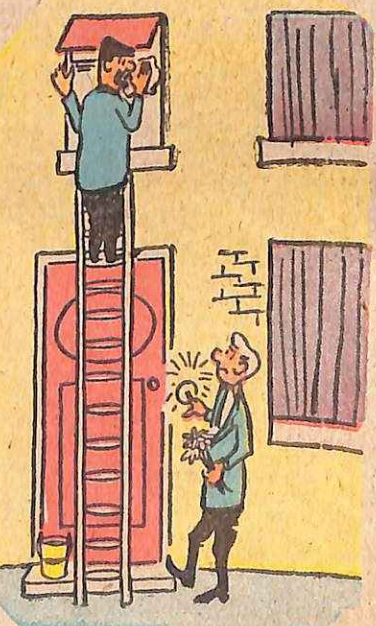
ΚΩΣΤΑΣ: «Ε, βραία! Προσγειώσου! **ΕΛΛΗ:** Αυτό κάνω! **ΚΩΣΤΑΣ:** Και πού καταλήγεις; **ΕΛΛΗ:** «Πού καταλήγω... ξέρω κι' εγώ, τι να σου πω; Πού θέλεις να καταλήξω; **ΚΩΣΤΑΣ:** Εγώ πού θέλω; «Εσύ πού θέλεις; **ΕΛΛΗ (με ύφος Μελίνας Λορώνη στην «Έντα Γκάμπλερ»):** Στις περιστάσεις αυτές... κανείς κανείς την καρδιά του πέτρα. Κώστα!... Και χωρίζεις; **ΚΩΣΤΑΣ:** «Από το θέλεις! **ΕΛΛΗ:**... «Όχι, ετο θέλω; **ΚΩΣΤΑΣ:** «Εσύ πού θέλεις; **ΕΛΛΗ:**... «Αν δε γίνεται αλλιώς... «Εγώ, βλέπεις... σου δίνω αλτρουιστικά την ε-λευθερία σου. Είσαι νέος ακόμη, θα φιάλεις τη ζωή σου. Ε-μην, θα φιάλεις; Εκείνο το μένα τι μου μένει; Εκείνο το σπιτάκι μου δεν είναι; **ΚΩΣΤΑΣ:** Και βέβαια. **ΕΛΛΗ:** «Έχεις αξιώσεις ά-πάνω σ' αυτό; **ΚΩΣΤΑΣ (με κατάπληξι):** «Οχι. Τι αξιώσεις; **ΕΛΛΗ:** Γιατί, όπως σου είπα, τάδεϊξα σε κάποιο γνωστό μου και πελκικός έπαισθη, στο μου. Τι «έπεισθη» δηλαδή; **ΕΛΛΗ:** Να με πάρη. **ΚΩΣΤΑΣ:** «Α, μπράβο! Και θα σε πάρη; **ΕΛΛΗ (κυτταίνοντας τις μύτες των παπουτσιών της):** Με τις τών παπουτσιών της; Πήρε! Προχτές, Δε στο είπα, έγινε ο γάμος. Δε στο είπα, για να μη σε στενοχωρήσω!... **ΚΩΣΤΑΣ (σιγή και κύτ-ταγμα):**... Μπα!... Δε θα με στενοχωρούσε! Έσύ θα στενοχωρούσες που θα σου λέγα, ότι το σπίτι δεν είναι ούτε δι-δο, ούτε δικό μου!... «Ε-κο σου, ούτε δικό μου!... **ΕΛΛΗ:** Μωρέ χαρά στο σπίτι! Στην άκρη του κόσμου, στη Φιλοθέη! **ΚΩΣΤΑΣ:** Πρώτης τάξεως είναι. Κάποιος λέει απ' τα χί-λια. **ΕΛΛΗ:** «Εγώ τάδεϊξα σε κάποιο γνωστό μου και τόν ρώτησα αν θα το ήθελε για

— Δεν έπρεπε να κρεμάσεις το σακκάκι σου σ' αυτή την καρέκλα, χτές το βράδυ!...

— Δε μπορείς να πας λίγο πιο γοι-ορα, Λεωνίδα;

Ο μογιάτζης: Προίμενα λίγο. Είναι ακόμη στο υπάτιο!

ΕΨΙΑΟΝ

Αθηναϊκό αίσθηματικό και δραματικό μυθιστόρημα υπό Χρ. Κ. Χαιροπούλου

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Η Μαριάνθη επισκέφθηκε το Νότη και του «άπεκάλυψε» ότι η «Ελλά» ήταν από καιρό φιλενάδα του Άρμανη και ότι με τα λεφτά που έπαιρνε από αυτόν, πληρώνει τις χασούρες του στο χαρτιά. Ο Νότης κυμηνό να την πνίξη, μα η γεροντοκόρη συνέχισε τις συκοφαντίες της ότι η «Ελλά» συναντούσε κρυφά τον Άρμανη στο διαμέριό του. Ο Καμέλης έδωσε άσχημα τη Μαριάνθη κι' έπειτα πήγε στον πεθερό του και του διηγήθηκε ότι είχε μάθει από αυτήν. Εκείνος όμως δεν πίστεψε αυτές τις συκοφαντίες και ξέφυγε στο γαμπρό του πως θα είχαν συμβεί τα πράγματα. Κατόπιν ανέθεσε την υπόθεση της κόρης του στο μεγάλο δικηγόρο Μελισσιόδη, που ήταν πολλός φίλος του και πρότεινε στο Νότη να μείνει στο σπίτι του.

— Έχεις δίκιο, πατέρα. Να κά-σων.

Κοιμήθηκαν και οι δύο τους πολύ λίγο. Το πιο μεγάλο μέρος της νύχτας το πέρασαν συζητώντας για την «Ελλά». Δεν είχε χαράξει καλά-καλά, όταν ο γεροντοκόρης βγήκε από το σπίτι του. Γύρισε με μια εφημερίδα στο χέρι του, κατάχλωμος. Ο Νότης, που είχε ευπνήσει κι' αυτός, ύστερα από ένα σύντομο, ταραγμένο ύπνο, κατάλαβε από το ύφος του πεθερού του, ότι κάποιο καινούργιο χτύπημα τον είχε πονέ-σει...

— Τι τρέχει;... ρώτησε σιγά.

— Να διδάσκει... του είπε με δραματική απλότητα ο Καρτσινός, δίνοντας του την εφημερίδα και πέφτοντας αποκαμωμένος σε μια καρέκλα...

Αρταξέ ο Νότης την εφημερίδα και είδε άμεσως στην πρώτη σελίδα τους μεγάλους, έντυπωσιακούς τίτλους από το «ερωτικό δράμα» που αποτελούσε το ζήτημα της ημέρας... Με σφιγμένα δόντια διάβασε το ρεπορτάζ, με όλες τις λεπτομέρειες, πραγμα-τικές ή φανταστικές, των «περιπέτειας της «Ελλάς Καμέλ» με το θύμα της». Από τα γραφόμενα έβγαλε ολοκάθαρα το τόσο αυθαίρετο συμπέρασμα: «Οτι η γυναίκα, που σκοτώθηκε, ήταν φιλενάδα του άντρα, που σκοτώθηκε, κι' αυτός της έδινε συχνά λε-φτά: ότι την ημέρα του εγκλήματος πήγε, όπως πάντα, να του πάρη κάποιο καινούργιο ποσόν. Φαίνεται, ότι απάνω εκεί διαφωνή-σανε, μαλλώνανε, ήρθανε στα χέρια, η «Ελλά» τον έστρωσε απότομα, αυτός έπεσε, χτύπησε σε μια γωνία και σκοτώθηκε!...

— Τι κακοήθειες! μουρμούρισε, γεμάτος θυμό ο Νότης.

Καυτά δάκρυα κατακυλούσανε στα μά-γουλα του Καρτσινού:

— Έγκληματικές κακοήθειες! Δε φταίνε όμως οι δημοσιογράφοι...

— Άλλα; Ποιος φταίει;

— Αυτόι που τους πληροφόρησαν για όλ' αυτά...

— Δηλαδή;

— Να διδάσκει παρακάτω και θα δής... Με μάτια πυρετικά ο Νότης διάβασε πα-ρακάτω. Και είδε τη συνέντευξη με τη Μα-ριάνθη Άρμανη, την αδερφή του θύματος. Αυτή έδινε συγκεκριμένες λεπτομέρειες για την ερωτική σχέση του αδερφού της με την «Ελλά Καμέλ». Συχνά, η γυναίκα αυτή ά-νεβαινε, όταν έλειπε ο άντρας της, στο δια-μέριό του Άρμανη, συχνά κατέβαινε κι' αυτός στο δικό της... Κι' ακόμη πιο συχνά ο Άρμανης είχε διευκολύνει το Νότη Κα-μέλ, πληρώνοντάς του τις μεγάλες χασού-ρες του από τα χαρτιά...

Ο Νότης τσαλάκωσε την εφημερίδα.

— Το φίδι!... μουρμούρισε. Όσα είπα σε μένα είπα και στους δημοσιογράφους...

— Γιατί; Νόμιζες, ότι θα τα κρύβω από τους δημοσιογράφους;... Το φίδι θέλει να δαγκώσει, να χυση το δηλητήριο του...

Ο Νότης σπρόκθηκε κι' άρχισε να περπα-τάει νευρικά απάνω-κάτω...

— Και τώρα;... Τι θα κάνουμε; ψιθύρισε.

— Τι μπορούμε να κάνουμε, παρά να πε-ριμένουμε την ημέρα της δίκες, που έλτι-ζαμε, ότι θα αποκαταστήση την υπόληψή της

φτωχιάς της «Ελλάς, που δεν έφταίσε σε τίποτα...

«Πού δεν έφταίσε σε τίποτα...»

Αυτά τα λόγια στριφογυρίζανε στο κε-φάλι του Νότη, δεν είχαν όμως άμεσο αντί-κτυπο με τη συνείδησή του... Ναι, η συκο-φαντία της Μαριάνθης είχε πιάσει τόπο και στη δική του την ψυχή... Δεν ήθελε να το πιστέψη, όμως δεν την ένοιωσε άπόλυτα άθωα την «Ελλά»...

Ο γερο-Καρτσινός, που τόν κύτταζε με έπιμονή, σά να κατάλαβε τις εσωτερικές αμ-φιβολίες του, πρόσθεσε με δύναμη, με πεποί-θησι:

— «Η «Ελλά» είναι άθωα, Νότη! Αυτό πρέ-πει να μην το ξεχνάμε, να μην το παραγνω-ρίζουμε!... Για να της δώσουμε τη δικαίω-ση, για να κάνουμε την άθωότητά της να λάμψη, είναι απαραίτητο να πιστεύουμε έ-μεις πρώτοι απ' όλους στην άθωότητά της!

«Αν έμεις, που την αγαπάμε, που της χρο-στάμε την αγάπη μας, δεν την αγκαλίζουμε με την πιο ανεπιφύλακτη πίστι μας, τότε οι ένοιοι, οι τρίτοι, οι αδιάφοροι, δε θα πιστέ-ψουν ακόμα πιο πολύ στην άθωότητά αυτή, την αναμφισβήτητη...

Ο Νότης μάζεψε μιαν απάντησι:

— Μά... Όλοι πιστεύουμε στην άθωό-τητα της «Ελλάς»...

— Δεν πιστεύουμε, Νότη... Δηλαδή, δεν πιστεύεις εσύ...

— Έγώ δεν πιστεύω...

— Ναι! έσύ! Στο βάθος της ψυχής σου έχει κατασταλάξει η αμφιβολία... Αυτές οι κακοήθειες της αδερφής του Άρμανη, που άκουσες, σε κλονίσαν... Και ο κλονισμός σου έγινε ακόμα πιο μεγάλος τώρα, που διάβα-σες τα ίδια πράγματα στην εφημερίδα!...

Τώρα που η κακοήθεια και η συκοφαντία έ-γιναν διασυρμός δημόσιος, δηλητηριάστηκε εντελώς η πίστι σου!...

Εκλείνε τόσο μικρό παράπονο ο τόνος του γερο-Καρτσινού, που ο Νότης άναστατώθηκε.

— Όχι, πατέρα... βεβαίως τον πατέρα της «Ελλάς». Δεν κλονίστηκε η πίστι μου ούτε μια στιγμή! Η «Ελλά» είναι και μένει άθωα για τη λατρεία μου, για την εκτίμησή μου...

— Όσα άκουσες κι' εσύ διάβασες, είναι έλενα ψέματα! Άκου με έμένα, που στο

ΝΟΣΤΑΛΓΙΚΟΙ ΜΟΝΟΛΟΓΟΙ

Ο καφενές...

Ο καφενές του Μπαρμπαρά —άχ! πως έκαναν φτερα τα έρνια τα χρόνια:— γνώρισε δοξες και τιμές, είχ' ένα γερικό εκκρεμές και γερικά γκαρόνια.

Του Μπαρμπαρά τόν καφενέ τόν είχαν πιάσει — μα το ναί! — οι πιο τρανοί ψυρριώτες, πουδιναν «μάχες» τρομερές —πρόφες, κοντίνες και ξερές, μπεςίκια και μπελότες.

Κι' αν άκουε ο καφενές βριαίες, καυγάδες και φωνές δεν γινίκαν στραπάτο. Όλοι μαζεύαν την κύρα σαν βόσπανε του Μπαρμπαρά την άλασπη τη φάτσα.

Μα πάει κι' αυτός!... Καλή ψυχή!

Επλήρωσε — το δυστυχ! — το κόσμου την κακία.

Στη θέση του έχει κτιστή —μναντά Σουσού σωστή, φτυστή — μια πολυκατοικία.

Κι' εκεί που ήταν μια φορά ο μπεςάκτας του Μπαρμπαρά, για χρόνια και χρόνικα, πούλαν κοπέλλες τώρα πιά —τι καταντία κι' άπονθρωπία! — γρανίτες και χωνικά...

Γ. ΓΙΑΝΝΑΚΟΠΟΥΛΟΣ

λέω, έμένα, που τη γέννησα την κόρη μου, που την έρω, που δεν είναι δυνατό να πέ-φτω έξω...

— Είμαι σύμφωνος μαζί σου κι' εγώ...

— Να είσαι σύμφωνος, όχι με τα χείλια, μα με την ψυχή: να μην την άθωνή μόνο το στόμα σου, αλλά η πραγματική σου διά-θεσι, σά δικαία έτυμνηρη! που της χρο-στίζεται — ίδιος από σένα...

Έσκυψε ο Νότης το κεφάλι του και δέ μίλησε, νοιώθοντας πόσο ο γέρος είχε δί-κιο.

Πιο δυνατό, ο Καρτσινός συνέχισε:

— Για σένα, Νότη — μην το ξεχνάς — ή φτωχιά η γυναίκα σου έμπλεξε σε όλο αυτό το φοβερό αδιέξοδο!...

— Το ξέρω, πατέρα... ψιθύρισε ο Νότης. Και είναι περιττό να μου το θυμίζεις...

— Ζούσε μαζί σου εύτυχισμένη, εξακολού-θησε ο Καρτσινός, άμείριμη, ικανοποιημένη από όσα κέρδιζε, τα πολλά ή τα λίγα, χω-ρίς να ζητά περισσώτερα — μια κι' είχε για αντίδοτο πολύτιμο την αγάπη σου... Και ή-θε ή θέλλα να άναστατώση την ήρεμη ζωή σου: ή θέλλα που την προκαλίσες εσύ, Νότη — με ελαφρυτικό σου την καταστρεπτική έπίδρασι αυτού του έλεινού ανθρώπου, που δε ζή πιά... Σας πρόσφερε και τους δυο ή θέλλα — έσένα πρώτον, αυτήν δεύτερη. Έ-κείνη, δηλαδή, μην ξεχνάς, ότι παρασύρθηκε γιατί ζήτησε να γλυτώση έσένα από τη δί-νη, να σε τραβήξη από το γκρεμό. Κι' έπεσε αυτή!

— Τα ξέρω όλα αυτά, πατέρα... είπα σι-γά, λυπημένος ο Νότης. Με πληγώνει, που μου τα λές...

— Όχι, πρέπει να στα λέω, καλό μου παι-δί, γιατί ίσως ξεχνάς, ότι κι' αν ακόμα η «Ελλά» ήταν ένοχος — που δεν είναι... — θα έπρεπε να τη συχωρήσεις...

Ο Νότης έσφιξε φτασμένικα τις γροθιές του:

— Αν ήταν ένοχος, ψιθύρισε, θα τη συ-χωρούσα ίσως, μά... δε θα ξεχνούσα ποτέ! Η συγγένειά είναι κάτι που επιβάλλεται, όχι όμως και η λησμονία...

Ο γέρος τόν κύτταζε σιωπηλός.

Μπορούμε να συγχωρήσουμε, συνέχισε, με μικρή σιγουρία, ο Νότης, αν δε μπορέ-σουμε όμως να ξεχάσουμε, κανείς δε μπορεί να μας το επιβάλλει...

— Εσύ δεν έχεις τίποτα να ξεχάσεις... του είπε ο Καρτσινός. Αντίθετα, έχεις να θυμηθής την άπεραντη αγάπη, την ολοκλη-ρωτική άφοσίωσή της γυναίκας σου, που, για να σε σώση, έδωσε τα πάντα, ακόμα και την ελευθερία της — πιο πολύ: την υπόληψή της...

Δε μίλησε ο Νότης. Η σιωπή του όμως ήταν κάτι πιο πολύ από ευχλωπή: Μάν-τευε κανείς εύκολα, ότι, κάτω από τη σιωπή αυτή, κρυβόταν η δυσπιστία... Ο Νότης μπορούσε να συχωρήσει, όχι όμως και να ξε-χάση αυτά δε συκοφαντία, που είχε άκού-σει για τη γυναίκα του...

ΙΗ'.

Οι εφημερίδες συνεχίσανε για αρκετές μέ-ρες το ενδιαφέρον και συνταρακτικό ανάγνω-σμα γύρω από την υπόθεσι της «Ελλάς Κα-μέλ»...

Ο Νότης διάβαζε καθέτι που γραφότανε με απληστη δίωξη, με παθολογική ανάγκη να μάθι όλα αυτά τα προσβλητικά και ψεύτικα, που λεκιάζανε αλύπητα τη φτωχιά της ύ-ποληψή — και, φυσικά, το δικό του όνομα...

Ο γερο-Καρτσινός τα διάβαζε κι' αυτός, λυπημένος κι' άνησυχος, όλα αυτά... Κατα-λάβαινε, ότι η έλεση αυτή φιλολογία δεν ήταν δυνατό παρά να έπηρεάση καταστρε-πτικά την ψυχή του γαμπρού του, να κουρε-λιάση την εκτίμησή, που είχε στη γυναίκα του και να τσαλάκωνι την πίστι του σ' α-υτήν... Τί νακανε όμως ο φτωχός γέρος; Έ-νοιωσε, ότι αυτό που γινόταν ήταν η πιο μεγάλη καταστροφή... Γιατί, έτι τέλους, από την περιπέτεια αυτή η «Ελλά» μπορούσε να βγί άπολυτρωμένη, με μιαν άθωωτική από-φασι, που θα τη δικαιώνει πανηγυρικά: μέσα στη συνείδησή του Νότη γινότανε μια φο-βερή πάλη: Η πίστι του, η τυωλή του έμ-

πιστοσύνη στην αγαπημένη του γυναίκα, πά-
λευε απεικονισμένα με το σκυφατικό βόρβο-
ρο, που συσώρευε πλάι της η κοινή γνώμη...
Ο Μελισσιδής, ο διάσημος ποινικόλογος,
πούχε αναλάβει την υπεράσπιση της φτω-
χικής γυναίκας, ήταν απόλυτα αίσιοδοξος
για το αποτέλεσμα της δίκες.
— Οπωσδήποτε, θα έχουμε αθωωτική έτυ-
μηση... βεβαίως... τον Καρτσινό και το
Νότη.

Ναι, με την ίδια αθωωτική έτυμηση...
μπορούσε κανείς να την περιμένει κι' από
τούς ανώνυμους κι' αφανείς ενόρκους της
κοινής γνώμης...

Γι' αυτό αμφέβαλλε πολύ ο γέρο-Καρτσι-
νός, που ήξερε, ότι η καταδίκη αυτών των
δευτέρων ενόρκων, δεν ήταν δυνατό παρά να
έπηρεάζει καταστρεπτικά και για πάντα την
ψυχή του Νότη... Τί να κάνει όμως;... Πώς
να αντιδράσει;... Με ποιόν τρόπο να αμυνθεί;...

Λίγο-λίγο, ο θορύβος κόπασε στις έφημε-
ρίδες, "Άλλα θέματα έκτοπισαν την υπόθεση
της "Ελλην Καμέλη" από το προσκήνιο της
επικαιρότητας...

Κι' έμεινε η υπόθεση δραματικά επίκαιρη
μόνο για την ίδια την κατηγορούμενη, και
γι' αυτούς, που την αγαπούσαν... τον πα-
τέρα της, τον άντρα της... και που περι-
μέναμε τη δίκη της, γεμάτη αγωνία... Κάθε
μέρα όμως, ο Νότης ένοιωσε να μεγαλώνει
η δυσπιστία του για την "Ελλη".

Τώρα, δηλαδή πια η κοινή γνώμη, δηλητηρια-
σμένη από τις έφημερίδες, έβλεπε την "Ελλη
Ενοχή... Κι' αν πολλοί ακόμα δεν πιστεύανε,
ότι είχε σκοτώσει τον "Αρμανή", σχεδόν όλοι
δμως την πιστεύανε έρωμένη του... Κι' ήταν
αυτός που της αποδίδανε ένας έρωτας χω-
ρίς ελαφρυντικά: "Ενας έρωτας που δεν τον
ένεπνεαν η διάθεση, ο αυθορμητισμός, το πά-
θος, επί τέλους, που παρσάρει τα πάντα
στο όρμητικό περασμά του, αλλά τον κατηύ-
θυνε σκοτεινό το σύμφερον, τον καθοδηγού-
σε ο πρστυχος και χυδαίος υπολογισμός...

Η "Ελλη Καμέλη δεν ήταν η άκαριτη κι' α-
συλλόγιστη πεταλούδα, που είχε κώσει στη
φωτιά του έρωτα τα φτερά της... Ήταν η
αποκρουστική γυναίκα, πουχε δοθή στην έ-
ρωτική παρανομία με το μυαλό, με τη λο-
γική, και διόλου με την καρδιά, κι' είχε προ-
δώσει τη συζυγική πίστι χωρίς ελαφρυντικά...
Πώς να αντισταθίσει κι' ο Νότης τον κύμα
της γενικής αγανάκτησης πουχε παρσάρει
τη γυναίκα του, πώς να αναπνέει το όρ-
μητικό ρεύμα, που την οδηγούσε στην άδυσ-
σο για να τη βουλιάσει αλύπητα;...

Τα έβλεπε όλα αυτά ο φτωχός ο Καρτσι-
νός... ο μόνος πουχε μείνει πιστός στη
βεβαιότητα, ότι η κόρη του ήτανε θύμα...
— Κι' ένοιωσε περισσότερο από λύπη, πανικό!
Κι' άπορούσε ο δυστυχισμένος πατέρας πώς
μπορούσε, μέσα από όλη αυτή την πυγνή
αμόσφαιρα, πουχε μαζέψει το ψέμα γύρω
από την κόρη του, να λάμψει ευεργετική ή
αλήθεια...

Γι' αυτό, ένα βράδυ, πήγε μόνος του, χω-
ρίς το Νότη, να βρή τον παλιό του φίλο το
Μελισσιδή.
"Ο διάσημος δικηγόρος τον δέχτηκε με τη
συνηθισμένη του έγκαρδιότητα: Σηκώθηκε,
πήγε να τον προπαντή, τον άγκάλιασε,
τον έβαλε να κάτσει κοντά του... Ο Καρτσι-
νός έπεσε αποκαμωμένος σε μία πολυθρόνα.
— Τι συμβαίνει;... τον ρώτησε ανήσυχος
ο Μελισσιδής.

Χοντρά δάκρυα κυλούσαν από τα μάτια
του Καρτσινού... λέει καμιά όμως δε βγήκε
από τα χείλια του, που τρέμανε...
"Ο δικηγόρος σηκώθηκε, πήγε κοντά του,
τον χτύπησε στον ώμο:
— Δεν είπαμε, καλέ μου φίλε, ότι πρέ-
πει, είναι απαραίτητο, να μη χάνουμε το
θάρρος μας;... του είπε.

Τα δάκρυα κυλούσαν εξακολουθητικά, χω-
ρίς τα λόγια να εξηγούν την άφορη
τους...
— Ναι, καταλαβαίνω, ξανάπε ο Μελισσι-
δής, ότι η περιπέτεια σου είναι σκληρή... ό-
μως, με θάρρος, υπομονή κι' επίμονη, δεν εί-
ναι δυνατό παρά να νικήσουμε!...

Τα δακρυμένα μάτια του άτυχου πατέρα
κυττάζανε απήλστα το δικηγόρο. Και τα
χείλια του κουνήσανε για να τον ρωτήσουνε
σιγά:

— Λές... να την αθώωσης την "Ελλη;...
— Το πιστεύω οπωσδήποτε, με τη βοή-
θεια του Θεού!... τον βεβαίωσε ο Μελισσι-
δής. Δηλαδή, πιστεύω να πέσω τους ενόρ-
κους για το ότι η "Ελλη Καμέλη είναι θύ-
μα των περιστάσεων και του χυδαίου κιτρι-
νισμού μερικών έφημερίδων...

— Κανείς δεν την πιστεύει αθώα!... ξέ-
σπασε σπαρτακτικά ο Καρτσινός. Ούτε ο ί-
διος ο άντρας της... αυτός που γιά να τον
σώσει χάθηκε αυτή!...
— Πώς το ξέρεις;...
— Το ξέρω... Το βλέπω... 'Από την πρώτη
στιγμή, ακόμα πριν έρθουμε σε σένα, ο Νό-
της είχε κλονιστεί...

— Για ποιο λόγο;... Δεν την ήξερε τη
καρδιά ενός κλονισμένου ανθρώπου την ίδια,
ότι η γυναίκα του τον άπατούσε, όταν αυτό
το πρόσωπο και χυδαίο του το βροντοφωνή
δλος ο κόσμος γύρω του;...

— Είδες που το λες και μόνος σου, Φάνη;...
— Το λέω γιατί το βλέπω, που να πάρη
ή όργη! Και δε μπορώ να βρω λύση! Αυτό
είναι ζήτημα έντελως ψυχολογικό... Ξεφεύγει
από τη δουλειά του υπερασπιστή...

— Το ξέρω, καλέ μου, παλιό μου φίλε, που
η πίστη φίλια σου μου προσφέρει σ' αυτή
τη φοβερή δοκιμασία τη μοναδική έλπίδα, το
μοναδικό αναμικτό φως... Ξέρω, ότι δεν εί-
ναι δουλειά του δικηγόρου αυτό που με παι-
δεύει είναι όμως, χωρίς αμφιβολία, δουλειά
του φίλου, και αυτόν ήρωα να παρακαλέσω
σήμερα...

Νευρικός ο Μελισσιδής, άναψε ένα τσι-
γάρο:
— Και τί να σου κάνη κι' ο φίλος, Λάμ-
προ μου;... Είναι κάτι αυτό, που ξεφεύγει
από όλες τις ικανότητες των τριών!... Κά-
τι που νομίζω πως μπορεί να το τακτοποιήση
μόνο η κόρη σου...

— Η κόρη μου όμως, βλέπεις, είναι φυ-
λακισμένη... Πώς να επηρεάση τον άντρα της
από κει μέσα που βρίσκεται;...
— Τότε να περιμένουμε να βγή... αφού
θα αθωωθεί... και τότε θα πείσει τον άντρα
της για την αθωότητά της...

— Και, ως τότε, θα άφισουμε αυτό τον
δυστυχισμένο να δηλητηριάζεται όλο και πιο
πολύ;... Δε φοβάσαι μήπως αποκρουστικώς
μέσα του η βεβαιότητα για την ένοχη της
"Ελλην, κι' ύστερα είναι αδύνατο ν' αλλάξει
η γνώμη του;...

— Τί να κάνουμε, Λάμπρο;... Τί άλλο
μπορούμε να κάνουμε;...
— Δεκά ο Καρτσινός του πρότεινε:
— Μήπως... αν του μιλούσε έσύ;...
— Έγώ;... Και νομίζεις, ότι θα με πι-
στέψη πιο πολύ από σένα;...
— Έσύ είσαι τρίτος; δεν είσαι πατέρας
της "Ελλην, όπως έγώ... Δεν ενδιαφέρεται
άμεσα για την αποκατάσταση της τιμής της,
αλλά, πιο πολύ, για την εύτυχία της... ο-
πως άμεσα, με ολοκληρωτικό φανατισμό, με
πεισματάρικη, άμετακίνητη πίστι, ενδιαφέρο-
μαι έγώ... Μπορεί, λοιπόν, σένα να σ' α-
κούση πιο πολύ από μένα...

— Ο Μελισσιδής, έδωσε το τσιγάρο του:
— Να του μιλήσω, λοιπόν... έλεγε. Δεν έχω
αντίρρηση καμμία να του μιλήσω... Κι' ές
έλπίσουμε, ότι θα καταφέρω να του αλλάξω
την πεποίθηση που του έχει δημιουργήσει η κα-
κοήθεια και η διαβολή...

— Πώς να γίνη όμως;... Να μην του πώ
έγώ, ότι τον ζητάς;... Γιατί, τότε, δεν νο-
μίζω, ότι είμαστε συνηθισμένοι οι δύο μας
και κάνουμε συνωμοσία για να τον πείσουμε
για κάτι ψεύτικο;...
— Όχι. Θα τον βρω έγώ, θα τον είδο-
ποιήσω να έρθη, να του μιλήσω... Μη σε
νοιάζει...

— Να μην υποπτευθί τη σημερινή συζή-
τησή μας;...
— Δε θα υποπτευθί τίποτε... Ξέρω να πεί-
θω τον κόσμο, τί όργη!... Αυτή είναι η δου-
λειά μου...

— Είδοποίησέ τον, λοιπόν, Φάνη, και τα
ξανάλεψε...
"Ο γέρο-Καρτσινός σηκώθηκε με κόπο. "Ο
Μελισσιδής τον ξεπροβόλεσε πρόθυμος, υπο-
χρεωτικός, κι' ευγενικός, ως έξω.
— Μη χάνης το θάρρος σου!... δεν συμ-
βούλεψε, ενώ την αποκατάσταση, μ' ένα γερό
σφίξιμο του χεριού. "Ο καλός ο καπετάνιος,
στη φουρτούνα φαίνεται...

— Ο Καρτσινός κούνησε λυπημένος το όλο-
λευκο κεφάλι του:
— Δεν είμαι καλός καπετάνιος... μου-
μούρισε. Και η φουρτούνα είναι άπανά από
τις μικρές μου δυνατότες... Πάντως, Φάνη,
για άλλη μία φορά, εύχριστο, γεμάτος ευ-
γνωμοσύνη...

10'.

Είδοποιημένος από το Μελισσιδή, ο Νότης
πήγε το άλλο απόγευμα στο γραφείο του.
Βρήκε το δικηγόρο ενθάρδιο, υποχρεωτι-
κό, ευγενικό:
— Καθόστε, αγαπητέ μου... του είπε αυ-
τός.

Του πρόσφερε τσιγάρο και πρόσθεσε:
— Ξέρετε, ζήτησα να σας δώ, γιατί μου
χρειάζονται ώρισμα στοιχεία συμπληρωμα-
τικά για την υπεράσπιση της γυναίκας σας...
— Πήγε μου τί θέλετε να σας πω;
Το ύφος του Νότη ήτανε φανερά στενο-
χωρημένο.

— Ο Μελισσιδής το κατάλαβε... Και κατά-
λαβε ακόμα, ότι για να κατανική τη βε-
βαιότητα του Νότη για την ένοχη της γυ-
ναίκας του... έπρεπε να πολεμήσει πολύ... και
χωρίς μεγάλες έλπίδες έπιτυχίας...

Μία φορά, νόμισε καθήκον του να το έπι-
χειρήσει...

μέρος του... Πώς όμως να σβύση από την
καρδιά ενός κλονισμένου ανθρώπου την ίδια,
ότι η γυναίκα του τον άπατούσε, όταν αυτό
το πρόσωπο και χυδαίο του το βροντοφωνή
δλος ο κόσμος γύρω του;...

— Είδες που το λες και μόνος σου, Φάνη;...
— Το λέω γιατί το βλέπω, που να πάρη
ή όργη! Και δε μπορώ να βρω λύση! Αυτό
είναι ζήτημα έντελως ψυχολογικό... Ξεφεύγει
από τη δουλειά του υπερασπιστή...

— Το ξέρω, καλέ μου, παλιό μου φίλε, που
η πίστη φίλια σου μου προσφέρει σ' αυτή
τη φοβερή δοκιμασία τη μοναδική έλπίδα, το
μοναδικό αναμικτό φως... Ξέρω, ότι δεν εί-
ναι δουλειά του δικηγόρου αυτό που με παι-
δεύει είναι όμως, χωρίς αμφιβολία, δουλειά
του φίλου, και αυτόν ήρωα να παρακαλέσω
σήμερα...

Νευρικός ο Μελισσιδής, άναψε ένα τσι-
γάρο:
— Και τί να σου κάνη κι' ο φίλος, Λάμ-
προ μου;... Είναι κάτι αυτό, που ξεφεύγει
από όλες τις ικανότητες των τριών!... Κά-
τι που νομίζω πως μπορεί να το τακτοποιήση
μόνο η κόρη σου...

— Η κόρη μου όμως, βλέπεις, είναι φυ-
λακισμένη... Πώς να επηρεάση τον άντρα της
από κει μέσα που βρίσκεται;...
— Τότε να περιμένουμε να βγή... αφού
θα αθωωθεί... και τότε θα πείσει τον άντρα
της για την αθωότητά της...

— Και, ως τότε, θα άφισουμε αυτό τον
δυστυχισμένο να δηλητηριάζεται όλο και πιο
πολύ;... Δε φοβάσαι μήπως αποκρουστικώς
μέσα του η βεβαιότητα για την ένοχη της
"Ελλην, κι' ύστερα είναι αδύνατο ν' αλλάξει
η γνώμη του;...

— Τί να κάνουμε, Λάμπρο;... Τί άλλο
μπορούμε να κάνουμε;...
— Δεκά ο Καρτσινός του πρότεινε:
— Μήπως... αν του μιλούσε έσύ;...
— Έγώ;... Και νομίζεις, ότι θα με πι-
στέψη πιο πολύ από σένα;...
— Έσύ είσαι τρίτος; δεν είσαι πατέρας
της "Ελλην, όπως έγώ... Δεν ενδιαφέρεται
άμεσα για την αποκατάσταση της τιμής της,
αλλά, πιο πολύ, για την εύτυχία της... ο-
πως άμεσα, με ολοκληρωτικό φανατισμό, με
πεισματάρικη, άμετακίνητη πίστι, ενδιαφέρο-
μαι έγώ... Μπορεί, λοιπόν, σένα να σ' α-
κούση πιο πολύ από μένα...

— Ο Μελισσιδής, έδωσε το τσιγάρο του:
— Να του μιλήσω, λοιπόν... έλεγε. Δεν έχω
αντίρρηση καμμία να του μιλήσω... Κι' ές
έλπίσουμε, ότι θα καταφέρω να του αλλάξω
την πεποίθηση που του έχει δημιουργήσει η κα-
κοήθεια και η διαβολή...

— Πώς να γίνη όμως;... Να μην του πώ
έγώ, ότι τον ζητάς;... Γιατί, τότε, δεν νο-
μίζω, ότι είμαστε συνηθισμένοι οι δύο μας
και κάνουμε συνωμοσία για να τον πείσουμε
για κάτι ψεύτικο;...
— Όχι. Θα τον βρω έγώ, θα τον είδο-
ποιήσω να έρθη, να του μιλήσω... Μη σε
νοιάζει...

— Να μην υποπτευθί τη σημερινή συζή-
τησή μας;...
— Δε θα υποπτευθί τίποτε... Ξέρω να πεί-
θω τον κόσμο, τί όργη!... Αυτή είναι η δου-
λειά μου...

— Είδοποίησέ τον, λοιπόν, Φάνη, και τα
ξανάλεψε...
"Ο γέρο-Καρτσινός σηκώθηκε με κόπο. "Ο
Μελισσιδής τον ξεπροβόλεσε πρόθυμος, υπο-
χρεωτικός, κι' ευγενικός, ως έξω.
— Μη χάνης το θάρρος σου!... δεν συμ-
βούλεψε, ενώ την αποκατάσταση, μ' ένα γερό
σφίξιμο του χεριού. "Ο καλός ο καπετάνιος,
στη φουρτούνα φαίνεται...

— Ο Καρτσινός κούνησε λυπημένος το όλο-
λευκο κεφάλι του:
— Δεν είμαι καλός καπετάνιος... μου-
μούρισε. Και η φουρτούνα είναι άπανά από
τις μικρές μου δυνατότες... Πάντως, Φάνη,
για άλλη μία φορά, εύχριστο, γεμάτος ευ-
γνωμοσύνη...

10'.

Είδοποιημένος από το Μελισσιδή, ο Νότης
πήγε το άλλο απόγευμα στο γραφείο του.
Βρήκε το δικηγόρο ενθάρδιο, υποχρεωτι-
κό, ευγενικό:
— Καθόστε, αγαπητέ μου... του είπε αυ-
τός.

Του πρόσφερε τσιγάρο και πρόσθεσε:
— Ξέρετε, ζήτησα να σας δώ, γιατί μου
χρειάζονται ώρισμα στοιχεία συμπληρωμα-
τικά για την υπεράσπιση της γυναίκας σας...
— Πήγε μου τί θέλετε να σας πω;
Το ύφος του Νότη ήτανε φανερά στενο-
χωρημένο.

— Ο Μελισσιδής το κατάλαβε... Και κατά-
λαβε ακόμα, ότι για να κατανική τη βε-
βαιότητα του Νότη για την ένοχη της γυ-
ναίκας του... έπρεπε να πολεμήσει πολύ... και
χωρίς μεγάλες έλπίδες έπιτυχίας...

Μία φορά, νόμισε καθήκον του να το έπι-
χειρήσει...

ΠΑΙΔΙΚΗ ΧΕΙΜΕΡΙΝΗ ΜΟΔΑ

«Είμαστε έτοιμοι ν' αντιμετωπίσουμε και
τα πιο δύνατα κρύα» φαίνεται σά να
λένε τα δυο παιδάκια της φωτογραφίας
μας. Πρόκειται για δυο μικρά μανικέν
του Βερολίνου, που πήραν μέρος σε μία
μεγάλη έκθεση παιδικής μόδας κατά την
οποία επέδειξαν με χάρη χειμερινά και
άνοιξιάτικα παιδικά κοστούμια.

γυναίκα του;... Κι' ύστερα δεν είδε, ότι για
κατήρι του η γυναίκα του μπλεχτηκε σ' αυτή
τη φοβερή περιπέτεια;...

— "Ενα γυναικείο κάθαρμα. Ενα φίδι, η
άδερφή του "Αρμανή, τον δηλητηρίασε από
την αρχή, από την πρώτη μέρα... Είπε πρώ-
τα σ' αυτόν όλα είχε άργότερα και στους
δημοσιογράφους: "Ότι η "Ελλη ανέβαινε στο
διαμέρισμα του "Αρμανή όσο έλειπε ο άν-
τρας της στο γραφείο του, ότι κατέβαινε
κι' ο "Αρμανής στο διαμέρισμα της "Ελλην...

— Και που τα ήξερε όλα αυτά;...
— "Ε, στο ίδιο σπίτι δεν καθόταν με
τον άδερφό της;... Η μορφή της γίνεται
πιστευτή. Η σκυφατική δυσφήμισή της
πιάνει...

— Ο Μελισσιδής έμεινε βαθειά συλλογισμέ-
νος για ώρα πολλή...
— Ύστερα είπε:
— Κακό... Πολύ κακό αυτό... Και όχι, βέ-
βαια, από πρακτικής απόψεως, έφ' όσον ο
γαμπρός σου δεν πρόκειται να μαριτυρήσει
έναντίον της γυναίκας σου... Η σημασία εί-
ναι καθαρά ήθικη: Τί δικαίωμα περ μένει η
φτωχική γυναίκα, παρά την πίστι των δικών
της στην αθωότητά της;... "Αν η πίστι α-
υτή κλονιστή, τότε, κι' αν ακόμα αθωωθεί, η
κόρη σου δεν πρόκειται να ξαναγνωρίση την
εύτυχία... Γιατί εύτυχία γι' αυτήν είναι η α-
γάπη του άντρα της...

— Καινούργια δάκρυα τρέχανε από τα μάτια
του Καρτσινού:
— Αυτό είναι που με φέρνει σε απόγνω-
σι, καλέ μου Φάνη... ψιθύρισε. Κάθομαι και
σκέπτομαι, ότι όλες οι προσπάθειες οι δικές
σου θα πάνε χαμένες... Κι' αν ακόμα η "Ελ-
λη αθωωθεί, και μείνη κατηγορούμενη κι' έ-
νοχη στη συνείδηση του άντρα της, τότε δε
θα βρή ποτέ την πραγματική της δικαιοσύνη...

— "Ενεργητικά ο Μελισσιδής του άποκρίθηκε:
— Πρέπει να πείσουμε το γαμπρό σου,
ότι έχει άδικο να μη θέλη να πιστέψη στην
αθωότητα της γυναίκας του.

— Πώς να τον πείσουμε;... Με τί απο-
δείξεις;... Έδώ, βλέπεις, υπάρχουν κενά...
Κι' αυτά τα κενά τα συμπληρώνει αυθαίρετα
η φαντασία, μαστιγωμένη από την κακοή-
θεια κι' από τη δυσφήμισι. Η άπιστία είναι
υπόθεσι μιάς στιγμής... Πώς θα ελέγξης ό-
λες τις στιγμές μιάς γυναίκας, που έμνε
άρες ολόκληρες... τα πρώτα ιδίως... μόνη
της και, το χειρότερο, με γένιόν της ά-
μεσο, στο λίγο πιο πάνω πάτωμα, αυτόν,
που η κοινή γνώμη τον κάνει έρσση της;...

— Ο δικηγόρος έδωσε μία γροθιά δυνατή στο
γραφείο του:
— Είναι φοβερό! φώναξε. 'Επί τέλους,
τους ενόρκους, τους συνέδρους, τους πείθει
κανείς, τους μεταπειθεί, τους παίρνει με το

μέρος του... Πώς όμως να σβύση από την
καρδιά ενός κλονισμένου ανθρώπου την ίδια,
ότι η γυναίκα του τον άπατούσε, όταν αυτό
το πρόσωπο και χυδαίο του το βροντοφωνή
δλος ο κόσμος γύρω του;...

— Είδες που το λες και μόνος σου, Φάνη;...
— Το λέω γιατί το βλέπω, που να πάρη
ή όργη! Και δε μπορώ να βρω λύση! Αυτό
είναι ζήτημα έντελως ψυχολογικό... Ξεφεύγει
από τη δουλειά του υπερασπιστή...

— Το ξέρω, καλέ μου, παλιό μου φίλε, που
η πίστη φίλια σου μου προσφέρει σ' αυτή
τη φοβερή δοκιμασία τη μοναδική έλπίδα, το
μοναδικό αναμικτό φως... Ξέρω, ότι δεν εί-
ναι δουλειά του δικηγόρου αυτό που με παι-
δεύει είναι όμως, χωρίς αμφιβολία, δουλειά
του φίλου, και αυτόν ήρωα να παρακαλέσω
σήμερα...

Νευρικός ο Μελισσιδής, άναψε ένα τσι-
γάρο:
— Και τί να σου κάνη κι' ο φίλος, Λάμ-
προ μου;... Είναι κάτι αυτό, που ξεφεύγει
από όλες τις ικανότητες των τριών!... Κά-
τι που νομίζω πως μπορεί να το τακτοποιήση
μόνο η κόρη σου...

— Η κόρη μου όμως, βλέπεις, είναι φυ-
λακισμένη... Πώς να επηρεάση τον άντρα της
από κει μέσα που βρίσκεται;...
— Τότε να περιμένουμε να βγή... αφού
θα αθωωθεί... και τότε θα πείσει τον άντρα
της για την αθωότητά της...

— Και, ως τότε, θα άφισουμε αυτό τον
δυστυχισμένο να δηλητηριάζεται όλο και πιο
πολύ;... Δε φοβάσαι μήπως αποκρουστικώς
μέσα του η βεβαιότητα για την ένοχη της
"Ελλην, κι' ύστερα είναι αδύνατο ν' αλλάξει
η γνώμη του;...

— Τί να κάνουμε, Λάμπρο;... Τί άλλο
μπορούμε να κάνουμε;...
— Δεκά ο Καρτσινός του πρότεινε:
— Μήπως... αν του μιλούσε έσύ;...
— Έγώ;... Και νομίζεις, ότι θα με πι-
στέψη πιο πολύ από σένα;...
— Έσύ είσαι τρίτος; δεν είσαι πατέρας
της "Ελλην, όπως έγώ... Δεν ενδιαφέρεται
άμεσα για την αποκατάσταση της τιμής της,
αλλά, πιο πολύ, για την εύτυχία της... ο-
πως άμεσα, με ολοκληρωτικό φανατισμό, με
πεισματάρικη, άμετακίνητη πίστι, ενδιαφέρο-
μαι έγώ... Μπορεί, λοιπόν, σένα να σ' α-
κούση πιο πολύ από μένα...

— Ο Μελισσιδής, έδωσε το τσιγάρο του:
— Να του μιλήσω, λοιπόν... έλεγε. Δεν έχω
αντίρρηση καμμία να του μιλήσω... Κι' ές
έλπίσουμε, ότι θα καταφέρω να του αλλάξω
την πεποίθηση που του έχει δημιουργήσει η κα-
κοήθεια και η διαβολή...

— Πώς να γίνη όμως;... Να μην του πώ
έγώ, ότι τον ζητάς;... Γιατί, τότε, δεν νο-
μίζω, ότι είμαστε συνηθισμένοι οι δύο μας
και κάνουμε συνωμοσία για να τον πείσουμε
για κάτι ψεύτικο;...
— Όχι. Θα τον βρω έγώ, θα τον είδο-
ποιήσω να έρθη, να του μιλήσω... Μη σε
νοιάζει...

— Να μην υποπτευθί τη σημερινή συζή-
τησή μας;...
— Δε θα υποπτευθί τίποτε... Ξέρω να πεί-
θω τον κόσμο, τί όργη!... Αυτή είναι η δου-
λειά μου...

— Είδοποίησέ τον, λοιπόν, Φάνη, και τα
ξανάλεψε...
"Ο γέρο-Καρτσινός σηκώθηκε με κόπο. "Ο
Μελισσιδής τον ξεπροβόλεσε πρόθυμος, υπο-
χρεωτικός, κι' ευγενικός, ως έξω.
— Μη χάνης το θάρρος σου!... δεν συμ-
βούλεψε, ενώ την αποκατάσταση, μ' ένα γερό
σφίξιμο του χεριού. "Ο καλός ο καπετάνιος,
στη φουρτούνα φαίνεται...

— Ο Καρτσινός κούνησε λυπημένος το όλο-
λευκο κεφάλι του:
— Δεν είμαι καλός καπετάνιος... μου-
μούρισε. Και η φουρτούνα είναι άπανά από
τις μικρές μου δυνατότες... Πάντως, Φάνη,
για άλλη μία φορά, εύχριστο, γεμάτος ευ-
γνωμοσύνη...

10'.

Είδοποιημένος από το Μελισσιδή, ο Νότης
πήγε το άλλο απόγευμα στο γραφείο του.
Βρήκε το δικηγόρο ενθάρδιο, υποχρεωτι-
κό, ευγενικό:
— Καθόστε, αγαπητέ μου... του είπε αυ-
τός.

Του πρόσφερε τσιγάρο και πρόσθεσε:
— Ξέρετε, ζήτησα να σας δώ, γιατί μου
χρειάζονται ώρισμα στοιχεία συμπληρωμα-
τικά για την υπεράσπιση της γυναίκας σας...
— Πήγε μου τί θέλετε να σας πω;
Το ύφος του Νότη ήτανε φανερά στενο-
χωρημένο.

— Ο Μελισσιδής το κατάλαβε... Και κατά-
λαβε ακόμα, ότι για να κατανική τη βε-
βαιότητα του Νότη για την ένοχη της γυ-
ναίκας του... έπρεπε να πολεμήσει πολύ... και
χωρίς μεγάλες έλπίδες έπιτυχίας...

Μία φορά, νόμισε καθήκον του να το έπι-
χειρήσει...

— "Ακούτε, φίλε μου... του είπε μαλακά.
"Ενας υπερασπιστής, για να κάνει καλά τη
δουλειά του και, ιδίως, για να φέρη κάποιο
άποτέλεσμα, πρέπει να ξέρη ο ίδιος την α-
λήθεια σχετικά με την υπόθεσι, που αναλαμ-
δάνει να υπερασπιστή... "Ασχετο τί, θα πη
και τί θα υποστηρίξω;... αυτός όμως πρέπει να
ξέρη την πραγματικότητα, έστω ακόμα κι'
αν υποστηρίξη έντελως το αντίθετο από α-
υτό που ξέρει, και που είναι η αλήθεια...
αυτή που συμφέρει να κρυφτή...

Χλωμός, ο Νότης κύτταζε το Μελισσιδή:
— Λοιπόν;... τον ρώτησε λίγο άπότομα.
Τί ζητάτε από μένα;...
— Να μου πητε αν η γυναίκα σας ήταν
ένοχος...

— Τα χείλια του Νότη τρέμανε όταν άπο-
κρίθηκε:
— Και... που το ξέρω αυτό έγώ;...
— Δεν το ξέρετε, βέβαια... Κανείς δεν
το ξέρει άπλυστα... κανείς, εκτός από την
"Ελλη"...

— Λοιπόν;...
Το ύφος του Νότη ήταν ολόφανερα νευρικό.
"Υπομονητικός, καλόδοξος, ο δικηγόρος
έδειξε, ότι ήταν πρόθυμος να αντιμετώπιση
αυτή τη νευρική κατάσταση με μελίσια υπομονή:
— Δεν ξέρετε, λοιπόν, αν είναι ένοχη η
γυναίκα σας. Το φαντάζεστε όμως...
— Δε φαντάζομαι τίποτα! άποκρίθηκε
ξερά ο Νότης.

— "Ας δούμε, αγαπητέ μου... έλεπε με κα-
λασύνη ο Μελισσιδής. "Εσείς την ξέρετε τη
γυναίκα σας... Τί όργη, ποιος άλλος θα την
ήξερε σαν κι εσάς;...
— Ο Νότης έσφιξε σπασμωδικά τις γροθίες
του:

— Νόμιζα κι' έγώ, ότι την ήξερα... ψιθύ-
ρισε. Φαίνεται όμως, ότι... άπατήθηκε!...
— Δεν άπατήθηκετε καθόλου... του ά-
ποκρίθηκε με θερμή πίστι ο δικηγόρος. "Η
γυναίκα σας είναι όπως τη γνωρίσατε και
την αγαπάσατε...

— Δε μίλησε ο Νότης: έμεινε σιωπηλός, ά-
νεξιχνίαστος, σκοτεινός...
"Ο Μελισσιδής είδε καλά, ότι έπρεπε σκλη-
ρά να παλέψη, για να τον πάρη με το μέρος
του.

Νόμιζε όμως καθήκον του να προσπαθήση:
— Βέβαια, τα γεγονότα την κατηγορούν...
πρόσθεσε. Αυτοί όμως που μπορούνε να βλέ-
πουνε κάτω από τα γεγονότα, αυτοί ιδιαιτέ-
ρως, που αγαπούνε την "Ελλη Καμέλη, που
της χρωστάνε την αγάπη τους, δεν έπιτρέ-
πεται να μην προσπαθήσουνε να διακρίνουνε
κάτω από την ένοχοποιητική επιφάνεια το
αθωωτικό βάθος...

— Ο Νότης κύτταζε με διαπεραστικά μάτια
το διάσημο ποινικόλογο:
— Ξεχάστε, κύριε Μελισσιδή, του έλεπε με
κάποιο πικρό σαρκασμό στη φωνή του, ότι
δεν αγοράζετε μπροστά στους ενόρκους αυτή
τη στιγμή...

Μία διαδακτική λάμψη σπάθισε το βλέμμα
του δικηγόρου:
— Τί θέλετε να πητε;... ρώτησε, κάπως
νευρικά τώρα κι' αυτός, το Νότη.

— Τίποτε άλλο από αυτό, που άκούτε:
Κρατήστε την επιχειρηματολογία σας για το
σκοπό κι' αδικολογήτα...
Με προσπαθεία μεγάλη ο Μελισσιδής έπι-
ξε το θυμό του... Καταλαβαίνει, ότι αυτός ο
νέος άνθρωπος πουνούσε, και γι' αυτό δεν έ-
πρεπε να παρεξηγήσει...

— "Αν η προσπάθειά μου στο δικαστήριο,
είπε, θα γίνη για την αποκατάστασι, για τη
δικαίωσι της γυναίκας σας, η προσπά-
θειά μου έδώ, μπροστά σας, για τη δικαίωσι
της στα μάτια σας, έχει πολύ πιο μεγάλη
σημασία...

— Μην προσπαθήτε, κύριε Μελισσιδή! ά-
ποκρίθηκε ξερά ο Νότης. Μην κοπιάτε να
με πείσετε... Δεν υπάρχει λόγος να με πεί-
σετε...

— Δεν υπάρχει, κυρίως, γιατί πρέπει να
είσατε βέβαιος για την αθωότητα της γυ-
ναίκας σας... "Εσείς, ιδιαιτέρως, που την
ξέρετε, είναι

★ Η "Ωντρεό Χέμπφορν" θα υποκρεωθεί να μείνει ακίνητη στο κρεβάτι επί εξή τουλάχιστον εβδομάδες. Η συμπεριφορά της, που γύριζε στο Μεξικό το φιλμ "Η άσυγχωρητη" με πορτεναιό τον Μπάρτ Λάνκαστερ, έπεσε από το ύψος κι' έσπασε τέσσερα πλευρά της. Όλος της ο κορμός βρίσκεται τώρα μέσα στο γύψο και θα μείνει έτσι εξή εβδομάδες, υπολογίζεται δε πως θα χρειαστεί άλλες τόσες εβδομάδες για ανάρρωσι. Ειδικό αεροπλάνο μετέφερε τη στάρ στο Χόλλυγουντ, όπου βρίσκεται ο σύζυγός της Μέλ Φέρρερ. Το ατύχημα συνέβη επειδή η "Ωντρεύ" δεν άφησε το σκηνοθέτη να την ντυμπλάρη σε μία επικίνδυνη σκηνή από τη σωσία της Σάρον Λεκάρ.

Η Πασκάλ Ωντρέ

Το γύρισμα του φιλμ διεκόπη χωρίς αποκαταστάσεις της υγείας της "Ωντρεύ".

★ Η άτυχία εξακολουθεί να κυνηγά τον "Ερρολ Φλύνν". Ενώ οι εφημερίδες των "Ην. Πολιτειών" σχολιάζουν το τραύμα του, το οποίο ο ίδιος αποδίδει στην εποχή που πολέμοι με τους άντρες του φιλμ "Κάστρο" και λένε πως οφείλεται μάλλον σε πτώση του μέσα στο... μπάνιο του, ο διάσημος κολιτέχνης κινδύνευε να καθ' ύλην να σπαστεί στην "Αβάντα", όπου βρίσκεται και πάλιν από ημερών. Αποκοιμήθηκε μ' ένα τσιγάρο στο χέρι και το δωμάτιό του έγινε μέσος από νύχτα παρανάλασμα του πυρός. Για μία στιγμή μάστιγα η φωτιά κινδύνευε να μεταδοθεί και σε άλλα δωμάτια του ξενοδοχείου "Αλτόν", στο οποίο μένει. Όταν ξύπνησε, χαλάς, κουρτίνες και το κρεβάτι του ακόμα είχαν πάρει φωτιά. Ο "Ερρολ" όμως δεν τα έχασε και ξαναβρίσκοντας την ευτυχία, που μάς είναι γνωστή από το φιλμ "Ρομπέν των δασών" βγήκε από το παραθύρακι του λουτρού του, δεδομένου ότι η έξοδος ήταν αποκλεισμένη από τις φλόγες, και κατέβηκε στο ισόγειο από ένα καλώδιο μικρού εξωτερικού αναστήρα. Με το χαμόγελο στα χείλη ο ηθοποιός δήλωνε ύστερα από λίγο στους δημοσιογράφους: «Χρειάζεται ποτέ-ποτέ λίγος κίνδυνος για να δώσει ενδιαφέρον στη ζωή».

★ Ο σύζυγος της Ντιάννα Ντόρς, από τον οποίο η στάρ έπρόκειτο να πάρει διαζύγιο, πέθανε στο Λονδίνο σε ηλικία 32 χρόνων, από συγκοπή της καρδιάς.

★ Ο νέγρος Αμερικανός τραγουδιστής Ράι Ρόμπσον και η γυναίκα του βρίσκονται και οι δύο σοβαρά αρρώστοι στο νοσοκομείο του Κρεμλίνου, στο οποίο νοσηλεύονται μόνο υψηλές προσωπικότητες. Ο τραγουδιστής έχει προσβληθεί από βαρείας μορφής άσπαστη γρίπη, ενώ η κυρία Ρόμπσον έχει καρκίνο.

★ Θα δυσκολευτείτε πολύ ν' αναγνωρίσετε το διάσημο τραγουδιστή και ηθοποιό Χόουαρντ Κήλ από τα χαρακτηριστικά του "Αποστόλου Πέτρου" στο νέο φιλμ "Ο μεγάλος μαρτύρας", που ο σκηνοθέτης Φράνκ Μπράντλεϊ γυρίζει τώρα βάσει του γνωστού μυθιστορήματος του Λόυντ Ντάγκλας.

Σύντομες ειδησούλες

★ Στη Γαλλία ετοιμάζεται μία νέα έκδοσι της παλαιάς κινηματογραφικής επιτυχίας "Οτέλ". Στο νέο φιλμ, που θα γυρισθεί βάσει του ομώνυμου έργου της Βίκυ Μπάουμ, η Μισέλ Μοργγκάν θα υποδυθεί το ρόλο, που έπαιξε άλλοτε η Γκρέτα Γκάρμπο.

★ Ο Ντέιβιντ Νίβεν βρίσκεται στο Παρίσι το βράδυ της πρεμιέρας του φιλμ "Χωριστά τραπέζια". Το έργο αυτό του εξασφάλισε το θραύσιο έρμηνείας των Αμερικανών κριτικών, των οποίων η κρίσις συμπίπτει συνήθως με την κρίσις της επιτροπής, που απανώνει λίγους μήνες αργότερα τα θρυλικά "Όσκαρ".

★ Η γαλλική κυβέρνηση πρόκειται τις μέρες αυτές να πάρει νέα μέτρα υπέρ της κινηματογραφικής διανομής.

★ Η Εύα Μπάρτοκ ανήγειρε πώς τ' απονημονεύματα της, στα οποία θα δώσει τον τίτλο "Αλυσίδα" (1), θα εκδοθούν στο Λονδίνο εντός του Μαρτίου. Τα περισσότερα κεφάλαια θ' αφιερωθούν στις ερωτικές της περιπέτειες και η άριστοκρατία είναι περήγη να διαβάσει τι θα γράψει η στάρ για το μαρκήσιο Μλφορντ Χέυθεν, συγγενή της βασιλίσσας, ο οποίος θεωρείται πατέρας της κόρης, που απέκτησε η Εύα με κίνδυνο της ζωής της.

★ Η Τζίνα Λολομπρίτζινα έδωσε στη Μαδρίτη ένα μεγαλοπρεπές κοκτέιλ-πάρτυ, για να πανηγυρίσει τη δεκάτη επέτειο του γάμου της με το Μιλκ Σκόφικ. Με την ευκαιρία αυτή χάρισε στον άντρα της ένα ζευγάρι κουμπία μαυικετιών με διαμάντια, αξίας δύο εκατομμυρίων λιρετών. Η είδησι δέ μάς λέει τι δώρο έκανε ο γιατρός στην πλούσια και διάσημη σύζυγό του.

★ Η "Ελίζαμπετ Τάιλορ" ανακηρύχθηκε ύστερα από μία σφυρομέτρηση της Αμερικανικής κοινής γνώμης "Η γυναίκα με την περισσότερη θηλυκότητα". Ακολουθούν τα όνοματά της Τζέι-Τζέι Γκάμπρ, της Μαρίας Κάλας και της Μαρλένε Ντιτρίχ (για τη γοητευτική της πάντοτε οριμότητα). Δεν αναφέρεται, παραδόξως, καθόλου το όνομα της Μπριζίτ Μπαρντ.

★ Η Πασκάλ Ωντρέ, που έγινε διάσημη στη Γαλλία παίζοντας στο θέατρο το "Ημερόλογο της Άννας Φράνκ", έκανε το ντεμπούτο της στον κινηματογράφο με το φιλμ του Πιέρ Σινάλ "Επικίνδυνα παιχνίδια". Οι Γάλλοι κριτικοί της αφιερώνουν τα πό κολα-

κευτικά λόγια για την έρμηνεία της αυτή.

★ Υστερα από την επιτυχία και τα κέρδη που απέδωσε το φιλμ "Ομορφιά της κολάσεως" (Πέττον Πλάινς), οι παραγωγοί του έπεισαν την συγγραφέα του έργου Γκρέης Μετάλλιας να γράψει μία συνέχεια, που θα έχει για τίτλο "Επιστροφή στο Πέττον Πλάινς".

★ Η Λάνα Τάρνερ αναπαύεται τώρα στο "Ακαπούλκο" του Μεξικού και επειδή περνά τις περισσότερες ώρες της μέρας σ' ένα εστιατόριο, πάντοτε το ίδιο, οι κακές γλώσσες λένε πως είναι έρωτευμένη με τον Άρμαντο, τον ιδιοκτήτη του.

★ Το άνοιγμα της διαθήκης του Σεσίλ ντε Μιλ, επεφύλαξε μία μεγάλη έκπληξη. Ο διάσημος σκηνοθέτης άφησε δολοκλήρη σχεδόν την περιουσία του (350 εκατομμύρια δραχμές περίπου) στην αγαπημένη του κόρη Τσετσιλία, η οποία έχει παντρευτεί το συγγραφέα Τζέιμς Χάρπερ. Για το σύζυγό του, την οποία παντρεύτηκε το 1906, όταν ήταν ακόμα ηθοποιός, ο ντε Μιλ άτανα όλη τη διαθήκη του, που έχει ναφέρει στη διαθήκη του, για να αρκετή ατομική περιουσία, για να ζήσει άνετα. Αφήνοντας ποσά άφιζηση άνετα, η μικρότερη κόρη του σε τέλος στην "Κόρη του Τζών Κόρην ντε Μιλ", που έχει παντρευτεί τον ηθοποιό Άντονι Κόου-ην και στους δύο γιους του Τζών και Ρίτσαρντ. Η Τσετσιλία υπήρξε πάντα για τον πατέρα της η πι-στη και αφοσιωμένη συνεργάτις του. Τον συνόδευε πάντα στα ταξίδια του και τον βοηθούσε στην προετοιμασία κάθε ταινίας του.

★ Αγνωστοί μπήκαν στο διαμέρισμα της χήρας του Τάθρον Πάουερ, ενώ αυτή θορυβόταν ακόμα στη καουτική κλινική και της άφησαν ένα μαγικό από ειζόν και πολλά κοσμήματα.

★ Ο επιχειρηματίας, που ανέλαβε την εκμετάλλευση στη Γερμανία του φιλμ της Μπριζίτ Μπαρντ "Εκκίνησα 17 χρονών", προσέφερε τρία εκατομμύρια φράγκων στους παραγωγούς του φιλμ "Η Μαμπέτ φεύγει για τον πόλεμο", για να της επιτρέψουν να εγκαταλείψει το στούντιο για 48 ώρες και να παρευρεθεί στην πρεμιέρα του έργου στην Κολωνία.

★ Σύμφωνα με αγγλικές πληροφορίες, ο Γιούλ Μπρύννερ ο οποίος το ρόλο του Μουσολίνι σ' ένα φιλμ Αμερικανικής παραγωγής, που θα έχει για θέμα τη ζωή του άλλοτε Ιταλού δικτάτορος, "Ο ηθοποιός δήλωσε πως αποδέχεται την πρότασι.

★ Φίλοι της Μπριζίτ Μπαρ-

Ο Χόουαρντ Κήλ

του επέτρεψε να τον δεχθεί, επειδή οι υποκρεώσεις του αυτές θα τον απομάκρυναν από κοντά της.

★ Ο Άντνιο Βιλάρ τραυματίστηκε σοβαρά στο πόδι κατά το γύρισμα μιας σκηνής του φιλμ "Ο εξάδελφος Βασίλειος" στη Λισαβόνα της Πορτογαλίας. Το γύρισμα του φιλμ διεκόπη επιτόπου στην πρωταγωνίστρια του έργου Ντανίκ Πατισσόν να επισκεφθεί τη χώρα τριγυρισμένη από πολυαριθμούς θαυμαστές.

★ Ο παραγωγός του μεξικανικού κινηματογράφου Μίγκουελ Κουτρερός Τόρρες, ζητάει από την "Ιταλίδά στάρ Σιλβάν Παμπανί" δύο εκατομμύρια πέσας για αποζημίωσι, επειδή η στάρ αρνήθηκε την τελευταία στιγμή να πρωταγωνιστήσει σ' ένα φιλμ, για το οποίο είχε υπογράψει συμβό-λαιο μαζί του.

★ Ο Βιντσέντζο Μουζολίνο, ο οποίος έγινε πριν από χρόνια διάσημος με το φιλμ "Δύο πεντάρες ελπίδα", κατηγορήθηκε πρό εβδομάδων για άπλητη και πλαστογραφία γραμμάτων εις βάρος ενός κοσμηματοπωλείου της Μεσσηνής. Το δικαστήριο της πόλεως αυτής όμως τον απήλλαξε πρό ημερών από κάθε κατηγορία.

★ Ο Γάλλος ηθοποιός Ζιλμπέρ Μπεκώ έβαλε πρό ημερών σε μεγάλη αγωνία τους έπιθέτες ενός αεροπλάνου, όταν εκείνος τον είδαν να κάθεται στη θέση του πιλότου και να το διεύθυνε για αρκετή ώρα. Όταν ξαναγύρισε στη θέση του, κοντά στους συνεπιβάτες του, ο Μπεκώ τους πληροφόρησε πως έχει κανονικό δίπλωμα πιλότου.

★ Σε μία έκπομπή του από το ραδιοφωνικό σταθμό του Λουξεμβούργου, ο διάσημος κωμικός Φερνόντέλ παραπονέθηκε πως δε μπορεί να κάνει ούτε δέκα βήματα στο δρόμο, χωρίς να τον αναγνωρίσουν και ν' αρχίσουν να γελούν γύρω του. "Γι' αυτό, πρόσθεσε ο Γάλλος κωμικός, όταν πρόκειται να πάω σε κάποια σοβαρή τελετή, όπως λόγου χάρι σε καμμία κηδεία, αναγκάζομαι να φορώ ψεύτικη γενειάδα. Άλλοι όμως όμως αν και τότε με αναγνωρίζουν! Το κακό που γίνεται είναι απερίγραπτο".

ΓΙΑΤ ΚΕΝΕΝΤΥ

Συνεχίζετε Μπέρνιμαν
Κάου Τυραντ

Ο ΕΡΙΕΝΗΣ ΚΑΙ Η ΤΗΛΕΘΡΑΣΙ
— Είς υγείαν!

θάλασσα

Η ομορφιά της μέλλουσας μητέρας

ΕΝ υπάρχει καμία δικαιολογία, για να παραμελήσει τον εαυτό σας επειδή περιμένετε παιδί. Αντιθέτως, κατά τη διάρκεια των 9 μηνών της εγκυμοσύνης, επιβάλλεται να είσαστε κοκκίνα περισσότερο από κάθε άλλη φορά. Πρέπει να προσέχετε το ντύσιμό σας, το χτένισμά σας, και γενικά τη συμπεριφορά σας.

Ο πρώτος, που θα ωφεληθεί από τα καλά αποτελέσματα των φροντίδων σας, θα είσαστε σεις ή ίδια. Όταν, κυτώντας τον καθρέφτη, διαπιστώνετε, ότι εξακολουθείτε να είσαστε ελκυστική και χαριτωμένη, παρά την εγκυμοσύνη σας, δεν κινδυνεύετε να χάσετε την ψυχική σας ηρεμία.

Εκτός αυτού, βοηθάτε και το σύζυγό σας να μην αντιμετωπίζει κάθε μέρα το «αντίσκη-τικό» σας θέαμα, που μπορεί να τον κάνει να στραφεί σε άλλες γυναίκες. Πολλές φορές, η εγκυμοσύνη δίνει γοητεία στο πρόσωπο της γυναίκας. Λαμπρά μάτια, κόκκινα χείλη, φωτεινό χαμόγελο. Επωφεληθείτε από αυτό το δώρο της φύσης.

Μην άφισετε τα λίπη να φουσκώσουν το σώμα σας. Κάθε άχρηστο κιλό, θα είναι μια δυσκολία παραπάνω, όταν, μετά τον τοκετό, βελήσετε να ξαναποκτήσετε τη λεπτή σας σιλουέττα.

Μην ξεχνάτε να κάνετε κάθε μέρα την πορεία, που είπαμε, και τις γυμναστικές ασκήσεις, που θα σας υποδείξουμε αργότερα, ώστε να μη χάσουν οι μύες σας την ελαστικότητά τους.

ΠΕΡΙΠΟΙΗΣΕΙΣ ΤΟΥ ΔΕΡΜΑΤΟΣ

Συνήθως, μετά τον 4ο μήνα, το δέρμα της γυναίκας, που περιμένει παιδί, αρχίζει να ξεραίνεται και έχει ανάγκη από μια θρεπτική κρέμα ή από αμυγδαλόλαδο. Μπορεί ακόμα το πρόσωπό της να γεμίσει από σκούρες κηλίδες, που εξαφανίζονται 1-2 εβδομάδες μετά τον τοκετό. Γι' αυτές, που δεν είναι να κάνουν τίποτα άλλο, από το να τις κρύψετε κάτω από ένα θαμπό φουντέ-τέν.

Η μέλλουσα μητέρα, από την αρχή της εγκυμοσύνης της, πρέπει να επισκεφθεί έναν δοντογυατρό. Και η μικρότερη φθορά μπορεί να της καταστρέψει όλα της τα δόντια, αν δεν την προλάβει. Μα και αν ο γυατρός πιστοποιήσει, ότι τα δόντια της είναι υγιή, τότε, θα πρέπει να εξακολουθήσει να τον επισκέπτεται, τουλάχιστον μία φορά στους 2 μήνες.

Μη διατάσσετε να βγάλει ένα χαλασμένο δόντι, έφ' όσον περιμένετε παιδί. Η φήμη, ότι μπορεί να αποβάλει, μετά από μια εξαγωγή δοντιών, δεν είναι σωστή.

Και φροντίστε η τροφή σας να περιέχει αρκετό ασβέστιο. Διαφορετικά, τα δόντια και τα δικά σας και του μαρού, κινδυνεύουν.

ΤΑ ΜΑΛΛΙΑ ΚΑΙ ΤΟ ΧΤΕΝΙΣΜΑ

Κατά τη διάρκεια της εγκυμοσύνης, το χτένισμά σας παίζει μεγάλο ρόλο στην εμφάνισή σας. Μη φροντίζετε τα μαλλιά σας και μη κάνετε «γκλόβ» χτενίσματα. Το κεφάλι σας πρέπει να φαίνεται όσο το δυνατόν πιο λεπτό, ώστε να τραβάει το βλέμμα από το σώμα σας. Για τον ίδιο λόγο, πρέπει να αποφεύγετε και τα μεγάλα καπέλα.

Αν τα μαλλιά σας αρχίσουν να ξεραίνονται, τσιμπήστε τα με μια κατάλληλη λωρίδα. Το βούρτσισμα, πρωί και βράδυ, είναι απαραίτητο. Όσο για περμανάντ, μπορείτε να κάνετε μέχρι τον 8ο μήνα. Από τον 8ο και πέρα, καθώς και ένα μήνα μετά τον τοκετό, είναι καλύτερα να την αποφύγετε.

Επειδή τα νύχια της γυναίκας, που είναι σε ένδιαφροσύνη, σπάζουν εύκολα, πρέπει να τα κόβετε μάλλον κοντά και να τα αλείψετε κάθε βράδυ με άσπρο λάδι.

Αν ακολουθήσετε πιστά όλες τις συμβουλές, που σας δώσαμε, δεν πρόκειται να χάσετε τίποτα από τη γοητεία σας κατά τους έξι μήνες της εγκυμοσύνης σας και, προπάντων, δεν πρόκειται να χάσετε τον άντρα σας!

ΠΩΣ ΑΠΟ ΕΝΑ ΚΥΤΤΑΡΟ ΓΙΝΕΤΑΙ ΟΛΟΚΛΗΡΟΣ ΑΝΘΡΩΠΟΣ

Πρώτος μήνας: Το μαρό σας υπάρχει από τη στιγμή, που το ωάριο και το ζωάριο ενώνονται, σχηματίζοντας ένα κύτταρο, που δεν είναι τίποτ' άλλο παρά το πρώτο κύτταρο ενός νέου ανθρώπου.

Για 2½ εβδομάδες, ο άνθρωπος αυτός αποτελείται από ένα μικρό δίσκο, το ωάριο, που δεν είναι ορατός ούτε στο μικροσκόπιο. Στο μεταξύ όμως, τα κύτταρα του έχουν πολλαπλασιαστεί με διχοτόμηση και μάλιστα έχουν ξεχωρίσει σε τρία στρώματα, ανάλογα με τον προσορισμό τους: 1) Το εξώδερμα, που τα κύτταρα

μητέρα!

του θα δημιουργήσουν αργότερα το δέρμα, τα μαλλιά, τα νύχια και το νευρικό σύστημα. 2) Το μεσοδερμα, που τα κύτταρα του θα δημιουργήσουν τους μύς, τον σκελετό και τα αιμοφόρα αγγεία, και 3) το εσωδερμα, που τα κύτταρα του θα δημιουργήσουν τους πνεύμονες, τον πεπτικό σωλήνα και τους αδένες.

Μετά 18 ημέρες, ο δίσκος, από κυκλικός, γίνεται δβάλ, τα δύο του άκρα φαρδύνουν και το κέντρο στενεύει. Μοιάζει, δηλαδή, σαν πάτος παπουτσιού. Το έμβρυο αρχίζει να σχηματίζεται. Στις 21 μέρες περίπου, ξεπερνάει το χιλιοστόμετρο, οπότε γίνεται ορατό με το μικροσκόπιο. Αρχίζει να αποκτά σώμα. Δημιουργεί νωτιαίο μυελό, ο οποίος περνά από ένα σωλήνα, στενό σαν κλωστή. Εκεί, αργότερα, θα γίνει η σπονδυλική στήλη. Σε λίγο ένα από τα άκρα του εξογκώνεται. Είναι το κεφάλι. Το μέγεθός του είναι απειροελάχιστο και όμως έχει κιόλας μέσα του έναν υποτυπώδη εγκέφαλο. Στο άλλο άκρο του εμβρύου φυτρώνει μία μικρή ουρά, στο σημείο, που θα δημιουργηθεί τελικά ο κόκκυξ.

Την τέταρτη εβδομάδα, εμφανίζεται και η καρδιά. Δεν είναι ακόμη παρά ένας σωλήνας, που αποτελείται από δύο χοντρά αιμοφόρα αγγεία και συσπάζεται σπασμωδικά.

Μέσα στον πρώτο μήνα, το έμβρυο έχει μήκος 2 χιλιοστόμετρων και ζυγίζει 1 γραμμάριο. Δεν έχει τίποτα που να το κάνει να μοιάζει με άνθρωπο. Και όμως μέσα σ' αυτή την ασχημάτιστη μάζα, χτυπάει κιόλας μία καρδιά, που δέ θα σταματήσει μέχρι τη στιγμή του θανάτου.

Δεύτερος μήνας: Μέσα στο δεύτερο μήνα, το έμβρυο υφίσταται μεγάλες και ριζικές μεταμορφώσεις. Σχηματίζονται τα χέρια και τα πόδια, το πρόσωπο, η σπονδυλική στήλη, το στομάχι και το πύλο σπυδαίο, τα κόκκαλα. Μέσα σε 15 μέρες έχει 110 κομμάτια του σκελετού του, που μέχρι τότε δεν ήταν παρά μαλακοί λώλοι.

Το έμβρυο έχει τώρα μήκος 3 εκατοστών και ζυγίζει 11 γραμμάρια, λιγότερο δηλαδή κι' από ένα συνηθισμένο γράμμα. Αλλά μέσα στο μικροσκοπικό του σώματι, που μπορεί να μην υποπτεύεστε καν την ύπαρξή του, υπάρχει το προσχέδιο όλων των οργάνων, που έχετε και εσείς. Έχει σπαιρωμένα τα χέρια επάνω στην κοιλιά, τις γάμπες διπλωμένες με τα γόνατα προς τα έξω και το κεφάλι του, με το τεράστιο, έντονο σκέλος προς τον κορμό — κρανίο και το εξογκωμένο μέτωπο, ακουμπισμένο επάνω στο στήθος.

Βλέπετε πόσα πράγματα γίνονται μέσα σε δυο μήνες! Γι' αυτό πρέπει να φροντίζετε να βελτιώνετε όσο γίνεται πιο γρήγορα για την εγκυμοσύνη σας, για να μπορέσετε να βοηθήσετε το μαρό σας, δίνοντας του τις ουσίες, που του είναι απαραίτητες στο χτίσιμο του οργανισμού του, και να το προφυλάξετε από τα μικρόβια και τις τοξινώσεις.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: ΟΙ ΥΠΟΛΟΙΠΟΙ ΜΗΝΕΣ.

ειστορίες της ζωής

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑ

ΜΠΑΜΠΑΣ και μαμά συμβούλευαν κάθε τόσο το Ριρή: — Νά μη λές ψέματα, Ριρή. Τό ψέμα είναι πολύ κακό πράμα. Τα καλά παιδιά δέ λένε ψέματα. Μόνο τα παλιόπαιδα λένε.

Δεν έλειπε ακόμα και λίγη τρομοκρατία: — Ο Θεός άκουει από ψηλά τα παιδιά που λένε ψέματα και τα τιμωρεί.

Μπαμπάς και μαμά είχαν θαλθή, όπως έλοι οι μπαμπάδες κι' όλες οι μαμάδες, και κάνουν το Ριρή ένα χαρακτήρα ειλικρινή κι' όχι κανέναν ψεύτη σαν τους και τους που βλέπουμε γύρω μας. — Η αγάπη προς την αλήθεια είναι ένα χάρισμα που πρέπει να καλλιεργείται στα παιδιά από τη μικρή τους ηλικία. Αυτό λέει η παιδαγωγική, από τ' αρχαία χρόνια και το ξέρουν οι γονείς. Γιατί τάχα θα ήταν εξαίρεσις ο κ. Δημήτρης και η κυρία Νανά, άνθρωποι με αναστροφή, αλλά και γεμάτοι σταργή για το γιού τους; Τόσο πολύ του είχαν εμπνέσει την αγάπη στην αλήθεια, ώστε μία μέρα που βρέθηκε σπασμένο ένα κρυσταλλινό σπαστοδοχείο και υποπτεύθηκαν το Ριρή, του είπαν:

— Πες την αλήθεια, Ριρή, και δέ θα σε μαλλιάσουμε. Έσύ το έπιασες;

— Ο Ριρή, λίγο φοβισμένος, έρευνε τα πρόσωπα του μπαμπά και της μαμάς. — Η έκφρασή τους του έδωσε εμπιστοσύνη. Κι' ο μικρός αμολόγησε.

— Να, εγώ τό έπιασα!

Και τί κάνει ο μπαμπάς; Του λέει μήπως «ερωσώπαδο» και του δίνει ένα χα-στούκι, όπως συνηθίζουν μερικοί γονείς, αφού παρασύρουν το παρακλάδι τους στην παγίδα, μ' αυτή την παραπειστική μέθοδο; — Όχι. Ο μπαμπάς, συγκινημένος, αγκαλιάζει και φιλάει το Ριρή, πολύ ευχαριστημένος για την ειλικρίνεια του γιού του:

— Μπαρλό, Ριρή.

— Πού έπιασες το βάζο;

— Όχι. Πού είπες την αλήθεια!

— Η δέ μαμά πάλι, τί κάνει από μέρος της; — Ανοίγει το μπουφέ και θάβει ένα σοκολάτκι.

— Νά, Ριρή. Επειδή είπες την αλήθεια! — Αλλά φορά θύω να προσέχεις, να μην ξαναπα-σής τίποτα.

— Αλλά κι' αν κάνης καμιά ζημιά, να τό λές, Ριρή μου.

Με τέτοια περιστατικά, ο Ριρή μάθαίνει πώς, άμα λεί την αλήθεια, δέν έχει να φοβάται τίποτα.

— Μόνο άμα λές ψέματα θα σε δένω! του έλεγε ο μπαμπάς.

Τέλος πάντων το χαϊρόντουσαν το παιδί τους οι δυο άνθρωποι που τό κατασκεύασαν και τό άνατρεφαν με τις ήθικες αυτές διδασκαλίες. Κι' όχι μόνο το Ριρή, που ήταν έξη χρόνων παρά κάτι. Έτσι θα μεγάλωναν και τον Τσάο αργότερα. Και λέω αργότερα, γιατί ο Τσάο ήταν τριών χρόνων άκόμα. Πολύ μικρός άκόμα, για να μάθι να ξεχωρίση την αλήθεια από τό ψέμα και ν' αρχίση να μπαλνι στο νόημα του ήθικού μεγαλείου της πρώτης. Για την άρα, αυτός που έπρεπε να διπαστάση ήταν ο Ριρή.

Για την αλήθεια, λοιπόν, του έλεγε κι' έκείνο τό Κυριακάτικο πρωί ο κ. Δημήτρης, που τον είχε πάρει από τό χέρι για να τον βάλει περίπατο. (Ο μικρός είχε μείνει σπίτι, γιατί ήταν λίγο άρρωστος).

— Πάντα την αλήθεια πρέπει να λήθ ο άνθρωπος, Ριρή.

Περμέναν τό λεωφορείο, στη στάσι. — Ήρθε κι' ανέβηκαν. Ο κ. Δημήτρης βγάει μία δραχμή από την τσέπη.

— Ένα εισιτήριο, παρακαλώ.

Ο εισπράκτορας παίρνει τη δραχμή, αλλά δέν τραβάει εισιτήριο. Κόβει με τό μάτι τό Ριρή και δείχνει, μ' ένα μορφοσμο άπορίας, τη δυσπιστία του:

— Γιατί ένα; Ο μικρός;

— Ο μικρός δέν πληρώνει.

— Πώς δέν πληρώνει; Πόσων χρόνων είναι;

— Τεσσάρων, και δέν τάχει συμπληρώσει άκόμα! δηλώνει με έμφασις ο κ. Δημήτρης.

(Η αλήθεια είναι — για να την πούμε κι' έμεις — πως ο Ριρή μπορεί να μη φαίνεται για έξη, επειδή είναι λεπτοκαμωμένος, αλλά και τα τέσσερα του πέφτουν πολύ λίγα. Τα πέντε-πεντέ-μυια, άμας, τά φανεράνε!).

Είναι άπάνω από τέσσάρων, κύριε! έπι-μίνει ο εισπράκτορας.

— Μα τώρα ψέματα θα σου πώ για μία δρα-χμή; φωνάζει ο κ. Δημήτρης, σε τόνο που δέ σηκώνει αντίρρηση.

— Τέλος πάντων, υποχωρεί ο εισπράκτορας. Τεσσάρων-τεσσάρων, για να μη γίνεται και καυγάς.

Δίνει τό εισιτήριο και προχωρεί στους άλλους, ένώ ρίχνει άκόμα ένα βλέμμα ύποψιας στον πα-τοίρκο.

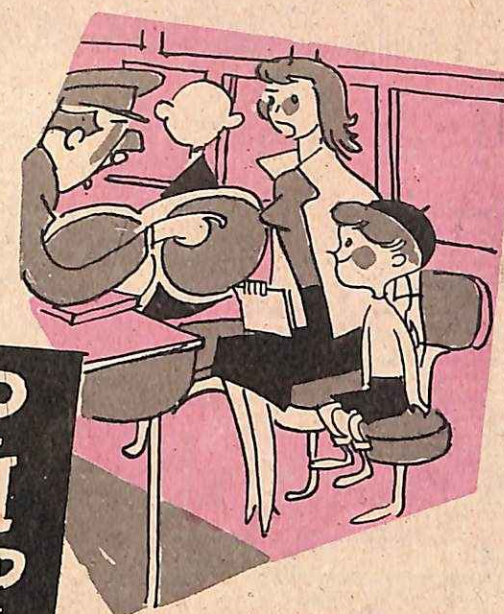
Ο Ριρή έχει παρακολουθήσει όλον αυτό τό διαπληκτισμό για τό άτομο τό, αλλά δ'ν έχει πη λεί. Και μόνο όταν κατεβαίνουν στη στάσι που πρέπει, λείει στον πατέρα του:

— Μπαμπά δέ μούχεις πη πως δέν πρέπει να λέμε ψέματα.

— Και βέβαια.

— Λοιπόν γιατί έσύ είπες στον εισπράκτορα πως είμαι τεσσάρων χρόνων, αφού είμαι έξη;

Ο μπαμπάς δέν περιμένει αυτή την έρώτησι. Τι να τό άπαντήση τώρα; Ξερόθηκε και έλεπε μασχημένα:

ΡΙΡΗ

μη λές ψέματα!

— Η μαμά σου, όταν μπαίνετε στα λεωφο-ρεία, πόσων χρόνων λείει ότι είσαι; — Δέ λεί. Έμένα μόνο μου λείει, άμα μπαί-νουμε στο λεωφορείο, να μαζεύουμε, λείει, στη γωνία, για να φαίνουμε πολύ μικρός. Και δέν της ζήτησε εισιτήριο. Γιατί, μπαμπά;

— Ο μπαμπάς ξερόθηκε και πάλι και γύρισε έλλοι την κουδέττα:

— Θες ένα κουλούρι; — Τό ήθελε τό κουλούρι. — Αλλά ο Ριρής τό μα-σούλανε συλλογισμένος. Αύτη η μικρή σκηνή της ψευτιάς της μιάς δραχμής, φαίνεται πως ίατι είχε άφήσει στο άπονηρευτο μυαλόάκι του.

Και αύτη τη δραχμή την πλήρωσε πολύ πώ ά-κριβά δυο μέρες κατόπι. Αύτη τη φορά μπήκε στο λεωφορείο με τη μαμά. — Όσο κι' αν μαζέ-τηκε άμας, δέν έπαισε τον εισπράκτορα, πώ ζητούσε, άσνει και καλά και δούτερο εισιτήριο.

— Τι λές καλέ, φώναζε η κυρία Νανά. Θό πληρώση, μαρό τριάσιμυ χρόνων;

— Τότε πετάχτηκε ο Ριρή.

— Αφού είμαι έξη καλέ μαμά! — Έξη είμαι! Την ίδια στιγμή, έξω φρενών η μαμά, του δι-νει μία στο στόμα με την άνάποδη.

— Νά, παλιόπαιδο, που δέν ξέρεις τί λές!

Οι έπιόπτες γέλασαν, ο μικρός έβαλε τά κλά-ματα, η κυρία Νανά πλήρωσε και δεύτερη δρα-χμή. Στο σπίτι είχε συνέχισι, γιατί ο Ριρή έ-κλαινε άκόμα, με παράπονο.

— Με χτύπησε η μαμά! έλεε στο μπαμπά του.

— Γιατί, Ριρή; Έθάνανε κάτι κακό.

— Όχι. Είπα στον εισπράκτορα πως είμαι έ-ξη χρόνων. Την αλήθεια είπα. Γιατί με χτύπη-σες, μαμά;

— Έτσι σου χρειαζότανε, παλιόπαιδο! άπάν-τησε έκείνη. Πού θα βγάλεις τη μαμά σου... ψεύ-τρα!

Ο κ. Δημήτρης έσκυψε τό κεφάλι του σκε-πτικός. Τί νόλεγε; — Όμως πήραν πιά την από-φασι από δώ κι' έμπρός να πληρώνουν εισιτήριο για τό Ριρή. Και τό έπεισόδιο λησμονήθηκε.

Λησμονήθηκε αυτό τό έπεισόδιο και η προπα-γάνδα για την αλήθεια συνεχίστηκε. Και όχι μόνο με τά λόγια. Κάπου-κάπου, όταν ο Ριρή άπό-λαχε κανένα ψευδάκι, έτρωγε και λίγο έζλο. Μία μέρα μάλιστα άρπάξε πολύ — μέχρι πού πού άνοιξε και η μύτη. Γιατί η μαμά είχε βαρύ χέρι.

— Ήτανε μεσημέρι, κι' ο κ. Δημήτρης, μπαίνον-τας στο σπίτι, για να παλξί με τους γιούς του, βρήκε τό μεγάλο βουτηγμένο σε μαύρο κλάμα.

— Γιατί κλάεις, Ριρή; τόν ρώτησε άνήσυχος.

— Μ' έδειρε η μαμά. — Έτρεξε κι' άλμα από τη μύτη μου. Νά, μπαμπά. Κύττα!

Και τοδεδειξε τό μαντήλι του, που είχε τά ση-μάδια της αίματουσίας.

— Τι έκανε; ρώτησε τότε τη μαμά ο κ. Δη-μήτρης.

— Είπε ψέματα τό παλιόπαιδο!

Τί ψέμα είχε πη; — Ένα ψέμα πολύ σημαντικό για την άνάπτυξή του. Κάθε πρωί που έφαιγε ο μικρός για τό σχολείο — πήγαινε στην πρώτη δημοτικού — η μαμά του έβαζε κι' ένα αύγο στη σάκκα, ένα σάντουιτς με τυρί, για να τρώη στο διάλειμμα. Ο Ριρής άμας — όπως όλα τά παι-διά που έχουν να φάνε — στο φαί έδειχνε ένα πείσμα γαδουρινό. Με χλίνα δυο βάσανα τον κατάφεραν να βάλι κάτι στο στόμα του. — Αλ-λά στο σχολείο — τούς είχε πη η δασκάλα — βλέποντας ένα δύστροπο παιδί τά έβλεπε να τρώ-νε, ηλίεμει και τρώει κι' αυτό. Είναι τό μημη-τικό ένστικτο που τό οδηγεί σ' αυτή την ώφέλιμη πράξι. Και πραγματικά ο Ριρής φαίνεται πως έτρωγε τό σάντουιτς. Έκείνο τό μεσημέρι, λοι-πόν, όταν ο μικρός γύρισε από τό σχολείο, η μαμά τόν ρώτησε:

— Έφαγες τό ψωμάκι σου με τό τυρί, Ριρή;

— Ναι, μαμά. Όλο.

Σάν να μην τό πιστέψει η μαμά. Άνοίγει τη σάκκα και βρίσκει άπειροαπό τό σάντουιτς. Κι' όχι μόνο τό σάντουιτς, αλλά και τό χρεσινό αύ-γό. Έξω φρενών η κυρία Νανά, κρούει τη σά-κκα και ξαναφωνάζει τό μικρό:

— Τόφαγες, Ριρή μου, τό σάντουιτς;

— Ναι, μαμά.

— Και τό αύγό σου, χτες;

— Ναι. Και τό αύγό μου.

Τότε του δείχνει τη σάκκα και βάζει τις φω-νές:

— Κι' αυτά έδώ τί είναι;

Ο Ριρής κατεβαίνει τό κεφάλι του, τί στιγμή που και η μαμά, εξαγριωμένη, κατεβαίνει τό χέ-ρι της στο μπουρτίκι του.

— Νά, παλιόπαιδο, για να μάθης να λές ψέματα!

Ήταν πολύ δυνατή η μτηρική χειρνομία και είχε αίματηρά αποτελέσματα. Θρήνος. Συγκινή-θηκε κι' ο Τσάος:

— Γιατί σε τύπησε η μαμά;

— Γιατί λείει ψέματα! άπάντησε η άυστηρή μητέρα, δίνοντας έτσι ένα μάθημα και στο Βε-νισμίν. Τα παιδιά που λένε ψέματα, τρώνε έζλο.

Σ' αυτό συμφώνησε κι' ο μπαμπάς.

— Μόνο που του την έδωσες γερή, της έλεπε Ι-διαίτερας.

— Μά ήμουν πολύ θυμωμένη.

Ο Ριρής ψευτοκλαίει άκόμα με παράπονο και πού και πού άφνει και κάποιο άναμυληρό.

— Πρέπει να τό καλοθύλασουμε τώρα τό παιδί, έλεπε ο μπαμπάς. Αυτό βέβαια, τούγινε μάθημα, να μη λήψ ψέματα. — Αλλά άς μην τ' άφήσουμε με τό παράπονο. Είναι άντιπαιδαγωγικό.

— Και τί να κάνουμε;

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Κουρασμένα μάτια

Είναι κουρασμένα τα μάτια σας από το διά-βασμα, το ράψιμο, το γινώξι, τους καπνούς, κλπ.; Θ' ανακουφιστείτε αν τους κάνετε ένα μαντίνο με διάλυσι αλάτιου — ήμια σε σύστασι με τ' άκόμα.

Βράζετε 150 βρά-μια νερό. Προσθέτετε ένα κουταλάκι του γλυκού αλάτι. Άφινε-τε τό ύγρο να κρυσ-ση και τό φυλάτε σ' ένα καθαρό και καλά βουλωμένο μπουκάλι. Ρίχνετε απ' αυτό σ' ένα φλυτζανάκι ή σε μία αουγούλερα και θουτάτε μέσα τό μάτι σας. Υπάρχουν μάλ-ιστα στα φαρμακεία ει-δικά δοχεία γι' αυτό.

Τό σκοπό, που εφαρμόζουν άκριβώς στην κόγχη του ματιού, κι' έτσι μπορείτε να γείρετε προς τά πίσω τό κεφάλι σας, ώστε τό ύγρο με τό θάρος του, να εισχωρήση καλλίτερα στο μάτι.

Προτιμώτερο να μεταχειρίζεστε χωριστό δο-χείο για τό κάθε μάτι. Έτσι, αν τυχόν ύπάρχη κάποια μόλυνσι στο ένα μάτι σας, δέ θα μετα-δοθή και σ' άλλο.

Οι χαρές και οι λύπες

Όφειλουμε να συμμετάσχωμε στις χαρές και στις λύπες τών φίλων μας. Κυρίως στη δεύ-τερη περιπτώσι πρέπει να τους δώσουμε με δια-κριτικότητα ότι συμμεριζόμαστε τη θλίψη τους. — Αν μιά λείπη ή εύλογη, τούς σφίγγουμε ά-πώλως τό χέρι και τούς εκφράζουμε τη θλίψη μας με τό μάτι. Είναι προτιμώτερο αυτό, παρά ν' αρχίσουμε ν' άραδιάζουμε λόγια άνόητα ή κοινές παρηγορίες.

για τις γυναίκες

Τα γάντια

Τα πάντα γάντια καθαρίζουν με σαπουνάδα. Άφου τό ξεπλύνετε ύστερα, τά διπλώνετε με μία πετσέτα, για να πάρη την πολλή ύγρασι.

Τα γάντια λαβάρμυ πλένονται καλλίτερα φορεμένα στο χέρι.

Άλλάζετε τό νερό, κά-θε φορά που λερώνε-ται. Τα γάντια αυτά στενεύουν με τό έπα-νεύνημένο πλύσιμο.

Άγοράζετε τά λοιπόν λίγο μεγαλύτερα.

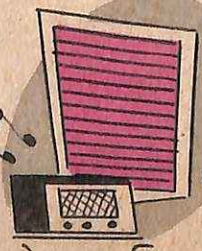
Άφου στεγνώσουν σχεδόν, άνοίγετε καλά τά δάχτυλα, ένα-ένα, με μία ειδική έξλινη «πένας», για να μη σκληρύνι τό δέρμα.

Τα γάντια που δέν πλένονται, καθαρίζουν με βενζίνη. Τά φοράτε, τά θουτάτε στη βενζίνη και τρίβετε ίδιως τά λερωμένα μέρη τους, άλ-λάζοντας κάθε τόσο τη βενζίνη. Στο τέλος, τά τρίβετε μ' ένα καθαρό πανί και τ' αφήνετε να στεγνώσουν στον άέρα.

Τά άσπρα γάντια μπορούν έπίσης να καθα-ριστούν μ' ένα σφουγγάρι βουτηγμένο σε άπο-τωρωμένο γάλα. Υστερα τά τρίβετε πάνω σ' ένα σαπουνί Μασσαλάς. Όταν στεγνώσουν σχεδόν, τά τραβάτε προς όλες τις διευθύνσεις για να μαλακώσουν.

Τά γάντια γκλόσε γάνουν κάποτε τη υαυλάδα τους, όταν καθαριστούν με βενζίνη. Για να τό άποφύγετε, προσθέστε στη βενζίνη λίγο τάλκ.

Άν έχουν άσπρίσει απ' τη χρήσις οι άκρες τών δαχτύλων τών μαύρων γαντιών, τις μαυρίζετε πάλι μ' ένα μίγμα από 5-6 σταγόνες λάδι και μία κουταλιά του καφέ σιλικής μελάνης.

— Να το πάμε στο σινεμά. Παι-
ζουν εδώ κοντά ένα έργο κατάν-
ηλο.
— Κι' ο μικρός τι θα γίνει; Θα
θέλη νάρη κι' αυτός και είναι μπε-
λάς. Στα δέκα λεπτά θα φωνάξη να
φύγουμε.
— Θα τον βάλουμε να κοιμηθί.
— Ο μπαμπάς κάλεσε το μεγάλο.
— Ριρή, ή μαμά καλά σου έκα-
νε, για να μάθης να μη λές ψέματα.
'Αλλά, τέλος πάντων. Θες να πά-
με στον κινηματογράφο;
Το μπουράκι αναγνώστιασε.
— Θέλω!
— Ναι, αλλά μην το πής στον
Τοτό. Θα τον κοιμήσουμε και θα
φύγουμε.
Το Βενιαμίν τον έστρωσαν στο
κρεβάτι. Κάλεσαν την κοπέλλα του
οπιτιού.
— 'Εμείς θα πάμε στον κινη-
ματογράφο. Κόττα, αν τύχη και ξυ-
πνήση ο Τοτός και μάς ζητήσει,
πες του ότι σε λίγο θαρθούμε.
'Αλλά ο μικρός δε θα ξυπνούσε.
Γιατί δεν είχε κοιμηθί. Σά να εί-
χε υποψιαστή ότι κάτι ετοιμαζόταν
σε βάρος του και δεν του κόλλησε
όπως. Κι' όταν μπαμπάς, μαμά
και Ριρή είχαν ετοιμαστή για να
φύγουν, πετάχτηκε από το κρεβά-
τάκι του.
— Πάτε έτω; Θάρθω κι' εγώ!
— 'Εμείς πάμε το Ριρή στο για-
τρό, είπε ο μπαμπάς. Γιατί είναι
άρρωστος. 'Εσύ είσαι καλά, Τοτό.
'Ο Τοτός όμως ήταν Τοτός, άλ-
λά δεν ήταν κούτσος. Δυσπιστούσε
σ' αυτό το παραμύθι. Εύτυχως ότι
έλαβε το λόγο ο Ριρή:
— 'Εμένα πονάει η κοιλίτσα μου.
Τοτό και πάμε στο γιατρό να μου
κάνη ένεσι. Και θα μου βάλη και
το κουτάλι στο στόμα. Θες νάρης
κι' εσύ να σου κάνη ένεσι;
— 'Οαι! 'Οαι!...
'Ο Ριρή έκλεισε πονηρά το μά-
τι στο μπαμπά. Είχε «ρίξει» το μι-
κρό πολύ καλύτερα από τους μεγα-
λούς. Ευχαριστημένος ο μπαμπάς
χαμογέλασε και είπε στη Νανά:
— Έίδες εξυπνάδα, το άτιμο;
Κι' έφυγαν ήσυχoi για τον κινη-
ματογράφο. Για να καλέσουν το
παιδί που 'ου άνοιξαν τη μήτη για να
μάθη να μη λήψ ψέματα.

— 'Ο γιατρός — όχι ο γιατρός για
τά παιδιά, αλλά για τους μεγα-
λούς — είχε απαγορεύσει στον κ. Δη-
μήτρη το κάπνισμα. Τον πείραζε
στην καρδιά. 'Αγρυπνη παρακολού-
θουσε τον άντρα της ή κυρία Να-
νά, που δεν ήθελε να της πάθη καμιά
ζημία τόσο νωρίς. 'Αλλά ο κ. Δη-
μήτρης το φούντωνε κρυφά, ό-
που μπορούσε. 'Εκείνο το απόγευ-
μα, λοιπόν, είχε έρθει στο σπίτι έ-
νας εξάδελφός του. 'Η Νανά έλει-
πε. 'Ο εξάδελφος έβγαλε πακέτο,
ο Δημήτρης άπλωσε το χέρι.
— Μπορώ να πάρω ένα;
Πήρε ένα, πήρε δεύτερο, έφαγε
τά τέσσερα. Και μόλις είχε άναψει
το πέμπτο, όταν το χαρτάκι του
κιείδιό στην πόρτα, ειδοποίησε
ότι έρχόταν η κυρία Νανά. Τέ-
σσεως άμέσως και έλιπε στον εξά-
δελφο.
— Θανάση, μην πής της γυναίκα
μου ότι κάπνισα. Θάχω φασαρίες.
Λίγο άργότερα ο Θανάσης έφυ-
γε. 'Η κυρία Νανά έβλε το στα-
χτοδοχείο γεμάτο άποτίσιμα.
— Κάπνισες και σύ, Δημήτρη!
Είπε έπιτιμητικά στον άντρα της.
— 'Οχι, Νανά. Όύτε τρώω
στο στόμα μου. Μόνο ο Θανάσης
κάπνισε.
— 'Ολ' αυτά ο Θανάσης; Δώ-
δεκα τσιγάρα;...
'Ο Ριρή στεκόταν παράμερα και
άκουγε. Σ' αυτόν στράφηκε ή
μαμά.
— Ριρή, κάπνισες ο μπαμπάς;
Την αλήθεια πές μου.
'Ο κ. Δημήτρης έκανε άρνητικά
νοήματα στο γυίο του, σηκώνοντας
τά φρύδια.
'Ο Ριρής κούταζε μία τη μαμά,
μία το μπαμπά και τέλος άποφά-
σισε:
— 'Οχι!
'Ανακουφίστηκε ο κ. Δημήτρης.
'Η κυρία Νανά ήσυχασε. Και σε
λίγο ο μπαμπάς πήρε κοντά του το
γυίο του και τον χάιδεψε:
— Σ' εύχαριστώ, Ριρή. Άβριο
θα σου φέρω σοκολάτες.

— 'Εγιναν πολλά τέτοια —άλλά
και ή διδασκαλία για την αλήθεια
δε σταμάτησε. Στο μεταξύ αδη-
θήκε και ή άνορεξία του Ριρή. «Φας
Ριρή» — «δε θέλω».
— 'Ας τονε νηστικό, είπε κρυφά

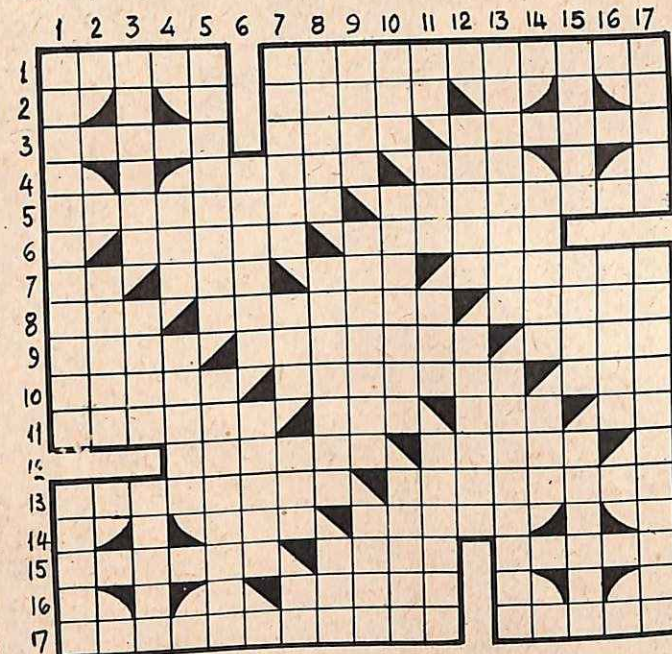
ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟ ΑΡΙΘ. 732

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

- 1 Χώρα της Α. 'Ασίας. — 'Α-
μυντικό όπλο στα χέρια των
αμελουργών.
- 2 Μερικά.
- 3 'Εκπνέζει το Πάσχα. — Την
άκουσε συχνά από το Ρα-
διόφωνο. — 'Ολόκληρος.
- 4 'Ασκοπη. — Το μικρό ένο-
μα μίας στάρ, που άπασχα-
λεί συχνά τον τύπο με τους
έρωτές της.

ΚΑΘΕΤΩΣ

- 1 Σεπληρώνουμε μ' αυτή ένα
καλό ή ένα κακό. — 'Εχουν
νόστιμο κρέας.
- 2 Βουβά.
- 3 'Επικίνδυνα για την ύγεια
μας. — Λιμάνι της Γαλλικής
Β. 'Αφρικής. — Το καλύτερο
μας έρχεται από την Κεϋ-
λάνη.
- 4 Πρόθεσι. — Πόδι.

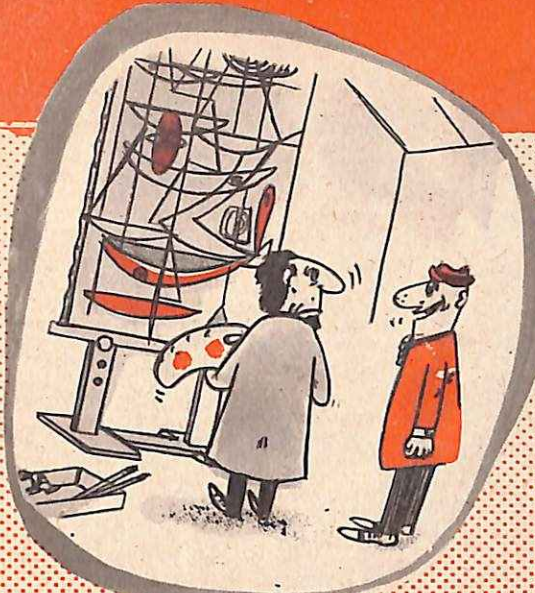
- 5 Δεν έχει τους νόμους με
το μέρος της. — Κάτι για το
όποιο δεν υπερφανεύονται
οί νάνοι.
- 6 Καταφύγιο κακοποιών. — Γό-
ης της αρχαίης.
- 7 Προσδιορίζει μέγεθος ή δη-
λώνει έπιτάσι. — Ποδόσφαι-
ρική όμάς. — 'Ανδρικό όνο-
μα σύνθεσης στην 'Αγγλία.
— 'Η διαγωγή του είναι κά-
θε άλλο παρά υποδειγμα-
τική.
- 8 'Επιφώνημα που κολακεύει
πολλούς ήθοσιους. — 'Η-
πως της 'Επαναστάσεως.
— Παρατηρείται σε όλες τις
έκλογες.
- 9 'Η σύζυγος βιβλικού προσώ-
που. — Για τους νευρικούς
είναι άνυπόφορος. — Μακρυ-
νός μας πρόγονος.
- 10 'Ακίνδυνη για τα παιδιά, ό-
χι όμως και για τους μεγα-
λούς. — 'Εξασφαλίζουν έσο-
δα στους κατόχους των. —
Στη χώρα αυτή βρίσκονταν
το χρυσόμαλλο δέρα.
- 11 Γίνεται μόνο με ζύλο. — Δη-
λητήριο. — Πλεμικό παράγ-
γεμα. — 'Αρθρο.
- 12 'Ενώνει συνήθως δύο έτε-
ρόφωνα πρόσωπα. — 'Εορτή
ζει την επομένη των Χρι-
στογενών.
- 13 'Ηρως γνωστού μυθιστορή-
ματος του 'Αλεξάνδρου Δου-
μας. — Ρώσος πολιτικός, για
μά. — Ρώσος κυκλοφορούν φι-
μες πώς δε βρίσκεται πιά
στη ζωή.
- 14 'Ανθος. — Πάλ... Γάλλος
ποιητής και συγγραφέας.
— της 'Εθνικής Βραβίλλας.
— της 'Εθνικής Βραβίλλας.
... Σάιλερ. Περιήρμος Γερ-
... μανός άσος του οκι. — 'Α-
ναφορική άντωνυμία.
- 16 Πόλις της Γαλλίας, παλαιά
πρωτεύουσα της Νορμανδίας
(όπως προσφέρεται).
- 17 'Η λέξη αυτή θα σάς θυμί-
ση τον ΟΗΕ, όπου οι Ρώσοι
έκαναν όχι χροσί, αλλά κα-
τάχρησι. — Προφήτης.

ο μπαμπάς, να ιδούμε τί θα κάνει.
Δε θα φάη το μεσημέρι, θα πει-
νάσει και θα φάη το βράδυ. 'Αλλά
όχι με άσπρη όρεξη. Με το μαλακό.
— Δε θες Ριρή; είπε τότε ή
μαμά. Καλά, μην τρώς πουλάκι
μου. 'Αντε να παίζεις.
'Ομως ούτε το βράδυ έφαγε. Ού-
τε και το πρωί. Πείσμα, το άτιμο!
Κι' έπληρες ή μαμά δεν τούβαλε
τα πρωί στη σάκκα το σάντουιτς.
Τον έβλεπε νηστικό. Τηλεφώνησε ό-
μως τα καθεκαστα στη δασκάλα.
Κι' έκείνη πάλι το μεσημέρι πήρε
στο τηλέφωνο τη μαμά και της εί-
πε τα δικά της καθεκαστα. Τού
είχε άνοιξει τα σάκκα και του εί-
χε πη:
— Ριρή, γιατί ή μαμά σου δε
σουβαλε σήμερα σάντουιτς;
— Δεν πρόφτασε, κυρία. Γιατί
ήταν άργά.
— 'Εφαγες το πρωί;
— Ναι.
— Τι έφαγες; ψωμί με βούτυρο,
γάλα, μαρμελάδα ένα αυγό και
δύο μπισκότα.
— Και χτες το βράδυ;
— 'Εχτες το βράδυ έφαγα σου-
πα, κρέας, τυρί και γλυκό.
— 'Ολ' αυτά ο Ριρής τ' άράδιασε
χωρίς να σκεφτή, σάν να τα είχε
φαεί πραγματικά.
— Το παλιόπαιδο! είπε ή μαμά
στον κ. Δημήτρη όταν γύρισε. Πού
έμαθε να λήψ τόσα ψέματα;
— 'Ελα ντέ! άπάντησε με ειλι-
κρινή άπορία ο μπαμπάς. Με άνη-
σχεί πολύ αυτό το παιδί. Πάει να
γίνη μεγάλος ψεύτης. Πρέπει να
μάθουμε τα μέτρα μας. Νά το
μάθουμε να μη λήψ ψέματα!
'Αμ' θα λή!

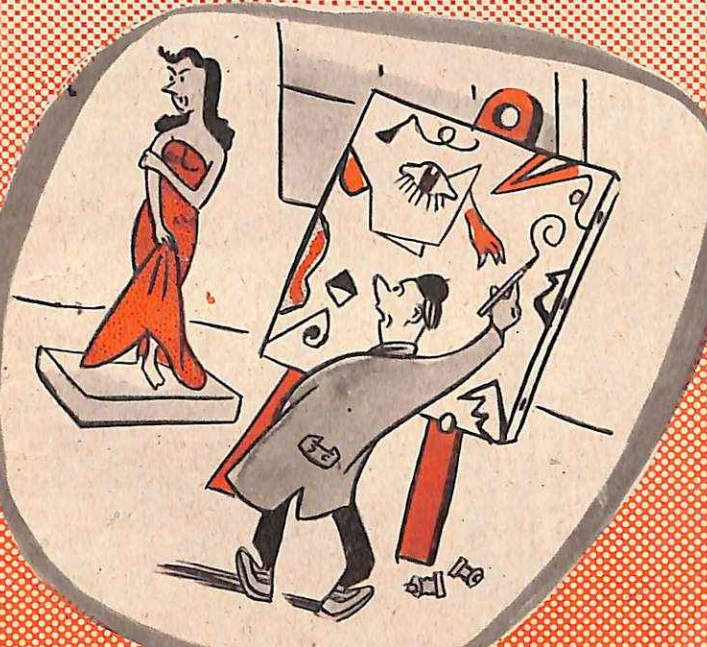
ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑΣ

Ο Φιλέας Φόγκ ήταν γυιός του Βύρωνος!

— 'Η έλθετική έφημερίδα «Βήμα
της Γενεύης» υποστηρίζει ότι υπήρ-
ξε πραγματικά ο Φιλέας Φόγκ, ό
ήρωας του γνωστού μυθιστορήμα-
τος του 'Ιουλίου Βέρν «'Ο γυιός
του κόσμου σε 80 ήμερες», κι' ότι
ήταν γυιός του λόρδου Βύ-
ρωνος.
Το 1809 — γράφει ή έφημερίδα
αυτή — ό Βύρων πέρασε απ' τη Μάλ-
τα, όπου σχετίστηκε φιλικά με την
αγγλική οίκονομία Φίσερ Κίλινγκς,
που είχε μία άραιότατη κόρη 14
χρονών, την 'Αλτέα. 'Υστερα από
μερικά χρόνια, ή 'Αλτέα παντρεύτη-
κε μ' ένα πλούσιο κτηματία απ' τη
Τζαμάικα, το Χένλεϋ Φόγκ. Το άν-
τρογυνο ένδιαφερόταν ζωηρά για
την πολιτική και, το 1823, πήγε να
έγκατασταθή στην Κεφαλονιά, για
να βοηθήσει από κεί την 'Ελληνι-
κή 'Επανάσταση.
Το Δεκέμβριο του 1823, έφτασε
σ' αυτό το νησί κι' ο Βύρων κι'
έμεινε μαζί με τους Φόγκ. Το 1824,
πέθανε στο Μεσολόγγι. 'Η κ. Φόγκ
άπελπίστηκε όταν τόμασε. Περιμε-
νε τότε παιδί, που ήρθε στον κό-
σμο το Σεπτέμβριο του 1824 και
ονομάστηκε Φιλέας.
'Ο Φιλέας Φόγκ λάτρευε τα τα-
ξίδια, άκολούθησε το σταθίο του
θαλασσινού κι' έγινε βοηθός του
'Αγγλου ναυτικού άκολουθού στο
Παρίσι, το 1850. Μία σόδαρή άρ-
ρώστια της μητέρας του τον ά-
νάγκασε να φύγη έσφηνικά για το
Λονδίνο. Σε λίγες μέρες πέθανε ή
'Αλτέα. Ψάχνοντας τότε τα χαρτιά
της, ο Φιλέας βρήκε ένα γράμμα
της γι' αυτόν:
«'Αγαπητό μου παιδί — τοό Έγρα-
σε ή μητέρα του. Είσαι γυιός του
λόρδου Βύρωνος. Πατέ σου μη το
φανερώσης, αλλά και μην το ξε-
χάσης ποτέ».
'Ο Φιλέας άρχισε άμέσως μία
λεπτομερή έρευνα γύρω από τη
ζωή και τους προγόνους του Βύ-
ρωνος. Κυριεύτηκε δε από ζήρη
άνησυχία, όταν εξακρίβωσε ότι ό-
πληχαν πολλοί τρελλοί στην οικο-
γένεια του ποιητού. Για να κατα-
πολεμήσει αυτή την κληρονομική τά-
ση προς την τρέλλα, έγινε άληθι-
νος έρμητης. Νοσταλγούσε όμως
ένοτα τα ταξίδια και τις περιπέ-
τειες, κι' έτσι στις 2 'Οκτωβρίου
1872 ξεκίνησε για να κάνει το γύ-
ρο του κόσμου σε 80 μέρες.
Πρέπει να σημειωθεί ότι ό 'Ιου-
λιος Βέρν περιγράφει έτσι το Φι-
λέας Φόγκ στο μυθιστορήμα του:
«'Εγινε πώς έμοιαζε στο Βύρω-
να, αλλά στο πρόσωπο μόνο, γιατί
δεν ήταν άνάτηρος σάν εκείνον».

— 'Από πού είχες αυτή την
ιδέα.
— Απ' το κεφάλι μου!
— Τότε πρέπει να χαιρέσαι
που την έβγαλες!

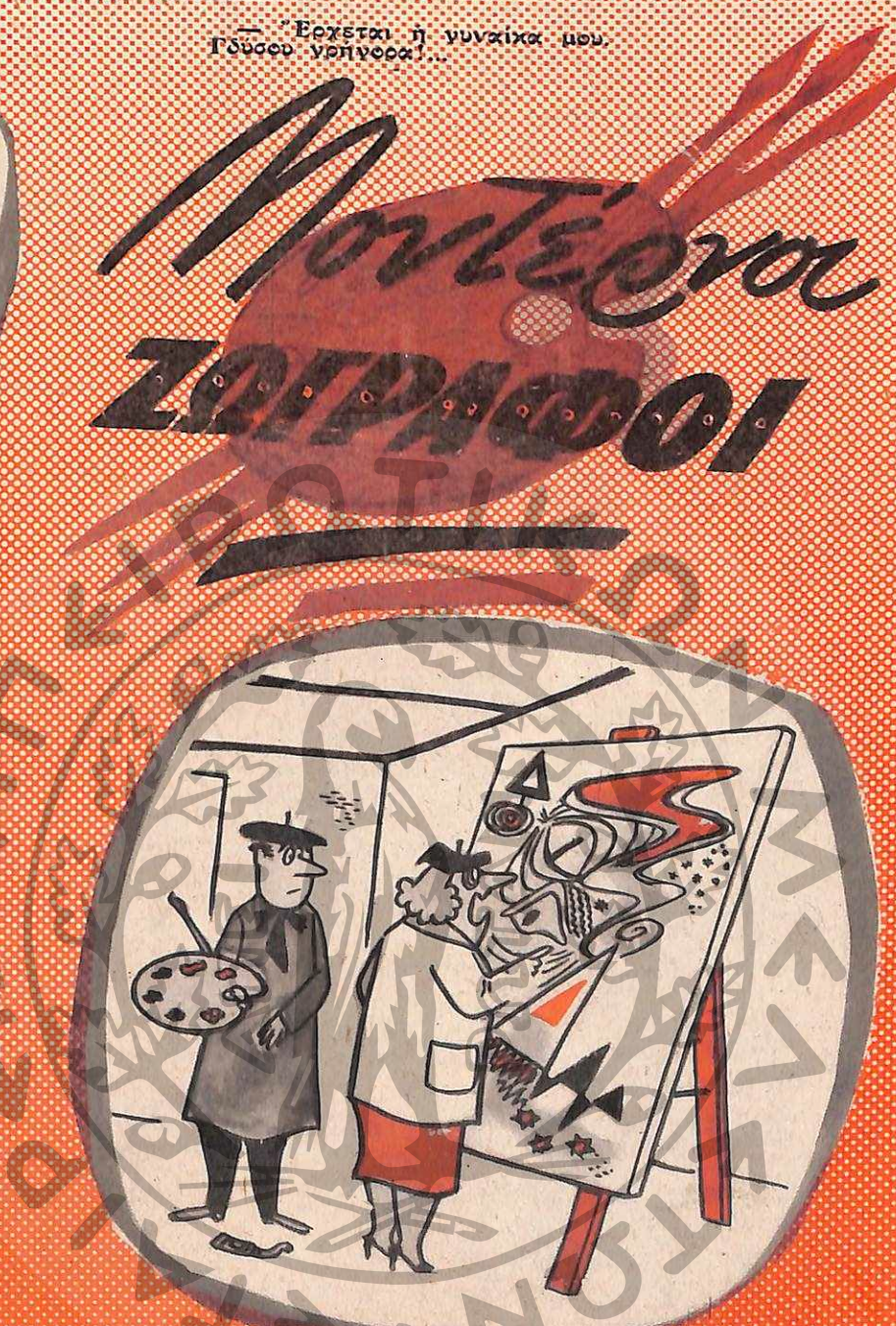
— Δε μπορεί να καταλάβω
πώς έβγαίνονται χωρίς μοντέλο
έλλοι συνάδελφοι!

— Τα βλέπεις; Σου το έλεγα
πως δεν έπρεπε να νησινιάσεις.
την ώρα που πούχαρες!

— Έρχεται ή γυναίκα μου.
Γύρευε νησινιά!

— Άρρωστη, με άπιασε! Ποια είναι
αυτή ή γυναίκα που ζωογραφίζει;

ΜΟΛΙΣ τη γνώρισε, μόλις ένοιωσε τη γλυκεία ζεστασιά του έρωτά της, ο ποιητής της έπτε, γεμάτος ένθουςιασμό, γεμάτος οίστρο:

— Είσαι τὸ χελιδόνι, ποὶ μούφερε τὴν ἀνοιξί!

Γιὰ τὴν πραγματικὰ, πρὶν μὴ ἢ φλώρα στὴ ζωὴ του, ὁ Μελέτης Γιαρμής τουρτουρίζε μέσα στὸν πῖθ βαρὺ χειμῶνα τῆς μοναξιάς καὶ τῆς φτώχειας... Ποτὲ ἢ ποιήσι δὲν ἔκανε πλούσιους τοὺς ποιητῆς — κι' ὁ Μελέτης Γιαρμής ἦταν ποιητῆς... Μόνη του περιουσία ἦταν οἱ στίχοι, ποὺ ἔφτανε... Μία περιουσία, ὅμως, ποὶ — ἀλλοίμονο! — δὲν ἦταν δυνατό νὰ ἐξαργυρωθῇ...

Καὶ τότε, μέσα στὴ ζωὴ του, χύμηξε ὀρμητικὴ φωτιά ἀπὸ κέφι, ἡ φλώρα! Ἦταν ὁμορφὴ, χαριτωμένη, γλυκεῖα — μὴ ἡλιαχτίδα αἰσιοδοξίας μέσα στὴ μουντὴ μοιρομορφία τῆς στερημένης ζωῆς του... Μία νότα χαρὰς, μὴ ἀστραπὴ ὀλόχρυση, ποὺ σπάζει τὴ μόνιμη κατῆφεια ποὺ τὸν τριγύριζε... Ἦταν ἕνα δῶρο ἀπρόοπτο, ποὺ τοῦκανε ἡ καλὴ μοῖρα του — αὐτὴ ποὺ τοῦχε τόσα πολλὰ στερήσει... Τὴν ἀγκάλιασε, λοιπὸν, μὲ λατρεία, τὴν ἀγαπημένη του, καὶ προσπάθησε νὰ τῆς ἀνταποδώσῃ αὐτό, ποὺ τοῦχε χάρισε — τὴν εὐτυχία!

Δὲν τὰ κατάφερε — μ' ἄλλή τὴν καλὴ θέλησί του... Ὁ ἔρωτάς του δὲ μπόρεσε νὰ λύσῃ τὰ οικονομικὰ προβλήματα του... Ἡ φλώρα δὲν ἀνοίγει, βέβαια, τὸ στόμα της, γιὰ νὰ διατυπώσῃ τὸ παραμικρὸ παράπονο. Τῆς ἔλειπαν ὅμως τὰ πῖθ πολλὰ ἀπ' αὐτὰ ποὺ χρυσάει σὲ μὴ ὁμορφὴ κοπέλλα ἡ ζωὴ... Καὶ ἡ φλώρα ἦταν ὁμορφὴ — ὁμορφὴ, ὅσο καὶ στερημένη... Ὁμορφὴ, ὅσο καὶ ἡρώδης! Ἐλεπε τὸν ἡρωισμό της ὁ Μελέτης, κι' ἔνοιωσε τύψεις καὶ ντροπὴ — τύψεις γιὰ τὴ σκληρὴν δίπλα του, στερνώντας ἀπὸ αὐτὴ τὴς πῖθ μὴδανιὰς χαρὰς ποὺ ἡ ζωὴ δὲν ἀρνιέται σὰ πλάσματά της, καὶ ντροπὴ, γιὰ τὴν ἀντρας, δὲν εἶχε τὸν τρόπο νὰ ἐξασφαλίσῃ στὴ γυναῖκα, ποὺ ἀγαπᾷ, αὐτὰ ποὺ διψοῦσε τόσο νὰ τῆς χάρισῃ...

Ὅσο ὅμως κι' ἂν ἡ φλώρα δὲ μιλοῦσε, ὁ Μελέτης διαισθάνονταν, ὅτι πῖθ ἀπὸ τὴ σιωπὴ της κρυβόταν ἡ πῖθ δικαιο-λογημένη πίκρα κι' ἀγανάκτησι... Βέβαια, προσπάθησε νὰ ἀναπληρώσῃ τὴν ἄλλειψή της μὲ λατρεία, μὲ στίχους... Μὴ μὲρα τῆς διάβαζε ἕνα τρυφερὸ ποιηματάκι, ποὺ ἔγραψε — ὅπως πάντα... — γι' αὐτή:

«Πέταξες μεθυσμένο χελιδόνι, μέσ' στὴν πικρὴ μου βαρυχειμωνιά: κι' ἀμέσως, ὁ χειμῶνας πού σὲ ζώνει μὲ παγωνιά, σὲ φόδιζε, σοὺ πάγωσε στὰ χεῖλη, τὸ κέφι, τὴ χαρὰ καὶ τὸ τραγούδι... Ἦ ἀνοιξί ἂς ἦταν νὰ σοὺ στείλῃ ἕνα λουλούδι...»

Ἡ χειμωνιά παγώνει τὴν χαρὰ σου καὶ σ' ἐνὸς πτόν ἐξοστᾷ δειλὸν, φοβάμαι μὴν ἀνοίξῃς τὰ φτερά σου καὶ πᾶς νὰ βοῇς τὴν ἀνοιξί ἄλλου...

Δὲν εἶχε προφτάσει νὰ τελειώσῃ τὸν τελευταῖο στίχο του ὁ Μελέτης, κι' ἀμέσως ἡ Ρίτα χύμηξε στὸ λαιμὸ του καὶ τὸν γέμισε φιλία.

— Πῶς εἶναι δυνατό νὰ γράφῃς τέτοια πράγματα;... τὸν μάλωσε. — Γιατί;... Δὲν σοὺ ἄρεσαν οἱ στίχοι μου;...

— Οἱ στίχοι σου ἦταν ἔξοχοι — ὅπως καὶ καθετὶ ποὺ γράφεις!... Ἦταν ὅμως ψεύτικοι...

Τὴν ἀγκάλιασε γεμάτος ἐρωτικὴ ἀγωνία:

— Διηλάθῃ... δὲν ἐπιθυμῶς τὴν ἀνοιξί;... τὴ ρώτησε.

— Τί νὰ τὴν κάνω τὴν ἀνοιξί, ὅταν ἔχω τὴν ἀγάπὴ σου;... Μὴ πῶς λαχτάρα τὴν φίλησε! Μὴ λαχτάρα καὶ μὲ φόβο... Παρακαλοῦσε νὰ τὸν λὲγ ἄλθειας, πόσο φοβόταν ὅμως ὅτι τοῦλεγε ψέματα, κι' ὅτι πῖθ ἀπὸ τὰ ζεστά λόγια της καιροφυλακτοῦσε ὁ κίνδυνος τοῦ χωρισμοῦ...

Καί, μὴ μὲρα οἱ φόβοι του βῆγαν ἀληθινοί: Ἡ Ρίτα γνώρισε κάποιον ἄλλον ἄντρα, ποὺ δὲν ἔγραφε στίχους, ἤξερε ὅμως νὰ δημιουργῇ γιὰ τὴ γυναῖκα ποὺ τὸν πλησίαζε τὴς προϋποθέσεις γιὰ μὴ κάπως πῖθ θετικὴ εὐτυχία.

Ἀθελά της, ἡ Ρίτα ἔκανε τὴ σύγκρισιν. Ἀπὸ τὴ μὴ μεριά ἡ χλιδὴ — ὁ καινούργιος θαυμαστὴς ἦταν πλούσιος, καί, πράγμα σπάνιο γιὰ πλούσιον, σπάταλος — ἀπὸ τὴν ἄλλη ἡ στερῇ — δραματικὴ στερῇ καὶ τὸν πῖθ ἀναγκαῖον τῆς ζωῆς καὶ τῆς εὐτυχίας... Καί, ἀφοῦ ἀντιστάθηκε γιὰ κάμποσο καιρὸ, ἡ φτώχεια, στερημένη κοπέλλα, παραστράφηκε ἀπὸ τὴς ἐπιδημικῆς ἀνάγκης της, παραμερίζοντας τὴς ψυχικῆς...

Τὸ χτύπημα ἦταν φοβερὸ γιὰ τὸ Μελέτη! Μ' ὅλο ποὺ τὸ περίμενε, ἔβριμε κεραυνόβολοις κάτω ἀπὸ τὴ φοβερὴ πραγματικότητα ποὺ τοῦ δημιούργησε ἡ φυγὴ της... Κλείστηκε μέσα στὸ φτωχὸ

**Ἡ ΦΥΓΗ
ΚΙ' Ὁ ΧΥΡΙΔΙΣΜΟΣ**

Τὴν ἐσφίξε στὴν ἀγκαλιά του κι' ἄρχισε νὰ τὴ φιλᾷ.

μποῖμο δωματιάκι του, καὶ δόθηκε χωρὶς ὑπεράσπισιν στὴν πῖθ πικρὴ ἀπελπισία... Μοναδικὴ συντροφιά του τὸ χαρτί, δέχτηκε νὰ ἀποτυπώσῃ τὴν ταραχὴ τῆς ψυχῆς του μὲ στίχους:

«Ἐφυγες, ταξιδιάρικη ποὺλί μου, — φτωχὸ, ξεπαγιασμένο χελιδόνι... — καὶ ἔχασες τὸ χάρδι, τὸ φίλιν μου...»

Ἀφῆσε τὴ φωνά τὸν ζούσε μόνι... Τὴν παγωνιά δὲν ἀντεχερὶ νὰ νοιώσῃ μὴς νύχτας παγερῆς, μουντῆς μὴς νύχτας (καὶ μαύρης...)

«Ἰσως γυρίσης, κι' ἴσως με- (τανοιώσης...)

Μὰ ξέρεις τὴ φωνά σου ἂν θὰ (ξανάρθης;...»

Μὲ πόσα δάκρυα ράντισε τὸ χαρτί ὁ φτωχὸς ποιητῆς... Κι' ὕστερα τὸ φίλησε — σὰ νὰ ἤθελε νὰ στεῖλῃ, μὲ τὸ χαρτί αὐτὸ γιὰ μεσάζοντα, τὸ φίλιν τοῦ ἀποκαιρητισμοῦ στὴ γλυκεῖα συντροφειμένη ποὺ τὸν εἶχε ἀπαρηθῇ... Πόσο τοῦ φαίνονταν σὰν ὅλα ἀνυπόφορα τὰ ὅλα μέσα στὴ φτωχιά τὴν καμαρούλα του!... Τὸ χελιδόνι εἶχε φύγει, παίρνοντας μαζί του, ἀπάνω στὰ φτερά του, τὴν ἀνοιξί. Γιὰ τὸ Μελέτη ἔμενε τώρα ὁ παγερός χειμῶνας χωρὶς φῶς κι' ἐλπίδα...

Πῶς νὰ ζήσῃ μόνος, μέσα στὸ ἴδιο περιβάλλον ποὺ εἶχε ζήσει τρυφερά συντροφειμένος;... Πῶς νὰ ὑποφέρει τὴ ζωὴ, ποὺ ξαφνικὰ εἶχε ἀδειάσει γύρω του;...

Κι' ἔτσι, ἀποφάσισε νὰ δώσῃ ἕνα τέλος στὴ ζωὴ καὶ στὸ μαρτύριό του! Κλείστηκε μέσα στὸ δωματιάκι του, πῆρε δίπλα του αὐτὰ ποὺ εἶχε ἀφήσει φεύγοντας ἡ Ρίτα — μὴ φωτογραφία της, δύο-τρία μικρὰ σουβενίρ, καί, πῖθ πολὺ, τὴν ἀνάμνησιν της...

— Κι' ἔτοιμάστηκε νὰ ἀποκαιρηθῇ, μαζί μὲ τὴν φευγάτῃ ἀγαπημένη του, καὶ τὴ ζωὴ! Οἱ παστιλίες τοῦ βερνάλῃ ἤτανε μπροστά του, τὴς πῆρε μὲ τὸ ἕνα χέρι, πῆρε μὲ τὸ ἄλλο τὸ ποτήρι τοῦ νεροῦ, καὶ ψιθύρισε:

— Μικρὴ μου Ρίτα, στὴν ὑγείᾳ σου! Πρὶν προφτάσῃ ὅμως νὰ πλησιάσῃ τὸ ποτήρι στὰ χεῖλιά του, ἀκουστήκανε δυνατὰ χτυπήματα στὴν πόρτα... Ποιὸς νάτανε;... Ποιὸς ἐρχότανε γιὰ νὰ τὸν σταματήσῃ ἀπὸ τὸ δρόμο ποὺ εἶχε πάρει πρὸς τὸ ὀριστικὸ τέλος;...

Μὴ φωνὴ δροσερῇ, γεμάτῃ ὀλοφάντασμα, ἔφτασε ὡς τὰ αὐτιά του: — Μελέτη!... Ἐγὼ εἰμαι... Ἀνοιξέ μου!...

Πεταχτικὴ ὀρθὸς, ἀπότομα ἐξανέστη ἀνεμῆνος! Ἐτρεξε κι' ἀνοίξε τὴν πόρτα... Μπροστὰ του βρισκόταν ἡ Ρίτα...

Δὲν τόλμησε νὰ τὴν ἀγκάλιασῃ... Τὴν εἶδε σὰν κάτι ξένο, ἀπαγορευμένο — κάτι ποὺ δὲν τὸν ἐπιτρεπότανε νὰ πλησιάσῃ...

Ἐκεῖν δὲν τολμοῦσε νὰ τὸν κυττάξῃ. Μὲ τὰ μάτια της χαμηλωμένα, μὲ τὸ στήθος της, ποὺ ἀνεκατέβαινε γεμάτο ταραχὴ, τοῦ ψιθύρισε, γεμάτῃ συντριβὴ καὶ μεταμέλεια:

— Μὲ συγχωρεῖς... ἀγαπημένο μου... Ἦμουν τρελλή!... Μὰ, βλέ- πεις, δὲ μπόρεσα νὰ σὲ στερηθῶ γιὰ πάντα... καὶ ἐξανυρίσασαι...

Τότε κατάλαβε ὁ φτωχὸς ποιητῆς! Καί, ἀπότομα, τὴν ἄρπαξε τὴν ἐσφίξε στὴν ἀγκαλιά του, κι' ἄρχισε νὰ τὴ φιλᾷ!... Νὰ τὴ φιλᾷ!...

Τὸ χελιδόνι εἶχε ἐξανυρίσει κουβαλώντας σὰ φτερά του τὴν ἀνοιξί καὶ διώχνοντας μακριὰ τὸ χειμῶνα γιὰ πάντα...

ΟΟ

ΤΟ ΑΛΑΤΙ ΚΑΙ Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΟΥ

Γιὰ τὸ θεωροῦμε γρουσουζιά, ὅταν χυθῇ τὸ ἀλάτι ἀπ' τὴν ἀλα- τείρα;

Δὲν εἶναι γνωστὴ ἡ προέλευσις αὐτῆς τῆς προλήψεως. Πάντως, ὡ- πρὴν ἀνέκαθεν, ἀπὸ τὰ πολλὰ παλὰ χρόνια. Ὅταν ὁ Λεονάρδον ντὰ Βίντσι ζωγράφιζε τὸν περίφημον «Μυστικὸ Δείπνον» του, παράστῃσε τὸν Ἰούδα Ἰσκαριώτῃ ν' ἀναποδογυρίσῃ ἀπὸ ἀπροσεξία μὴν ἀλα- τείρα, πρὶν προδώσῃ τὸ Χριστό.

Πάντα τὸ ἀλάτι εἶχε μεγάλῃ συμβολικὴ ἀξία, ἐπειδὴ εἶναι ἀριστὸ συντηρητικὸ. Στὰ βιβλικά χρόνια, τὸ ἐκτιμοῦσαν ὅσο καὶ τὸ ψωμί. Ἀκόμα δὲ καὶ σήμερα, ὅταν θέλουμε νὰ μιλήσουμε γιὰ τὴν στενὴ φι- λία, ποὺ ἐνώνει δύο ἀνθρώπους, λέμε, ὅτι «ἐφάγαμε μαζί ψωμί καὶ ἀλάτι».

Στὶς ἀραβικῆς φυλῆς, ὅταν κάποιος φάῃ τὸ ἀλάτι ἐνὸς ἄλλου, ἐνώνεται μαζί του μὲ ἱερὸς δεσμὸς φιλίας. Κι' ὅταν πῇ στὸ συνο- μιλῆτῃ του ὁ ὕπαρχε ἀλάτι μεταξύ μας, αὐτὸς δὲ μπόρεῖ ν' ἀμφι- βάλλῃ γιὰ τὴν ἐλικρίνειά του.

Οἱ Ἀλτέκοι εἶχαν μὴν θεὰ τὸ ἀλάτι. Καί, στοὺς ρωμαϊκοὺς γά- μους, ὅταν πῆγαινε ἡ νύφη στὸ σπίτι τοῦ γαμπροῦ, τῆς πρόσφεραν μὴν πίττα μὲ μπόλικο ἀλάτι.

Ἀθάνατα

Ἡ γενναιοδωρία τοῦ Μαϊκίνα

Τὸ ὄνομα τοῦ Γαίου Κιλνίου Μαϊκίνα (Με- κενάτους) ἔγινε συνώνυμο τοῦ προστάτη τῶν τεχνῶν κι' ἐκείνον ποὺ ἀσχολοῦνται μ' αὐτὲς. Ἡ γενναιοδωρία τοῦ εἶχε μείνει παροι- μιώδης. Ὁ ἴδιος ἦταν κακὸς ποιητῆς. Ἀλλ' ἀ- γαποῦσε μὲ πάθος τὴ ζωὴ κι' ἀναζητοῦσε παντοῦ καὶ πάντα τὰ μέσα γιὰ νὰ τὴν κάμῃ πῖθ ὁμορ- φῇ καὶ πῖθ ἀγαπητῇ. Σ' ἕνα ἀπὸ τὰ διασωθέντα ἐπιγράμματα τοῦ λέει:

«Μὴ φῆναι ὁ περετός, μὲ ἔχουν πῆσει ὅλα τὰ δόντια, τὸ σῶμα μου εἶχε παραμορφωθῇ, ὅλα τί σημασία εἶχε κι' ἂν ἀκόμη μὲ θάλαυνε στὸ σταυρὸ, ἂν μπορῶ καὶ πάλιν νὰ ζῶ».

Ὁ Μαϊκίνας καταγόταν ἀπὸ παλαιότατη οἰ- κογένεια πατρικίων κι' ἦταν ἕνας ἀπὸ τοὺς πῖθ πλούσιους ἀνθρώπους τῆς Ρώμης. Εἶχε γεννηθῇ τὸ 68 π.Χ. κι' ἔκαμε τὴν πρώτη γνωριμία του μὲ τὴ ζωὴ τὴν ταραγμένη ἐποχὴ ποὺ ὁ Ἰούλιος Καίσαρ, ἀφοῦ κατέλυσε καὶ τὴς τελευταῖες δη- μοκρατικῆς ἐλευθερίας, συγκέντρωσε σὰν χέρια του ὅλες τὴς ἐξουσίες κι' ἐτοιμαζόταν νὰ ἐγκα- ταστήσῃ τὴν αὐτοκρατορία. Ἦταν μὴν περίοδος δύσκολη καὶ γεμάτῃ ἀπὸ ἀντιθέσεις καὶ ἀπρό- βιστα.

Ἐνας ἄλλος στὴ θέσι τοῦ Μαϊκίνα, μὲ τὴν αἰγλή τῆς ἀριστοκρατικῆς καταγωγῆς του καὶ τὴν μεγάλῃ περιουσίᾳ του, θὰ μπόρουσε νὰ ἐπι- φεληθῇ ἀπὸ τὴς ἀνώμαλης περιστάσεως, γιὰ νὰ καταλάβῃ ἐξαιρετικὴ θέσι στὴν πολιτεία. Κι' εἶ-χε ὅλα τὰ χαρίσματα γι' αὐτό: εὐφυΐα, εὐφρά- δεια, κρίσι καὶ ἀπαράμιλλη δεξιότητα, ποὺ τὸν ἔκανε νὰ βλέπῃ τὴν ἔμπρεια νὰ γίνῃ στὴν κάθε στιγμῇ. Ἀλλ' ἡ ἀγάπὴ γιὰ τὴν πολιτίαν καὶ τὴς τέχνες τὸν κρατοῦσε μακριὰ ἀπὸ τὰ δημόσια πράγματα. Ἦταν, ὅπως θὰ λέγαμε σήμερα, ἕ- νας τύπος θεωρητικὸς. Κι' ὁστόσο, στὴν κρίσι- μῃ στιγμῇ, δὲ δίστασε νὰ κάμῃ τὸ καθήκον του, σύμφωνα μὲ τὴς πολιτικῆς πεποιθήσεις του.

Ὅπως ἔβριμε ἀπὸ τὴν ἱστορία, οἱ δημοκρα- τικοί, μὲ ἐπὶ κεφαλῇ τὸν Κάσσιο καὶ τὸν Βρού- το, γιὰ νὰ προλάβουν τὸ σχεδιαζόμενο πραί- κτημα τοῦ Καίσαρος, κατέρχονταν στὸ ἔγκλημα, μὲ τὴν ἐλπίδα ὅτι θὰ εἶχαν τὸ λαὸ μὲ τὸ μέρος τους. Ἀλλὰ λαὸς καὶ Σύγκλητος καταδίκασαν τὴν πράξιν τους κι' ὁ νεαρός Ὀκταβιανὸς τοὺς καταδίκασε καὶ τοὺς ἐξολόθρευσε στοὺς Φίλιπ- πους τῆς Μακεδονίας, ὅπου βῆγαν τὸ θάνατο καὶ οἱ δύο ἀρχηγοὶ τους. Στὴν ἱστορικὴ αὐτὴ μάχῃ, ὁ Μαϊκίνας βρισκόταν στὸ πλευρὸ τοῦ Ὀκταβιανοῦ καὶ πολέμησε μὲ θάρρος καὶ γεν- ναϊότητα ἐναντίον τῶν δημοκρατικῶν.

Ἀπὸ τότε, μὴν στενὴ φίλια ἔνωσε τὸ Μαϊκίνα μὲ τὸν Ὀκταβιανό. Κι' ἡ φίλια αὐτὴ συνεχίστηκε κι' ὅταν ὁ Ὀκταβιανὸς ἀνακηρύχθηκε ἀργό- τερα αὐτοκράτωρ, μὲ τὴν ἐπωνυμίᾳ Αὐγουστος.

Ὁ Μαϊκίνας θὰ μπόρουσε καὶ πάλιν νὰ ἐπι- φεληθῇ ἀπ' αὐτὴ τὴ φίλια, γιὰ νὰ καταλάβῃ ἀξιώματα καὶ τιμὲς στὴν πολιτεία. Ἀλλὰ δὲ δέχτηκε ποτὲ τίποτα. Παρέμεινε, ὅμως, πάντα ὁ πιστὸς φίλος κι' ὁ φωτισμένος σύμβουλος τοῦ αὐτοκράτορος. Εἶχε ἔτσι τὸν πρῶτο ρόλο στὰ παρασκηνία, ἀλλὰ δὲ θέλησε νὰ ἐμφανισθῇ ποτὲ στὸ προσκήνιο. Κι' ὅλοιστε, ἐπιφύλαξε στὸν ἑ- αὐτό του τὸν καλύτερο κι' εὐγενέστερο ρόλο. Κάτω ἀπὸ τὴ σκέπῃ τοῦ Αὐγουστοῦ, ἔγινε ὁ προ- στάτης τῶν ποιητῶν καὶ τῶν καλλιτεχνῶν τῆς ἐποχῆς τῶν. Σ' αὐτὸν ἐπίσης ἀπελίσταται σειρά ἀδολοκρῇ ἀπὸ μεγάλα κι' ἀθάνατα ἀρχιτεκτονι- κά καὶ γλυπτικὰ ἔργα.

Ὅπως εἰπαμε καὶ πάρα πάνω, ὁ Μαϊκίνας ἦταν ὁ ἴδιος ποιητῆς. Ἀλλὰ κατάλαβε γρήγο- ρα τὴν μετριότητά του καὶ βάλθηκε τότε ν' ἀνα- καλῶμῃ ἐκείνους ποὺ ἦταν προικισμένοι μ' ἀλ- θινὸν ταλέντο καὶ ποὺ χρειαζόνταν προστασία κι' ὑποστήριξι γιὰ ν' ἀναδειχθῶν. Καὶ τὸν κρι- τήριό του σ' αὐτὸ τὸ ζήτημα ἦταν ἀλάνθαστο.

Ἔτσι, ὅταν ὁ Ὀκταβιανὸς, ἔπειτα ἀπὸ τὴν ἐκστρατεία του ἐναντίον τοῦ Ἀντιόχου, γύρισε νικητῆς στὸ Μπρινίτιζ, βῆκε στὴν ἀποσάφρα τοῦ Μαϊκίνα, ποὺ τὸν περιέμενε ἔχοντας στὸ πλευρὸ τοῦ ἑαὐτοῦ ἀσθεντικὸν νέον, μὲ κοκκαλιάρικο πρόσω- πο καὶ βαρυσκομένον μάτια.

Ὁ νέος αὐτὸς, εἶπε ὁ Μαϊκίνας παρουσιάζ- ζοντάς τον στὸν Αὐγουστο, λέγοντα Βιργιλίου, κατὰ γὰρ ἀπὸ τὸ Μάντωνα κι' εἶναι γυνὴς ἐνὸς κρατικῶ ὑπαλλήλου, ποὺ οἱ ἑλεγεωνάριοι σου τοῦ ἔκαμαν τὸ σπίτι, ἀφοῦ ληλάτησαν τὰ ὑπάρ- χοντά του...

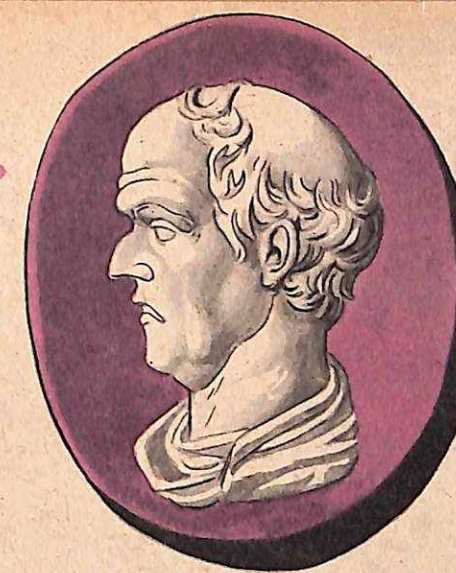
Θὰ τὸν ἀποκηρύσωμε, ἀρκεῖ νὰ μὴ τὸ θυ- μίσῃς, ὅταν ἡ στιγμὴ θὰ εἶναι κατάλληλη, ἀπάν- τησι ὁ Αὐγουστος μὲ κάποια δυσφορία.

Ὁ Μαϊκίνας χαμογέλασε.

Ὁ φίλος μου Βιργίλιος δὲν ἤρθε γιὰ νὰ σοὺ ζητήσῃ νὰ τὸν ἀποκηρύξῃς, κραταῖε Αὐγου- στε, εἶπε. Πῆρα τὸ θάρρος νὰ τὸν φέρω μπρο- στὰ σου, γιὰ νὰ δῇς μὲ τὰ μάτια σου καὶ ν' ἀκούσῃς μὲ τὰ αὐτιά σου τὸ μεγαλύτερον ποιητὴ τῆς ἐποχῆς τῆς αὐτοκρατορίας σου!

Τὸ ὅρος τοῦ Αὐγουστοῦ ὅλας ἐξέμεινε. Κι' ἀπὸ ἐκείνῃ τὴν στιγμῇ, πῆρε τὸ νεαρὸ Βιργίλιο κάτω ἀπὸ τὴν προστασία του.

Ἀνάμεσα σ' ἐκείνους ποὺ ὑποστηρίχτηκαν ἀ- πὸ τὸ Μαϊκίνα ἦταν κι' ὁ Ὀράτιος, ποὺ εἶχε

Ὁ Μαϊκίνας ἦταν ἀπὸ τοὺς πλουσιώτε- ρους Ρωμαίους.

πολεμήσει στοὺς Φίλιππους στὸ στρατὸ τῶν δη- μοκρατικῶν. Ὅταν γύρισε στὴν πατρίδα του, ἀ- ναγκάστηκε νὰ κάμῃ τὸ γραμματεῖα ἐνὸς κατωτέ- ρου δικαστικῶ ὑπαλλήλου. Ἐγραφε ταυτόχρονα ποιήματα, ποὺ ἦταν γνωστὰ σὲ μικρὸ ἀριθμὸ φίλων του. Κάποτε, ὅμως, μερικὰ ἀπ' αὐτὰ ἐπε- σαν στὰ χέρια τοῦ Βιργιλίου, ποὺ, ἐνθουσια- σμένος, ἀναζητοῦσε τὸ νεαρὸ ποιητὴ καὶ τὸν πα- ρουσίαζε στὸν Μαϊκίνα.

Ὁ τελευταῖος τὸν πῆρε ἀμέσως κάτω ἀπὸ τὴν προστασία του καὶ, γιὰ νὰ τὸν γλυτώσῃ ἀπὸ τὴς οὐλικῆς ἐμρίνης, ποὺ χάρισε ἕνα ἐξοχικὸ σπίτι στὴ Σαβίνα, μὲ μεγάλα κτήματα ὀλόγυρα. Τὸ σπίτι αὐτὸ ἀνακαλύφθηκε τὸ 1932 κατὰ τὴς ἀ- νασκαφῆς ποὺ ἔγιναν ἐκεῖ καὶ ἀπὸ τὴς διαστά- σεως του μποροῦμε νὰ κρίνωμε πόσο μεγάλῃ ἦ- ταν ἡ γενναιοδωρία τοῦ Μαϊκίνα. Περιλάμβανε 24 μεγάλες αἰθουσὲς ἐκτὸς ἀπὸ τοὺς βοηθητι- κούς χώρους, μὴ εὐρύχωρη στοὰ, τρία λουτρά, κι' ἕναν ὠραῖο κήπον. Περιτοιχίζονταν ἐπίσης ὀ- λόγυρα ἀπὸ πέντε μικρότερα κτήματα, ὅπου ἔ- μεναν οἱ ἐπιστάτες τῶν κτημάτων καὶ τὸ ὑπηρετι- κὸ προσωπικόν.

Μὲ τὴν ἴδια γενναιοδωρία, ὁ Μαϊκίνας ὑπο- στήριξε τὸν Ὀδίσσιον, τὸν Τίβουλλον, τὸν Προπέρ- τιον, τὸν Τίτο Λίβιον καὶ πολλοὺς ἄλλους ἀνάμε- σα στὰ μεγάλα πνεύματα τῆς ἐποχῆς τῶν.

Ὁ Μαϊκίνας ἐνδιαφέρθηκε καὶ γιὰ τὸ πολεο-

ΠΡΟΤΥΠΑ

δομικὸ πρόβλημα τῆς αὐτοκρατορικῆς Ρώμης. Ἀνοίξε καινούργιες λεωφόρους καὶ κατασκεύασε μεγάλα πάρκα, ἐκεῖ ποὺ ἀπλώνονταν πρὶν γέ- ρας καὶ ἔρημης ἐκτάσεις. Στόλισε ἐπίσης τὴ Ρώμην μὲ μεγαλοπρεπεῖς ἀνδριάντες καὶ ἐπιθα- λμικά κτίρια. Ἐνα ἀπὸ τὰ τελευταῖα ἦταν ὁ κα- λούμενος πύργος τοῦ Μαϊκίνα, ποὺ ὠμονόταν πάνω στὸν Ἑσκιλινὸ λόφον. Στὸν πύργο αὐτὸ πῆγαινε πολλὰς φορὲς, φεύγοντας ἀπὸ τὸ θέρ- με καὶ τὴν τέρψιν τῆς αἰλῆς, γιὰ νὰ χαρῇ ἀπὸ τὸ ὅρος τοῦ τὸ πανόραμα τῆς Ρώμης, ποὺ ἀπλώ- νταν κάτω ἀπὸ τὰ πόδια του. Ἀπὸ τὸν ἴδιον πύργο παρακολούθησε ἀργότερα ὁ Νέρων τὸ θέαμα τῆς πυρκαϊᾶς, ποὺ ὁ ἴδιος τὴν εἶχε δια- τάξει.

Στὴν ἰδιωτικὴ του ζωὴ, ὁ Μαϊκίνας ἦταν δυ- στυχισμένος. Ἐλάτρευε τὴ γυναῖκα του Τερέν- τια, ἐνὸς αὐτὴ τὸν ἐπρόβλεπε ἀναίσχυνη, ἀκόμη καὶ μὲ τοὺς ὑπέρβτες του... Ἐπικούρειος, ὅμως, στὴν ἀντιλήψιν, δέχονταν τὴς ἀπιστίας της σὰν ἀ- ναγκαῖο καὶ ἀναποφευκτὸ κακόν.

Ὁ θάνατος τὸν βρῆκε σὲ ἡλικία 74 χρόνων, τὸ 86 π.Χ. Μερικοὺς μῆνες ἀργότερα, πέθανε κι' ὁ Ὀράτιος, ποὺ ζήτησε νὰ τὸν θά- ψουν πλάι στὸ μεγάλο προστάτη του.

Ὁ Αὐγουστος, ὅταν ἔμαθε τὸ θάνατο τοῦ Μαϊκίνα, εἶπε:

— Ἐχασα κάτι περισσότερο ἀπὸ ἕνα ἀφίλο- κερὸν σύμβουλον: ἕνα φίλον!...

ΣΤΟ ΠΡΟΤΥΠΟ: Ὁ Λούκιλλος καὶ τὰ συμ- πόσιά του.

ΟΟ

Τὸ ἄκρον ἄκρον τοῦ ἱπποτισμοῦ

Εἶναι γνωστὸν ὅτι τὸ μεσαίωνα δὲν ἦταν ἀκό- μῃ γνωστὰ τὰ πρόνοια καὶ οἱ ἀνθρώποι, βασι- λεῖς, φεουδάρχες

Είναι περιττό να σας πω πόσο τώρα ήμουν εϋτυχισμένος, έπειτ' απ' την οικογενειακή τραγωδία, που είχα ζήσει. Όταν ο Σάρλ απόλυθηκε από τις τάξεις του στρατού και ήρθε σπίτι, δεν άργησε ν' αντιληφθώ την ερωτική μου ιστορία. Έννοείται πως είχε τη λεπτότητα να μη μου πη τιποτα. Ήταν συνήθως λυπημένος, σιωπηλός, γιατί δεν είχε ξεχάσει ποτέ του τη μητέρα του, την άτυχη Λουσιέν. Έτσι η ζωή μας συνεχίστηκε ήρεμα.

Δεν ξέρω όμως γιατί, άρχισα σ'ε λίγο ν' αμφιβάλλω για την αφοσίωσή και την πίστη της Ζακελίν. Η σκέψη αυτή τριβέλιζε το μυαλό μου κι' αποφάσισα να χρησιμοποιήσω το παλιό «κόλπο» του ταξιδιού για να εξακριβώσω αν ή φίλη μου μ' άπατούσε. Έτσι, ένα βράδυ, της είπα πως την άλλη μέρα το πρωί θα έφευγα για τη γειτονική πόλη, όπου είχα να κάνω μια επίγουσα εγχείρηση. Η Ζακελίν φάνηκε μάλλον λυπημένη που θα έλειπα, έστω και για τόσο λίγο χρονικό διάστημα. Έννοείται πως, αντί να φύγω την άλλη μέρα για το φανταστικό ταξίδι μου, πήγα και νοίκιασα ένα δωμάτιο σ' ένα ξενοδοχείο, όπου πέρασα δυο μέρες αγωνίας. Το βράδυ, άργα, της δεύτερης μέρας, αποφάσισα να γυρίσω ξαφνικά στο σπίτι μου. Άλλοιμονο! Καλύτερα να μην είχα ποτέ μου γυρίσει εκείνη τη νύχτα!...

Πήγαινα στο σπίτι μου μ' ανησυχία, αλλά συγχρόνως σκεφτόμουν πως οι φόβοι μου θα ήταν αδικαιολόγητοι και πως η Ζακελίν θα με υποδεχόταν με τα πιο φλογερά φιλήματα. Ήταν ανοίξει. Η βραδιά ήταν αληθινά ωραία και η ατμόσφαιρα μωρομένη. Όταν πλησίασα στο σπίτι μου, πρόσεξα πως πίσω απ' τα τζάμια του παραθύρου της κάμαράς μου ήταν δυο σκιές. Η σκιά της Ζακελίν και η σκιά ενός άντρα, που την κρατούσε αγκαλιασμένη και τη φιλούσε στο στόμα. Άναστατώθηκα, ή όργη με πλημμύρισε και χωρίς να σκεφτώ τίποτα εκείνη τη στιγμή, έδωλα το περιστροφικό μου, που το είχα πάρει μαζί μου...

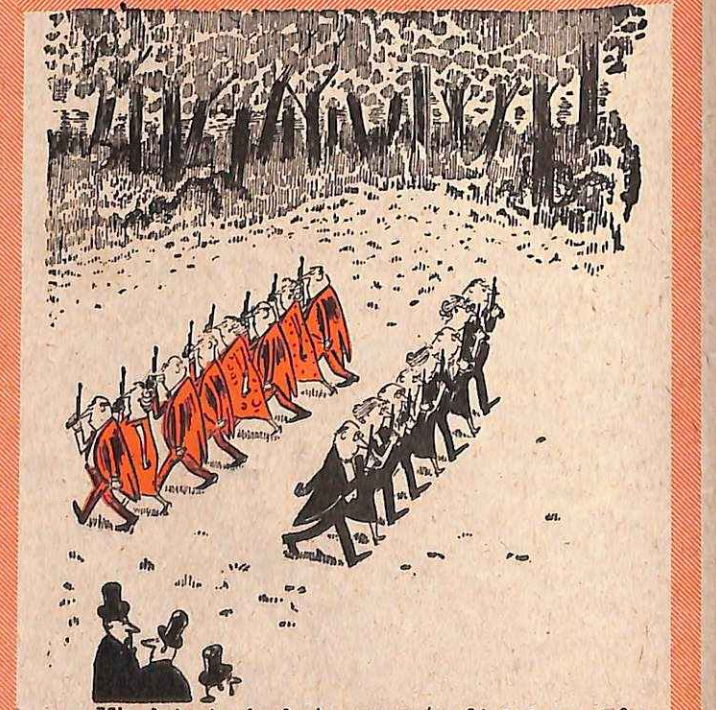
Η Ζακελίν κι' ο φίλος της ήταν σφιχταγκαλιασμένοι. Πλησίασα στο παράθυρο και σημάδευοντας, λίγα βήματα πιο μακριά απ' το τζάμι, πυροδότησα. Ποτέ σφαίρα δεν έκοψε πιο απότομα ένα φιλή στη μέση και ποτέ δεν πέτυχε τόσο καλά το στόχο της! Είδα τα χέρια της σκιάς του άντρα να υψώνονται στασμοδικά και το σώμα του να πέφτει βαρύ στο πάτωμα. Η Ζακελίν, την ίδια στιγμή, άρχισε να ούρλιαζε και να τραβάει τα μαλλιά της.

Όταν κατόπιν μπήκα στο δωμάτιο, η Ζακελίν μου φώναξε κατάμουτρα, σ'α μαϊνάδα:

— Δολοφόνη!... Δολοφόνη!... Κύτταξε ποιόν σκότωσες!... Συνήλθα τότε απ' τη ζήλεια μου και το θυμό μου. Στο πάτωμα κειτόταν νεκρός ο γυιός μου, ο Σάρλ... Απ'ό τότε, δεν ξαναείδα τη Ζακελίν. Μά, όταν θυμάμαι το γυιό μου, η καρδιά μου σφίγγεται από αγωνία και τύψεις και τα δάκρυα πλημμυρίζουν τα μάτια μου.

Αυτή την τραγική ιστορία διηγείται ο φίλος μου Ζωρζ Περρέ σ'ε όλους, ακόμη και στον άνακριτή και τον εισαγγελέα και είναι βέβαιος πως την έγραψε. Την έγραψε όμως μόνο με τη φαντασία του. Ο Ζωρζ Περρέ δεν ήταν ποτέ γιαντρός, η Ζακελίν δεν υπήρξε ποτέ ούτε κι' ο Σάρλ. Ο ήρωας της ιστορίας αυτής ήταν μεγάλος ήθοσιος και ζούσε στην πραγματικότητα το έργο, που έπαιζε θριαμβευτικά στο θέατρο. Η μόνη αλήθεια σ' αυτή την ιστορία είναι πως η γυναίκα του Ζωρζ Περρέ πέθανε τρελή.

ΠΙΕΡ ΜΟΡΒΑΝ

Μ' αυτή την ομαδική μονομαχία, θα λυθούν οι διαφορές των δύο οικογενειών μια για πάντα!

Συναρπαστικό συγκινητικό μυθιστόρημα υπό Ίωάννας Αναγνώστου - Μπουκουβάλα

Σε δόνες, παιδί μου...

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Η φλώρα έκανε καταπληκτική εντύπωση στο Γιώργο και τον μάγεψε κυριολεκτικά με το τραγούδι της. Όταν άρχισε να τραγουδάει μαζί του, ο νέος ξετρελλάθηκε κι' η δύστυχη φροσούλα πέρασε άμεσως στη σκιά. Έτσι, η ευτυχία της άρχισε να γκρεμίζεται αιγά, αιγά. Η φλώρα είχε κρυφά ραντεβού με το Γιώργο, που παραμελούσε τώρα πια φανερά την αρραβωνιαστικιά του. Μια μέρα μάλιστα της είπε να σταματήσει τη δουλειά της στο γραφείο, με την πρόφαση ότι δεν του άρεσε να είναι υπάλληλός του. Όσο για τη φλώρα, ο ίδιος τη συμβούλεψε, να δοκιμάσει την τύχη της στην 'Ιταλία...

— Όστε σου έλεπε, ότι είχε στενοχώριες στη Γερμανία; Άλλα... δεν είχε όση επιτυχία περίμενε.

— Είχε άποτυχία! πρόφερε η φλώρα και αισθάνθηκε την καρδιά της να βουλιάζει στη σκέψη πως ήταν κακό να προβόδη το μυτικό της αδελφή της.

— Για πές μου! ρώτησε αυτός μ' ένδιαφέρον.

Κι' η φροσούλα του διηγήθηκε όλη τη δυσάρεστη περιπέτεια της αδελφής της. Περίμενε, με χαιρεκακία, να δει κάποια άπογοητευση στη φυσιογνωμία του. Παραξενεύτηκε που είδε τα μάτια του ν' αστράφουν.

— Βλέπεις; Τι σου λέω; Οι Γερμανοί είναι κρύοι άνθρωποι. Στην 'Ιταλία θα δεις τί θριαμβικούς βάζη η αδελφή σου. Έκει ξερονται θά πάω άφαιά σου.

Ναι, μα πώς θα πάω στην 'Ιταλία; Αυτός είναι το ζήτημα, είπε η φλώρα.

Δεν άποκρίθηκε άμέσως ο Γιώργος. Πώς θα πάω; έλεπε σ'ε λίγο. Μα δεν είναι τόσο δύσκολο. Άσε, θα το κανονίσω εγώ αυτό το ζήτημα.

Όστε δε θέλεις νάρθω αύριο στο γραφείο; τον ρώτησε, καθώς σπικωνόταν να φύγει. Όχι, φλώρα, της άποκρίθηκε. Είναι γελοίο...

Και... πώς θα βλέπόμεστε; Άφησε λίγες μέρες. Πνίγομαι στη δουλειά. Μετά, θα σε είδοποιήσω εγώ. Μην ανησυχείς.

Τη φίλησε καθώς έφευγε. Το φίλ του όμως ήταν άψυχο κι' έκανε κακό στην καρδιά της έρωτευμένης κοπέλλας.

Η καρδιά της μάννας σπαράζει

Σαν το γιασέμι, που μένει απότιστο κι' αρχίζει να γέρνει το λευκό του κεράκι, και τα φύλλα του μαλακώνουν και πέφτουν, έτσι άρχισε να μαρμαρινεί η φροσούλα. Η μάννα, στην άρχη, δεν αντίλαμβανόταν την τραγωδία.

Μά, για να σου λέν να μην εργάζεσαι πια, σημαίνει πως σε θεωρεί γυναίκα του, πως ντρέπεται να σ' έχη υπάλληλο.

Η φλώρα δεν ήθελε να άναστατώσει τη μητέρα της, αν και πίστευε πως οι φόβοι της δεν ήταν φανταστικοί. Πάντως δεν είχε τίποτα το άπόλυτο χειροπιαστό να της διηγήθ.

Μπήκαν οι Άποκρήες, και μάταια περίμενε η δύστυχη κοπέλλα πως θα της μνησούσε ο αρραβωνιαστικός της να πάνε να γλεντήσουν μαζί.

Τη δεύτερη Κυριακή της Άποκρ.ς, η φλώρα χαρούμενη, με τα μάτια της άστραφτερά, άρχισε να ετοιμάζεται για 'εω, το βράδυ.

Πού θα πάς; ρώτησε η 'Ελένη.

Ό, απόψε έχω μεγάλο γλέντι, άποκρίθηκε η κοπέλλα. Θα πάμε στο χορό του 'Εμπορικού Συλλόγου.

Με ποιόν θα πάς;

Είμαστε μεγάλη παρέα. Θα περάσω με περίφημα.

Δε μπορείς να πάρης και τη φροσούλα, μαζί σου; ρώτησε η μάννα.

Η φλώρα γούρλωσε τα μάτια της. Τι λές, μαμά; Έγώ είμαι καλεσμένη. Πώς μπορεί να πάω και την αδελφή μου; Έξ άλλου, η φλώρα δεν έχει φουστάνι.

Μπορούσες να της δανείσης μια από τις τουαλέτες σου!

Αυτό δε γίνεται. Είναι πιο κοντή από μένα... Έξ άλλου, συχαίνομαι να μοιράζομαι τις τουαλέτες μου με άλλη. Στην άρχη, στη Γερμανία, όταν ήμουν φτωχιά, είχαμε μια βραδυή με κάποια Γερμανίδα τραγουδίστρια. Τη φορούσαμε ποτέ αυτή, ποτέ εγώ. Την είχαμε πληρώσει μισή-μισή. Δε φαντάζεσαι πόσο συχαίνομαι, όταν τη φορούσα... Κι' άρρίστηκα από τότε να μη ξανακάνω τέτοιο πράγμα.

Δεν είναι το ίδιο, μου φαίνεται. Η φλώρα είναι αδελφή σου.

Άσε, μαμά. Μη μου ζητάς τέτοια πράγματα.

Ντύθηκε πολύ προσεκτικά, κυττάχτηκε άρες άόκληρες στον καθρέφτη κι' έφυγε, με ύφος εϋτυχισμένο.

Η φλώρα όλη την ώρα μελετούσε πιάνο και φαινόταν άποροφρημένη από τη 'φουλιά της. Μόλις όμως έκλεισε η πόρτα πίσω από την αδελφή της, πετάχτηκε.

Το πρόσωπό της ήταν τρομακτικά χλωμό, τα μάτια της φαίνονταν πελώρια. Μαμά! φώναξε με φωνή πούμοιαζε με λυγμό. Οά φύγω κι' εγώ!

Πού θα πάς;... ρώτησε τρομαγμένη η 'Ελένη.

Θα πάω κι' εγώ στο χορό του 'Εμπορικού Συλλόγου.

Μόνη σου; Τρελλάθηκες;

Όχι, μαμά. Θα πάω. Είναι ανάγκη να πάω!

Κι' ενώ την έπιαναν τ' άναφυλλιά, έξομολογήθηκε τους φόβους της στη μητέρα της.

Φοβάμαι πως θα πάμ με το Γιώργο στο χορό. Θέλω να πάω κι' εγώ!

Αν τόλμησαν να κάνουν τέτοιο πράγμα, να το ξέρω πως δεν είμαι πια αρραβωνιασμένη.

ΛΟΓΙΑ ΚΑΤΟΣΤΑΡΑΤΑ

«Λατέρνα και φιλότιμο»

Κάθε μικροβίο πραγματικό και για ποτήρι γεννημένος, μισ' στις ταβέρνες, διαρκώς μπαίνει βαρύς και πικραμένος... Και με συγκινούσε πολλή, η με βαθεία μεγαλοχολία τα παλαιά του αναπολεί και... ξεπεσμένα μεγαλεία!

Σκέπτεται με ψυχή βαρεία πως σ'α πεζά μας τούτα χρόνια, της «Πλάκας ή άνηφορία» έμεινε δίχως καθάρσινα... Και πως σ' αυτή την εποχή, την «κοσμική» και την μοντέρνα, έπαψε, αίσίως, ν' άνηχη και η πλακωτική λατέρνα!

Ήγουν σταμάτησε κι' αυτή να τέρπει τους κρασοπατέρες, γιατί έχει άνακαταπτή με πια σόννης τους άδότερες... Κι' έκει, κυρίως, υπερδευτή με κάτι... γυφτισόες μοντέρνες πούχουν «γναρφαλά» (ό, σ'α αυτό) και (στις φτέρνες, άποστ).

Λόγω τούτου, αυ... (νεπώς «λατερονουφτικου» (άστερος, άποστ) πίνει ο πότης (οκυβρωπός και συγχωκλαίει (διαίτερως... Γιατί από την άρ... (χοντιά κι' άπ' την πλακω... (τική ταβέρνα, στον ξεπεσμό και (σπ... (γυφτιά) βρίσκεται πλέον, η (λατέρνα!

ΜΙΛΤΟΣ ΓΙΟΜΑΤΑΡΗΣ

σμένη. Δεν βαστώ σ' αυτή την άμφιβολία. Θα τρελλάθω!...

Η 'Ελένη άκουγε, σ'α να μην καταλάβαινε. Στο τέλος, δε βάσταξε κι' αυτή τα δάκρυά της.

Αν είναι τέτοιο πράγμα, θα την καταραστώ, βόγγηξε. Ναι, θα την καταραστώ. Μαννούλα, φεύγω... Δεν ξέρω τί να φορέσω. Πώς να πάω με το μάλλινο φουστάνκι μου. Δε δέχθηκα ποτέ το παραμικρό από το Γιώργο...

Μπορείς να ντυθής, να μασκαρευθής; πέταξε η μάννα.

Η φροσούλα φώναξε ένθουσιασμένη: Νά ζήσης, μαννούλα μου! Δεν το είχα σκεφθ.

Αλλά τί να ντυθώ; Θάπρεπε νάχω και μια μάσκα...

Αν δανείζοσαν κανένα κοστούμι;

Ποιά μπορεί νάχη;

Πέρασε γρήγορα τις γνωστές της κοπέλλες στο μυαλό της και, στο τέλος, σκέφθηκε κάποια παλιά της συμπαθήτρια, κοσμική.

Θα τρέξω σ' αυτήν. Θα πέσω σ'α πόδια της.

Η τύχη τη βοήθησε. Η Μαίρη της δάνεισε ένα κοστούμι. Άμολις. Ντύθηκε άστραπιαία κι' άποχαίρετρε τη μητέρα της με δάκρυα στη φωνή.

Καληνύχτα, μαννούλα. Μην ανησυχείς αν άργήσω...

Ο Θεός μαζί σου! έλεπε η μάννα, χλωμή σαν πεθαμένη... Κι' άκουσε, φροσούλα, σε παρακαλώ, σ'ε ίκετεύω, να μην κάνης σκάνδαλο, έστω κι' αν τους δης μαζί. Νά μην το πάρης βαρεία! Δώσε μου το λόγο σου, όρκίσου μου, πως δ,τι και να συμβή, θα γυρίσης φρόνιμα-φρόνιμα, να τα σκεφθώμεν, να τα συζητήσωμε μαζί.

Στο όρκίζομαι, μαννούλα... Άν δώ κάτι, που με κάνει πολύ δυστυχισμένη, ό νους μου θα τρέξη σ' έσένα, το όρκίζομαι, κι' έτσι δε θα κάνω καμμία τρέλλα.

Μια τρελή μάσκα

Η αίθουσα ήταν άσφυκτικά γεμάτη. Πλήρωσε η φλώρα το άκριβό εισιτήριο — το άμμα της καρδιάς της — και χώθηκε μέσα, φωνάζοντας τη μάσκα της.

Τα μαγουλά της ήταν φλογισμένα, από τη ντροπή. Πρώτη φορά βρισκόταν σ' ένα τέτοιο μεγάλο κέντρο, άνεμεσα σε τούτους ανθρώπους, και μόνη!

Σ' άλλη περίπτωση, θα προτιμούσε ν' άνοίξη η γή να την καταπιή παρά να κάνει ένα τέτοιο διάδημα. Τώρα, αν και αισθανόταν ντροπή, ώστόσο, δεν το θεωρούσε και τόσο άφύσικο να βρίσκεται σ' αυτή τη θέση.

Κύτταξε γύρω της ζωσμένη. Η πίστα ήταν γεμάτη. Πλήθος ζευγάρια χόρευαν. Φωνές, γέλια, κομψές, σεραπντικές.

Κάποιος νεαρός ύποκλήθηκε μπροστά της.

Όραία Άμαλία... μου χαρίζετε αυτό το χορό.

Έπεσε στην άγκαλιά του, χωρίς να ξέρη τί κάνει.

Ο νεαρός χόρευε περίφημα, κι' η φροσούλα καταλάβαινε πως πετούσε κι' αυτή. Κάτι της έλεγε αυτός. Η φροσούλα ούτε άκουγε. Προσπαθούσε, με τα μάτια γεμάτα άγωνία, μέσα από τη μάσκα της, ν' άνακαλύψη τον αρραβωνιαστικό της. Τον αρραβωνιαστικό της με την αδελφή της.

Ήταν τόσο κόπος, που δύσκολα θα μπορούσε να τους δει, κι' αν άκόμα στην πραγματικότητα είχαν τολμήσει να πάνε μαζί σ' αυτό το χορό.

Όταν τέλειωσε ο χορός, ο νεαρός τη ρώτησε εύθιμα:

Πού είναι το τραπέζι σου;

Έκει, άποκρίθηκε η κοπέλλα, και το βείξε κάπου, άόριστα.

Έπειτα τον άφησε και προχώρησε προς μια άκρη της αίθουσας. Από κει μπορούσε να δει καλά όλα τα τραπέζια. Πλάτες γυνές, διαμαντικά, πολύχρωμα φορέματα. Μετάξια και δοντέλλες και τουλία και βελούδα... Και τα μαύρα κοστούμια των κυριών νότες έντυπαστικά σοδάρες, μέσα σ'α εύθυμα λουλούδια. Κάποιος εύθυμος, ζέγονιαστος. Μεγάλες παρέες που γελούσαν και πετούσαν σεραπντικές. Πού και πού, κανένα ζευγάρι, σε κάποιο άκρινο τραπεζί.

Δεν είναι εδώ!?, σκέφτηκε η φροσούλα, κι'

αισθάνθηκε μια απέραντη ανακούφιση σ' αυτή τη σκέψη. "Αν και, μέσα της, πολύ βαθιά, συλλογιζόταν πως όλα ήταν καλύτερα από την αμφισβήτηση αυτή, που τη θανάτωνε. Αυτή τη στιγμή όμως εύχεται να μη τους δει: "Όπως ο άρρωστος, που ξέρει πως πρέπει να πονέει για να γίνει καλά κι όμως, όταν φτάσει η στιγμή του πόνου, κутτάζει να ξεγελάσει τον εαυτό του και να τον αποφύγει, έτσι κι η Φροσούλα, αν και έλεγε μέσα της πως η μόνη λύτρωση θα ήταν να μάθει την αλήθεια, ωστόσο, παρακαλούσε το Θεό να μη τους δει, να μην είναι στο χορό ή αδέλφη της.

«Κι' αν μου έπαινε φέμματα; Κι' αν πήγαν σ' άλλο χορό μαζί;».

Πρὶν προφτάσει να σκεφτεί μ' αυτή τη βάρβαρη καρδιά της σταμάτησε. Κάτι άσπρο φτερουγίσσε πίσω από μια κολώνα, που την εμπόδιζε να δει καλά. Μια άσπρη δαντέλλα. Θά μπορούσε να γελαστή. Δεν υπάρχει μόνο μια άσπρη δαντέλλα στον κόσμο. "Αλλά μόνο ένα χέρι στον κόσμο, σάν το χέρι της Φλώρας. Κρινόλενο, άδρό, με δάκτυλα μακρὰ, και νύχια βαμμένα αλικά. "Ανάμεσα σε χιλιάδες χέρια, θά τ' αναγνώριζε. "Αλλά, κι' αν δεν έβλεπε το χέρι, από το πονεμένο σκίρτημα της καρδιάς της, θά το καταλάβαινε πως είναι η Φλώρα.

Προχώρησε τοίχο-τοίχο, ώσπου έφθασε σε μια θέση απ' όπου μπορούσε να δει κι' αυτό το τραπέζι, που ήταν τόσο απόμερο και τόσο κρυμμένο. Και τους είδε!

Η Φλώρα φορούσε την άσπρη της δαντέλλα, που της είχε χαρίσει ο Γιώργος. Τα χουσά μαλλιά της, θαυμάσια χτενισμένα, ήταν στολισμένα μ' ένα κόκκινο τριαντάφυλλο. Φορούσε μια μικρή βελούδινη μάσκα.

«Για να μη τη γνωρίσει κανένας γνωστός», σκέφτηκε η Φλώρα.

Γελούσε πολύ κι' από το γέλιο της κατάλαβε η Φροσούλα πως ήταν πολύ ευτυχισμένη. "Αντίκρου της ο Γιώργος, ξεναγμένος, με τα μάτια του άστροφωτιστά, έβλεπε προς το μέρος της, κάτι της έλεγε και ξεκαρδίζονταν κι' οι δύο τους στα γέλια.

Μόλις άρχισε η μουσική να παίζει κάποιο βάλς, πετάχτηκαν κι' οι δύο τους. Τ' αγκάλιασμά τους ήταν παράφορο. Καταλάβαινε από μακριά ακόμα η Φλώρα πως την έσφιγγε με πάθος στην αγκαλιά του. Κι' η Φλώρα τον κούταζε στα μάτια. Τα πρόσωπά τους ήταν κοντά-κοντά. Κάποια στιγμή κλεφτά, τα χείλη τους ένώθηκαν. "Ενα γρήγορο, τρελό, φιλή, μέσα σε δυο στροφές του βάλς...

"Επειτα, για κάμψη άδρα, η Φροσούλα δε μπορούσε να δει τίποτα. Όλα θέλωσαν μπροστά στα μάτια της. Κι' έτσι, ζαλισμένη, την άρπαξε κάποιος καβαλιέρους, κι' άρχισε να στριφογυρίζει μαζί της. Της είχε ζητήσει την άδεια; Δε θυμόταν. "Ισως... "Ισως να την είχε αγκάλιασει, χωρίς να τη ρωτήσει...

Στο στριφογύρισμα του χορού, κάποια στιγμή βρέθηκαν κοντά-κοντά, με το ζευγος Γιώργου - Φλώρας. Η πλάτη της σκούνησε με την πλάτη του Γιώργου.

Γύρισε αυτός, της χαμογέλασε ευγενικά και της ζήτησε συγγνώμη.

Μόνον στο άκουσμα της φωνής του, η καρδιά της φτερουγίσσε. Μια τρελλή ιδέα της ήλθε.

"Αλλάζοντας τη φωνή της, του φώναξε: — Μου χαρίζετε τον άλλο χορό; — Ήταν κάτι άπίθανο τρελό για τον επι-

φυλακτικό της χαρακτήρα. "Ήταν κάτι που, κι' αν της έλεγαν πως μπορούσε να το κάνει, θά το θεωρούσε αδύνατο.

Κι' όμως, εκείνη τη στιγμή, όλα τα προτιμούσε, εκτός να τον άφισε να φύγει από κοντά της.

Γύρισε πάλι, την κούταζε γελώντας. Καί, με μια ματιά στη ντάμα του, σά να της ζητούσε την άδεια, αποκρίθηκε:

— Ευχαρίστω. Μεγαλειότητά. "Η επιθυμία σας είναι διαταγή για μένα.

Ο χορός με τη μάσκα

Πραγματικά, μόλις άρχισε η μουσική να παίζει τον επόμενο χορό, έτρεξε και την πήρε να χορεύουν. Ήταν ένα τρελό μάμμο. Η Φροσούλα είχε μάθει όλους τους χορούς με τις συμμαθήτρίες της, κι' ήταν ανάαφρη σάν πεταλούδα.

Μόλις άρχισαν να χορεύουν, ο Γιώργος αίσθάνθηκε μια ευχάριστη έκπληξη. Ήταν η πρώτη φορά, που χόρευαν μαζί. Συνήθως την πήγαινε σε ήσυχα και άπομερα κέντρα.

— Είσαι σάν πεταλούδα, της ψιθύρισε. Μια αληθινή πεταλούδα. Δε θα βγάλεις τη μάσκα;

Με φωνή αλλογενή, του αποκρίθηκε: — Αυτό, αποκλείεται!.. Μήπως κι' η ντάμα σου δε φορεί τη μάσκα της;

— Υπάρχει ειδικός λόγος; — Κι' αν υπάρχει ειδικός λόγος και για μένα;

Που είναι ο καβαλιέρους σου; — Η φωνή της άκουστηκε παθητική, τρεμάμενη: — Ο καβαλιέρους μου; Μ' άφησε. Ήρε μια ντάμα πιδ όμορφη από μένα, και μ' άφησε.

— Έσύ δεν είσαι όμορφη; — "Όχι. "Η μάσκα με κάνει όμορφη. "Αν δεν ήμουν έρωτευμένος, όμορφη "Αμαλία θά σε έρωτευόμουν.

— Είσαι έρωτευμένος; — Ναι. — Τρελλά! — αποκρίθηκε ο Γιώργος, κι' η λέξη αυτή χώθηκε σε στίλετο στην καρδιά της δύστηνης καλλιώς.

— Είσαι άρραβωνιασμένος; τόλμησε να τον ρωτήσει. — Δίστασε αυτός. Στο τέλος, της αποκρίθηκε γρήγορα: — Αυτά δεν πρέπει να τα ρωτάς. "Εξ άλλου, ο χορός τελειώνει, μικρή μου άγνωστη. "Η ντάμα που φέρθηκε μεγαλόφωνα και μου έτρέψε ένα χορό μαζί σου. Πρέπει όμως τώρα να σ' άδίσω.

Το φυσικό ήταν να φύγει από την αγκαλιά του. Τα λόγια της μητέρας της, αντιλαλούσαν στ' αυτιά της:

«Μην κάνεις φασαρία... Πρόσεχε!». — Ο πειρασμός όμως ήταν μεγάλος. "Αν τον άφηνε να φύγει από τα χέρια της, είχε την εντύπωση πως θάφευγε μαζί του κι' η ψυχή της. Γι' αυτό δε δίστασε πιά.

Κρεμάστηκε στο μπράτσο του και με φωνή βραχνή από την άγνωση, του είπε: — Κι' όμως θά μπορούσα να βγάλω τη μάσκα μου... Μια στιγμή... μονάχα μια στιγμή...

Η περιέργεια νίκησε την ανυπομονησία του Γιώργου να γυρίσει πίσω στη Φλώρα. — Τότε, τί περιμένεις; της είπε βιαστικά.

— "Όχι εδώ μέσα στον κόσμο. Πάμε σε μια παράμερη γωνιά. Δίστασε πάλι μια στιγμή. Έπειτα, την τράβηξε από το χέρι.

— Πάμε... αν και δεν είναι σωστό. — Φοβάσαι πως θά σε παρεξηγήσει ή όμορφη ντάμα σου;

— Ναι, κι' είναι φυσικό. — Τι θά γίνει, αν υποπτευθώ πως μ' άγαπάς έμένα, κι' όχι αυτήν;

— Είσαι τρελλή, χαριτωμένη μου μικρούλα, της είπε παιχνιδιάρικα. Δεν πρόκειται να σ' αγαπήσω... Σε προειδοποιώ.

— Έλα, της είπε γρήγορα... "Αποφάσισε! — Στοιχηματίσω πως είσαι πεντάμορφη! "Αλλοίως γιατί δε θάβλεπες να βγάλεις τη μάσκα σου;

— Μπορείς να κρίνεις μόνος σου. — Με μια αποφασιστική κίνηση, τράβηξε η Φροσούλα τη μάσκα της. "Ενα προσωπάκι μελαχροινό, χλωμό από την άγνωση. Δυό μάτια πελώρια, ίκετευτικά, ερωτηματικά... Δυό χείλη τρεμουλιαστά...

Ο Γιώργος την κούταζε μια στιγμή σά να μην ήταν σίγουρος πως είχε μπροστά του την άρραβωνιαστική του. "Επειτα, το πρόσωπό του έγινε πιδ χλωμό κι' από της Φροσούλας το πρόσωπο. Τα χείλη του ψιθύρισαν, άσπρα: — Φρόσω... έσύ;... — Ναι... "Εγώ, Γιώργο... Δε με περι-

μενε; — Η φωνή της κόπηκε από ένα λυγμό. — Είναι τρέλλα αυτό που κάνεις... "Ηρθε μόνι; — Τι σημασία έχουν όλ' αυτά; Δεν έχεις τίποτ' άλλο να μου πής;

— Φρόσω... Φρόσω... — Πες μου πως δεν είναι αλήθεια, ότι την αγαπάς. Πες μου πως είναι ένα καπρίτσιο της στιγμής και πως εγώ είμαι η άρραβωνιαστική σου...

Δάγκωσε τα χείλη του. Φαινόταν να ψάχνει να βρει τα λόγια του. — Φροσούλα... Αυτά τα πράγματα δε λύνονται έτσι...

— Μα είναι τόσο απλά... τόσο απλά, Γιώργο. "Η αυτήν αγαπάς, η έμένα. "Η εγώ είμαι άρραβωνιαστική σου, η εκείνη.

— Φρόσω. Σε ίκετεύω... Μη θέλεις να δημιουργήσεις επεισόδιο. Θά είναι τόσο καλύτερα για όλους μας αν γυρίσεις φρόνιμα-φρόνιμα στο σπίτι. Και θάρω αύριο το πρωί να τα συζητήσουμε. Το καλύτερο είναι να τα συζητήσουμε οι τρεις μας...

— Οι τρεις μας; — Τον κούταζε με θυμό. Το προσωπάκι της ήταν χλωμό κάτω από το κοκκινάδι, που είχε περάσει βιαστικά-βιαστικά.

— Είμαστε τρεις, Γιώργο; "Όταν μου είπες, ότι είμαι άρραβωνιαστική σου, ήμασταν δύο.

— Θέλεις άπωσθήτε να τα λύσουμε τώρα τα ζητήματα, αναστάναζε αυτός. "Ας είναι. Περιμένε! Θά πάω να πάρω τη Φλώρα και θά φύγουμε κι' οι τρεις μαζί. Περιμένε στην έξοδο, σε παρακαλώ Φρόσω.

Της γύρισε βιαστικός την πλάτη. "Η Φροσούλα άπόμεινε σά ριζωμένη στο έδαφος κάμψη άδρα. "Επειτα έσφιξε τις γροθιές της με λύσσα. Ο θυμός έπνιγε τη θλίψη της. Έτρεξε προς την έξοδο και στάθηκε, σκοτεινή, με φόβο μή της ξεφύγουν.

Της γύρισε πάλι να κοιτάξει μέσα από την αίσουσα. "Η Φλώρα έσφιγγε τα χείλη της πεισματικά. Ο Γιώργος περπατούσε πίσω της σκοτεινός.

— Οι δυό αδελφές αντάλαξαν μια ματιά. Μια ματιά — ένας κόσμος που γκρεμιζόταν, ένας κόσμος που γεννιόταν.

— Μη μιλάτε διόλου εδώ, ψιθύρισε ο Γιώργος. Τis έσπρωξε και τις δυό μαλακά προς τα έξω. Την άλλη στιγμή τις έκανε στην κούρσα του. Με φωνή τραχεία έδωσε στο σωφέρ τη διαταγή: — Στο σπίτι.

Αδελφές ενδρές

Ήταν η πρώτη φορά, που η Φρόσω πατούσε το πόδι της στο σπίτι του άρραβωνιαστικού της. Ο Γιώργος κατοικούσε στην Πλάκα, κοντά στα μαγαζιά, σ' ένα καινούργιο διαμέρισμα, όχι μεγάλο, αλλά κομψό.

Η Φλώρα έδωσε την εντύπωση στη Φρόσω, ότι γκρόριζε τα κατατόπια. Προχώρησε με άρρωστο στο μικρό χώλ, πέρασε στο σαλόνι και κάθισε με όλη της τη μεγαλοπρέπεια σε μια πολυθρόνα.

Ο Γιώργος έδειξε μια πολυθρόνα στη Φροσούλα. — Κάθισε, της είπε με ύφος μάλλον συγκαταβατικό.

Αυτή στάθηκε όρθια και τον κούταζε κατόματα. — Πρέπει να συζητήσουμε σάν πολίτες.

νοι άνθρωποι, άρχισε ο Γιώργος Πλήρης, προσπαθώντας να δώσει ένα φυσικό τόνο στη φωνή του.

— Η Φρόσω τον έκοψε: — Με ποιά βάση θα συζητήσουμε, Γιώργο; Είμαι άρραβωνιαστική σου, η δεν είμαι; Δε χρειάζονται πολλά λόγια και πολλές συζητήσεις για να μου το πής αυτό.

Η Φλώρα σούφρωνε τα χείλη της κι' είχε πάρει ένα ύφος προσβεβλημένης μεγαλειότητος.

— Τι με θέλεις κι' έμένα σ' αυτή τη συζήτηση; ρώτησε.

— Μου φαίνεται πως η ειλικρίνεια σ' αυτές τις περιστάσεις είναι το καλύτερο, είπε ο νέος με έμφαση. Τί ώφειλε να λείπεις από τη συζήτηση Φλώρα; Δε θά συναντάσαστε στο σπίτι; Δε θά ήταν πιδ δυσάρεστο και για τις δυό σας;

— Καλά, αναστάναζε αυτή. "Ελα, λέγε σύντομα. Είναι πράγματα, που λέγονται με δυό λόγια.

— Φρόσω! πρόφερε αυτός κι' η φωνή του έτρεψε ανεπαίσθητα... Φρόσω... νά... Είναι κάτι φοβερό, το παραδέχομαι... "Εγώ φέρω έξ ολοκλήρου την ευθύνη. "Η Φλώρα δεν έφταιξε. Ήταν όμως μοιραίο... Καλύτερα τώρα, που δεν είμαστε ούτε στ' αλήθεια άρραβωνιασμένοι...

— Δεν ήμαστε στ' αλήθεια άρραβωνιασμένοι, Γιώργο; — Μην παίρνεις αυτό το τραγικό ύφος, Φροσούλα... ναι, ήμαστε... δε λέω αυτό... Δεν είχαμε ανακινώσει όμως τον άρραβώνα μας... Πως να σου πω;... Δεν είχαμε έκτεθει...

Ήταν κάτι, που το έγραφε μονάχα εμείς οι δυό... Κι' οι πολύ στενοί μας συγγενείς... — Τι σημασία είχε ποιος το ήξερε, Γιώργο; Για ποιών άρραβωνιάστηκες; Για τών κόσμου;

— Φρόσω, προσπάθησε να καταλάβεις, σε ίκετεύω... — Έτσι, που της τὰ λές. Δε θά καταλάβη ποτέ, ειρωνεύθηκε η Φλώρα.

— Έχεις δικίο. Είναι αλήθεια, τόσο δύσκολο να το καταλάβουμε, Φρόσω... Είναι από τα μοιραία αίσθηματα, που δε μπορείς να τ' άποφυγίς ο άνθρωπος. Σε αγαπούσα, σε λάτρευα. Πίστευα πως θά ήμουν ο πιδ ευτυχισμένος άντρας του κόσμου να σε κάνω γυναίκα μου. Κι' όμως, από τη στιγμή που αντίκρουσα τη Φλώρα, η καλύτερα από τη στιγμή, που την άκουσα να τραγουδάει, δεν ξέρω τί έγινε μέσα μου.

— Έρωτεύθηκες τη φωνή της; — Ούτε η πρώτη, ούτε η τελευταία φορά! μπήκε στη μέση η Φλώρα, σοδαρά. Πολλές φορές έρωτεύτηκαν τη φωνή μου...

— Η Φρόσω γύρισε άπότομα στην αδέλφη της. — Τότε, γιατί ήεν παντρευόσουν εκεί που βρισκόσουν; Γιατί ήρθες εδώ;

— Η μεγάλη άναστροφή το κεφάλι της κι' ένα τα μαύρα της μάτια πετούσαν μέσα σπύθα ειρωνική, αποκρίθηκε.

— Ο λόγος είναι άπλούστατος. Φρόσω. Πολλές φορές μ' αγαπάσαν, αλλά εγώ δεν αγαπάω. Αυτή τη φορά συνέπεσε να μιλήσει κι' έμένα η καρδιά μου.

— Και δε σε σταμάτησε η σκέψη πως γκρεμίζεις τη δική μου την ευτυχία; — Τι γκρεμίζω; Ούτε καν τα θεμέλια δεν είχατε γτίσει... Γκρεμίσματα σημαίνει να χωρίσεις ένα άνθρωπο. "Εσείς, ο Γιώργος κι' εγώ, βρισκόμαστε ακόμα στο πρώτο στάδιο. Δοκιμάζετε την αγάπη σας. "Αν δε βρισκόμουν εγώ, κάποια άλλη γυναίκα θά στον έπαιρνε, Φρόσω. Αυτό πρέπει να το παραδεχθείς.

— Γιατί; ρώτησε η κοπελλίτσα, χλωμή σάν πεθαμένη.

— "Επειδή ο Γιώργος ζητούσε πάντα κάτι άνωτερο. Νομισε πως το βρήκε σ' έμένα. Ήταν η πρώτη φορά, που κατάλαβε τί θά πη αληθινή αγάπη. Και πίστεψε με την καρδιά του πως έσύ ήσουν η γυναίκα που του ταίριαζε. "Η κοπελλά που συνεδύαζε κι' ως γυναίκα τα χαρίσματα, που γύρευε, κι' ως καλλιτέχνις. Το αίσθημά του για σένα, ήταν αληθινό. "Αλλά αδύνατο. "Ορίστε. Αυτή είναι η εξήγηση, Φρόσω. Πρέπει να την καταλάβεις. Είσαι τόσο λογική, που αν τα σκεφθείς βαθύτερα τα πράγματα, θά τα καταλάβεις.

Το στήθος της δύστηνης παιδούλας άνεβοκατέβαινε φοιτορουνιασμένο.

— Φρόσω, της είπε ο Γιώργος ταπεινά... Αισθάνομαι ένοχος απέναντί σου, και θά προσπαθήσω να σου δώσω όλη την ευτυχία, που σου είχα υποσχεθεί... εκτός φυσικά...

— "Εκτός τη μία, τη μόνη ευτυχία, που περίμενα από σένα...

— Άκουσε, Φροσούλα. Νά, πως τα σκεπτήκαμε τα πράγματα με τη Φλώρα; Τώρα, σε λίγο, θά φύγει η Φλώρα για την "Ιταλία. "Εγώ, φυσικά, θά της δώσω τα μέσα να φύγει. Μετά λίγο καιρό — λίγες ημέρες μά-

λον, θά την ακολουθήσω κι' εγώ. Θά τη βοηθήσω όσο μπορώ να σταδιοδρομήσει στην "Ιταλία. "Όταν υπάρχουν τα υλικά μέσα, όλα γίνονται πολύ πιδ εύκολα, δεν είναι έτσι; Κι' όταν σταδιοδρομήσει καλά, θά παντρευτούμε. Δε θά βιαστούμε, για δυό λόγους: Πρώτα-πρώτα, για να μείνει έλευθερη, στην προσπάθειά της αυτή να επιβληθεί στους καλλιτεχνικούς κύκλους. Κι' έπειτα, για να μη δώσουμε άφορμή στα σχόλια του κόσμου. Σιγά-σιγά θά το καταλάβει ο κόσμος, θά το υποπτευθεί, κι' όταν θά παντρευτούμε, το πράγμα θάρρη φυσικό.

— Αυτό το στρατηγικό σχέδιο είχατε έτοιμάσει και για μένα; ρώτησε με φωνή σπασημένη η μικρή.

Κυτάχτηκαν μια στιγμή, κι' η Φλώρα αποκρίθηκε: — Ναι, Φρόσω, αυτό θά ήταν πολύ καλύτερο και για σένα. Θά συνήθιζες κι' εσύ στην ιδέα. Τώρα, τί καταλάβεις; Πονάς πολύ έπειδη σου ήρθε άπότομα.

— "Οπωσδήποτε, άφου ήβαν έτσι τα πράγματα, είπε ο Γιώργος, θά δώσω στη Φρόσω όποια ίκανοποίησι νομίζει πως θά την κάνει ευτυχισμένη. Φροσούλα, ξέρεις τί σκέφτηκα; Νά φύγετε μαζί με τη Φλώρα για την "Ιταλία. Νά μην περιμένετε να τελειώ-σες εδώ τις σπουδές σου. Νά σας υποστηρίξω και τις δυό μαζί. "Εσύ, αν είναι τυχερό σου, θά γίνεις μια μεγάλη pianista. "Η μια θά βοηθάει την άλλη. "Αρκεί ναχτε κατανοήσι...

— Κι' εσύ θά είσαι άρραβωνιαστικός και των δυό μας!... ψιθύρισε με δάκρυα στη φωνή η παιδούλα.

— Καουάρες... φώναξε άποδοκιμαστικά η μεγάλη. Δικός μου άρραβωνιαστικός θά είναι. Κατάλαβε το πιά! Αυτό, πάει, έγινε, δεν ξεγίνεται! Σου εξήγησε αρκετά ο Γιώργος...

— Ναι, αρκετά...

Η Φροσούλα στεκόταν αντίκρυ τους. Το προσωπάκι της ήταν κίτρινο κι' άσπρο, σάν άγιοκέρ. Η δυστυχία της έδειχνε άσχημη. Τόπους-τόπους φαίνονταν ακόμα το κοκκινάδι, που είχε βάλε στα μάγουλά της. Τα χείλη της, βαμμένα κι' αυτά, έτρεμαν. Τα χερράκια της — τα λεπτά, άδρα χερράκια της pianista — στριφογυρίζαν βρασιανιστικά ένα μαντηλάκι, το κουρέλιαζαν. Φαινόταν μικρό — ένα άπρωστατευτο, έρημο, δυστυχισμένο παιδί, στα χέρια δυό ανθρώπων, που είχαν πάρει την άπόφαση να το βασανίσουν.

— Άπάνω στην τρελλή της άπελπισία, μια λέξη της ήρθε στα χείλη:

— Μαννούλα μου γλυκερία, που είσαι; — Τι τη θέλεις τη μαννά;... φώναξε άωστηρά η μεγάλη. Τώρα, σε θέλω, να την άναστατώσης, να την κάνεις άρρωστη. Ξέρεις δά, ότι υποφέρει από την καρδιά της. Φρόντισε, λοιπόν...

— Έσύ δεν το σκέφθηκες αυτό; Καλά έμένα, δε με λογάριζαες. Δε σκέφθηκες, ότι θά είναι ένα φοβερό χτυπήμα για τη μαννά;

— Παιδιά της είμαστε κι' οι δυό! είπε δύσθυμα η Φλώρα. Βέβαια, δε ξέρω πως έσύ είσαι η χαϊδεμένη της... "Αν όμως είναι δική μου μαννά, πρέπει να χωρή το ίδιο. Οι όροι αντίστροφονται. "Εγώ θά παντρευτώ, κι' εγώ θά σε υποστηρίξω κι' έμένα να άνεδεις καλλιτεχνικά.

— Τα χέρια της Φροσούλας άφισαν το μαντηλί να πέση. Φτερά τσακισμένα, πούπεφταν πιδ αδύναμα. Το κεφάλι της έγειρε στο στή-

θος της. "Ενα λιγνόν έγαλμα, που θά ένέπνεζε κάποιον γλύπτη, που θάβλεπε να εικονίση την άπελπισία.

Ο Γιώργος προχώρησε προς το μέρος της, έκανε να της πιάσει το χέρι. "Η φωνή του άκουστηκε μαλακία: — Φροσούλα... Θά μπορέσης να μας συγχωρήσης... να με συγχωρήσης...

Τράβηξε το χέρι της σά να τη δάγκωνε φίδι. Ο θυμός ώρμησε σάν κύμα στο στήθος της.

— Μη μ' άγγίξεις, ξεφώνισε. Δε θέλω να σε ξαναδώ στα μάτια μου... Ούτε κι' έσένα, Φλώρα... Δε θέλω πιά τίποτα... Τίποτα!... Μονάχα να μπορούσα να πεθάνω!...

— Αυτή είναι η αγάπη της για τη μαννά, ειρωνεύθηκε η μεγάλη.

— Η Φρόσω κέρωσε. — Ναι, ψιθύρισε σε λίγο. Είναι κι' η μαννά. Δε μπορείς να πεθάνω...

— Φανού λογική, ψιθύρισε με φωνή πειστική ο νέος. "Αν γίνονταν τα πράγματα όπως σου τα προτείνουμε, η μαμά σου δε θά στενοχωρηθίη διόλου. Νά σε βλέπη κι' έσένα ευτυχισμένη, και τη Φλώρα. Τί άλλο θέλεις; Τον στήλασε με μάτια σκοτεινά:

— Δε θέλω να ξέρω πια τίποτα για σένα! Μόνο μια χάρη σου ζητώ. Πάρε την γρήγορα από το σπίτι τη Φλώρα... Πάρε την όσο μπορείς ακόμα να συγκρατηθώ...

— Κι' έσύ τί σκεπτεσαι να κάνεις, Φρόσω;

— Προτιμώ να γίνω ζητιάννα, παρά να σου χρωστάω τίποτα έμένα, η ατήνη! πρόφερε η κοπελλίτσα, και σήκωσε το κεφάλι της.

— Έπειτα, τους γύρισε την πλάτη, κι' έτρεξε προς την πόρτα.

— Που πάς; φώναξε ο Γιώργος. Στάσου να σε πω με το άμάξι στο σπίτι... Μαζί με τη Φλώρα. Δε μπορείς να γυρίσης τέτοια ώρα μόνη σου!

— Άφήστε με! βόγγηξε η παιδούλα. "Αν αγαπάτε το Θεό αφήστε με!... Και κατρακύλησε τη σκάλα σά να την κυνηγούσαν.

Μάννα άπαρηγόρητη

Η "Ελένη κρατούσε τη μεγάλη της την κόρη από τα χέρια, και προσπαθούσε να την έμποδισι να φύγει. "Ακόμα λίγο και θά γονάτιζε μπροστά της.

— Φλώρα... Μην το κάνεις αυτό... Σκότωσε με έμένα πρώτα. Σκότωσε και τη μικρή. Νά ξέρης καλύτερα, ότι άφησες πίσω σου δυό πεθαμένους, παρά δυό πληγωμένους. Δε θά το βαστάσουμε αυτό.

Η μεγάλη τραβούσε τα χέρια της, προσπαθούσε να τα έλευθερώση.

— Άσε με πιά! Τρεις μέρες με βασάνισες. Αιώνες μου φάνηκαν αυτές οι τρεις μέρες. Τώρα τελείωσαν όλα!...

— Τιποτα δεν τελείωσε, όσο βρίσκεσαι εδώ, Φλώρα... Αν είμαι μαννά σου, αν με μεγάλωσα, αν θυσιάστηκα για σένα, κάνε μου τη χάρη, που σου ζητώ.

— Δε ζητάς πολλά! ειρωνεύθηκε η κοπελλά. Θέλεις να θυσιάσω όλη μου την ευτυχία.

— Θέλω να μην κάνεις μια κακή πράξη και να μη προκαλέσης τη δυστυχία της μικρής.

— "Αν τον άφισα το Γιώργο τώρα εγώ, θά γίνουμε κι' οι δυό μας δυστυχισμένες, Δε νά καταλάβεις;

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: "Η συνέχεια.

— Τα γενέθλιά σου, Καίτη, τα γιορτάσαμε περίφημα! Κρίμα μόνο που εσύ δε μπορούσες να τα γιορτάσεις μαζί μας!

— Και τα δικά μου παπούτσια τί έγιναν;

ΟΙ ΚΙΤΡΙΝΟΙ ΣΤΗΝ ΕΥΡΩΠΗ!

Τρομερές προφητείες για τα προσεχή χρόνια

ΠΛΑΙΕΣ και νέες προφητείες προβλέπουν φοβερά και τρομερά πράγματα για τα έτη που ξεκινούν από την εποχή μας ως το 2000. Καί, πρώτα-πρώτα, ο Νουστράδος μιλάει για ένα κομήτη, που θα εμφανισθεί κοντά στον αστερισμό του Καρκίνου και που η ούρα του θα περιλαμβάνει μια θάλασσα από μετεωρίτες. Αυτοί οι αστερόιδοι θα πέσουν πάνω στη γη, σε στεριά και σε θάλασσα και θα προσεχίσουν μεγάλες καταστροφές. Και ο μεγάλος δραματιστής συνεχίζει:

«Όταν ο κομήτης γίνει ορατός, οι τρεις μεγάλοι Ισχυροί της γης θα γίνουν έχθροι. Θα χτυπηθούν, όμως, από τον ούρανο, η γη θα συγκλονισθεί, ο Τίβερις θα ξεχειλίσει και ο Σατανάς θα εγκατασταθεί στις όχθες του. Από τα σύννεφα θα βγούν δυο ήλιοι ταυτόχρονα. Το μεγάλο σκυλί θα ουρλιάζει όλες τις νύχτες όταν ο Πάπας φύγει από τη Ρώμη... Μια ιδιόμορφη βροχή, εσφηνική και ακατάσχετη, θα φέρη σε μεγάλη δυσκολία δυο στρατούς. Οι καφετέρες πέτρες του ούρανού θα γεμίσουν τη θάλασσα και θα καταστρέψουν τις δυνάμεις των αντιπάλων» (πρόκειται για τους διηγητικούς πυρλούους).

Πιο αποκαλυπτικός είναι ο περίφημος δραματιστής Φίλιππος από τη Λύονα, που πέθανε στα πρώτα χρόνια του αιώνα μας και που είχε προβλέψει τον πόλεμο του 1914 και του 1914.

«Τα έτη, γράφει, θα κηρύξουν τον πόλεμο κατά της Γαλλίας, γιατί θα έχει καταστήσει ε-
στία ανarchy. Η Ρωσία θα επιβάλει τους νό-
μους της. Οι δυνάμεις που πολέμησαν τη Γα-
λία θα πέσουν πιά χαμηλά απ' αυτήν κι' ε-
κείνοι που θα θελήσουν να την βοηθήσουν ν'
άσχημα θα την κάμουν να πληρώσει ακριβά
τις υπηρεσίες τους. Οι Κίτρινοι θα ορμή-
σουν έξω από τη χώρα τους. Η σφαγή θα
είναι τρομερή και θα πάψει μόνο μπροστά στη
φρίκη του αίματος, το πύρ του ούρανού και
το ανερχόμενο νερό. Θα έπαυσι ολόκληρη ένας
κατακλυσμός 16 ημερών. Θα πέση τόσο πολ-
λή βροχή που θα σκεπαστούν οι λόφοι... Η
«Αμερική θα καταποντισθεί ολόκληρη. Ο ή-
λιος θα συσκοτισθεί, καθώς επίσης και η σε-
λήνη και τα άστρα... Το έτος 2001, ο άξονας
της γης θ' αναποδογυρίσει και θα εμφανι-
σθούν νέοι οδοί και νέες ήπειροι... Η γη
θα στραφεί προς το Νότιο Πόλο. Θα υ-
πάρχη στα μέτρα μιας πόλης, απ' όπου
θα φαίνεται η ανατολή και η δύση του ήλιου,
χωρίς όμως, να υπάρχει νύχτα. (Είναι αξιο-
σημειώτο ότι και οι σύγχρονοι επιστήμονες
προβλέπουν ανατροπή του άξονος της γης.
Ενδέχεται τότε ο πλανήτης μας να στρέφει
μόνο το ένα ημισφαίριο προς τον ήλιο, όπo-
τε θα υπάρξη σ' αυτό αιώνια ημέρα, ενώ
στο άλλο θα απλώνεται η αιώνια νύχτα). Οι
άνθρωποι εκτάσεις της Σαχάρας θα γίνουν γο-
νιμες... Η ερήνη θ' απλωθεί έπειτα από ένα
παγκόσμιο πόλεμο, που δεν θ' αφήσει πάνω
στη γη παρά μια φούχτα ανθρώπων. Εκείνοι
που θα μείνουν στην Ευρώπη δεν θα ξεπερ-
νούν τις 100.000. Αυτοί οι επιζώντες θα
επιρνούσαν και θα ένωθούν».

Το ίδιο αποκαλυπτικός είναι και ο περί-
φημος Παπύς (Δόκτωρ Λερόν γ' Ανγκώ).
«Είναι αναμφισβήτητο, έγραφε μεταξύ των
έτην 1904 και 1912, ότι οι Κίτρινοι θα κα-
τακτήσουν την Ευρώπη... Οι Κίτρινοι θα βγούν
από το μακρινό Αλσάτς τους και θα μη-
θούν στη σύγχρονη στρατηγική... Άλλα θα
εξαφανισθούν άρα η γη γύρω από το πόρσο.
πο της γης, αφού συντρίβουν δρισκεία από
τους λευκούς στρατούς, που θα συναρπάσουν
έναντιόν τους. Το τέλος της Ευρώπης θα εί-
ναι τότε κοντά και η γη θα αλλάξη μορφή
και συγκρότηση. Η Γαλλία θα κατακτηθεί α-
πό την Πρωσία. Η Ρωσία θα βασιλεύση ο-
στερα στον κόσμο».

Η Μορίς Λεβύ, εξ άλλου, που θεωρείται
μια από τις καλύτερες αστρολόγους της ε-
ποχής μας, προβλέπει τα εξής:

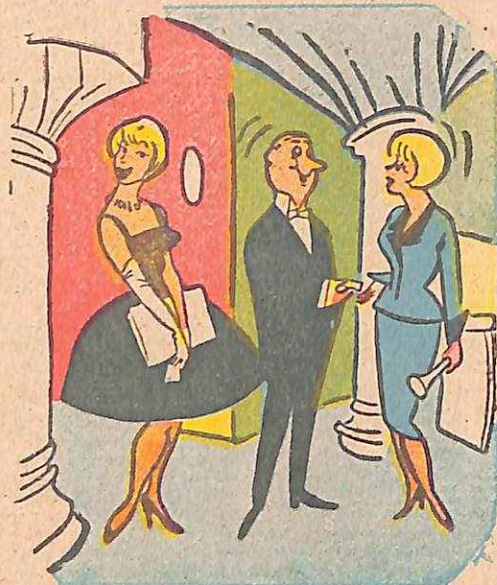
«Ανοίξω το 1959. Μεγάλη αναταραχή στις
περιοχές που περιλαμβάνονται μεταξύ του
Βόλγα, του Γίγγρις και του Εύρατου.
1961. Ο άνθρωπος θα ταξιδέψει στο Γα-
λαξία. Έπεται στο πεδίο της τεχνικής
και των επιστημονικών μέσων.

1971 — 1982. Τάσεις ένοποιήσεως του
κόσμου.

1984 — 1994. Κοινωνικές αναταραχές
πρωτοφανούς έντασης.

1995 — 2000. Νέα όργανα του κόσμου.

2027. Παγκόσμιος αυτοκρατορία.
Ένας άλλος σύγχρονος δραματιστής, ο
Κριστιάν Κλόντ, προβλέπει κατά τα προ-
σεχή έτη ένα μερικό κι' όχι παγκόσμιο πό-
λεμο. Αυτός ο πόλεμος, όμως, θα διεξαχθεί
με τόσο σφοδρότητα, ώστε θα καταστρέψη
μια ολόκληρη ήπειρο και το 1/5 περίπου
του πληθυσμού της γης. Θα έπαυσι ολόκληρη
μεγάλες φυσικές καταστροφές: καταποντι-
σμοί, σεισμοί, κατακλυσμοί... Από το έτος
2000, όμως, θα απλωθεί η ήρεμία στη γη.

ΣΤΟΝ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟ

— Έλθε μαζί;
— Όχι, άκομη, αλλά πρόκειται!

Επίκαιροι στίχοι

ΜΕΓΑΣ... ΒΡΑΧΝΑΣ

Ξαναρχίσανε, προσφάτως, του Ο.Τ.Ε. τ' ακουστικά
τα μεγάλα βουητά τους και τα έκνευριστικά
και μια συνδιάλεξη μας εάν κάνουμε οι καυμένοι
πρέπει νάμιασε κατόπιν έξη μέρες... (ομείνει)

Πανταχού, λοιπόν, η γνώμη κατ' αυτές επικρατεί
το τηλεφώνω πως παύει να μας εξυπηρετεί
και θαρρείς, μα την αλήθεια, ότι μάλλον έχει λό-
(γους)
ν' αποστέλλη πελατεία στους... ύπολαργυρολό-
(γους)!

ΣΤΗΝ ΚΥΡΙΟΛΕΞΙΑ

Απ' τα ξένα πρακτορεία μεταδίδει' επιμόνως,
πως η «άμοιρη» Σοράγια καί... μοιραία ταυτοκρό-

διαρκώς πολιορκείται από τρεις λαμπρούς νηπ-
τύν όποιον οι προτάσεις θγαίνουν άκαρπες καί...
(σπέρει)

Τρεις γαμπροί κομποί κι' ωραίοι συνεχώς την γυ-
(ροφούν)

που ζητούν να γίνουν σκλάβοι και πιστοί στο θέ-
(λημά της)

μα τη συγκατάθεσι της μέχρις όρας (παίρνουν
γιατί έχει αντιρρήσεις σοδορές, λέει, η μαμά της)!

Νγουν χάνουμε άσκόπως τα πολλά τους τα λιμά
και χαμένος πάει ο κόπος της μεγάλης τους πα-
(γνάρας)

γιατί πάντοτε προσκρούουν στην ανένδοτη μαμά
κι' όλο λένε και οι τρεις τους: «Τρεις και τό
(λουρί... της μάννας)!

ΤΗΣ ΕΠΟΧΗΣ

Καταστήματα δεκάδες και (μπουτίκ) πάρα πολλές
τάχουν ρίζει αυτές τις μέρες στις τιμές τις χα-
(μηλές)

και μας διατυμpanίζουν, με πληθώρα ρεklamών
ζεπουλιματα μεγάλα και «σπασίματα τιμών»!

Τα «σπασίματα» εκείνα μόλις θλέπεις επομένως
στο σπιτάκι σου γυρίζεις λίαν απαχχαλισμένους!

Γιατί άφευκτως η κυρά σου, τέτοιες ώρες και στιγ-
(μές)

απ' τη μία «μπουτίκ» θα τρέχη κατ' ευθείαν για
(την άλλη)

κι' άν τυχόν, της πής ν' άφήση τις «σπασμένες» τις
(τιμές)

θα βρεθής εσύ μοιραίως, μέ... σπασμένο το κεφάλι!

ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ ΠΑΙΖΕΙ...

Το κοινόν πληροφορείται με πολλή ανησυχία,
πως των «Τέντυν-Μόρρις» η μόδα πήγε και στην
(επαρχία)

κι' ότι αρχίζουν κι' εκεί πέρα
τα μοντέρνα τα παιδιά
να δουλεύουν νύχτα-μέρα
τη... γιαουρτοκεσοδιά!

Μέτρα πρέπει, επομένως, να ληφθούν πιο άυστηρά
δραστηκώτερα τούτέστιν και κυρίως... τσουστερά,
για να πάψουν οι λεβέντες
γιαουρτίες να μας πεδάντες
και χωρίς πολλές κουσάντες
τό... γιαουρτί να φουάνει!

Γ. ΘΙΣΒΙΟΣ

Η ΓΗ Θ' ΑΝΑΠΟΔΟΓΥΡΙΣΤΗ!

Ολόκληροι ήπειροι θα καταποντισθούν

«**Ε**ΝΟ ο άνθρωπος έτοιμάζεται να κατα-
κτήσει τους γειτονικούς πλανήτες, το
σπίτι του κινδυνεύει από τη μία στιγ-
μή στην άλλη να καταρρεύσει, χωρίς να το
αντιλαμβάνεται...». Τα λόγια αυτά προέ-
χονται από τον «Αμερικανό καθηγητή Τζαί-
μς Χίγκς, που τονίζει ότι η γη κινδυνεύει
ν' αναποδογυρισθεί, λόγω της υπερβολικής
συσσωρεύσεως πάγων στους πόλους».

Ο κίνδυνος αυτός δεν είναι άγνωστος
στους επιστήμονες, αλλά ο καθηγητής Χίγκς
υποστηρίζει ότι η σοβαρότης του δεν έχει
έκτιμηθεί όσο θα έπρεπε. Ο κίνδυνος αυτός,
σε γενικές γραμμές, συνίσταται στα εξής:

«Από χιλιάδες αιώων, οι πάγοι των πό-
λων δεν παύουν να αυξάνουν σε όγκο. Έτσι,
αυξάνει ταυτόχρονα και το βάρος της γης
στα δύο άκρα της. Αρχικά, η περιστροφή
της γης γύρω στον άξονά της ελαττώνεται
μια ομοιομορφία κατανημή του βάρους της,
που της έδινε την Ισορροπία. Άλλ' η Ισορ-
ροπία αυτή έχει διαταραχθεί σήμερα, λόγω
της υπερβολικής συσσωρεύσεως πάγων στους
πόλους. «Αυτή η Ισορροπία, παρατηρεί ο
καθηγητής Χίγκς, διατηρείται ακόμη λόγω της
αποκτιθέσεως ταχύτητας. Μ' αλυσότερα λό-
για, εξαοτάται από την κίνηση της περιστρο-
φής. Είναι, συνεπώς, μια άσταθης Ισορρο-
πία, που το παραμικρό άτύχημα μπορεί να
της διασαλέυση. Αν ένας μετεωρίτης, βά-
ρους μερικών χιλιάδων τόνων, σάν έκενον
που έπεσε πριν από 70 ή 80 αιώνες στην
«Αριζόνα, συγκρούσαν, θανάκι, με τη γη
μας, η άνεπαυρόντη καταστροφή θα έπερ-
χόταν άμέσως. Όταν ήσαστε παιδιά, θα
παίζατε, ασφαλώς, με τη σβούρα, συνεχίζει
ο καθηγητής Χίγκς. Αυτό το παιχνιδάκι πε-
ριστρέφεται άρμονικά, εφόσον διατηρεί την
ταχύτητα που του έδωσε η άρχική ώθησι
το σπάγγο, που ήταν τυλιγμένος γύρω του.
Άλλ' όταν αυτή η ταχύτης ελαττωθεί, η
σβούρα αρχίζει να ταλαντεύεται. Αν προσέ-
ξουμε, θα ίδουμε ότι το άνωτέρω μέρος της,
αντί για κύκλο, διαγράφει ένα 8. Άπτην ά-
κρίθως την κίνηση θα έπελούσε και η γη,
άν έτραυματιστοίετο η συγκρούσι που άνα-
φέραμε».

«Άλλ' αυτή η συγκρούσι θα σήμαινε το
τέλος της γης; Όχι βέβαια. Θα είχε όμως,
ως άποτέλεσμα την εξαφάνισι του πολιτισμού
μας και το θάνατο δεκάδων ή εκατοντάδων
εκατομμυρίων ανθρώπων ύπάρξεων».

«Άλλά να ποιά θα ήταν τα άνεχόμενα, σύμ-
φωνα με τον καθηγητή Χίγκς:

Πρώτη περίπτωση. Μετά τη συγκρούσι, η
γη μας θα ξανάδρισκε πιθανόν μια καινούρ-
για Ισορροπία γύρω από ένα άξονα. Οι πό-
λοι θα μετατοπιζόνταν από τις σημερι-
νες τους και ο βόρειος π.χ. θα μεταφε-
ρόταν στη Στοκχόλμη ή και νοτιότερα. Οι
ρέταν αυτή η Στοκχόλμη θα ψυχροταγύνα-
νες πολιτικές εκτάσεις θα ψυχροταγύνα-
ται, ενώ οι πάγοι των πολών θα έλυναν. Το
και θα ηύσαν τον όγκο των άκωνών. Το
έπίπεδο των θαλασσών, συνεπώς, θα άνερχό-
ταν και ολόκληρης χάρες ή ήπειροι θα εξα-
φανίζονταν κάτω από το νερό».

Δεύτερη περίπτωση. Η Γη θα έγινε κατά
90 μοίρες και ο άξονας της θα περνούσε από
δυο σημεία που θα βρίσκονταν πάνω στο ση-
μερινό Ισημερινό. Θα έδημιουργετο τότε ένα
άληθινό παιδαριόμιο πάνω στη γη. Ολόκλη-
ροι ήπειροι θα καταποντισζόνταν, ενώ άλλες
θα έπρόβαλλαν μέσα από τα νερά. Όπως
και στην άρχή του κόσμου, η ζωή θα διετη-
ρείτο μέσα στο νερό ή πάνω σε μερικές ψη-
λές κορυφές, όπου θα είχαν καταφύγει έλα-
χιστα ζώα και άνθρωποι. Έτσι, η ζωή θα
εξανθίριζε. Άλλ' ο πολιτισμός μας θα είχε
καταστραφεί οριστικά».

Τρίτη περίπτωση. Η Γη, κλονιζόμενη διαρ-
κώς, σάν να ήταν μεθυσμένη, θα σταθερο-
ποιούσε τελικά μια περιστροφική κίνησι σε
σχήμα 8. Αυτή η σταθεροποίησι θα είχε πι-
θανάτατα το άκόλουθο άποτέλεσμα: το ένα
ημισφαίριο της γης θα έμενε σταθερά γυρι-
σμένο προς τον ήλιο, ενώ το άλλο δε θα
τον έβλεπε καθόλου. Έτσι, στο ένα ημισφαί-
ριο θα είχαμε θερμκρασίες 60 ή 100 Βα-
θμών ύπέρ το μηδέν, ενώ στο άλλο 250 —
300 Βαθμών υπό το μηδέν. Στην περίπτωση
αυτή, η ζωή θα ήταν δυνατή μόνο σε μια
ένδιάμεση ζώνη μεταξύ των δυο ημισφαιρίων.

Μπορούμε άραγε να προλάβουμε αυτή την
ανάτροπή; Ασφαλώς ναί, άπαντά ο καθη-
γητής Χίγκς. Άλλά το ήμημα θα είναι πολύ
ακρίβδ. Γιατί τα νερά που θα προκύψουν
από το λυσίμο των πάγων θα προκαλέσουν
από το έπίπεδο των θαλασσών, με ά-
ποτέλεσμα τών καταποντισμό άρκετών πε-
ριοχών, χωρίς πιθανόν το άντιστάθμισμα της
εμφωνίας νέων. Άλλ' έκτός απ' αυτό, η
έκρηξις μερικών χιλιάδων άρκετων Ηοβόνδ
στους πόλους θα γένει την άμέσως άνα με
ραδιόεργεια και οι συνέπειες θα ήταν τότε
τραγικές για την ανθρωπότητα».

Ένα μεγάλο έργο, που όφείλεται στην τε- λευταία έπιθυμία της πρόωρα χαμένης κό- ρης ένός Ζάπλουτου Ίταλού

ΣΤΗΝ Ιταλική Ριβιέρα, ανάμεσα στη Γένοβα και στο Σέστρι, δ-
πάχει σήμερα το μεγαλύτερο συγκρότημα παιδικών νοσοκομείων
του κόσμου: 19 υπερσυγχρονισμένα νοσοκομεία, εξοπλισμένα με
τα τελευταία τεχνικά μέσα της Ιατρικής επιστήμης και έπαν-
δρωμένα με άριστο προσωπικό, περιβάλλον ένα κατάλευκο έκκλησάκι,
που άποτελεί το επίκεντρο της μικρής αυτής πολιτείας — της «πο-
λιτείας των χαρούμενων παιδιών», καθώς την έχει έπνομάσει ο Ιτα-
λικός Έλπος».

Στο έκκλησάκι κοιμάται τον τελευταίο του ύπνο ένα μικρό κορίτσι,
η Τζανίνα Γκασλίνι, που πέθανε σε ηλικία 11 χρόνων. Χωρίς την
Τζανίνα, η «πολιτεία των χαρούμενων παιδιών» δε θα ύπρχε...

Η Ιστορία αυτή, που οι Ίταλοί τη θεωρούν σαν «το άραιότερο
και το πιο θλιβερό άληθινό παραμύθι του καιρού μας», είχε την άρχή
της σε μια αινιγματική εξαφάνισι.

Μιά μέρα, η μικρή Τζανίνα, η μοναχοκόρη του Γενοβέζου πολυκα-
τομυριούχου Τζερόλαμο Γκασλίνι, χάθηκε, χωρίς κανείς να πάρη εί-
δησι πως και πότε, από το τεράστιο πάρκο, που περιτριγύριζε τη
βίλλα του πατέρα της και όπου έπαιζε κάθε άπόγεμα.

Οι γκουβερνάντες, οι δασκάλες, οι ύπηρετες, όλο το πολυάριθμο
προσωπικό της βίλλας, άναστάτωσαν τον κόσμο για να τη βρουν, αλλά
χωρίς άποτέλεσμα. Κλεισμένος στη βιβλιοθήκη, ο Τζερόλαμο Γκασλίνι,
πνιγνόμενος από την άγωνία κι' άναρωτιόταν άν η κόρη του είχε πάθει
δυστυχία ή την είχαν άπαγάγει κακοποιοί, όταν, άσφα, το βράδυ,
είδε την πόρτα ν' άνοίγη και να παρουσιάζεται, χαμογελαστή, η Τζα-
νίνα!

Την ήμερα εκείνη είχε τολήσει να κάνει, όπως όμολόγησε στον πα-
τέρα της, κάτι που έπιθυμούσε από καιρό: Να ξεφύγη από τα σύνορα
του πάρκου και να γνωρίση τον άπέραντο κι' άγνωστο κόσμο. Άλλά
η άπόδρασι αυτή την έκανε να μάθη κάτι, που ως τότε ούτε το ύπο-
ψιόταν: Τη φτώχεια και την άθλιότητα των συνομηλίκων της παι-
διών, που έζουσαν μια ζωή έντελώς διαφορετική από τη δική της.

Ξαφνισμένη, η Τζανίνα περιπλανήθηκε στις θλιβερές λαϊκές γει-
τονίες της Γένοβας, κι' αντίκρισε παιδιά, που τα πρόσωπά τους
ήταν ή ζωανή είκόνα της δυστυχίας και της στερήσεως. Η έυαι-
σθησία της, η όδύνη και οι σχεδόν άρρωστη έυαισθησία που είχε, έπα-
ναστάτησε. Κι' η νύχτα τη βρήκε να περιπλανιέται ακόμη στους δρό-
μους της Ιταλικής μεγαλοπόλεως και ν' άναρωτιέται τί θα έπρεπε
να κάνει γι' αυτά τα παιδιά, που δεν είχαν ούτε όνειρευτή τις χάρες
και τις ευκολίες της δικής της ζωής.

Ο Τζερόλαμο Γκασλίνι σχεδόν έξοργίστηκε από τη διήγησι αυτή,

που του έκανε η κόρη του. Της άπαγόρευσε ρητά να ξαναπάη σ' αυτές
τις γειτονίες και έδωσε έντολη στο προσωπικό να την παρεμποδίση με
κάθε τρόπο, άν έναπειχιέρισε ν' άποδράση.

Η Τζανίνα, όμως, δεν ήταν από τα κορίτσια, που το βάζουν εύκολα
κάτω. Οι φτωχογειτονίες της Γένοβας ήταν γι' αυτήν ένας άκατα-
μάχητος μαχητής και, μόλις βρήκε την ευκαιρία, το έσκασε για δεύ-
τερη φορά. Και πριν περάση πολύς καιρός, είχε καταφέρει τον πατέρα
της, που τον δυσαρεστούσαν οι φιλανθρωπικές της κλίσεις, να την
άφηνι ελεύθερη να κάνει αυτές τις περιηγήσεις, που σύντομα άρχισαν
να συνοδεύονταν από το μοίρασμα τροφίμων, γλυκών και παιχνιδιών
στους προστατευμένους της.

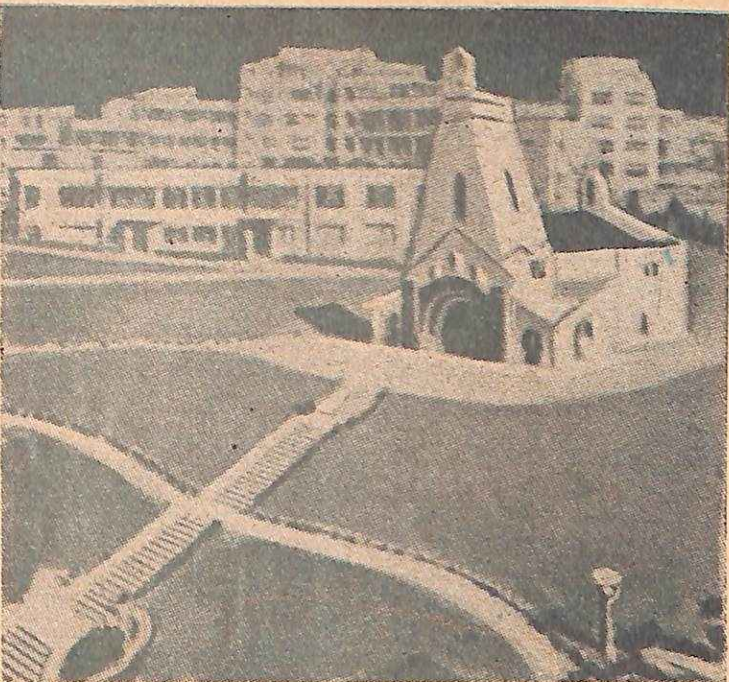
Η Τζανίνα, όστόσο, δε σχεδίαζε να περιοριστή σ' αυτό μονάχα.
Την ήμερα, που έκλεισε τα 11 χρόνια της, ζήτησε από τον πατέρα
της, σά δώρο για τα γενέθλιά της, να της
επιτρέψη να φιλοξενή στην έπαυλή τους από
μια μικρή ομάδα φτωχών παιδιών κάθε δε-
καπέντε μέρες. «Έπειτα από το δεκαπενθή-
μερο, που θα έμενε εκεί η πρώτη ομάδα, θαρ-
χόταν να φιλοξενηθί μια δεύτερη, έπειτα μια
τρίτη, ώστε, όσο το δυνατό περισσότερο παι-
διά, να χαρούν μια τέτοια φωτεινή παρέμβησι
στη δύσκολη ζωή τους».

Ο Γκασλίνι γκρίνιαζε στην άρχή, διαμαρ-
τυρήθηκε πως δεν είχε καμιά διάθεση να με-
ταβάλη το στίτι του σε φιλανθρωπικό ίδρυ-
μα, αλλά, στο τέλος, ύποχώρησε, όπως ύπο-
χωρούσε πάντα στις άπαιτήσεις της κόρης
του.

Το σχέδιο της Τζανίνα μπήκε σ' έφαρμογή
και τα φτωχόπαιδα της Γένοβας άρχισαν να
διαδέχονται το ένα το άλλο σε μια έπαυλη,
που ούτε είχαν φανταστή ποτέ την πολυτέ-
λεια και τα πλούτη της. Η μοίρα, όμως,
δε θέλησε να κρατήση η Ιστορία αυτή παρά
μόλις τέσσερις μήνες. Μια εσφηνική άρρώστια
— λοιμωξί βαρυτάτης μορφής του παχέος έν-
τέρου — έρριξε την Τζανίνα στο κρεβάτι
και οι καλύτεροι γιατροί της Ίταλίας, που
τότε κάλεσε ο Τζερόλαμο Γκασλίνι στο προσ-
κεφάλό της, δεν κατορθώσανε να τη σώσουν.
Την παραμονή πριν ξεψυχήση, η Τζανίνα κά-
λεσε τον πατέρα της κοντά της:

— Κοιτάθω πως θα πεθάνω, του έπρε-
ψα, κοιτάζοντάς τον με τα μεγάλα κα-
στανά της μάτια. Γι' αυτό θέλω να μου ύ-
ποσχεθής τώρα κάτι, που θα σου ζητήσω.
Έκείνος την άκουγε, προσπαθώντας να
συγκρατήση τους λυγμούς του.

— Θέλω, συνέχισε η Τζανίνα, να μου ύ-

Το λευκό έκκλησάκι, το άφιερωμένο στη μνήμη της Τζανίνα,
που βρίσκεται στο κέντρο της «πολιτείας των χαρούμενων παι-
διών».

ποσχεθής πως θα κάνει ένα μεγάλο νοσοκομείο, ένα όσο μπορείς πιο
μεγάλο νοσοκομείο, για τα φτωχά άρρωστα παιδιά. Ξέρω πως είμα-
στε πολύ πλούσιοι και πως, άν θέλησης, μπορείτε να το φτιάξετε.
Δώσε μου αυτή την ύπόσχεσι και θα με κάνης όσο δε γίνεται πιο
εύπιστη μένη...

Πνιγμένος στα δάκρυα, άνίκανος να μιλήση, ο
Γκασλίνι της έγνεψε «ναί» με το κεφάλι. Ένα φω-
τεινό χαμόγελο άνθισε στα χείλη της Τζανίνα, που
άνασχεώθηκε με κόπο και τον φίλησε...

Ο Ίταλός πολυκατομυριούχος στάθηκε πιστός
στην ύπόσχεσι, που έδωσε στην κόρη του. Έκανε,
μάλιστα, κάτι παραπάνω από αυτό, που του είχε ζη-
τήσει εκείνη: Διάθεσε ολόκληρη την κολλοσιαία πε-
ριουσία του, κρατώντας μονάχα ένα έλαχιστο μέρος
της, μόλις άρκετο για να του έξασφαλίζη ένα τα-
πεινό είσόδημα, και δημιούργησε, μ' αυτά τα κεφάλαια,
το «Ίδρυμα Τζανίνα Γκασλίνι», που άνέλαβε την άνέγερσι
του έπιβλητικού συγκροτήματος των 19 νοσοκομείων για παιδιά,
που άναφέραμε στην άρχή. Ένα έπίτελο από τους διαπρεπέστερους
μηχανικούς κι' αρχιτέκτονες, συνεργάστηκε για την οικοδόμησι αυτής
της πρότυπης «πολιτείας των χαρούμενων παιδιών» και ο Γκασλίνι
φροντίσε ο ίδιος, ώστε να προικιστούν τα νοσοκομεία με τα πιο τέ-
λεια τεχνικά μέσα και να προσληθούν σ' αυτά άριστοι παιδίατροι
και νοσοκομοί.

Το μόνο, που άξίωσε, ήταν να χτιστή στο κέντρο της μικρής αυ-
τής πολιτείας, κατά τρόπο που να είναι ορατό απ' όλα τα νοσοκο-
μεία, ένα λευκό έκκλησάκι, όπου να μεταφερθούν τα όσα της πολυα-
γαπημένης του μοναχοκόρης, της Τζανίνα.

Όταν το μεγάλο αυτό έργο ολοκληρώθηκε, ο Τζερόλαμο Γκασλίνι
πομπήσε την έπαυλή του κι' εγκαταστάθηκε
σ' ένα σπιτάκι, χτισμένο στα σύνορα της
«πολιτείας των χαρούμενων παιδιών».

Εκεί, ο άλλοτε πολυκατομυριούχος ζή
τώρα σαν έρημιτης άποφύγοντας όλες τις
συντροφίες και παραδομένος στην αγίατρευ-
τη θλίψι του για τον άδικο χαμό της κορού-
λας του.

Και το μόνο, που τον παρηγορεί στο πέν-
θος του, είναι οι φτωχές μητέρες της Γέ-
νοβας, που τις βλέπει ποτέ-ποτέ, φεγγον-
τας από κάποιο νοσοκομείο, να μπαίνουν στο
έκκλησάκι, για ν' ανάψουν ένα κερί στον τάφο
της μεγαλόκαρης μικρούλας, που προστα-
τεύει, και περ άκομη από το θάνατο, τα παι-
διά τους!...

ΣΣ

Οι «παιδικές στένες» της Νορβηγίας

Σε κάθε πόλι της Νορβηγίας και σε πολλά
χωριά λειτουργούν υπαίθριες παιδικές στέ-
νες», όπου μπορούν ν' άψισουν τα παιδιά
τους οι μητέρες επί 3 ώρες το χειμώνα και
4 ώρες τις άλλες εποχές. Βρίσκονται συνή-
θως σε μια άκρη ενός πάρκου, διευθύνονται
δε από μια εγκομβερνάντισα, που άναλαμβάνει
ως 10 παιδιά, ηλικίας 2—6 έτών. Αυτή
ώρα οι μητέρες τους πνιγνύουν ή κάνουν τις
δουλειές του νοικοκυριού τους. Τα μαθαίνει
σκι το χειμώνα, και τις άλλες εποχές χο-
ρεύει και παιχνιδιά. Τον περισσότερο καιρό
όμως τ' άφήνει να παίξουν ελεύθερα, να κυ-
λιστούν στο χιόνι και ν' άναπνεύσουν καθαρό
άέρα.

Η Τζανίνα Γκασλίνι

Εξοικονόμηση

Διεπιστώθη η εμφάνιση νέων φυλών μικροβίων

Μία ενδιαφέρουσα ανακοίνωση στην Ιατροχειρουργική Έταιρεία Αθηνών

ΣΤΗΝ τελευταία συνεδρίαση της Ιατροχειρουργικής Έταιρείας Αθηνών έγινε μια πολύ ενδιαφέρουσα επιστημονική συζήτηση για την εμφάνιση μιας νέας και εξαιρετικά επικίνδυνης ομάδας μικροβίων, που δρα κυρίως στα νοσοκομεία.

Από τις ανακοινώσεις των διαπραγμάτων επίσημων και της αποκαλύψεως εκείνων που έλαβαν μέρος στη συζήτηση, προέκυψε ότι κατά την τελευταία πενταετία, προσβεβλήσαν και πέθαναν από τα μικρόβια αυτά, πολλοί γιατροί και περισσότεροι ασθενείς, ιδίως βρέφη. Αξίζει να σημειωθεί ότι τα νέα μικρόβια δρουν άσπαραξικά κι έχουν εξαιρετική λοιμογόνο δύναμη. Ο άρρωστος, μόλις προσβληθεί, αν δεν υποστεί την κατάλληλη θεραπευτική αγωγή, πεθαίνει μέσα σε 2-3 μέρες!

Όπως τονίστηκε από τους ομιλητές, οι νέες αυτές «αβήρες» των νοσοκομείων και των μαιευτηρίων είναι σχεδόν άγνωστες στη μεγάλη πλειοψηφία των γιατρών, όχι μόνο της Ελλάδας, αλλά ολόκληρου του κόσμου! Επίσης, τονίστηκε ότι και μετά την διαπίστωσή τους, οι περισσότεροι γιατροί εξακολουθούν να αγνοούν τα μέσα για να αντιμετωπίσουν τα μικρόβια αυτά, που θεωρούνται χαρακτηριστικά ως «βαρβαρισμένα» λόγω της ανθεκτικότητάς τους έναντι των περισσότερων αντιβιοτικών.

Τον κίνδυνο των νέων αυτών μικροβίων, τον έπισημανε, για πρώτη φορά, το Διεθνές Φήμις Έγκυρο Ιατρικό περιοδικό «Λάνσετ» στο τεύχος της 22 Νοεμβρίου 1958 (σελ. 1075).

Το περιοδικό περιγράφει μία επιδημία σταφυλοκοκκίας, οφειλόμενη αποκλειστικά στα νέα μικρόβια, που σημειώθηκε στα άρτι-γεννητά βρέφη, σε ένα μαιευτήριο του Μπρίστολ. Οι γιατροί του νοσοκομείου, ύστερα από εντατικές επιστημονικές έρευνες, διαπίστωσαν ότι οι θάνατοι των παιδιών προερχόντουσαν από τα άγνωστα μικρόβια.

Αλλά πώς εμφανίστηκαν οι νέοι αυτοί έμμοροι του ανθρώπινου γένους; Είναι δυνατό να καταπολεμηθούν αποτελεσματικά; Και με ποιά μέσα;

Στα ερωτήματα αυτά μας απάντησε ο διαπρεπής Ιατρός κ. Ι. Καμινώπετρος, τώως διευθυντής του Ινστιτούτου Παστέρ, που έκανε και τη σχετική επιστημονική ανακοίνωση στην Ιατροχειρουργική Έταιρεία.

«Τα νέα μικρόβια, μας είπε, δημιουργήθηκαν από την κακή χρήση της πενικιλίνης και της στρεπτομυκίνης. Τα μικρόβια αυτά πράγματι δημιουργούν σοβαρότατες και άκρως επικίνδυνες λοιμώξεις. Από τις γενόμενες νεκρώσεις διαπιστώθηκε ότι επετέχθη συνδυασμός μικροβίων πνευμονίας και εντερίτιδας. «Επίσης αποκάλυψε ότι είναι δυνατόν να προκαλέσει πνευμονία από σταφυλόκοκκο. Το γεγονός αυτό αποτελεί «νοσηρά» οντότητα νεοφώλη». Επίσης, διαπιστώθηκαν γενικά σταφυλοκοκκικές λοιμώξεις, όπως είναι το δέρματος ή αποστήματα της σπονδυλικής στήλης. Παράλληλα σημειώθηκε η παρουσία σταφυλοκοκκικής λοιμώξεως του εντέρου».

Συνεχίζοντας, ο κ. Καμινώπετρος, μας διευκρίνισε, ότι η σταφυλοκοκκική λοίμωξη, ως πνευμονία ή εντερική παρασιτώσεως συχνότερα στα μωρά. Δεν είναι δε σπάνιο γεγονός να εμφανιστούν τα μικρόβια με επιδημικό τύπο στα μαιευτήρια.

Αλλά δεν είναι μόνο οι νέες φυλές σταφυλοκοκκού, που δημιουργήθηκαν από την κακή χρήση των αντιβιοτικών. Έχει θεσπισθεί η παρούσα ιδιαίτερη φυλή του κολοβακίλλου σε λοιμώξεις του ουροποιητικού συστήματος καθώς και σε λοιμώξεις του εντέρου. Συνεπώς, ο κίνδυνος υφίσταται ιδιαίτερα για τις ουρολογικές και για τις παιδιατρικές κλινικές.

Ο κ. Καμινώπετρος, μας είπε, ότι φορείς των μικροβίων είναι κατά κανόνα, οι έφηβοι. Η κυρία δε έστια το μικρόβιο στον ανθρώπινο οργανισμό είναι τα ρουθούνια. Εκεί, δημιουργούνται οι ανθεκτικές φυλές μικροβίων στην πενικιλίνη και στην στρεπτομυκίνη καθώς και σε άλλα αντιβιοτικά. Κι' αυτό, γιατί ο βλεννογόνος της μύτης προστατεύει τα μικρόβια από το αντιβιοτικό το χορηγούμενο από το στόμα ή με ένεση.

Ο κ. Καμινώπετρος είπε ότι οι νέες αυτές άρρωστειες εμφανίζονται στα νοσοκομεία από το γεγονός ότι εκεί γίνεται χρήση αντιβιοτικών. Πολλές φορές η επιδημική μορφή των νέων μικροβίων ήταν τόσο έκτακτη και επικίνδυνη, ώστε στην Αγγλία, π.χ. πρό ιμηνών, διατάχθηκε το κλείσιμο για μεγάλο χρονικό διάστημα, νοσοκομείων, όπου διαπιστώθηκε η ύπαρξή της.

Ο κ. Καμινώπετρος μας είπε ότι τα μικρόβια εγκαθίστανται κατ' αρχήν στο τραύμα του θορακίου λόγω των βρεφών, στα ρουθούνια και τέλος στο περιτόναιο.

«Η σταφυλοκοκκική λοίμωξη, μας εξήγησε, καταπολεμάται μόνο με την έρυθρομυκίνη. Με το αντιβιοτικό αυτό, η λοίμωξη υποχωρεί και ο άρρωστος σώζεται. Αντίθετα τα νέα μικρόβια βρέθηκαν ανθεκτικά στην πενικιλίνη, στρεπτομυκίνη, τετρακυκλίνη και χλωραμφενικόλη (χλωρομυκίνη)».

«Η πρόληψη χρήσις της έρυθρομυκίνης προστατεύει τον πάσχοντα τόσο από την σταφυλοκοκκική πνευμονία, όσο και από τις λοιμώξεις του εντέρου, που συνήθως έχουν θανατηφόρο έκβαση».

«Η διαπίστωση αυτή, έτονισε ο διαπρεπής συνουμολιγής μας, είναι άκρως διδακτική. Οι υγειονομικοί μας επιβάλλεται, του λοιπού να ακολουθήσουν, ιδίως στα μαιευτήρια τους φορείς του σταφυλοκοκκού, κατά πρώτο λόγο, μεταξύ του προσωπικού, νοσηλευτικού και μη, ανεξαρτήτως της παρουσίας σταφυλοκοκκικών λοιμώξεων στα βρέφη, κατά την παραμονή τους στο μαιευτήριο ή στην κλινική. Η ανεύρεση των φορέων του μικροβίου δε αποτελεί την επέκταση των επιδημιών ή γενικών των κρουσμάτων».

Ο κ. Καμινώπετρος, την ημέρα που συνεζήτητο στην Ιατροχειρουργική Έταιρεία το σοβαρό αυτό επιστημονικό θέμα, απευθυνόμενος στους παριστάμενους γιατρούς, είπε τα εξής:

«Είναι άσέβεια προς την ίδια την εργασία ενός χειρουργού να καταστρέφεται η προσπάθειά του από αιτία εξωτερική, που απροσδόκητα υπεισέρχονται στο πεδίο της δράσεώς του. Οφείλουμε να οργανώσουμε τον αγώνα μας έναντι αυτών των μικροβίων. Ίσως, ο ζήλος πολλών γιατρών να συντελέσει, ώστε να προοδεύουμε και να ανακτήσουμε το χαμένο χρόνο. Ας μην ξεχνάμε, ότι πολλά νέα μέσα θα προστεθούν για τη σωτηρία της ζωής μας».

«Η έμβολιοθεραπεία, λοιπόν, παρουσιάζεται και πάλιν ως απαραίτητη, για να πραγματοποιηθεί η αντίσταση του οργανισμού στους βαρβαρισμένους απέναντι των αντιβιοτικών νέους εισβολείς».

«Η κατάλληλη διωξή εξαρμάγηση της έμβολιοθεραπείας προϋποθέτει ειδικές γνώσεις και μακρά πείρα στην παρασκευή έμβολων ισχυρού για τα διάφορα είδη μικροβίων».

Όμαδικές έμβολιασμοί

Στο πανεπιστήμιο του Ντένερ εφαρμόστηκε τελευταία ένα νέο σύστημα έμβολιασμού «έμβολιασμού» εναντίον της φυματώσεως. Ο έμβολιασμός γίνεται με την εισβολή υδατοδιαλυτού έμβολιού από ομάδες ανθρώπων, που συγκεντρώνονται μέσα σε μία κλειστή αίθουσα.

Οι καπνιστές πεθαίνουν πιο γρήγορα

Μία έρευνα που έγινε μεταξύ 200.000 Αμερικανών παλαιών πολεμιστών, απέδειξε ότι υπάρχει πολύ μεγαλύτερη θνησιμότητα στους καπνιστές συστηματικά, παρά στους μη καπνιστές. Τα συμπεράσματα αυτά επιβεβαιώνουν άλλες προηγούμενες έρευνες που αποδεικνύανε μια στατιστική σχέση μεταξύ θνησιμότητας και καπνισμάτων.

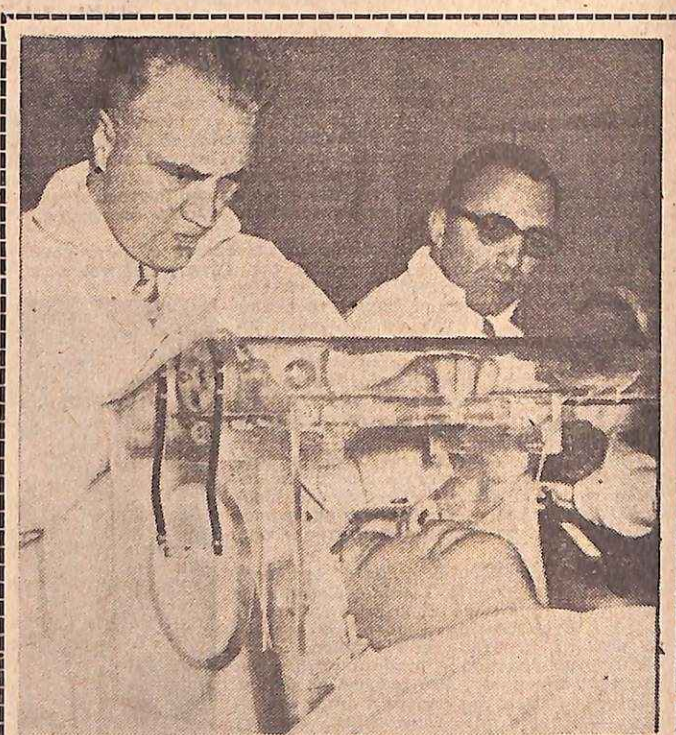
Την περισσότερη θνησιμότητα παρουσιάζουν αυτοί που καπνίζουν μόνο τσιγάρα, ενώ τα πούρα ή το τσιμπούκι φαίνεται πως δεν αυξάνουν τη θνησιμότητα. Στην ομάδα εκείνων που καπνίζουν πάνω από 40 τσιγάρα την ημέρα, η θνησιμότητα είναι μεγαλύτερη παρά σε εκείνους που καπνίζουν λιγότερα από 10.

«Κράμπες» απ' το τραγουδί

Οι επαγγελματίες τραγουδιστές και των δύο φύλων, που υποβάλλονται σε συνεχείς και κορυφαίες κρούσεις, μπορεί να πάθουν «κράμπες» των φωνητικών χορδών, που προσβάλλει τις φωνητικές χορδές και ένα ή περισσότερους μύες του λάρυγγος. Παρατηρείται κυρίως μετά τα 40. Υποχωρεί με το μασάζ, αλλά μπορεί να ξαναγυρίσει. Οφείλεται δε πάντοτε σε υπερβολική καταπόνηση.

Η αιτία της πολλαπλής σκληρώσεως

Κατά τη γνώμη του Αμερικανού δόκτορος Άλμπερτ Σάμπιν,

ΤΟ ΑΟΡΑΤΟ ΝΥΣΤΕΡΙ

Στην Ουάσινγκτον της Σουηδίας, ο καθηγητής Λάρε Λέκσελ κατασκεύασε και χρησιμοποίησε πρό ημερών για πρώτη φορά ένα άδραστο ατομικό νυστέρι, με το οποίο έκανε μία σπουδαία έγχειρση στον έγκεφαλο ενός άρρωστου, χωρίς να του ανοίξει το κρανίο και χωρίς να χυθεί ούτε μία σταγόνα αίματος. Το νέο αυτό ατομικό νυστέρι αποτελείται από μία δέση πρωτεϊνών, που απελευθερώνει μεγάλη ταχύτητα, θεωρείται δε το πιο καταπληκτικό όπλο, που απέκτησε η χειρουργική και η Ιατρική κατά τα τελευταία χρόνια.

Η όξαιλική λιθίαση

Θεραπεύεται με την κατάλληλη διαίτα

ΑΠΟ όλες τις μορφές νεφρικής λιθίαςωσης η σοβαρότερη και, δυστυχώς, η συχνότερη είναι η καλοήγη-νη όξαιλική, δηλαδή, εκείνη που οφείλεται στη συσσώρευση όξαιλικών αλάτων. Τα αλάτα αυτά είναι υπεύθυνα σε περισσότερες από τα 60% των περιπτώσεων νεφρικής λιθίαςωσης. Μία έρευνα, έ-ξ άλλου, που έγινε από τους καθηγητές Λέτερ και Κόττερ, έδειξε ότι οι έξαγόμενοι από τα νεφρά λίθοι περιέχουν κατά 44,80% όξαιλικά αλάτα και κατά 21,5% όξαλο-φωσφορικά.

Μαζί με τα φωσφορικά αλάτα φεύγει και το ασβέστιο. Έτσι, ένα από τα κυριότερα χαρακτηριστικά της όξαιλικής λιθίαςωσης είναι η διαφυγή του ασβεστίου, με όλες τις αναφερόμενες συνέπειες για τους ιστούς και τα όστα.

Ένα άλλο χαρακτηριστικό της λιθίαςωσης αυτής της μορφής είναι οι έντονες διαταραχές. Αυτές οι διαταραχές, που χαρακτηρίζονται με το γενικό όνομα της κωλίτιδας, οφείλονται ή σε υπερειναισθησία ή σε όκνηρία των εντέρων. Πρέπει, λοιπόν, να αποφεύγουμε τις τροφές που προκαλούν το σχηματισμό αερίων, όπως είναι το ναπό φώμη, τα γλυκίσματα, το λάχανο, τα κουνουπίδια, η μύρσα, καθώς και όλα τα αεριογόνα ποτά.

Από το άλλο μέρος, πρέπει να καταπολεμηθεί η δυσκοιλιότητα. Η παραμονή των κοπράνων μέσα στον εντερικό σωλήνα ευνόει το σχηματισμό όξαιλικών αλάτων.

Η όξαιλική λιθίαση επιδεινώνεται, όταν υπάρχουν διάφορα «παράσιτα» μέσα στον εντερικό σωλήνα. Ιδιαίτερως επικίνδυνη είναι η παρουσία της ταυινίας. Αλλά και διάφορες τροφές ευνόουν το σχηματισμό όξαιλικών αλάτων. Τέτοιες τροφές είναι τα σπανάκια, οι δελαιδές (ζυνήδες), η σοκολάτα, το τσάι και το πιπέρι. Ο καθηγητής Λέτερ απέδειξε ότι και όλες γενικά οι ασκαρούχες τροφές συντελούν στο σχηματισμό όξαιλικών αλάτων, π.χ. οι κομπόστες, το μέλι, τα αμυγδαλά παρασκευάσματα, ακόμη και οι πατάτες. Το γεγονός αυτό εξηγεί τη συχνότητα των όξαιλικών λιθιάσεων μεταξύ των ηπατικών και των διαθετικών.

Στο σχηματισμό όξαιλικών λίθων μπορεί να συντελέσει και η μεγάλη ανάλυση ασβεστίου μέσα στον οργανισμό. Γι' αυτό, πρέπει να αποφεύγονται όλες οι τροφές που είναι πλούσιες σε ασβέστιο, όπως τα γαλακτέα, το κακάο, τα καρύδια, τα σόκα κλπ. Το ασβέστιο, ως γνωστόν, καθήκονται στον οργανισμό από τη θιταμίνη D. Για το λόγο αυτό, πρέπει να αποφεύγονται επίσης όλα τα μεγάλα ψάρια, που περιέχουν σε μεγάλη ανάλυση αυτή τη θιταμίνη, καθώς και το μοσχομυέλιο.

Στο ζήτημα αυτό, όμως, χρειάζεται μεγάλη προσοχή. Γιατί η όξαιλική λιθίαση προκαλεί διαφυγή του ασβεστίου. Δεν πρέπει, λοιπόν, να στερούμε τον οργανισμό από το πολύτιμο αυτό στοιχείο. Γιατί, στην προσπάθειά μας να καταπολεμήσουμε την όξαιλική λιθίαση, είναι δυνατόν να προκαλέσουμε επικίνδυνη απώστωση του οργανισμού. Ένας άσθενής από όξαιλική λιθίαση χάνει 300-350 χιλιοστόγραμμα ασβεστίου την ημέρα. Πρέπει, λοιπόν, να αντισταμίσουμε αυτή την απώστωση, χωρίς, από το άλλο μέρος, να προκαλέσουμε συσγκέντρωση υπερβολικού ασβεστίου στον οργανισμό.

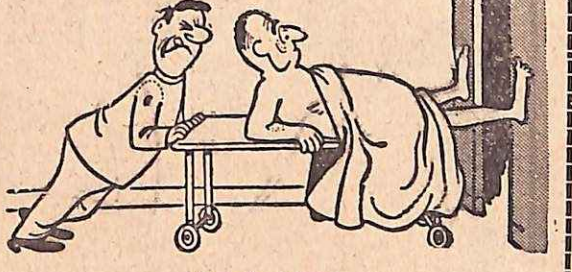
Πρέπει, έ-ξ άλλου, να ληφθεί υπ' όψη ότι το αλκαλικό περιβάλλον ευνόει τη συσγκέντρωση των όξαιλικών στοιχείων και το σχηματισμό λίθων. Γι' αυτό, πρέπει να αποφεύγονται όλες οι τροφές, που είναι πλούσιες σε αλκαλικά στοιχεία, όπως τα χορταρικά και τα φρούτα. Το κρέας και οι λιπαρές τροφές, αντίθετα, στις οποίες υπερσφύουν τα όξαινα στοιχεία, δεν μόνον δεν απαγορεύονται αλλά, τούναντιον, ενδείκνυνται ιδιαίτερα.

Δεν υπάρχουν, δυστυχώς, ειδικά φάρμακα για την καταπολέμηση της όξαιλικής λιθίαςωσης. Ο καλύτερος τρόπος αντιμετώπισης της είναι η κατάλληλη διαιτητική αγωγή, που θα τειν στον αποκλεισμό των τροφών, που ευνόουν το σχηματισμό όξαιλικών αλάτων. Οι γιατροί συνιστούν επίσης στα άτομα που πάσχουν από όξαιλική λιθίαση ή που έχουν προδιάθεση σ' αυτήν να μη κρατούν ούτε δύο ή τρεις φορές, για να παραμονή των ούρων επί πολλές ώρες μέσα σ' αυτή ευνόει το σχηματισμό όξαιλικών αλάτων. Αν η διαίτα απόστη, θα χρειαστεί τότε χειρουργική επέμβαση, για να εξαχθούν οι λίθοι.

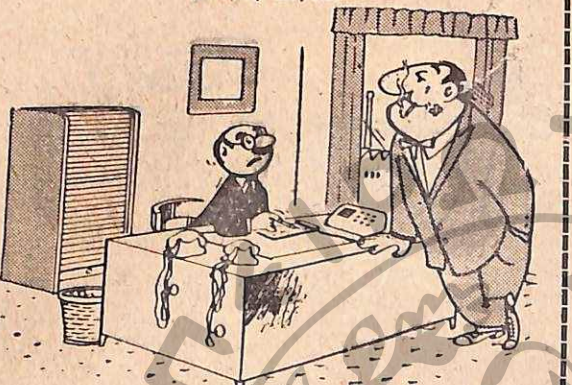
Τελιωτοθεραπεία

— Έσπασε ο άγωγός του νερού, χτυσέ μου! Άκους το θόρυβο; Καλύτερα να φας σήμερα έξω, γιατί εδώ είναι όλα άνω - κάτω!

Χωρίς λόγια.

— Το ξέρετε, κύριε Θρασύβουλε πώς αυτή είναι η τεσσαρακοστή αύξηση, που πήρατε μέσα σ' ένα χρόνο;

— Κύττα ώρα που βοήκη για να παίξω το πηλινόλο!...

ΑΥΞΑΝΟΝΤΑΙ τὰ δίδυμα!...

Η επίδραση της τεχνητής ραδιενέργειας

Ο ΕΝΤΟΥΡΤ ΤΕΛΕΡ, ο «πατέρας» της βόμβας Η, σ' ένα βιβλίο του, που κυκλοφόρησε τελευταία, τονίζει ότι η τεχνητή ραδιενέργεια ευνόει τις γεννήσεις διδύμων. Εξηγείται έτσι το φαινόμενο του πολλαπλασιασμού του αριθμού τους, που είχε παρατηρηθεί κατά τα τελευταία χρόνια.

Παλαιότερα, πίστευαν ότι η γέννηση διδύμων οφείλταν σε υπερζωτικότητα του άντρα. Τα εργαστηριακά πειράματα, ωστόσο, έχουν αποδείξει ότι, αν δύο άντρες γεννητικά κύτταρα ελκωρήσουν ταυτόχρονα, μέσα σ' ένα ώριο, δεν προκαλούν τη δημιουργία δύο διδύμων έμβρυων, αλλά, τούναντιον, εξουδετερώνονται άμοιβαία και καθίστανται η συλλήψι αδύνατη! Σύμφωνα με τις νεότερες επιστημονικές αντιλήψεις, λοιπόν, η αιτία και η εξήγηση της συλλήψεως διδύμων βρίσκεται στη γυναίκα κι όχι στον άντρα.

Στις συλλήψεις αυτές, δύο είναι τα πιθανά αποτελέσματα. Στην πρώτη περίπτωση, το ώριο, μετά τη γονιμοποίηση του, τεμαχίζεται σε δύο ίσα μέρη, που αναπτύσσονται κατόπιν χωριστά. Μιλούμε τότε για γνήσια δίδυμα, που η μεταξύ τους ομοιότητα είναι άπληστη.

Στη δεύτερη περίπτωση, έχουμε δύο ώρια, που γονιμοποιήθηκαν από διαφορετικό άνδρικό γεννητικό κύτταρο το καθένα και που κατόπιν αναπτύχθηκαν ταυτόχρονα. Μιλάμε τότε για μη γνήσια δίδυμα. Στην περίπτωση αυτή, παρατηρούν οι γυναικολόγοι, πρόκειται για δύο αδελφία που βρέθηκαν τυχαία την ίδια στιγμή μέσα στον κόλπο της μητέρας τους, κι όχι για δίδυμα.

Τα μη γνήσια δίδυμα είναι δυνατόν να μη συλληφθούν την ίδια στιγμή. Α-νάμεσα στις δύο συλλήψεις μπορεί να μεσολάβησει μία ή δύο ημέρες, ακόμη και εβδομάδες, όπως αποδεικνύεται και από το διάστημα που μεσολοβεί μεταξύ του πρώτου τοκετού και των άλλων.

Το ρεκόρ σ' αυτό το ζήτημα κατέχεται από μία γυναίκα της φυλής των Μπενγκάλ, που έφερε στον κόσμο δύο δίδυμα, με διαφορά 45 ημερών το ένα από το άλλο. Τα μη γνήσια δίδυμα μπορεί, έ-ξ άλλου, να μην προέρχονται από τον ίδιο πατέρα. Πριν από κάμποσα χρόνια, στη βόρειο Αφρική, η λευκή σύζυγος ενός α-ποίκου έφερε στον κόσμο δύο δίδυμα, που το ένα απ' αυτά ήταν λευκό και το άλλο μελαψό. Ο σύζυγος και οι συγγενείς έκαναν διάφορες υποθέσεις για να εξηγήσουν αυτό το φαινόμενο. Στο τέλος, έπειτα από πολλές ερωτήσεις, η γυναίκα αυτή ώμολόγησε ότι την ίδια ημέρα είχε έρθει σ' επαφή με τόν άντρα της και με ένα μαύρο υπέρηχο.

Το πρόβλημα των γνήσιων διδύμων, δεν παρουσιάζει κανένα σκοτεινό σημείο. Οφείλονται πάντοτε στο διχασμό ενός ώριου. Αλλά στην περίπτωση των μη γνήσιων διδύμων, πώς συμβαίνει να βρισκονται ταυτόχρονα μέσα στη μήτρα της γυναίκας δύο ώρια, ένα, όπως ξέρομε, κάθε μήνα κατέρχεται ένα μόνο από τις ώοθηκες στις σάλπιγγες; Το φαινόμενο αυτό οφείλεται σε μία εξαιρετική διασπέρση των ώοθηκες, που, σε μερικές περιπτώσεις, ώομαζούν δύο ώορια, είτε ταυτόχρονα είτε με διαφορά μερικών ημερών το ένα από το άλλο. Οι σάλπιγγες παραλαμβάνουν τότε αυτά τα ώορια ώορια και τα μεταφέρουν στη μήτρα.

Οι γεννήσεις γνήσιων διδύμων παρατηρούνται συνήθως σε γυναίκες άνω των 38 χρόνων ή έπειτα από έντονη ορμονοθεραπεία για λόγους στειρώσεως. Η αύξηση του αριθμού των διδύμων μπορεί ν' αποδοθεί, λοιπόν, στο ότι πολλές γυναίκες στην εποχή μας υποβάλλονται για πλείστους λόγους σε θεραπεία με ορμόνες. Εκείνες που επιδιώκουν περισσότερο στην προκειμένη περίπτωση, οι ορμόνες της υποφύσεως. Σημειώνεται ότι ο ρόλος παίζει επίσης η ραδιενέργεια. Ο Γάλλος καθηγητής Βιν ανέφερε, τελευταία τις περιπτώσεις δύο γυναικών ακτινολόγων, που γέννησαν ή μία τρίδυμα κι' ή άλλη δίδυμα.

Η ραδιενέργεια, έ-ξ άλλου, τη μεγαλύτερη συγγένεια, των γεννησέντων διδύμων μεταξύ των Λατινών του Βορείου Πολέου των Περιοδίων των Άνδεσών, των Θιβατικών των Ξαλτών και των Ιαγώνων των νήσων του Ειρηνικού, όπου οι κομικές ακτινοβολίες είναι μεγαλύτερες. Παρόμοια επίδραση έχουν και οι ακτινοβολίες που προέρχονται από τα συνεχιζόμενα ατομικά πειράματα.

Ο «τεμπελχανάς»

ΚΑΠΟΤΕ ο Ναστραδίν, σάν εϊδε πός δα μπορούσε εύκολα νά τή βολέψη στή ζωή, αποφάσισε νά φύγη από τὸ χωριό του καὶ νά πάη στήν Προύσα.

— Καὶ τί θά κάνης ἐκεῖ, μαρὲ τζάνουμι; τὸν ρώτησαν οἱ φίλοι του, περίεργοι.
— Θά κλειστώ σ' ἕνα τεμπελχανά καὶ θάχω τζάμια ὑψοῦ καὶ φαγητό!... ἀποκρίθηκε ὁ Ναστραδίν. Εἶναι, βλέπετε, μεγάλη πολιτεία ἡ Προύσα κι' ἔχει πλούσιο πασά... Ἀπ' τὰ περιστάματα τῶν χορτασμένων μποροῦν νά ζήσουν κι' οἱ τεμπέληδες!...

Καὶ πραγματικά, στήν Προύσα, ὅπως καὶ στήν Πόλη, ὑπάρχον κατὰ ἰ-δρύματα πού στέγαζαν κι' ἐτρέφαν τοὺς τεμπέληδες ὅλης τῆς Ἀνατολῆς!...

Ἐκεῖ λοιπὸν κατέφυγε ὁ Χότζας, σάν εἶδε κι' ἀπόειδε πὺς ἀπ' τὴ σοφία καὶ τὰ γράμματα δὲ βγαίνουν παράδες.
Μιά μέρα, ὅμως, κα-θὼς λαζατοῦσε στὸν κή-πο τοῦ τεμπελχανά, μαζὶ μ' ἕνα φίλο του, ἀκούσε δόρυδὸ καὶ ταραχή.

— Τί τρεχεῖ, τζάνουμι, καὶ μὴς χαλάνε τὴν ἡσυχία; ρώτησε τρομοσμένος ὁ Χότζας.

Μά ὥπου νά βρῇ τὸ κουράγιο γιὰ ν' ἀπαντήσῃ ὁ ἄλλος τεμπέλης, παρουσιάστη-κε μπροστὰ τοῦ ὁ ἴδιος ὁ πασάς μὲ μιά συνοδεία ἀπὸ καμμά ἐκκοσάρια ζαβαλή-δες (ὕποπistos) καὶ αὐλικούς...

— Τί κάνετε ἐδῶ, μαρὲ χαρομοφάδες; ρώτησε τοὺς τεμπέληδες.
— Προσευχόμαστε στὸν Ἀλλάχ νά σοῦ χαρίσῃ ὑγεία καὶ δόξα Πολυχρονεμένη μου!... ἀποκρίθηκε ὁ Χότζας. Γιατί χωρὶς τὴν ἀφεντιά σου, θάχαμε πεθάνει ὅλοι οἱ τεμπέληδες τοῦ κόσμου!...

Ὁ πασάς εὐχαριστήθηκε, ἀπὸ τὴν ἀ-πάντησι τοῦ Ναστραδίν καὶ χαμογελών-τας, ζαναρώτησε:

— Δε μοῦ λέτε τώρα, σάν τεμπέληδες πού εἰστε, πὸς ὥρα χρειάζεστε γιὰ νά πάτε ἀπὸ δῶ ὡς τὸ ἀπέναντι δέντρο;

— Χμ... Πολυχρονεμένη μου, εἶπε τότε ὁ ἄλλος τεμπέλης. Δὲ θάνα καμμά δεκα-ριά βήματα!

— Εἰ τόσο θάνα!... συμφώνησε ὁ πασάς.
— Λοιπὸν, ἐγὼ χρειάζομαι μισὴ ὥρα...

Καὶ πρὶν προλάβῃ ὁ πασάς νά συνέλθῃ ἀπ' τὸ ἐξασπασμὰ του, πετάγεται στὴ μέ-ση ὁ Χότζας καὶ λέει κοροϊευτικά:
— Μαρὲ, τί μὴς λέει!... Ἀπὸ πότε ἔγι-νες πουλάκι, τζάνουμι καὶ δὲν τὸ ξέρω!...

Ὁ πασάς, σκασιμένος ἀπὸ τὰ γέλια, ζή-τησε τότε ἀπ' τὸ Ναστραδίν νά πάη μα-ζί του στὸ παλάτι, γιὰ νά τοῦ διώχνῃ τίς σκοτούρες.

Μά ὁ Χότζας στραβομουτσούνισε.

— Μὲ τὸ συμπάθει, Πολυχρονεμένη μου, τοῦ ἀπάντησε, μὰ δὲν τὸ κουνῶ ἀπ' τὸν τεμπελχανά, οὔτε γιὰ ὅλα τὰ πλούτη τοῦ κόσμου!...

Ὁ πασάς ἔγινε ἔξω φρενὼν ἀπὸ τὴν προσβολὴ καὶ πρόσταξε νά φυλακίσουν τὸν Ναστραδίν.

Κι' εἶται ὁ Χότζας, ἀπ' τὴ ζεινοισιὰ τοῦ τεμπελχανά, βρέθηκε σὰ καλὰ καθυμένα μέσα στὰ μπουντρούμια τῆς φυλακῆς.

Μὰ δὲν πέρασε οὔτε μιά βδομάδα καὶ μεγάλο σούσουρο ἀκούστηκε πάλι στὴ φυ-λακή.

— Ἐρχεται ὁ πασάς!... Ἐρχεται ὁ πα-σάς!... λέγανε μεταξύ τοὺς φοβισμένοι ο' ζαπτιέδες.

Καὶ σὲ λίγο μιά συνοδεία ἀπὸ χρυσο-στόλιτους αὐλικούς παρουσιάστηκε μπρο-στὸ κελλὶ τοῦ Χότζας καὶ μπροστὰ ἀπ' ὁ-λους ὁ ἴδιος ὁ πασάς:

— Εἰ τί λές, Ναστραδίν; Σ' ἀρέσει ἡ-δὴ καλλίτερα ἀπ' τὸ παλάτι πους; ρώτησ-ε ὁ πασάς εὐφρόνως τὸν Χότζα.

Ἐκεῖνος ἀγκυλώθηκε, μὰ δὲν εἶπε τίποτα.
— Γιατί δὲν ἀπαντᾷς, λοιπὸν, τζάνουμι; Προτιμᾷς ἀκόμη νά μείνης ἐδῶ ἢ νὰ φέρῃς στὸ παλάτι μου γιὰ νά μοῦ κρατᾷς συν-τροφιά; τὸν ζαναρώτησε τότε ὁ πασάς.

Κι' ὁ Ναστραδίν χαμογελώντας ἀποκρί-θηκε:

— Δὲν ἔχω κανένα παρόμοιο ἀπὸ δῶ πού βρίσκομαι. Πολυχρονεμένη μου... Οὔτε νο-βρίσκω πὺς με ἀδικεῖς, πού μ' ἐστελεῖς μίζω τὸν τεμπελχανά ἐδῶ μέσα... Μονάχα ἀπ' τὴν κατάρτισίν μου καὶ τὴ γρου-σουζιά μου...

— Ποιὰ ἀτυχία, μαρὲ Χότζας;
— Νά... Μὲ τιμωροῦσε δὺς χρόνια φυ-λακή κι' ἔτυχε ὁ ἕνας νάνα διέχεται... ἀ-ποκρίθηκε γελώντας πονηρὰ ὁ Ναστραδίν.

Ὁ πασάς τότε ἐξοπλίστηκε σὲ γέλια πρὸ-σταξὲ νά τὸν ἀφήσουν ἐλεύθερο.

34

Τὸ καρνέ

Αὐτὸ τὸ καρνεδάκι σου! Στὸ μὲ-τι μὴς μπήκες μ' αὐτὸ τὸ καρνεδά-κι σου. Μὰς ἔφαγες μ' αὐτὸ τὸ καρ-νεδάκι σου. Πού εἶται μοῦρχειται νά τ' ἀρπάξω καὶ νά τὸ κάνω ἐφτάμιση χιλιά-δες κομμάτια αὐτὸ τὸ καρνεδάκι σου. Πῶς; Τί μ' ἐνοχλεῖ τὸ καρνεδάκι σου. Μὰ δὲ μπορῶ πιά νά σὲ βλέπω νά τὸ τολαιπυρῆς αὐτὸ τὸ καρνεδάκι σου. Κάθε τρεῖς καὶ λίγο. Διότι δὲν κάνεις καὶ τίποτ' ἄλλο. Κάθε πέντε λεπτά τοσοῦτὸ τὸ καρνεδάκι. Τὸ βγάξεις, κατ' ομνημύνεις καὶ τὸ ξα-ναθαζεῖς στήν τσέπη. Καὶ πάλι τὸ ἴδιο. Τὸ ξα-ναθαζεῖς, ζανασημει-ώνεις καὶ τὸ ζανατοσε-πώνεις. Καὶ ὅλο τὸ καρνεδάκι, καὶ ὅς του τὸ καρνεδάκι καὶ διαρ-κῶς τὸ καρνεδάκι.

Ὅριστε; Σημειώνεις τὰ ἐξοδά σου τὸ ξέ-ρω, μὴ τοῦ εἶπες καὶ ἄλλοτε. Ἀλλὰ αὐτὸ πιά καταντρεῖ σχολα-στικισμὸς τοῦ αἰσι-στοῦ εἰδους. Ἀγορά-ζεις ἕνα πακεττάκι τσιγάρα. Τσοῦτ, τὸ καρνεδάκι. Δραχμὰς εἰς τρεῖς. Παραγγέλνεις ἕνα καφέ. Τσοῦτ, τὸ καρνεδάκι. Δραχμὰς εὐόμιση. Ἀγορά-ζεις μιά ἐφημερίδα. Ἐξω τὸ καρνε-δάκι. Δραχμὰς μίσημιση. Μπαινεῖς στὸ λεωφορεῖο. Ἐξω τὸ καρνεδάκι. Λεπτά ἐνενηντα. Καὶ γεῦμα στὸ ρεστوران. Πάλι τὸ καρνεδάκι. Δραχμὰς δώδεκα. Κι' ἕνα ξυραφάκι. Δραχμὰς δύο. Καὶ κοπὴ μαλλιών. Δραχμὰς ἕξκα. Καὶ λοι-πὸν: Ἐπειτα τί γίνεται; Ἀ! Πᾶς στὸ σπρίτ σου καὶ κάνεις σοῦμὰ γιὰ νά τὸ-ῶς τὰ ἐξοδά τῆς ἡμέρας. Καὶ λοιπὸν: Ἐπειτα τί γίνεται; Ἀ! Κάνεις σοῦμὰ γιὰ νά ἴδῃς τὰ ἐξοδά τοῦ μινῶς. Καὶ λοιπὸν: Ἐπειτα τί γίνεται; Ἀ! Τὸ συγκρίνεις μὲ τὰ ἐξοδά. Καὶ λοιπὸν: Ἐπειτα τί γίνεται; Ἀ! Τίποτα. Ἀ-πλῶς ξέρεις τί εἰσέπραδες καὶ τί ἐξ-δεψες.

Καὶ λοιπὸν; Καὶ λοιπὸν, λέγω καὶ ἐπιναλαμβάνω; Ἀμα ξέρεις τί εἰσέ-πραδες καὶ τί ἐξοδεψες, τί γίνεται. Τί κερδοῖς; Τί ὀφελος ἔχεις ὑλικὸν ἢ ἠθικόν; Τί καταλαβαίνεις; Οὐτὼς ἢ ἄλλως τὰ ἐξοδεψες πού τὰ ἐξοδεψες. Τί ἐνδιαφέρει τὸ πού καὶ πῶς καὶ πόσα; Τί εἶσαι; Ἐμπορικὸν κατάστημα, ἐτα-ρία, ἐπιχειρήσεις γιὰ νά κρατᾷς βιλιά ἐξοδῶν καὶ ἐξοδῶν, γιὰ τὴν ἐφορία. Ἡ μίμης πρόκειται νά σοῦ ζήτηση κα-νένας ἀπόδοσι λογαριασμοῦ καὶ ὀφεί-λεις νά δώσης λεπτομερῆ ἀναφορά. Ἐνας κοινὸς τύπος μισθοῦ εἶσαι, ἄ-νευ οἰκονομίας, ἀνευ υποχρεώσεων, ἕνα ρεμάλι ἄς πούμε καλύτερα. Τί γράφεις καὶ σημειώνεις καὶ προσδε-τεῖς καὶ σομαρῆς, ἡλίθιε; Νά ξερῇ, λέει, τί ζοδεψες καὶ πού. Ἀκού κοῦμε πράγματα! Ἀκού νά ἴδῃς τί σοῦ τυ-ποῖ ὑπάρχουν στὴ ζωὴ καὶ κυκλοφοροῦν μεταξύ μας!

Τί εἶπες; Τί μὲ πειράζει ἐμένα; Μὲ πειράζει, γιατί μοῦ δίνει αὐτὸ νεῦρα. Καὶ δὲ μπορῶ νά σὲ βλέπω νά βγάινεις καὶ νά βάζεις τὸ καρνεδάκι, νά τὸ ξα-ναθαζεῖς καὶ νά τὸ ξαναθαζεῖς, μόλις βάλῃς τὸ κοῦλό σου στήν τσέπη καὶ ὡπὸς μιά δεκάρα. Γιατί ἔχω ἰδῆ πάλι παρὰξένα καὶ ἐξοθημένα στὴ ζωὴ μου, ἀλλὰ τέτοιο πράγμα τὴν πεν-τοδεκάρα. Στάματα, λοιπὸν, αὐτὸ τὸ βίαι, σχολαστικὸ καὶ ψυχρὸ εἶναι τὸν πεν-τοδεκάρα. Στάματα, γιατί, ἂν σὲ ζα-ναῖδω νά ξαναβγάλῃς τὸ καρνέ κι' ἐγὼ δὲν ξέρω τί θά γίνῃ. Τί εἶπες; Ρωτᾷς τί θά γίνῃ; Ἀπλοῦστατα δὲ γράφῃς στὰ ἐξοδά σου καὶ πέντε φάπες, ἀπλο-θρήνητον ἀνθρωπάριον. Ἀεῖντε, βγαλ-το καὶ τὰ λέμε!

ΠΕΛΟΠΙΔΑΣ

Οἱ Μορεᾶς κι' ὁ φίλος του

Ὁ Μορεᾶς δὲν ἔδινε μεγάλη σημα-σία στὶς κοινωνικὲς υποχρεώσεις. Εἶχε τὴν ἰδέα ὅτι εἶναι ἀνοησίες. Κάποτε ἕ-νας φίλος του παρεπονεῖτο ὅτι δὲν τὸν χαιρέτῃ ὁ ποιητής.

— Μὰ φυσικά, εἶπε ὁ Μορεᾶς, ὅταν τῶμας κατοικοῦμε στήν ἴδια συνοικία. Συναντῶμεθα κάθε στιγμή. Ἄν τὸν χαιρέτω μὲς, θά ἔπρεπε νά μὴν κάνω ἄλλη δουλειά!...

35

ΘΡΥΛΙΚΕΣ ΜΟΡΦΕΣ

Τῆς Εὐφροσύνης

ΑΝΤΙΟΠΗ ΚΑΙ ΔΙΡΚΗ

Τὸ ἀνοιξιάτικο ἐκεῖνο δειλινὸ, πού ἦταν πλημμυρισμένο ἀπὸ τὴ ζεστὴ ὀσμή τοῦ και-νουργίου χόρτου, ἡ ἀγάπη εἶχε μιλῆσει πολὺ αἶμα τους. Στέκονταν τώρα σαστισμένοι κι' ἀμίλητοι... Πάνω ἀπὸ τὰ κεφάλια τους, τὰ φύλλα τῆς μεγάλης ροδιάς, ἐφανισμένα γιὰ ὅ,τι εἶχαν δῇ κι' εἶχαν ἀκούσει, δὲ σάλευαν πιά. Κι' ὁ ἀέρας ἀκόμη εἶχε γίνῃ πνιχτὸς καὶ μολυβένιος... Ἡ νέα ἀποτραβήχτηκε ἀργά. Τὰ πυρῶνα μὰγυλὰ τῆς χλωμίσσαν ἐξοφικά.

— Φάκο... ἀγαπημένε μου... αὐτὸ πού ἔγινε μπορεῖ νά μὰς βγῇ σὲ κακό, τραλίσια.

— Ὁ νέος γέλασε.

— Γλυκεῖά μου Ἀντιόπη, ἀπάντησε, αὔριο κιόλας θά πάω στὸ θεῖο σου, τὸ Λύκο καὶ θά σὲ ζητήσω γιὰ γυναῖκα μου.

— Κι' ἂν ἀρνήθῃ;

— Γιὰ ποῖο λόγο;

Μιά ἀνατριχίλα κύλησε σ' ὅλο τῆς τὸ κορμί.

— Δὲν ξέρω, ἀπάντησε. Ὁ θεὸς μου με κυττάζει παράξένα ἀπὸ τότε πού ξαναπῆρε τὸ σκήπτρο τῆς Θῆβας σὰ χερίά του.

— Ἀλλ' ἔχει δὺς φορές τὰ χρόνια σου... Κι' ἔπειτα ξεχνᾷς πὺς ἦταν ἀδελφὸς τοῦ Νυκτέα, τοῦ πατέρα σου;

— Κι' ἐσύ ξεχνᾷς πὺς μπορεῖ νά κάμῃ ὅ,τι θέλει, ἀφοῦ εἶναι βα-σιλιάς;

Τὰ πρῶτα σκοτάδια τοῦ σούρουπου εἶχαν ἀρχίσει ν' ἀπλώνωνται στὴ γῆ.

— Πρέπει νά γυρίσω, εἶπε ἡ νέα, πού τινάχτηκε ὄρθια.

— Ὁ Φάκος τὴν ἐσφίξε ἄλλη μιά φορά στὴν ἀγκαλιά του.

— Αὔριο, γλυκεῖά μου Ἀντιόπη, θά εἶμαι ὁ πρῶτος, πρὶν θά πε-ράσω τίς πύλες τῆς Καδμείας, τῆς εἶπε. Καὶ θά δῇς, ὅτι ὁ Λύκος θά χαρῇ ἀκούγοντάς, ὅτι ὁ γυῖός τοῦ παλιού του φίλου, τοῦ Ὀρνυ-τίωνα, ζητᾷ τὴν ἀνηψία του σὲ γάμο.

Ἡ νέα χαμογέλασε λυπημένα. Ἀκολούθησε ὕστερα ἕνα μονοπάτι, πού ἔφερε στὶς Νησιτῆς πύλες καὶ σὲ λίγο χάθηκε.

Τὸ ἄλλο πρωῒ, πιστὸς στὴν ὑπόσχεσί, πού εἶχε δώσει στὴν ἀγα-πημένη του Ἀντιόπη, ὁ Φάκος πῆγε στὴν Καδμεία.

Ὁ Λύκος δὲν ἦταν βασιλιάς, ἀλλ' ἐπιτροπὸς τοῦ ἀνήλικου Λαῶν, πού κρατοῦσε ἀπὸ τὴ γενιά τοῦ Κάδμου. Εἶχε ἄλλοτε ἐπιτροπείσει τὸν πατέρα του Λάδδακα καὶ τώρα ἐπιτροπείσει καὶ τὸ γυῖο. Ἐτοί, ἦταν ἡ δεύτερη φορά, πού ἐπαίρνε τὴν ἐξουσία στὰ χερία του κι' αὐτὸ τὸν ἔκανε περφηνο κι' αὐταρχικό. Στὴ Θῆβα ὅλοι τὸν φοβόνταν.

Ὁ Φάκος, ὅμως, δὲν εἶχε λόγο γιὰ νά τρέμῃ μπροστὰ του. Καὶ τὸν ἐξήγησε μὲ θάρρος τὸ σκοπὸ, πού τὸν εἶχε φέρεῖ ἐκεῖ.

— Ἀλλ' ὁ Λύκος χλωμίσσε ἀκούγοντάς τὰ λόγια του.

— Δὲ σέφτηκε ἀκόμη νά βρῷ σύζυγο γιὰ τὴν κόρη τοῦ ἀδελφοῦ μου καὶ μπορεῖ νά εἰσαί βέβαιος πὺς ὅταν τὸ ἀποφασίσω, ἡ ἐλληνή μου δὲ θά πῶς σὲ σένα, ἀπάντησε σκληρά.

Τοῦ κάκου ὁ Φάκος τοῦ θύμισε πὺς καταγόταν ἀπὸ τὴ γενιά τῶν παλαιῶν αὐτοχθόνων βασιλιάδων τῆς Θῆβας, πού οἱ Βοιωτοὶ τοὺς λάτρευαν ἀκόμη σάν ἡμίθεους, καὶ τὸν παρακάλεσε νά τὸν λυπηθῇ γι' ἀνάμνησι τῆς φιλίας, πού τὸν ἔκανε ἄλλοτε μὲ τὸν πατέρα του.

— Εἶναι πολὺ καὶ πού σ' ἀφίνω ἀκόμη νά μιλάς γιὰ τὴν ἀνηψία μου, ἀπάντησε ὁ Λύκος.

— Ὁ Φάκος ὠρῶσε τότε περφηνα τὸ κορμί του.

— Ξέρεις κανένα ἄλλον στὴ Θῆβα, πού νά εἶναι πιὸ ἄξιος ἀπὸ μένα γιὰ νά γίνῃ σύζυγος τῆς Ἀντιόπης; ρώτησε.

Στὶς φλέβες του κυλάει αἷμα βασιλικό!...

Τὴν ἐξουσία τῆς βασιλικῆς, ὅμως, τὴν ἔχω ἐγὼ στὰ χερία μου! κάγχασε ὁ Λύκος. Βλέπεις, λοιπὸν, πὺς ὑπάρ-χει κι' ἄλλος πιὸ ἄξιος καὶ πιὸ δυνατός ἀπὸ σένα...

— Θέλεις νά πῇς πὺς προορίζεις τὴν Ἀντιόπη γιὰ δική σου γυναῖκα;

— Κι' ἂν αὐτὴ ἦταν ἡ ἐπιθυμία μου;

— Ὁ Φάκος δὲν κρατήθηκε πιά.

Μάθε, λοιπὸν, ὅτι ἡ Ἀντιόπη κι' ἐγὼ ἀγαπιόμαστε! φώναξε. Καὶ μάθε ἀκόμη πὺς ἡ ἀνηψία σου εἶναι πιά γυ-ναῖκα μου σὰ μάτια τῶν θεῶν!

Ὁ Λύκος τινάχτηκε ἀπὸ τὸ θρόνο του κι' ἔφερε τὸ χερί του στὸ μικρὸ σπαθί, πού κρεμόταν ἀπὸ τὴ μέση του... Μιά στιγμή ἀκόμη καὶ θά ὀρμούσε πάνω στὸ Φάκο, γιὰ νά τὸν κομματιάσῃ. Σκέφτηκε, ὅμως, πὺς ὁ θάνατος ἦταν πολὺ μικρὴ τιμωρία γιὰ ἕνα τόσο μεγάλο ἔγκλημα.

Μόνος σου πρόφερεις τὴν καταδίκη σου, εἶπε μὲ ρρα-χὴ φωνή. Προτοῦ ὁ ἥλιος φτάσῃ στὶς βάσεις τῶν μεγάλων τευχῶν τῆς Καδμείας, θά ἐχῇς φύγῃ ἀπὸ τὴ Θῆβα!

Οἱ φρουροί, πού στέκονταν στὴν πόρτα, σ' ἕνα νεῦμα τοῦ Λύκου, περικύκλωσαν ἀμέσως τὸ Φάκο καὶ τὸν ὤδη-γησαν ἔξω ἀπὸ τὴν πόλι. Ἦταν τώρα ἕνας ἀνθρωπὸς χω-ρὶς πατρίδα, χωρὶς περιουσία, χωρὶς τίποτα.

Ἀλλ' ἡ ἐκδίκησι τοῦ Λύκου δὲν περιωρίστηκε μόνο στὸ Φάκο. Πρόσταξε ἀκόμη νά ρίξουν τὴν Ἀντιόπη μέσα στὴν ὑπόγεια φυλακή τῆς Καδμείας... Κι' ἐκεῖ μέσα, ἔπειτα ἀπὸ ἐνιαυτὸ μῆνες, ἡ ἀμοιρὴ κόρη τοῦ Νυκτέα ἔφερε στὸν κόσμὸ δὺς δίδυμα ἀγόρια. Ἀμφίωνα ἀνόμασε τὸ ἕνα καὶ Ζῆθὸ τὸ ἄλλο. Ἀλλ' ὁ σκληρόκαρδος θεὸς τῆς δὲν τῆς γῆσαν ἔξω ἀπὸ τὴν πόλι. Ἦταν τώρα ἕνας ἀνθρωπὸς χω-ρὶς οὐτὴ τὴν χαρὰ νά τὰ ἐχῇ κοντά της. Τῆς θά πῆρε βανάνα ἀπὸ τὴν ἀγκαλιά της καὶ τὰ ἐμπιστεύθηκε σ' ἕνα βοσκό, γιὰ νά τὰ μεγαλώσῃ τάχα στὸν καθαρό ἀέρα. Κρυφά, ὅμως, τοῦδωσε τὴ διαταγή, μολὶς ἔφτανε στὸ βουνό, νά τὰ σκοτώσῃ.

Λίγο καιρὸ ἀργότερα, ὁ Λύκος πῆρε γυναῖκα του τὴν ὀμορφὴ Δίρκη, πού, ὅπως κι' ὁ Φάκος, καταγόταν κι' αὐτὴ ἀπὸ τὴ γενιά τῶν παλαιῶν βασιλιάδων τῆς Θῆβας καὶ τό-

μόνο ἔδωλε τὴν Ἀντιόπη ἀπὸ τὴ φυλακή.
— Σοῦ τὴ δίνω γιὰ σκλάβο σου, εἶπε στὴ γυναῖκα του.

Ὁ μουχλιασμένος ἀέρας τῆς φυλακῆς, ἡ δύσκολη γέννα καὶ τῆς καρδιάς της ὁ βάθος ὁ πόνος δὲν εἶχαν μαράνει τὴν ὀμορφὰ τῆς Ἀντιόπης. Κι' ἡ Δίρκη φοβήθηκε. Ἀρχισε τότε νά τὴ φορτώνῃ μὲ τίς πιὸ βαρεῖες δουλειές καὶ δὲν τὴν ἀφήνε στιγμή σὲ ησυχία. Ἀ-κόμη καὶ τὴ νύχτα τὴν ἔβαλε νά δουλεῖ. Ὅμως ἡ κόρη τοῦ Νυκτέα δὲν ἀνοίξε ποτὲ τὸ στόμα της γιὰ νά παραπονεθῇ.

Καὶ τὰ χρόνια κύλησαν γρήγορα.

Μιά μέρα, τέλος, πού δινόταν στὸ παλάτι κάποια γιορτὴ, ἡ Ἀν-τιόπη κατάφερε νά γλυστρήσῃ ἔξω ἀπὸ τὰ τεῖχη τῆς Καδμείας κι' ἀρχισε νά γυρίσῃ στὰ βουνά, πού ἀπλώνονταν γύρω στὴ Θῆβα. Οἱ λόγγοι καὶ οἱ ρεμματιές ἀντήχησαν τότε ἀπὸ τὸ κλάμα καὶ τοὺς θρή-νους της...

— Ἐτοί, ἔφτασε κάποτε στὴν καλύβα ἐνὸς τσοπάνη. Σ' αὐτὸν ὁ Λύκος εἶχε ἐμπιστεθῇ ἄλλοτε τὰ δὺς παιδιὰ της, γιὰ νά τὰ σκοτώσῃ. Ὁ τσοπάνης τὴν ἀναγνώρισε ἀμέσως.

— Μὴν κλαῖς, γιατί εἰσαί λιγώτερο δυστυχισμένη ἀπὸ ὅ,τι νο-μίζεις, τῆς εἶπε. Ἄν τάχα σὲς ὅλα, σοῦ ἔμειναν ὁμῶς τὰ παιδιὰ σου.

— Ὁ Ἀμφίων κι' ὁ Ζῆθος, λοιπὸν, ζοῦν; ρώτησε ἡ Ἀντιόπη.

— Ὁ Λύκος μὲ εἶχε διατάξει νά τὰ σκοτώσω, ἀλλὰ τὰ λυπήθηκα... ἀπάντησε ὁ τσοπάνης. Καμάρωσέ τα!

Ὁ Ἀμφίων κι' ὁ Ζῆθος, πού στέκονταν παράμερα, ἔτρεξαν ἀμέ-σως κι' ἔπεσαν στὰ πόδια τῆς μητέρας τους.

— Ἀφοῦ ἔχω τὰ παιδιὰ μου, δὲν ἔχασα τίποτα! εἶπε κι' ἡ χαρὰ κι' ἡ περηθάνεια ἔλαμψαν στὸ βλέμμα της.

Τοὺς ἀφηγήθηκε ἔπειτα τὰ βάσανά της.

Τὰ δὺς παιδιὰ γλύστησαν τότε ἔξω ἀπὸ τὴν καλύβα κι' ἀφοῦ κουδέντασαν λίγο, πῆραν ἔπειτα τὸ δρόμο γιὰ τὴ Θῆβα. Κι' ἐκεῖ, ἐξορκισαν, χωρὶς δυσκολία, τὸ λαὸ κι' ὤρμησαν στὴν Καδμεία, πού τὴν κυρίευσαν καὶ σκότωσαν τὸ Λύκο καὶ τὴ γυναῖκα του.

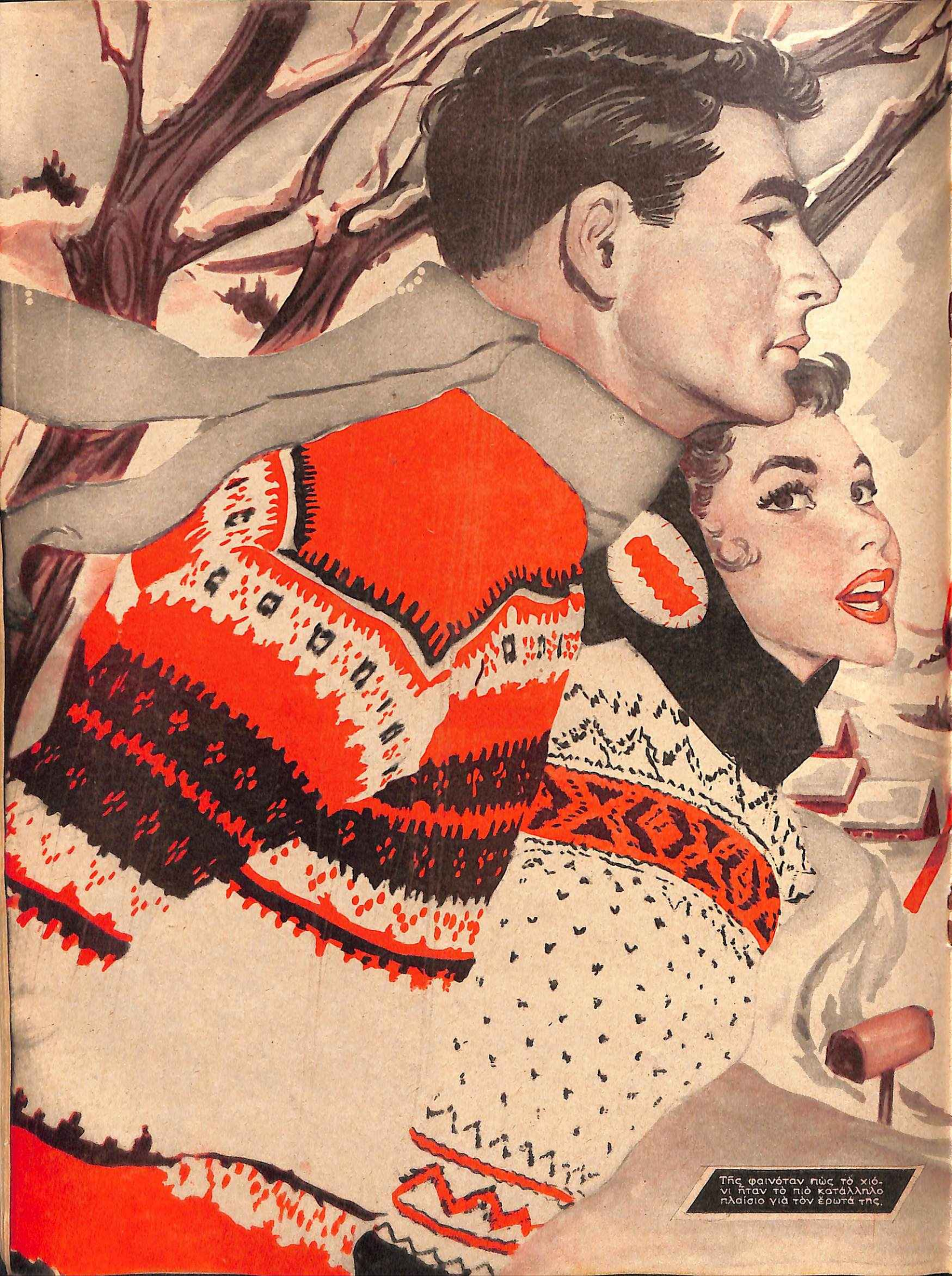
Μὰ δὲ σταμάτησαν σ' αὐτοὺς μόνο τὴν ἐκδίκησί τους. Ὅλοι οἱ ὀπαδοὶ τοῦ Λύκου εἶχαν τὴν ἴδια τύχη. Ἡ Θῆβα, γιὰ πολλὰς μέρες, κολυμποῦσε μέσα στὸ αἷμα.

Ἡ Ἀντιόπη ἔβλεπε μὲ φρίκη τὸ ἔργο τῶν παιδιῶν της, πού ἦταν ἀνίκανα πιά νά τὰ συγκρατήσῃ. Κι' ἡ σκέψι πὺς αὐτὴ εἶχε προκαλέ-σει μὲ τὰ λόγια της ὅλο τὸ κακό, ἔκαμε τὸ μυαλό της νά σαλέψῃ...

Οἱ θεοί, ὅμως, τὴ λυπήθηκαν γιὰ τὰ βάσανά της κι' ἔβαλαν στὸ δρόμο της τὸ Φάκο, πού τὴ γιάτρεψε μὲ τὴ μεγάλη ἀγάπη του καὶ τὴν ἔκαμε γυναῖκα του. Στὸ μετὰ, τὰ παιδιὰ τους εἶχαν πάρει στὰ χερία τους τὴ βασιλικὴ ἐξουσία στὴ Θῆβα. Κι' ἡ πόλις προώδευσε κι' ἔγινε ἐνδοξὴ καὶ δυνατὴ κάτω ἀπὸ τὴ συνετὴ διοίκησί τους.

ΕΠΑΜ. Κ. ΜΠΟΥΦΑΛΙΣ

ΣΤΟ

ΓΙΑΤΙ δέ μου είπες ότι έχεις πατέρα έναν πλούσιο ιμπεριεστή; Ντρέπεσαι, μήπως, για τα λεπτά σου; Με κορόιδευες όταν μου έλεγες πως είμαστε πλάσιμοι ό ένας για τον άλλον! Ούτε! Μπορείς να ξαναγυρίσεις στα σάλονιά σου, στις κοούρες σου, στα μπίζου σου!...

Αυτά είπε ο Ζάν στη Ρόζα, με υπόκωφη φωνή, όταν ξαναου-ναντήθηκαν εκείνο το απόγευμα, σε μία χιονισμένη βουνοκο-ρυφή, κοντά στο Σομνί.

...Η Ρόζα Νταρβίλ, μοναχοκόρη του μεγάλου τραπεζίτου, εί-χε πάει εκείνο το καλοκαίρι, με μία μεγάλη συντροφιά, να πε-ράσει κανένα μήνα στη Σαβοΐα. Ξεκίνησαν, μέσα σε πέντε κούρ-σες πολυτελείας, για να πάνε δέναν να κάνουν σπόρτ. Νοίκια-σαν μία γραφική έπαυλη, στην πλαγιά ενός βουνού, ντύθηκαν όλοι νέοι και νέες, σαν να επρόκειτο να σκαρφαλώσουν στην φιλότερη κορυφή του Λευκού Όρους — και συνέχισαν τη ζωή που έκαναν στο Παρίσι!

Η Ρόζα μανάχα απετέλεσε εξαίρεση στον κανόνα αυτόν. Συ-χνά άφηνε την παρέα της να μεθοκοπά στην έπαυλη, κι' έκανε ολομόναχη μακρινές εκδρομές. Ένα απόγευμα, που έτυχε να χάζει το δρόμο, γνωρίστηκε με το Ζάν Βαρνέ, το διάσημο Γά-λλο ορειβάτη, ένα πανύψηλο παλληκάρι με άδρα χαρακτηριστικά, με μελαφό πρόσωπο, έναν πραγματικά πρωτόγονο άνθρωπο.

Στα κατάμαυρα μάτια του, η Ρόζα ανέκάλυψε έναν κόσμο ευθύτητος και αγνών αισθημάτων, που δεν τον είχε υποτιμούν-τας τότε, στο περιβάλλον όπου ζούσε. Η λευκή απραντισμένη που τους περιτριγύριζε, οι χιονισμένες βουνοκορυφές της φα-νόντανε το πιο κατ'άλληλο πλαίσιο γι' αυτό το αίσθημά της.

Από εκείνη τη μέρα, συναντιόντανε τακτικά κι' έκαναν μαζί περιπάτους. Η Ρόζα δεν είπε τίποτα στην παρέα της γι' αυ-τήν την περιπέτεια, καταλαβαίνοντας ότι θα την κορόιδευαν. Απέφυγε επίσης να φανερώσει στο Ζάν πως ήταν η κόρη πλου-σιού τραπεζίτη, γιατί είχε αντιληφθεί από κάτι λόγια του ότι αντιπαθούσε φοβερά τους πλούσιους, που σπίζον στο βόρ-δορο της κοσμικής ζωής των μεγαλοπόλεων.

Δυστυχώς γι' αυτήν, ο Ζάν έμαθε μία μέρα ποιά ήταν πραγ-ματικά. Και όλη η αγάπη που της είχε ως τότε έγινε περι-φρόνηση. Του κάκου έκεινε προσέχοντας κλαίοντας, να του δώσει εξηγήσεις. Δεν ήθελε ν' άκουσε τίποτα.

—...Σ' έχω βγάλει απ' την καρδιά μου! Σε νόμιζα διαφορετι-

“Υστερ’ από λίγη ώρα, η Ρόζα έπαιρνε το όφιλπιπο στο πλε-φωνο, στο ύπουργείο του, για να του ανακοινώσει την απόφασί της. Η φωνή του έτρεψε στο ακουστικό, ενώ της άπαντούσε:

—Με κάνεις τον πιο ευτυχισμένο άνθρωπο του κόσμου!

Όταν, όμως, τον είδε να παρουσιάζεται μπροστά της της φάνηκε πως η λίσφι των ματιών του φάνερωνε όχι λατρεία, — όπως της έλεγαν με το στόμα, — αλλά μάλλον θρίαμβο... “Αναρω-τήθηκε για μία στιγμή μήπως δεν έκανε καλά που βιάστηκε τόσο πολύ να συνδέσει τη ζωή της με τον άνθρωπο αυτό. Μα ήταν πολύ άσχημα πια να πάρει πίσω το λόγο της.

Δεν του έκουψε, βέβαια, πως ήταν άρρωστη, πως είχε ανάγκη αλλαγής αέρος. Ο όφιλπιπος έδειξε τότε ότι συμπονούσε μαζί της με λόγια τόσο θερμά και συγκινητικά, ώστε η Ρόζα άρχισε να αισθάνεται κάποια άοριστη συμπάθεια γι' αυτόν.

—Έκείνο που έχει μεγαλύτερη σημασία, της είπε ανάμεσα στ' άλλα, είναι ν' αποκατασταθί η υγεία σου. Πρέπει να κάνεις ό,τι δειχτεί ο γιατρός... Οι γάμοι μας μπορεί ν' αναδύθουν για λίγο. Αυτό με λυπεί πολύ. Αφού όμως, είναι ανάγκη!

Συμφωνήσανε να συνοδεύει ο όφιλπιπος τη μητροπή του ως τη Σαβοΐα, να φροντίσει για την εγκατάστασή της στο πιο κατάλλη-λο περιβάλλον, να συνεννοηθεί με γιατρούς για την παρακα-λούσή της. “Υστερα θα επέστρεφε στο Παρίσι, στο ύπουργείο του. Μα θα πήγαινε τακτικά να τη βλέπει.

Κανονικά, για όλα αυτά θα έπρεπε να φροντίσει ο πατέρας της. Έκείνος, όμως, τις μέρες, μία σοβαρή κρίσι στο χρημα-τιστήριο, δεν του επέτρεπε να λείπει από το Παρίσι. Το αποτέ-λεσμα της αγωνίας και της υπερχοπώσεως ήταν να του έρθη έκπαραγκη αιμορραγία και να πεθάνει σε λίγα λεπτά.

Πολλοί καταστράφηκαν από τη λαίλαπα που πέρασε από το χρηματιστήριο. Έκείνος, δεν έχασε τίποτα από τη μεγάλη του περιουσία. Το μόνο που έχασε, ήταν η ζωή του.

Το θλιβερό αυτό περιστατικό, ανέβαλε για λίγες μέρες το ταξίδι της Ρόζας και του όφιλπιπου. Την παραμονή της αναχω-ρήσεώς τους, επέστρεψε ξαφνικά από την Αμερική ο Ρενέ, ο μεγαλύτερος αδελφός του όφιλπιπου. “Υστερ’ από τις απαραίτη-τες συστάσεις και τις πρώτες διαχύσεις, η Ρόζα τους άφησε για μία στιγμή μόνους στο μικρό σαλονάκι.

Όταν γύρισε, ύστερ’ από λίγη ώρα, δέ μπήκε μέσα, μα κον-τοστάθηκε έξω από την πόρτα, ακούοντας το Ρενέ να λέει:

—Δεν την βλέπω καλά στην υγεία της. Η προίκα της όμως δεν είναι ευκαταφρόνητη!

—Μα γι' αυτό αποφάσισα κι' εγώ να την πάρω! αποκρίθηκε ο όφιλπιπος. Δέ θα κατοπεράσω βέβαια μαζί της, υποχρεωμένος να κάνω το νοσοκόμο σε μία άρρωστη...

Η Ρόζα δεν περίμενε ν' άκουση τη συνέχεια. Ο όφιλπιπος εί-χε, επί τέλους, φανερωθεί με το πραγματικό του πρόσωπο. Α-πέραντη απόια την πλημμύρισε. Άφησε τους δύο αδελφούς να συνεχίσουν την εμπορική τους συζήτηση, έτρεξε στο δωμάτιό της, τυλίχτηκε σε μία βεραιά γούνα, έριξε λίγα μικροπράγ-ματά της σε μία μικρή βαλίτσα κι' έφυγε κρυφά, σαν κλέφτης.

Μία τυφλή, σκοτεινή δύναμη, που δεν μπορούσε να της αντι-σταθί, την οδηγούσε στο Σαμνί. Δεν κατάλαβε ούτε η ίδια

κή... Δέ θέλω να σε ξαναδώ στα μάτια μου... της είπε.

“Υστερ’ από λίγες μέρες, η Ρόζα ξαναγύρισε στο Παρίσι. Ο πατέρας της πρόσθεσε άμέσως ότι ο καθαρός αέρας της Σα-βοΐας αντί να ωφέληση την κόρη του, — που ήταν παντί φιλά-σθην — την έκανε, απεναντίας, βαρύτερη και μελαγχολική. Ζήτησε να μάθι το γιατί. Έκείνη απέφυγε να του δώσει εξη-γήσεις. Και ξανάχισε την παλιά, ξεφρενιασμένη κοσμική ζωή, προσπαθώντας να ξεχάσει μία αίσθησή, μελαγχή μορφή...

Δεν άργησε να προσέξει ότι ο όφιλπιπος Μονεστιέ, τηματορά-χης στο ύπουργείο Οικονομικών και πολύ φίλος του πατέρα της, είχε άρχισι να την πολιορκή στενά.

Δεν ήταν αντιπαθητικός ο όφιλπιπος. Τα μάτια του, όμως, σκόρ-πιζαν κάτι λάμψεις, που την έκαναν να φοβάται μήπως αγαπού-σε περισσότερο τη μεγάλη προίκα της παρά αυτήν την ίδια. Και όταν ένα βράδυ, της είπε ότι την αγαπά και ότι θα ήθελε πολύ να γίνει γυναίκα του, εκείνη απερίσπαστη:

—Με αγαπάτε, είπατε; Μα, αγάπη υπάρχει μονάχα στα μυ-θιστορήματα και στις χιονισμένες βουνοκορυφές!

—Θα περιμένω να βεβαιώστε για την ειλικρίνεια των αισθη-μάτων μου! ψιθύρισε ο όφιλπιπος, παραξενεμένος από τ' άκα-τανότητα λόγια της.

Την άλλη μέρα το πρωί, η Ρόζα ξύπνησε με άτονία σ' όλο της το σώμα. Ένώ κατέβαινε στην τραπεζαρία, όπου την περι-μενε ο πατέρας της να πάρουν το πρωινό τους, της πρεξε ξα-φνικά λιγοθυμία και κατρακύλησε στη σκάλα. Ο γιατρός, που τον φώναξαν άμέσως — παλμός οικογενειακός γιατρός — δεν έ-μεινε διόλου ευχαριστημένος από την εξέτασή του.

—Την έχει εξαντλήσει η κοσμική ζωή που κάνει! είπε, συνο-φρυωμένος, στον πατέρα της, της χρειάζεται απόλυτη ανάπαυσι.

Είναι απαραίτητο να πάει να μείνει λίγο στη Σαβοΐα.

Όταν η Ρόζα πληροφορήθηκε από τον πατέρα της — με μαρ-σημένα λόγια — τη διαγνώση του ιατρού, της φάνηκε ότι βρέ-θηκε ξαφνικά σε κρύα κι' απέραντη μοναξιά, μολονότι είχε στη διάθεσή της όλα τ' αγαθά του κόσμου. Έννοιωσε την ανάγκη μιας σπορικής συντροφιάς, διαφορετικής από εκείνη που κη μιας ευρισκόνταν στον πατέρα της. Ο νους της πέταξε για μία ευρισκόνταν στον πατέρα της. Στο Ζάν... Άναστένανε στιγμή σε μία χιονισμένη βουνοκορυφή.

—Έχεις καμιά αντίρρηση να πάω το όφιλπιπο Μονεστιέ; ρώ-τησε τον πατέρα της.

—Καμιά παιδί μου! αποκρίθηκε εκείνος. Με την ευχή μου!

Της φαινόταν πως το χιό-νι ήταν το πιο κατάλληλο πλαίσιο για τον έρωτά της.

ΣΤΑ ΧΙΟΝΙΑ

πότε έφτασε εκεί... Που θα εύρισκε το Ζάν; Αυτόν πήγαινε να συναντήσει, αυτόν που την είχε δώσει με λόγια τόσο πικρά!

Ξαφνικά, ενώ γυρνούσε αφηρημένα στους δρόμους του Σαμ-νί, τον είδε μπροστά της.

—Ρόζα!... φώναξε ο Ζάν.

Και την έσφιξε στην αγκαλιά του. Το μελαφό του πρόσωπο έλαμπε από χαρά.

—Δεν με ξεχάσεις, λοιπόν; ψιθύρισε εκείνη δειλά. “Υστερ’ από δύο μου είπες...

—Λημονήσε τα, σε παρακαλώ, αγάπη μου! Μόλις έφυγες, μετάνοιζα πικρά για τα λόγια που ξεστόμισα... Από εκείνο το απόγευμα ζω μονάχα με την ανάνηψή σου, απαρνήγματος έ-πειδή σ' έχασα... Μα, πως βρέθηκες και πάλι εδώ;

Του εξήγησε με λίγα λόγια την ιστορία της με το όφιλπιπο, χωρίς να του πει τίποτα για το οικονομικό ζήτημα.

—Αν σ' αγαπούσε πραγματικά, φώναζε ο Ζάν, έπρεπε να σε πάρει, έστω και άρρωστη... Μη σε νοιάζει, όμως! Έδώ θα γίνεις σύντομα καλά...

Η Ρόζα θέλησε να τον υποβάλει σε μία μικρή δοκιμασία.

—Δεν είμαι πια όπως άλλοτε! ψιθύρισε, κοκκινίζοντας για το άσσο μέμα της. Ο πατέρας μου πέθανε, ύστερ’ από μία κατα-στροφή που έλαβε στο χρηματιστήριο, και μ' άφησε φτωχή...

—Είσαι φτωχή; φώναξε χαρούμενος ο Ζάν. Μα τότε, μπο-ρώ να σε ρωτήσω: θέλεις να γίνης γυναίκα μου; Γιατί γελάς;

—Γελώ... γελώ, αποκρίθηκε εκείνη, με μάτια δακρυομένα, έπειδή σ' έχω δώσει τη φωνή αυτή... Ναι, θέλω να γίνω γυναίκα σου. Δεν είμαι, βέβαια, αλήθεια, πως είμαι φτωχή. Μα όλα τα πλούτη μου θα ήταν άχρηστα χωρίς την αγάπη σου... “Ω! ναι, καταλαβαίνω ότι πολύ σύντομα θα γίνω καλά... Σ' ευχαριστώ!

Και τον φίλησε στο στόμα.

PENE PYZOL

ΟΙ ΟΡΜΟΝΕΣ μ' ος' εκπληκτικός ρόλος τους

Παραβάλλονται με βόμβες υδρογόνου!

ΟΙ ΟΡΜΟΝΕΣ που κυκλοφορούν μέσα στο αίμα μας μπορούν να παραβληθούν, λόγω της καταπληκτικής δυνάμεώς τους, με βόμβες υδρογόνου. Στα τριάντα περίπου χρόνια που διαρκεί η γονιμότητα της γυναίκας, οι ωοθήκες π. χ. εκκρίνουν τόσες οιστρογόνους ορμόνες, όσο είναι το βάρος ενός γραμματιστή. Κατά την εφηβεία, εξ άλλου, αρκεί μια ποσότης που ισοδυναμεί με βάρος μ' ένα μόνο δοντάκι αυτού του γραμματιστή, για να προκαλέσει ή θαυμάσιη μεταμόρφωσι που μεταβάλλει ένα κοριτσάκι σε γυναίκα.

Αν περάσουμε στο θυρεοειδή, που βρίσκεται στη βάση του λαιμού, θα ιδούμε ότι δεν εκκρίνει μέσα σ' ένα χρόνο περισσότερα από μια κουταλιά του καφέ ορμόνες. Άλλ' η ανεπάρκεια εκκρίσεώς του μπορεί να μεταβάλει ένα παιδάκι σε ήλθιο. Οι επινεφρίδιοι επίσης μόλις κατορθώσουν σε διάστημα μίας ολόκληρης ζωής να παράγουν μια κουταλιά του καφέ ορμόνη. Άλλ' αν για οποιοδήποτε λόγο διακοπή ή έκκρισί τους, η ζωή παίρνει ιλιγγιώδη ρυθμό. Άρκοις τότε μερικοί μήνες για να μεταβάλλουν ένα ρωμάλιο νέο σε γέρο, που με μεγάλη δυσκολία σέρνει τα πόδια του.

Οι ενδοκρινείς αδένες μετέχουν σ' όλες σχεδόν τις πράξεις μας. Για ν' ανοιγοκλείσωμε τὰ βλέφαρά μας π. χ. είναι απαραίτητη η επέμβασις τους, γιατί μόνον έτσι θα εξασφαλισθῇ η παρουσία μέσα στο αίμα του σακχάρου που είναι απαραίτητο στη σύστασι των μυών.

Τὸ βάρος και των ὀκτῶ ἐνδοκρινῶν ἀδένων μαζί δὲν ξεπερνάει τὰ 50 γραμμάρια.

Ἀς δοῦμε πρῶτα τοὺς τέσσερες βασικοὺς ἐνδοκρινεῖς ἀδένες, πού εἶναι ἡ ὑπόφυσι, ὁ θυρεοειδής, οἱ ἐπινεφρίδιοι καὶ οἱ σεξουαλικοί.

Μποροῦμε νὰ παραβάλλωμε τὴν ὑπόφυσι μ' ἕνα διευθυντὴ ὀρχήστρας, πού διευθύνει μὴ μεγάλη συμφωνία, τὴ συμφωνία τῆς ζωῆς. Ἐκεῖ μένουμε ὅσο ἕνα μικρότερο. Σ' αὐτὸ τὸ μικρότερο, ὡστόσο, καταλήγουν 5000 νευρικές ἑνες. Τρεῖς ἀπὸ τὶς ὁρμόνες τῆς διευθύνουσας πρῶτῃ τὸ θυρεοειδῆ, ἡ δευτέρῃ τὰ ἐπινεφρίδια καὶ ἡ τρίτῃ τοὺς σεξουαλικούς ἀδένες. Μία ἄλλη ρυθμίζει τὴ λειτουργία των νεφρῶν.

Μία ἀπὸ τὶς πλεονεκτικὲς ἐκκρίσεις τῆς ὑποφύσεως εἶναι ἡ ὁρμόνη τῆς ἀναπτύξεως. Στους γίγαντες, αὕτῃ ἡ ὁρμόνη περισσεύει, ἐνῶ οἱ νάνοι δὲν ἔχουν καθόλου.

Ἡ ὑπόφυσι παίζει ἐπίσης σημαντικό ρόλο στὸν τοκετό. Μετὰ τὴν ἐξοδὸ τοῦ παιδιοῦ, ἐκκρίνει μὴ ὁρμόνη πού προκαλεῖ συστολή τῆς μήτρας κ' ἔτσι προλαμβάνει τὴν αἱμορραγία. Μερικὲς ἡμέρες ἀργότερα, ἡ ὑπόφυσι καὶ πάλι ἐκκρίνει μὴ ἄλλη καταπληκτικὴ ὁρμόνη, τὴν προλακτίνη, πού προκαλεῖ τὴ ροὴ τοῦ γάλακτος.

Ὁ θυρεοειδής, ἐξ ἄλλου, ἐπιταχύνει ἡ ἐπιβραδύνει τὶς λειτουργίες τοῦ οργανισμοῦ. Τὸ κέρι μας ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὸ μέγεθος τοῦ ἀδένος. Μία γυναίκα μπορεῖ νὰ εἶναι στείρα λόγω ἀνεπάρκειας τῶν ἐκκρίσεων τοῦ θυρεοειδούς. Σὲ περιπτώσεις υπερλειτουργίας, ἀντίθετα, οἱ τροφές μετασχηματίζονται πολὺ γρήγορα σὲ ἐνέργεια. Ἐχομε τότε περίσσεια ἐνέργειας, πού προκαλεῖ ραγδαίαν ἀπώλεια τοῦ οργανισμοῦ. Στους γέροντες, ἡ λειτουργία τῶν θυρεοειδῶν εἶναι πολὺ ἐλαττωμένη. Τὸ σῶμα τους δὲν παράγει τότε ἐπαρκὴ θερμότητα καὶ γι' αὐτὸ αἰσθάνονται τὴν ἀνάγκη νὰ βρισκῶνται διαρκῶς κοντὰ στὴ φωτιά.

Πολλοὶ ἐνδοκρινολόγοι τοποθετοῦν τοὺς ἐπινεφρίδιους ἀδένες ἀμέσως ἐπὶ τὸν ἀπὸ τὴν ὑπόφυσι καὶ πᾶν ἀπὸ τὸ θυρεοειδῆ. Οἱ ἐπινεφρίδιοι εἶναι οἱ ἀδένες τῶν κρυσμῶν στιγμῶν. Τὸ θάρρος, ἡ ἀνδρεία, ἡ τόλμη φαίνεται ὅτι ἐξαρτᾶται ἀπ' αὐτοὺς τοὺς ἀδένες. Σὲ περιπτώσεις ἀνάγκης, εἶναι ὡς θεοὶ νὰ δεκαπλά-

σιασούν τὶς κανονικὲς τοὺς ἐκκρίσεις, γιὰ νὰ μᾶς προμθεύουν τὴν ἀπαραίτητη ποσότητα ἐνέργειας. Γι' αὐτὸ, στίς κρίσιμες στιγμές, ἡ ἀναπνοή μας εἶναι ταχύτερη κ' ἡ ἀναλογία τοῦ σακχάρου, πού ἀντιπροσωπεύει τὴν καύσιμη ὕλη, ἀνέρχεται μέσα στὸ αἷμα μας. Οἱ ἐπινεφρίδιοι συνταμεύουν τὸ χρόνο πηξέως τοῦ αἵματος κ' ἔτσι προλαμβάνουν τὸν κίνδυνο αἱμορραγίας. Γνωρίζουμε σήμερα 28 ὁρμόνες πού ἐκκρίνονται ἀπὸ τὸ φλοιὸ τους.

Κατὰ τὰ τελευταῖα χρόνια, ἔγιναν σημαντικὲς ἀνακαλύψεις γιὰ τὶς θεραπευτικὲς ἰδιότητες τῶν σεξουαλικῶν ἀδένων. Οἱ θηλυκὲς σεξουαλικὲς ὁρμόνες π. χ. προλαμβάνουν καὶ καταπολεμοῦν τὴν ἀρτηριοσκλήρωσι καὶ στὰ δύο φύλα.

Σημαντικὸς εἶναι ἐπίσης ὁ ρόλος τῆς ἀνδρικής σεξουαλικῆς ὁρμόνης, τῆς καλουμένης τεστοστερόνης. Ἐκτὸς ἀπὸ τὴν ἀναπαραγωγὴν, ἔχει ἐπίσης μεγάλη ἐπίδρασι στὸ σῶμα, τοῦ ὁργανισμοῦ. Συντελεῖ στὴν καλύτερη χρῆσιμοποίησι τῶν πρωτεϊνικῶν στοιχείων καὶ ἐπιταχύνει τὴν θεραπεία τῶν καταγμάτων. Ἡ τεστοστερόνη σταματᾷ ἐπίσης τὶς αἱμορραγίες τῆς μήτρας στὴ γυναίκα.

Οἱ δευτερεύοντες ἐνδοκρινεῖς ἀδένες εἶναι τὸ πάγκρεας, οἱ παραθυρεοειδείς, ἡ ἐπιφύσι καὶ ὁ θυμός.

Ἡ κυριώτερη ἀποστολὴ τῶν παγκρέατος συνίσταται στὴν παραγωγή τῆς ἱνσουλίνης, πού ρυθμίζει τὴ χρῆσιμοποίησι τοῦ σακχάρου καὶ δὲν ἐπιτρέπει τὴν ὑπερβολικὴ συγκέντρωσι τοῦ μέσα στὸν ὁργανισμό.

Οἱ παραθυρεοειδείς συντελοῦν στὴν ἀφομοίωσι τοῦ ἀσβεστίου καὶ τοῦ φωσφόρου.

Ἡ ἐπιφύσι θεωρεῖται ὡς ὑπόλειμμα τοῦ τρίτου ματιοῦ πού εἶχε ἡλιετὸς ὁ ἄνθρωπος. Ὁ ρόλος τῆς δὲ μᾶς εἶναι ἀκρίβως γνωστός.

Τὸ ἴδιο μυστηριώδες εἶναι κ' ὁ θυμός ἀδὴν, πού βρίσκεται στὸ ἀνώτερο μέρος τοῦ θώρακος. Φαίνεται, πάντως, ὅτι παίζει κάποιο ρόλο κατὰ τὴν ἀνάπτυξι.

Οἱ ἐπιστήμονες πιστεύουν ὅτι μὲ τὶς ὁρμόνες θὰ λυθοῦν πολλὰ ἀπὸ τὰ ἀγωνιώδη αἰνίγματα πού ἀσφαλοῦν τὴν ἐπιστήμη. Ἐνῶ αὐτὰ εἶναι καὶ τὸ πρόβλημα τῆς νεότητος. Οἱ ἐπιστήμονες δὲν περιμένουν ἀπὸ τὶς ὁρμόνες νὰ προσθέσουν χρόνια στὴ ζωὴ, ἀλλὰ νὰ δώσουν στὰ χρόνια ζωὴ, νὰ κάμουν, δηλαδὴ θαλάρᾳ καὶ ἀκαμία τὰ γηρατειά.

Φαίνεται ἐξ ἄλλου, ὅτι οἱ ὁρμόνες παίζουν σημαντικό ρόλο στὴν ἀνάπτυξι τοῦ καρκίνου. Ὅταν μάθουμε αὐτὸ τὸ ρόλο, θὰ εἶναι δυνατόν νὰ καταπολεμήσωμε πλεονεκτικὰ τὴν τρομερὴ αὕτῃ ἀσθένεια.

ΟΟ

ΕΓΧΕΙΡΗΣΕΙΣ ΜΕ ΤΗ ΜΕΘΟΔΟ ΤΟΥ ΥΠΝΟΤΙΣΜΟΥ

Εἶναι γνωστὸ ὅτι οἱ μεγάλοι Γάλλοι γιατροὶ Σαρκώ, Λιερμπώ, Ροκά, Μπραντνύκ κτλ. ἔκαναν κατὰ τὸν περασμένο αἰῶνα σοφωτάτες ἐγχειρήσεις, ἀκόμη καὶ ἀκρωτηριασμούς, βυθίζοντας τοὺς ἐγχειριζόμενους σὲ ὕπνο. Ἐκτοτε, μὲ τὴν ἀνακάλυψι διαφόρων ἀναισθητικῶν φαρμάκων, ὁ ὑπνωτισμὸς ἐγκαταλείφθηκε. Ἀλλὰ, τελευταῖα, ἕνας Ἀμερικανὸς ἐγκληματίας, ὁ δόκτωρ Μάρμερ, τὸν ξανάφερε στὴν ἐπιφάνεια, ἰδίως σὲ ἐγχειρήσεις στὴν καρδιά βρεφῶν. Ὁ δόκτωρ Μάρμερ χρησιμοποίησε ἐλαφρὰ ἀναισθητικὰ φάρμακα καὶ ταυτόχρονα βυθίζει τοὺς μικροὺς ἀσθενεῖς σὲ ὕπνο μὲ τὴν μέθοδο τῆς ὑποβολῆς. Τὰ ἀποτελέσματά, ὡς ἀνεκοίνωσε σ' ἕνα συνέδριο Ἀμερικανῶν ἀναισθησιολόγων, εἶναι ἐξαιρετικά. Ἡ χρῆσιμοποίησι ἰσχυρῶν ἀναισθητικῶν ἡ ἐλαφρῶν ἀναισθητικῶν, ἀλλὰ σὲ μεγάλους δόσεις, θὰ ἐξέθετε ἀντίθετα, σὲ κίνδυνον τὴ ζωὴ τῶν μικρῶν ἀσθενῶν.

ΤΟ ΕΠΚΛΗΜΑ

μὲς ἀθηνῶν

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Ἡ κ. Κερμαντέκ δίνει στὸ Ρομπέρ 20.000 φράγκα γιὰ τὰ ἔξοδα τοῦ ταξιδιοῦ του καὶ τοῦ εὐχεταὶ καλὴ ἐπιτυχία. Ὁ νέος ξαναγυρίζει στὴν κρυπτή του. Ὁ Καρδὸλ παρακολουθεῖ, κρυμμένος, ὅλη αὐτὴ τὴ σκηνή. Παρουσιάζεται ὅσοις, τὴ στιγμὴ πού ἡ κ. Κερμαντέκ ἀνοίγει τὸ γράμμα πού τὴν ἔφερε ὁ συμβολαιογράφος. Προσπαθεῖ νὰ τὴν ἐμποδίσῃ νὰ τὸ διαβάσῃ, κ' ἐπειδὴ δὲν τὸ καταθῆναι, τὴ μαχαίρωνει, πᾶν στὴν τρέλα του. Ἡ Μαντελέν μπαίνει ἐκεῖνη τὴ στιγμὴ καὶ βλέπει τὸ ἐγκλημα. Ὁ Καρδὸλ θέλει νὰ τὴ σκοτώσῃ κ' αὐτὴ, ὡστόσο, ὡς προμήναι νὰ τὴν ὀντωσθῇ καὶ νὰ τὴν ὑποβάλῃ τὴν ἰδέα ὅτι εἶδε τὸ Ρομπέρ νὰ σκοτώνῃ τὴν μητέρα τῆς καὶ νὰ τὴ ληστεύῃ. Πραγματικά, ὅταν ἀνακαλύπτει τὸ ἐγκλημα, ἡ Μαντελέν κατηγορεῖ ἀδίστακτα τὸ Ρομπέρ, κ' ὁ νέος συλλαμβάνεται καὶ προσφυλάσσεται, παρ' ὅλες τὶς διαμαρτυρίες του. Ὅλοι ἔχουν ἐξυμνεῖ τὸν γάμο του. Αὐτὸς, τσακισμένος ἀπὸ τὸ ξαφνικὸ ἐκεῖνο χτύπημα, ἀδυνατεῖ νὰ ἐξηγήσῃ τὴ συμπεριφορὰ τῆς Μαντελέν. Ὁ ἀνακριτὴς τὸν φέρνει σ' ἀντιπαράστασι μὲ τὴν κοπέλα.

Εἶχε ἔρθῃ ἡ ἀγαπημένη του! Εἶχε ἔρθῃ γιὰ νὰ τὸν τραβήξῃ μὲς ἀπὸ τὸ σκοτάδι τῆς ἀπελπίσεως καὶ νὰ τὸν ξαναφέρει στὸ φῶς τῆς ἡμέρας, στὸ γαλανὸ οὐρανόν. Ἐπρεπε ὡστόσο νὰ συγκρατηθῇ, νὰ σιωπᾷ μερικὰ λεπτά, ἀκόμη. Ὁ ἀνακριτὴς τοῦ εἶπε ἀπαγορεύει νὰ μιλήσῃ, νὰ πῇ ἔστω καὶ μὴ λέξῃ χωρὶς τὴν ἀδεία του. Κ' αὐτὸς ὑπάκουε... Ὁδοιπόρ τόσο πολὺ τὸν ἄνθρωπο ἔκρινε μὲ τὴν ἀπερίοριστη ἐξουσία!

Ὁ ἀνακριτὴς στερέωσε τὰ ματογυῶνά του στὴ μὴτι του κ' ἔγειρε πρὸς τὰ πίσω στὴν πολυθρόνα του, ὡς νὰ θέλανε νὰ βλέπῃ ἔτσι ὅλη τὴ σκηνὴ πού θὰ συνέβαινε.

— Λοιπὸν, Ντερόρ, εἶπε, σὰς ἔφερα σ' ἀντιπαράστασι μὲ τὴν μάστρα, ὅπως μοῦ τὸ ζήτησατε. Ἐξακολουθεῖτε ν' ἀρνῶσθε τὸ ἐγκλημα γιὰ τὸ ὁποῖο κατηγορεῖσθε;

Ὁ Ρομπέρ ἀνασέκωσε τοὺς ὤμους τοῦ κ' ἀπάντησε ὕστερα: — Δὲν καταλαβαίνω κἀν γιὰ τί μὲ συλλάβανε.

— Ἀρνεῖσθε λοιπὸν, ἀκόμη καὶ μπροστὰ στὴ δίκα Κερμαντέκ;

— Εἶμαι βέβαιος πῶς ἔρθε γιὰ νὰ μ' ἀπαλλάξῃ ἡ ἰδία ἀπ' τὴ φρικτὴ αὕτῃ κατηγορία.

Ἡ Μαντελέν ἀνατρίχιασε σὺγκορμη σ' αὐτὰ τὰ λόγια... — Ἡ δὲς Κερμαντέκ, προσέφερε ὁ ἀνακριτὴς, ἔχει καταθέσει ἥδη ὅτι σὰς εἶδε νὰ χτυπᾷ τὴν μητέρα τῆς. Κατέθεσε ἀκόμη ὅτι σὰς εἶδε νὰ κλέβετε μέσα ἀπὸ ἕνα μικρὸ ἐπιπλο ἕνα μάτσο χαρτονομίσματα, χωρὶς νὰ τὴν ἀντιληφθῇ, κ' ὕστερα νὰ φεύγετε ἀπὸ μὴ μικρὴ ἐσωτερικὴ πόρτα.

Ὁ Ρομπέρ κτύπησε τὴ Μαντελέν, περιμένοντας μὴ κατηγορηματικὴ διάφωσι, ἐκ μέρους τῆς. Μὰ ἐκεῖνη ἔμεινε ἀμίλητη κ' ἀκίνητη ὡς ἀγαλμα...

— Μὲ εἶδατε, Μαντελέν; τῆς εἶπε ἐπιτέλους. Μὲ εἶδατε; Ἡ κοπέλα ἔκλεισε τὰ μάτια τῆς, μ' ἀνεκφράστῃ ἀγωνία. Ἡ τραγικὴ σκηνὴ πρόβα-

λε καὶ πάλι μπροστὰ τῆς, μὲ τὶς παραμικρότερες λεπτομέρειες.

Ἐνῶ ἄνθρωπος ἀρπαξε τὸ μαχαίρι πᾶν ἀπ' τὸ τραπέζι καὶ χτυποῦσε... Ἡ μητέρα τῆς ἔπεφτε, πλεονάζοντας στὸ αἷμα τῆς, μπροστὰ στὸ δολοφόνον τῆς, πού κρατοῦσε ἀκόμη τὸ ἔπλο.

Κ' ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς πᾶν ὁ Ρομπέρ! Τὸν ἔβλεπε... ἦταν βέβαιη!

— Ἀπαντήστε, Μαντελέν, ἐπέμεινε ὁ νέος. Μὲ εἶδατε; Ἡ κοπέλα τέντωσε τότε τὸ κορμὶ τῆς κ' ἀπάντησε ὀδυσιαστικά: — Ναι!

Ἡ ἀπλὴ αὕτῃ λέξι ἔπεσε ὡς κεραυνὸς πᾶν στὸ Ρομπέρ.

— Ὁχι, δὲν εἶναι δυνατόν! φώναξε. Δὲν ἀκούσα καλά... Ἀδύνατο νὰ μιλήτε σῆς ἐστὶ. Μαντελέν! Ἐγὼ νὰ σκοτώσω τὴν μητέρα σας... τὴν μητέρα σας; Μπορεῖς νὰ λές πῶς εἶμαι ἐνοχος, ἐσὺ πού μ' ἀγαπᾷς ὅσο σ' ἀγαπᾷ κ' ἐγὼ; Σκέψου καλύτερα! Ἰσως δὲ ξενέλασε κάποια παραίτησι... κάποια ὁμοιότης...

— Καὶνούργιο ἐπίκριμα, αὐτό! παρατήρησε εἰρωνικά ὁ ἀνακριτὴς. Θέλετε νὰ μᾶς πείσετε ὅτι ὁ δολοφόνος ἦταν κάποιος πού σὰς ἐμοίεζε... Μὰ δὲν πρόκειται νὰ κερδίσετε μ' αὐτὸ τὸ σύστημα πού ἀκολουθεῖτε!

— Μαντελέν, εἶμαι ἀθῶος! συνέχισε ὁ Ρομπέρ, ὡς νὰ μὴν εἶχε ἀκούσει τὴ διακοπή. Σκότωσέ με, ἀν ἐπιθυμᾷς τὸ θάνατό μου, γιὰ κάποιο λόγο πού δὲν τὸν ξέρω. Θὰ σ' ἀγαπᾷς τὴν τελευταία μου στιγμὴ!... Μὰ μὴ μοῦ λές πῶς εἶμαι ἐγκληματίας. Μὴ λές πῶς δολοφονοῦ τὴ γυναῖκα μου! Εἶδες στὸ σκοτάδι μὴ σὰς πού εἶδεν, καὶ νόμισες πῶς μ' ἀναγνώρισε...

Ἡ κοπέλα δὲν ἀπαντοῦσε. Ἐνοῶσε νὰ κοκλάξῃ τὸ αἷμα μέσα στὸ μυαλὸ τῆς... — Κτύπησέ με, Μαντελέν!... Διέβαλε στὰ μάτια μου, ὡς τόσες φορές, τὴ ληστεία μου εἰς τὰ σένα... Ἡ καρδιά μου εἶναι δική σου... Σέρρε τις μὲναι δική σου... Πῶς οὐκίωτες πτυχές τῆς... Πῶς

θὰ μπορούσε ποτὲ νὰ βλαστήσῃ μέσα σ' αὐτὴν ἡ σκέψις ὅτι ἐγκληματίας; Πῶς θάταν δυνατό νὰ σηκωθῇ τὸ χέρι μου καὶ νὰ χτυπήσῃ ἐκεῖνη; πού μᾶς ἀγαποῦσε τόσο καὶ μᾶς εἶχε εὐλογήσει...

Ὁ δυστυχισμένος νέος ἔκλεινε μὲ μὺς. Μὰ κ' ἀπ' τὰ μάτια τῆς Μαντελέν κυλοῦσαν δάκρυα κόντρα.

Ἐνῶ ὁ Ρομπέρ εἶχε σταματήσει, τρέμοντας ἀπὸ ἀγωνία καὶ περιμένοντας μὴ λέξι τῆς, αὕτῃ εἶδε καὶ πάλι τὴν τρομακτικὴ ὀπτασία... Καὶ πρόφερε ὅρα, τονίζοντας καδὲ συλλαβὴ, ὡς νὰ θέλε νὰ μεταδώσῃ ὅλους τὴν πεποιθισί τῆς: — Σὰς εἶδα!... Σὰς εἶδα!...

Ὁ Ρομπέρ ἔκανε μὴ κίνησι τρέλας. Δὲν ἀκούσα καλά... Ἀδύνατο νὰ ὀντωσθῇ πρὸς τὴν Μαντελέν, ἀλλ' οἱ χροφύλακες τὸν κράτησαν ἀκίνητο.

Ἡ κοπέλα εἶχε βγῆ ἔξω, ὑποκυνθισμένη σ' ἕνα νόημα τοῦ ἀνακριτῆ.

— Ὅπως βλέπετε, Ντερόρ, εἶπε ἐκεῖνος ὅταν ἔμειναν μόνοι, ἡ ἐνοχή σας εἶναι ἀναμφισβήτητη. Μόνον ἀν ὁμολογήσετε καὶ δεῖξετε ἔτσι πῶς μετανοεῖτε, μπορεῖτε νὰ ἐλπίζετε στὴν ἐπιείκεια τοῦ δικαστηρίου.

Ὁ Ρομπέρ δὲν ἀπάντησε. Τὰ δάκρυά του, κυλοῦσαν ἀδιάκοπα.

Τοῦ φαίνονταν πῶς τὰ λόγια ἐκεῖνα τοῦ ἀνακριτοῦ ἀπευθύνονταν σὲ κάποιον ἄλλον... — Εἶμαι ἀθῶος! Ἀθῶος!... φηθούρι.

— Πολὺ καλά, εἶπε ξερὰ ὁ ἀνακριτὴς. Ὑπογράψετε τὴν ἀπολογία σας.

Χτύπησε ὕστερα τὸ κουδοῦνι καὶ διέταξε τὸν χροφύλακα πού παρουσιάζετο: — Πάρτε τὸν κατηγορούμενο! Ὁ Ρομπέρ ἀκολουθεῖς ἀδίστακτα τοὺς φύλακες του, πού τὸν πῆγαν πᾶν στὸ κελάρι του. Ἐπρεπε στὸ μικρὸ κρεβῆτι χωρὶς ν' ἀνιχνεῖ καθόλου τὸ φαγητὸ πού τοῦ εἶχαν φέρε, κ' ὅτι ἀπεκρινόμηνκε ἀσέως βαρεῖα. Ὁ πόνος εἶχε σπᾶσει ὅλα τὰ ἐλατήρια τῆς ψυχῆς του.

— Σέρω, ξέρω, ἀγαπητέ μου! Σὰς λέω ὅτι διέβαλε τὴ δικογραφία σας. Ἀλλ' οἱ διαβεβαιώσεις σας, ὅσο κ' ἀν τις ἐνισχυοῦν τὰ δάκρυα, οἱ λυγμοὶ κ' οἱ ὀρκοί σας, δὲν μποροῦν νὰ ἐξουδετερώσουν τὶς χειροπιαστὲς ἀποδείξεις. Ἡ κορὴ τοῦ θυματοῦ, ἡ ἀραβωνιστικὴ σας...

— Ἀγαπιόμαστε ἀπὸ παιδιὰ μὲ τὴν Μαντελέν, κ' ἡ μητέρα τῆς, πῶς λεπτὰ πρὶν τὴ δολοφονίαν, μοῦ ὑποσχέθηκε πάλι νὰ μᾶς παντρεύῃ...

— Ἐ λοιπὸν, αὕτῃ ἡ κοπέλα πού σας ἀγαπᾷ, δὲ διατάζει νὰ σὰς κατηγορήσῃ... Τί μπορεῖτε ν' ἀπαντήσετε σ' αὐτό;

— Ἰσως νὰ κἀν λάθος... Ἰσως νὰ ξενελάσθηκε ἀπὸ κάποια ὁμοιότητα... Ἰσως νὰ εἶδὲ τὸν ἐνοχὸ καὶ νὰ τὸν πέρασε γιὰ μένα...

— Μὰ δὲ μπορεῖ νὰ σταθῇ στὰ πόδια τοῦ αὐτοῦ ὁ ἰατρονομός, ἀγαπητέ μου. Ποτὲ δὲ θὰ υποστήριξῃ ἕνα τέτοιο ἐξωφρενισμό! Ἀν ὑπῆρχε αὐτὸς ὁ ἄλλος, ὁ υποθετικὸς δολοφόνος, πῶς καὶ γιὰ τὸ ἐγκληματὸς τὸν καρπὸ τοῦ ἐγκληματὸς σου;... Μὴν ξεχνάτε ὅτι βρῆκαν ἀπάνω σας 20 χιλιάδες φράγκα, λεπτὰ τὸ θυμὰτος, ὡς ἀποδεικνύεται ἀπ' τοὺς ἀριθμοὺς τῶν χαρτονομισμάτων!

— Ἀπλούστατα, γιὰ ν' ἀποφύγῃ σκηνῆς, ξαναπύθηκα καὶ ἔρθε κατ' εὐθείαν στὸ γραφεῖο!... Ο ΦΑΚΟΣ

Ἡ τιμωρία του!..

Πρῶτ-πρῶτ, καταβῆναι στὸ γραφεῖο σ' ἑξέινά χάλια ὁ κ. Μουρνταρίδης κ' ὅλο χαμογεῖται καὶ τεντώνεται ὁ δυστυχής.

— Σὲ βλέπω πάλι κουρασμένο σήμερα... παρατήρησε εἰρωνικά ἕνας συνάδελφός του.

— Βρίσκεσαι; λέει ὁ Μουρνταρίδης ἄδιστα, προσπαθώντας ν' ἀποφύγῃ τὴν κουβέντα.

Μὰ τὰ χασιουρητὰ συνεχίζονται κ' ὅσο περνᾷ ἡ ὥρα, ὅλο καὶ χειροτερεύει ἡ κατάσταση του.

— Τί σοῦ συμβαίνει, τέλος πάντων; ἐπιμένει ὁ περίεργος συνάδελφος.

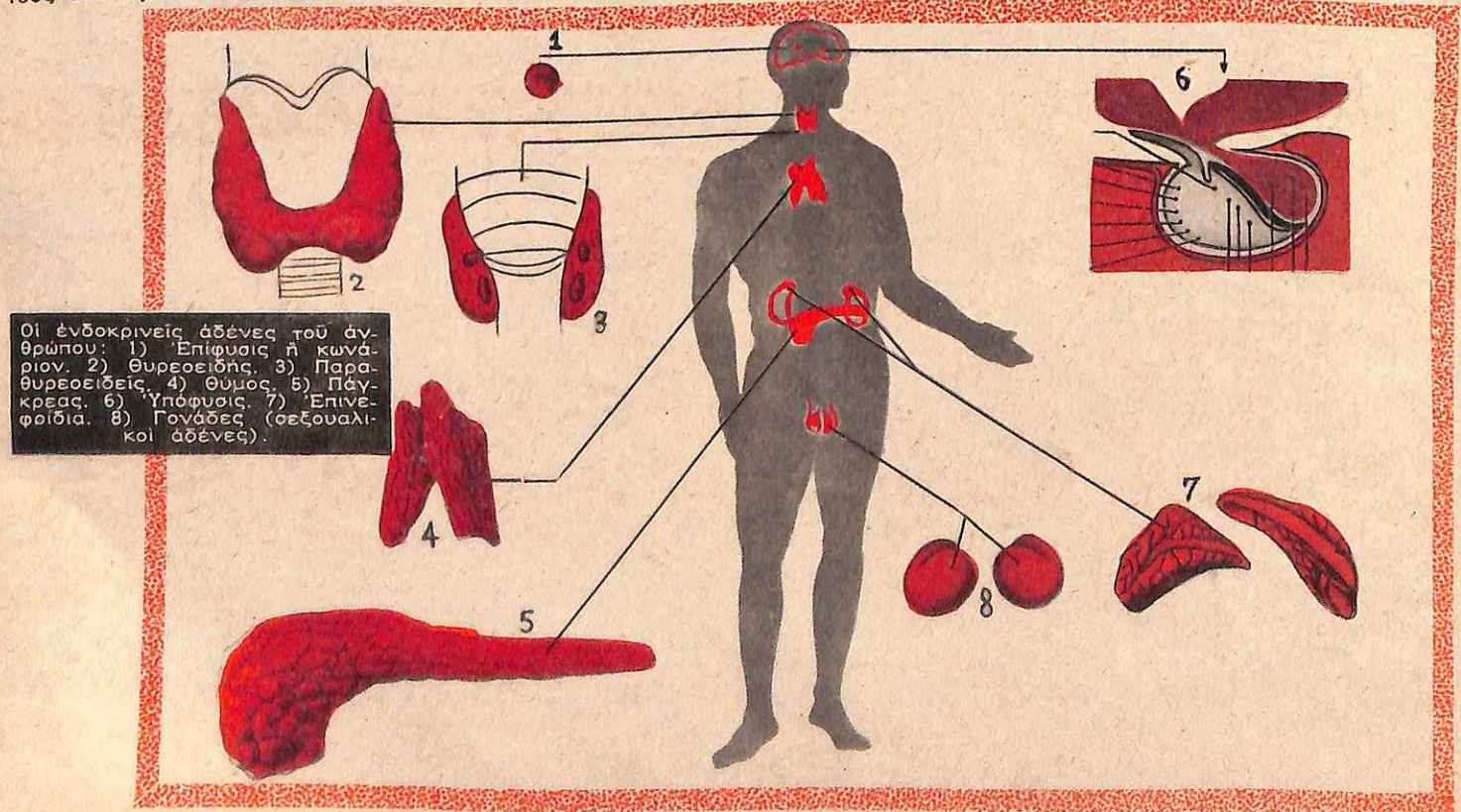
Κ' ὁ Μουρνταρίδης ἀναγκάζεται τότε νὰ προβῇ σὲ ἀποκαλύψεις:

— Νὰ σοῦ πῶ, φίλε μου, ἀρχίζω νὰ λήν, ἐνῶ κάθε τόσο διακόπτεται ἀπὸ ἀδίστακα χασιουρητὰ, γύρισα τὰ ξημερώματα στὸ σπίτι μου καὶ καθὼς ξεντυνόμουν γιὰ νὰ τὸν πάρω λιγάκι, ἡ γυναίκα μου μισαίνει τὰ μάτια τῆς καὶ μουρμουρίζει: «Τί νῆρις πού σηκώνεις σήμερα, γουστὸ μου».

— Καὶ τί ἔγινε μετὰ; ξαναπύθησε ὁ περίεργος συνάδελφος.

Κ' ὁ Μουρνταρίδης κομνώντας τὸ κεφάλι του περιλυστα: — Ἀπλούστατα, γιὰ ν' ἀποφύγῃ σκηνῆς, ξαναπύθηκα καὶ ἔρθε κατ' εὐθείαν στὸ γραφεῖο!...

Ο ΦΑΚΟΣ

ὅν μὴ σὴ ζωὴ
 ὑκίτερο αἰσθη-
 νοῖζει ἡ καρδιά
 ;
 ἔν εἰχε γνωρί-
 μερικὲς περα-
 τες, πού τὸν ἀ-
 οῦ ἔκανε τὴν
 ψι στὸ νοσοκο-
 μῶντα μπροστά
 μίας ἀρρωστης,
 στήν, τῆς ἐρ-
 και διάταξε ὁ
 ὅμα γὰ τῆς δώ-
 γιατί εἰχε γι-
 αὐτὴ ἦταν μιὰ
 μοδιτρούλα.
 αστικὴ δουλειά
 α καὶ τὴν κακὴ
 ρεὶ μιὰ νευρικὴ
 ἄ, μὲ λίγων ἡ-
 ῆ στὸ νοσοκο-
 ῖται κι' εἰχε ἑα-
 μεὶς τῆς.
 κρυνόνταν τώρα
 λυγμὸς τὸν ἑ-
 τὸ κεφάλι τὸν
 ἀπελπισμένα.
 , γιατίρ...μουρ
 εοπινίς. Εἶσα-
 καλά.
 τεύω... Ἄφιστε
 σω!...
 τοῦ ἀκολουθοῦ-
 α Ζερβάι χαμο-
 ὅρα καὶ μαζεύ-
 ῆ τὸ ἐπόμενο
 γὰ σὰς μιλῶσα,
 νε ἡ νέα με σπᾶ
 ε γὰ μου πῆτε

τοσσι εἶχε προ-
βένειαι ἀπ' τὴν
ἀνευσε ὁ γιγ-
νῶνται, μετὰ τὸ κε-
κέναι, φαίνονταν
ἐδίνε προσοχή.
... ὅσο, σήκωσε
τὴν κούρτσε.
... πολὺ ὁμορφῇ,
... χοντροκοιμ-
... κοκομεῖον. Τὰ
... ἕνα θαυμάσιον
... αἰνῶσιον κρυ-
... τοῦ πᾶν λεῖο
... μάρμαρο. Εἴ-
... μὴ καὶ καί-
... μαῦρα, βελου-
... σὰν ἀστέρια.
... τοῦ κορμιοῦ τῆς
... ἔρβαι, θαμπωμέ-
... ἔξαναθυσιῇ
...
... αἰνῶν, νὰ μείνω
... ἀκόμα ἐδῶ, γιὰ
... μιν παρὰ μὴ με-
... πρόσθεσε ὁ
... ἀποφύγων τῇ
... ντροπῇ καὶ πε-
... τῶν κοπέλλῃ,
... ἀπερῶσι μὲν
... τοῦ Παρισίου

ἀριθ. 2 ΛΕΜΕΣΟΣ

στον και φθύνει της 5, τι μπορούσαν να της προσφέρουν, έκανε ένα γενικό έρωνα. Και, καθώς την αγαπούσε ολόκληρο ο αγέλης λαός, συγκέντρωσε από συνεισφορές ένα ποσόν αρκετό για να αγοράσει και να ετοιμάσει άλλο ένα πλοίο.

Διάλεξε για κυβερνήτη του τόν πλοίαρχο του Πολεμικού Ναυτικού Μάκ Κλίντοκ, που είχε πάρει μέρος σε άλλες τρεις αποστολές.

Τον Ιούλιο του 1857 ο Μάκ Κλίντοκ ξεκίνησε για τον Αρκτικό. Πέρασαν 14 μήνες. Ύστερα, το Σεπτέμβριο του 1859, το πλοίο γύρισε κι ο Μάκ Κλίντοκ πήγε στο σπίτι της Τζέιν Φράνκλιν, για να της αναγγείλει τη θλιβερή είδηση που έδωσε ο ριστικά κάθε έλπιδα της...

Ένα χαρτί που είχε βρει, με ημερομηνία 25 Απριλίου 1848, τον είχε βοηθήσει να αναπαράσχει όλη την ιστορία.

Τα πλοία του Φράνκλιν είχαν περάσει τον πρώτο χειμώνα εκεί που τα σταμάτησαν οι πάγοι. Το καλοκαίρι του 1846, είχαν προχωρήσει προς το μέρος του Ερπινικού. Μόλις όμως είχαν περάσει το Στενό της Βικτωρίας, τα άπλωσαν οι πάγοι. Οι έρευνες υπαίτησαν εκεί το χειμώνα. Το επόμενο καλοκαίρι όμως, οι πάγοι δεν έλυσαν!

Τα πρόφια κι' οι καύσιμα ύλες κόντευαν να τελειώσουν. Πολλά από τα μέλη της αποστολής αρρώστησαν και 13 απ' αυτά πέθαναν.

Οι υπόλοιποι αποφάσισαν τότε να επιχειρήσουν μια απελευθερωτική πορεία 1600 χιλιομέτρων, ως τον πλησιέστερο κατοικημένο τόπο! Στη Νήσο του Βασιλείου Γουλιέλμου έστησαν μια πυρμαίδα από πάγο κι' έβαψαν από κάτω, μέσα σε ένα σφραγισμένο κουτί, ένα χαρτί με τις λεπτομέρειες της οδού τους.

Αυτό ανακάλυψε ο Μάκ Κλίντοκ. Ακολουθώντας τότε τον ίδιο δρόμο των δυστυχισμένων εξερευνητών, βρήκε εδώ κι' εκεί διάφορα αντικείμενα, όπως πλά κλπ. που τους άνηκαν, και στο τέλος τους σκελετούς των.

Όσο για το σαρ Τζέιν Φράνκλιν, το χαρτί ανέφερε ότι είχε πεθάνει πάνω στο πλοίο του, στις 11 Ιουνίου 1847. Και τον είχαν βάλει στους πάγους, σκεπασμένο με τη σημαία της γυναίκας του. Ήταν ο μήνας που η Τζέιν είχε πη: «Ξέρω ότι ο άντρας μου κάτι έπαθε!»

Όσο για τα πλοία της αποστολής, οι Έσκιμοι τα είχαν βρει έρημα, και εγκαταλειμμένα. Ανέβηκαν άμεσα και, έπειδή ήταν σκοτεινά στο εσωτερικό τους, άνοιξαν τρύπες στα πλώρη τους για να βλέπουν. Μπήκαν όμως από κει νερό, και τα πλοία βούλιαξαν σιγά - σιγά.

Η τραγική ερωτική ιστορία της Τζέιν Φράνκλιν είχε μια απρόβλεπτη και σημαντική συνέπεια: Οι απόστολες που αναζητούσαν τον άντρα της, βρήκαν επιτέλους τη Βορειοδυτική Διαδρομή. Συγχρόνως χαρτογράφησαν με αρκετές λεπτομέρειες τον ανεξερεύνητο ως τότε Αρκτικό.

Αν ο Αρκτικός είναι σήμερα ή «έπηρεας του μέλλοντος» το όφελει στην απόφαση μιας γυναίκας προς το χαμένο σύζυγό της!...

Αιώνια άνοιξη και ωμορφιά...

ΜΕ ΣΑΠΟΥΝΙ
NOVOCAN
ΑΝΑΝΕΩΝΕΙ ΤΗΝ ΕΠΙΔΕΡΜΙΔΑ
ΕΠΟΥΛΩΝΕΙ ΕΚΖΕΜΑΤΑ-ΛΕΙΧΗΝΕΣ
ΕΞΑΛΕΙΦΕΙ ΔΡΟΤΕΙΛΕΣ-ΜΗΜΠΙΚΙΑ
ΙΣΤΑΜΑΤΑ ΤΗΝ ΤΡΙΧΟΠΤΩΣΗ
ΓΕΝ ΑΝΤΙΠ. ΕΤΑΙΡΙΟΥ 63- ΤΗΛ 527,283

ΤΙΑ ΜΙΚΡΟΥΣ ΚΑΙ ΜΕΤΑΛΟΥΣ

Οριζοντίως και καθέτως

Στο σταυρόλεξο αυτό, οι λέξεις που θα τοποθετηθούν οριζοντίως θα σχηματιστούν μόνες τους και καθέτως, στις ίδιες ακριβώς θέσεις:

1) Παλαιός χορός - Αρχαίος λαός της Μ. Ασίας.

2) Επιδώνημα που ακούεται συχνά στο θέατρο - Τιμή...

3) Υπάρχουν ζώα που αντί χειμερίας νάρκης παθαίνουν νάρκη κατά τους θερινούς μήνες: ΣΩΣΤΟ - ΛΑΘΟΣ.

4) Η μουσική του Ορφέως στον Αδη - Έγραψε ο Σουπέρ: ΣΩΣΤΟ - ΛΑΘΟΣ.

5) Η σύζυγος του Δάντη τον ακολουθούσε στη μακρόχρονη εξορία του: ΣΩΣΤΟ - ΛΑΘΟΣ.

6) Ο Γουόλντ Ντάνιελ είναι Αμερικανός: ΣΩΣΤΟ - ΛΑΘΟΣ.

7) Οι εκλείψεις επαναλαμβάνονται κατά κανονικά χρονικά διαστήματα: ΣΩΣΤΟ - ΛΑΘΟΣ.

8) Η επίσημη γλώσσα στη Δημοκρατία της Ανδόρρας είναι η γαλλική: ΣΩΣΤΟ - ΛΑΘΟΣ.

9) Υπάρχουν ακόμα και σήμερα χώρες, στις οποίες εφαρμόζονται περιορισμοί στην κατανάλωση των οπνηγεμάτων: ΣΩΣΤΟ - ΛΑΘΟΣ.

10) Η Σαγκάι, της οποίας το όνομα σημαίνει «πόλη που βρίσκεται στο βάθος», βρίσκεται πραγματικά κοντά στη θάλασσα: ΣΩΣΤΟ - ΛΑΘΟΣ.

11) Η μεγάλη άνομωρία, που παρατηρείται στη Χιλή, είναι έμφυλη για την οικονομία της χώρας: ΣΩΣΤΟ - ΛΑΘΟΣ.

12) Υπάρχουν σήμερα στη Ρώμη 12 όσελικοί: ΣΩΣΤΟ - ΛΑΘΟΣ.

13) Ο Έκατονταστής Πόλεμος έληξε με την συνθήκη του Καμπράι: ΣΩΣΤΟ - ΛΑΘΟΣ.

14) Λεξιόνες

15) Μεταμρφώσεις

16) Στοιχειώδεις

17) Αναγραμματισμός

18) Ζών ελπίδας

19) Κόρη του Βύρωνα, την οποίαν αποθανάτισε το ποιήματά του.

20) Ποιητικός χαρακτηρισμός γυναικας που χαμογελά.

21) Αφηρηματικό ποιήμα - Είς διπλούν ξεπουλά - Νότα.

22) Κοσμίσιμα - Έλαχιστη ποσότης ύγρου.

23) Σωστό - Λάθος

24) Από τις δυο λέξεις, ΣΩΣΤΟ - ΛΑΘΟΣ, που συνοδεύουν καθένα από τις κατωτέρω φράσεις, διαγράψτε εκείνη που δεν ταιριάζει:

1) Αρχηγός της αγγλικανικής εκκλησίας είναι ο αρχιεπίσκοπος του Καντέρμπουρι: ΣΩΣΤΟ - ΛΑΘΟΣ.

2) Τρία ζευγάρια

3) Τρία ζευγάρια

4) Τρία ζευγάρια

5) Τρία ζευγάρια

6) Τρία ζευγάρια

7) Τρία ζευγάρια

8) Τρία ζευγάρια

9) Τρία ζευγάρια

10) Τρία ζευγάρια

11) Τρία ζευγάρια

12) Τρία ζευγάρια

13) Τρία ζευγάρια

14) Τρία ζευγάρια

15) Τρία ζευγάρια

16) Τρία ζευγάρια

17) Τρία ζευγάρια

18) Τρία ζευγάρια

19) Τρία ζευγάρια

20) Τρία ζευγάρια

21) Τρία ζευγάρια

22) Τρία ζευγάρια

23) Τρία ζευγάρια

24) Τρία ζευγάρια

25) Τρία ζευγάρια

26) Τρία ζευγάρια

27) Τρία ζευγάρια

28) Τρία ζευγάρια

29) Τρία ζευγάρια

30) Τρία ζευγάρια

31) Τρία ζευγάρια

32) Τρία ζευγάρια

33) Τρία ζευγάρια

34) Τρία ζευγάρια

35) Τρία ζευγάρια

36) Τρία ζευγάρια

37) Τρία ζευγάρια

38) Τρία ζευγάρια

39) Τρία ζευγάρια

40) Τρία ζευγάρια

Παράξενες ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ

Με τις αποκλειστικές επισημονικές απαντήσεις τους

Ερώτηση: Γιατί ένας άνθρωπος είναι ελαφρότερος στον Ισημερινό από τους πόλους;

Απάντηση: Αυτό οφείλεται στο ότι η γη δεν είναι τέλεια σφαίρα. Η διαμέτρός της μεταξύ δυο σημείων του Ισημερινού που βρίσκονται σε αντίθεση, είναι, λοιπόν, μεγαλύτερη από εκείνη που συνδέει τους δυο πόλους, τον ένα με τον άλλον.

Ερώτηση: Είς πόση απόσταση από τον Ισημερινό απέχει από το κέντρο της γης 20 περίπου χιλιόμετρα περισσότερο από ένα άλλον που βρίσκεται στους πόλους, και για το λόγο αυτό η έλξη που ασκείται πάνω του είναι μικρότερη. Ανάλογα, λοιπόν, μειώνεται και το βάρος του. Η περιτομή κίνηση της γης γύρω στον άξονά της, που διεκδικεί επίσης κάθε άνθρωπο που βρίσκεται πάνω σε μια πρόσθετη μείωση του βάρους για να αντισταθμίσει την έλξη που ασκείται στον Ισημερινό. Έχει υπολογισθεί ότι η διαφορά του βάρους μεταξύ πόλων και Ισημερινού είναι περίπου 250 γραμμάρια, για έναν άνθρωπο 70 κιλών. Μεταξύ της ευκράτου ζώνης και του Ισημερινού η διαφορά δεν ξεπερνάει τα 120 γραμμάρια (ανάλογα με το σημείο όπου βρίσκεται).

Ερώτηση: Γιατί τα μέταλλα είναι κρύα όταν τα εγγίζουμε;

Απάντηση: Για το λόγο ότι είναι οι καλύτεροι αγωγοί της θερμότητας που γνωρίζουμε. Το μέταλλο, ή το βωβικό, αντίθετα, ανήκει στην κατηγορία των δυσθερμαγωγών σωμάτων και γι' αυτό μας φαίνεται ζεστό.

Ερώτηση: Όταν εγγίζουμε ένα μεταλλικό αντικείμενο, η θερμότητά του χερσίου μας διοχετεύεται άμεσα μέσα στο σώμα μας, γιατί το χέρι μας τότε παγώνει, γιατί το μεταλλικό αντικείμενο του παίρνει διαρκώς τη θερμότητά του. Το μέταλλο, ή το βωβικό, τουαντίον, δε μπορούν να διοχετεύουν τη θερμότητά του παίρνοντας από το χέρι μας, και την κρατώντας. Γι' αυτό, μας φαίνεται ζεστό.

Ερώτηση: Γιατί τα βρέφη έχουν περισσότερα κόκκαλα από τους μεγάλους;

Απάντηση: Το νεογνό, όταν έρχεται στον κόσμο, έχει 270 κόκκαλα, ενώ ο ενήλιος μόνο 206. Τα 64 που λείπουν, όμως, δεν χάνονται. Αυτή η διαφορά οφείλεται στο ότι μερικά από τα άσχημα κόκκαλα του βρέφους συνενώνονται με άλλα, από κατινινα χρόνια. Έτσι, ο άρθρος των οστών του ενήλικος μειώνεται.

Ερώτηση: Είναι αλήθεια ότι ο άνθρωπος εξακολουθεί να ζει... και μετά το θάνατό του;

Απάντηση: Η φράση που χρησιμοποιούμε συχνά «ο θάνατος του ήταν πραγματικός» δεν ανταποκρίνεται στην πραγματικότητα. «Ο θάνατος δεν επέρχεται άμεσα. Η πρώτη λειτουργία που σταματάει είναι της αναπνοής. Αλλά ο εγκέφαλος εξακολουθεί να λειτουργεί επί 10 λεπτά, και τα μάτια προετοιμάζουν ανέπαφα από 30 λεπτά. Τα συστατικά του αίματος, εξ' άλλου αλλοιώνονται επειτα από 18 ώρες, τα όσα έπειτα από 3 ημέρες και το δέρμα έπειτα από 5 ημέρες.

Ερώτηση: Πώς βήκε η εκφραση: «Ποιος θα βγάλει τα κάστανα από τη φωτιά»;

Απάντηση: Ο Λαορταίν στο μύθο του Πιθήκου και του Γέτου Βά. ζει τον πρώτο να λήσ το δεύτερο: «Αδελφέ μου, πρέπει σήμερα να μου κάνεις μία σπουδαία δουλειά: Βγάλε μου αυτά τα κάστανα από τη φωτιά». Ο Λαορταίν, όμως, μετέφερε το μύθο ένα παλιό ανέκδοτο, που ανέφερε ο Σίμων Μαλέλι. Αυτό το ανέκδοτο είναι το εξής: «Ένα χειμώνα, πάπα Ιωάννη του 2ου είχαν βάλει μερικά κάστανα στο αναμμένο τζάκι. Αλλά τους φώναξε, ξαφνικά ο πάπας και τα έβγαλαν. Μέσα στο δωμάτιο είχαν μείνει ένας πιθήκος και μία γάτα. Τα δυο ζώα, που είχαν σκευδαλισθεί από τη μυρωδιά, προσπαθούσαν να παρακινήσουν το ένα το άλλο για να βγάλει τα κάστανα από τη φωτιά κι' όπως δε μπορούσαν να συμφωνήσουν, άρχισαν να φωνάζουν και να κάνουν ένα δαιμονισμένο ρυθμό μπροστά στο τζάκι. Στο τέλος, ο Ιωάννης ο 2ος, που πληροφορήθηκε την αιτία του θορύβου, γρήγορα από το δωμάτιό του, έβγαλε μια ταμπέλα με κάστανα κι' αφού τα έβγαλε να κρυφθούν λίγο, τα μούρωσε στα δυο ζώα.

ΠΑΘΟΛΟΓΟΥ

Παλαιό αναγνώστη, Μ. Ε.: Η αιτία της σημερινής σας καταστάσεως είναι κατά μέγα ποσοστό αυτή, που ακριβώς αναφέρεται. Εκτός αυτού, όμως και άλλα αίτια ενδοκρινικά βοήθησαν, σε συνδυασμό με το πρώτο. Τώρα θα κάνετε τα ακόλουθα προς βελτίωση της καταστάσεως: Δύο φορές την εβδομάδα, από μία ένεση Teston ή Aroportr τών 25 m.g., το ένα 15. Αν δε βρήτε αυτές τις ένεσεις εκεί, χρησιμοποιήστε ο. ποιαδήποτε άλλη ανδρική ορμόνη τών 25 m.g. Έν συνεχεία, επί 15 ημέρες πρωί, μεσημέρι και βράδυ, πρό του φαγητού, θα παίρνετε ένα χάπι του ίδιου με τις ένεσεις φαρμάκου. Μετά-δύμηνο διακοπή, θα κάνετε την ίδια σειρά, μέχρις ότου διαπιστώσετε την επιθυμητή βελτίωση.

Απάντηση: Αυτό οφείλεται στο ότι η γη δεν είναι τέλεια σφαίρα. Η διαμέτρός της μεταξύ δυο σημείων του Ισημερινού που βρίσκονται σε αντίθεση, είναι, λοιπόν, μεγαλύτερη από εκείνη που συνδέει τους δυο πόλους, τον ένα με τον άλλον.

Ερώτηση: Είς πόση απόσταση από τον Ισημερινό απέχει από το κέντρο της γης 20 περίπου χιλιόμετρα περισσότερο από ένα άλλον που βρίσκεται στους πόλους, και για το λόγο αυτό η έλξη που ασκείται πάνω του είναι μικρότερη. Ανάλογα, λοιπόν, μειώνεται και το βάρος του. Η περιτομή κίνηση της γης γύρω στον άξονά της, που διεκδικεί επίσης κάθε άνθρωπο που βρίσκεται πάνω σε μια πρόσθετη μείωση του βάρους για να αντισταθμίσει την έλξη που ασκείται στον Ισημερινό. Έχει υπολογισθεί ότι η διαφορά του βάρους μεταξύ πόλων και Ισημερινού είναι περίπου 250 γραμμάρια, για έναν άνθρωπο 70 κιλών. Μεταξύ της ευκράτου ζώνης και του Ισημερινού η διαφορά δεν ξεπερνάει τα 120 γραμμάρια (ανάλογα με το σημείο όπου βρίσκεται).

Ερώτηση: Γιατί τα μέταλλα είναι κρύα όταν τα εγγίζουμε;

Απάντηση: Για το λόγο ότι είναι οι καλύτεροι αγωγοί της θερμότητας που γνωρίζουμε. Το μέταλλο, ή το βωβικό, αντίθετα, ανήκει στην κατηγορία των δυσθερμαγωγών σωμάτων και γι' αυτό μας φαίνεται ζεστό.

Ερώτηση: Όταν εγγίζουμε ένα μεταλλικό αντικείμενο, η θερμότητά του χερσίου μας διοχετεύεται άμεσα μέσα στο σώμα μας, γιατί το χέρι μας τότε παγώνει, γιατί το μεταλλικό αντικείμενο του παίρνει διαρκώς τη θερμότητά του. Το μέταλλο, ή το βωβικό, τουαντίον, δε μπορούν να διοχετεύουν τη θερμότητά του παίρνοντας από το χέρι μας, και την κρατώντας. Γι' αυτό, μας φαίνεται ζεστό.

Ερώτηση: Είναι αλήθεια ότι ο άνθρωπος εξακολουθεί να ζει... και μετά το θάνατό του;

Απάντηση: Η φράση που χρησιμοποιούμε συχνά «ο θάνατος του ήταν πραγματικός» δεν ανταποκρίνεται στην πραγματικότητα. «Ο θάνατος δεν επέρχεται άμεσα. Η πρώτη λειτουργία που σταματάει είναι της αναπνοής. Αλλά ο εγκέφαλος εξακολουθεί να λειτουργεί επί 10 λεπτά, και τα μάτια προετοιμάζουν ανέπαφα από 30 λεπτά. Τα συστατικά του αίματος, εξ' άλλου αλλοιώνονται επειτα από 18 ώρες, τα όσα έπειτα από 3 ημέρες και το δέρμα έπειτα από 5 ημέρες.

Ερώτηση: Πώς βήκε η εκφραση: «Ποιος θα βγάλει τα κάστανα από τη φωτιά»;

Απάντηση: Ο Λαορταίν στο μύθο του Πιθήκου και του Γέτου Βά. ζει τον πρώτο να λήσ το δεύτερο: «Αδελφέ μου, πρέπει σήμερα να μου κάνεις μία σπουδαία δουλειά: Βγάλε μου αυτά τα κάστανα από τη φωτιά». Ο Λαορταίν, όμως, μετέφερε το μύθο ένα παλιό ανέκδοτο, που ανέφερε ο Σίμων Μαλέλι. Αυτό το ανέκδοτο είναι το εξής: «Ένα χειμώνα, πάπα Ιωάννη του 2ου είχαν βάλει μερικά κάστανα στο αναμμένο τζάκι. Αλλά τους φώναξε, ξαφνικά ο πάπας και τα έβγαλαν. Μέσα στο δωμάτιο είχαν μείνει ένας πιθήκος και μία γάτα. Τα δυο ζώα, που είχαν σκευδαλισθεί από τη μυρωδιά, προσπαθούσαν να παρακινήσουν το ένα το άλλο για να βγάλει τα κάστανα από τη φωτιά κι' όπως δε μπορούσαν να συμφωνήσουν, άρχισαν να φωνάζουν και να κάνουν ένα δαιμονισμένο ρυθμό μπροστά στο τζάκι. Στο τέλος, ο Ιωάννης ο 2ος, που πληροφορήθηκε την αιτία του θορύβου, γρήγορα από το δωμάτιό του, έβγαλε μια ταμπέλα με κάστανα κι' αφού τα έβγαλε να κρυφθούν λίγο, τα μούρωσε στα δυο ζώα.

Απαντήσεις επιστολών

ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΟΥ

Φ. Κ., Κάτοικο Φιλοθέης: Η νεοφυσική διαταραχή, ή παρατεταμένη θεραπεία με ινσουλίνη και τα «σάκ», προκαλούν τη διακοπή της περιόδου. Για την τακτοποίησή σας θα κάνετε έμφυση πέντε ένεσεις, μία κάθε ημέρα, από το φάρμακο Amp. Estropiol. Μετά τη λήξη της περιόδου θα παίρνετε καθ' όλο το μήνα τρία χάπια την ημέρα Tabl. Evit, και οκτώ ημέρες προ της αναμενόμενης περιόδου, θα κάνετε τρεις ένεσεις, μία κάθε ημέρα, από το φάρμακο Amp. Estropiol. Μετά τη λήξη, θα παίρνετε δυο χάπια την ημέρα, και επί δέκα ημέρες, Tabl. Cycloestrol τού 1 m.g. Η θεραπεία θα επαναληφθεί επί τετράμηνο.

Α. Μ. Σ., Αλεξάνδρεια: Η θεραπεία που ακολουθούσατε ήταν ανεπάρκεια. Θεραπευτικώς θα κάνετε τρεις φορές την εβδομάδα και επί έξη εβδομάδες, από μία ένεση Amp. Penitran τών 25 m.g. Στα μεσοδιαστήματα της εβδομάδας θα κάνετε από μία ένεση Amp. Primandron τών 1000 μονάδων. Συγχρόνως καθ' όλη την διάρκεια της θεραπείας θα παίρνετε από τρία χάπια την ημέρα από τα φάρμακα Tabl. Arovit και Tabl. Evita τών 50.000 μονάδων. Δύο μήνες μετά τη λήξη της θεραπείας θα υποβληθείτε σε μια μικροβιολογική εξέταση. Εκ παραλλήλου η σύζυγός σας θα παίρνει καθημερινώς και επί τρεις μήνες από τρεις κάψουλες από το φάρμακο Caps. Evita τών 50.000 μονάδων.

Χ. Μ. Ε. Σ., Αθήνα: Δε πρέπει να σας κάνει κανένας φόβος, αφού όλος ο έλεγχος είναι φυσιολογικός. Η θεραπεία που ακολουθούσατε ήταν καλή. Τώρα θα συνεχίσετε ως εξής: Μετά τη λήξη της περιόδου θα παίρνετε

Α. Μ. Σ., Αλεξάνδρεια: Η θεραπεία που ακολουθούσατε ήταν ανεπάρκεια. Θεραπευτικώς θα κάνετε τρεις φορές την εβδομάδα και επί έξη εβδομάδες, από μία ένεση Amp. Penitran τών 25 m.g. Στα μεσοδιαστήματα της εβδομάδας θα κάνετε από μία ένεση Amp. Primandron τών 1000 μονάδων. Συγχρόνως καθ' όλη την διάρκεια της θεραπείας θα παίρνετε από τρία χάπια την ημέρα από τα φάρμακα Tabl. Arovit και Tabl. Evita τών 50.000 μονάδων. Δύο μήνες μετά τη λήξη της θεραπείας θα υποβληθείτε σε μια μικροβιολογική εξέταση. Εκ παραλλήλου η σύζυγός σας θα παίρνει καθημερινώς και επί τρεις μήνες από τρεις κάψουλες από το φάρμακο Caps. Evita τών 50.000 μονάδων.

Χ. Μ. Ε. Σ., Αθήνα: Δε πρέπει να σας κάνει κανένας φόβος, αφού όλος ο έλεγχος είναι φυσιολογικός. Η θεραπεία που ακολουθούσατε ήταν καλή. Τώρα θα συνεχίσετε ως εξής: Μετά τη λήξη της περιόδου θα παίρνετε

Α. Μ. Σ., Αλεξάνδρεια: Η θεραπεία που ακολουθούσατε ήταν ανεπάρκεια. Θεραπευτικώς θα κάνετε τρεις φορές την εβδομάδα και επί έξη εβδομάδες, από μία ένεση Amp. Penitran τών 25 m.g. Στα μεσοδιαστήματα της εβδομάδας θα κάνετε από μία ένεση Amp. Primandron τών 1000 μονάδων. Συγχρόνως καθ' όλη την διάρκεια της θεραπείας θα παίρνετε από τρία χάπια την ημέρα από τα φάρμακα Tabl. Arovit και Tabl. Evita τών 50.000 μονάδων. Δύο μήνες μετά τη λήξη της θεραπείας θα υποβληθείτε σε μια μικροβιολογική εξέταση. Εκ παραλλήλου η σύζυγός σας θα παίρνει καθημερινώς και επί τρεις μήνες από τρεις κάψουλες από το φάρμακο Caps. Evita τών 50.000 μονάδων.

Χ. Μ. Ε. Σ., Αθήνα: Δε πρέπει να σας κάνει κανένας φόβος, αφού όλος ο έλεγχος είναι φυσιολογικός. Η θεραπεία που ακολουθούσατε ήταν καλή. Τώρα θα συνεχίσετε ως εξής: Μετά τη λήξη της περιόδου θα παίρνετε

Α. Μ. Σ., Αλεξάνδρεια: Η θεραπεία που ακολουθούσατε ήταν ανεπάρκεια. Θεραπευτικώς θα κάνετε τρεις φορές την εβδομάδα και επί έξη εβδομάδες, από μία ένεση Amp. Penitran τών 25 m.g. Στα μεσοδιαστήματα της εβδομάδας θα κάνετε από μία ένεση Amp. Primandron τών 1000 μονάδων. Συγχρόνως καθ' όλη την διάρκεια της θεραπείας θα παίρνετε από τρία χάπια την ημέρα από τα φάρμακα Tabl. Arovit και Tabl. Evita τών 50.000 μονάδων. Δύο μήνες μετά τη λήξη της θεραπείας θα υποβληθείτε σε μια μικροβιολογική εξέταση. Εκ παραλλήλου η σύζυγός σας θα παίρνει καθημερινώς και επί τρεις μήνες από τρεις κάψουλες από το φάρμακο Caps. Evita τών 50.000 μονάδων.

Χ. Μ. Ε. Σ., Αθήνα: Δε πρέπει να σας κάνει κανένας φόβος, αφού όλος ο έλεγχος είναι φυσιολογικός. Η θεραπεία που ακολουθούσατε ήταν καλή. Τώρα θα συνεχίσετε ως εξής: Μετά τη λήξη της περιόδου θα παίρνετε

Α. Μ. Σ., Αλεξάνδρεια: Η θεραπεία που ακολουθούσατε ήταν ανεπάρκεια. Θεραπευτικώς θα κάνετε τρεις φορές την εβδομάδα και επί έξη εβδομάδες, από μία ένεση Amp. Penitran τών 25 m.g. Στα μεσοδιαστήματα της εβδομάδας θα κάνετε από μία ένεση Amp. Primandron τών 1000 μονάδων. Συγχρόνως καθ' όλη την διάρκεια της θεραπείας θα παίρνετε από τρία χάπια την ημέρα από τα φάρμακα Tabl. Arovit και Tabl. Evita τών 50.000 μονάδων. Δύο μήνες μετά τη λήξη της θεραπείας θα υποβληθείτε σε μια μικροβιολογική εξέταση. Εκ παραλλήλου η σύζυγός σας θα παίρνει καθημερινώς και επί τρεις μήνες από τρεις κάψουλες από το φάρμακο Caps. Evita τών 50.000 μονάδων.

Χ. Μ. Ε. Σ., Αθήνα: Δε πρέπει να σας κάνει κανένας φόβος, αφού όλος ο έλεγχος είναι φυσιολογικός. Η θεραπεία που ακολουθούσατε ήταν καλή. Τώρα θα συνεχίσετε ως εξής: Μετά τη λήξη της περιόδου θα παίρνετε

Α. Μ. Σ., Αλεξάνδρεια: Η θεραπεία που ακολουθούσατε ήταν ανεπάρκεια. Θεραπευτικώς θα κάνετε τρεις φορές την εβδομάδα και επί έξη εβδομάδες, από μία ένεση Amp. Penitran τών 25 m.g. Στα μεσοδιαστήματα της εβδομάδας θα κάνετε από μία ένεση Amp. Primandron τών 1000 μονάδων. Συγχρόνως καθ' όλη την διάρκεια της θεραπείας θα παίρνετε από τρία χάπια την ημέρα από τα φάρμακα Tabl. Arovit και Tabl. Evita τών 50.000 μονάδων. Δύο μήνες μετά τη λήξη της θεραπείας θα υποβληθείτε σε μια μικροβιολογική εξέταση. Εκ παραλλήλου η σύζυγός σας θα παίρνει καθημερινώς και επί τρεις μήνες από τρεις κάψουλες από το φάρμακο Caps. Evita τών 50.000 μονάδων.

Χ. Μ. Ε. Σ., Αθήνα: Δε πρέπει να σας κάνει κανένας φόβος, αφού όλος ο έλεγχος είναι φυσιολογικός. Η θεραπεία που ακολουθούσατε ήταν καλή. Τώρα θα συνεχίσετε ως εξής: Μετά τη λήξη της περιόδου θα παίρνετε

Α. Μ. Σ., Αλεξάνδρεια: Η θεραπεία που ακολουθούσατε ήταν ανεπάρκεια. Θεραπευτικώς θα κάνετε τρεις φορές την εβδομάδα και επί έξη εβδομάδες, από μία ένεση Amp. Penitran τών 25 m.g. Στα μεσοδιαστήματα της εβδομάδας θα κάνετε από μία ένεση Amp. Primandron τών 1000 μονάδων. Συγχρόνως καθ' όλη την διάρκεια της θεραπείας θα παίρνετε από τρία χάπια την ημέρα από τα φάρμακα Tabl. Arovit και Tabl. Evita τών 50.000 μονάδων. Δύο μήνες μετά τη λήξη της θεραπείας θα υποβληθείτε σε μια μικροβιολογική εξέταση. Εκ παραλλήλου η σύζυγός σας θα παίρνει καθημερινώς και επί τρεις μήνες από τρεις κάψουλες από το φάρμακο Caps. Evita τών 50.000 μονάδων.

Χ. Μ. Ε. Σ., Αθήνα: Δε πρέπει να σας κάνει κανένας φόβος, αφού όλος ο έλεγχος είναι φυσιολογικός. Η θεραπεία που ακολουθούσατε ήταν καλή. Τώρα θα συνεχίσετε ως εξής: Μετά τη λήξη της περιόδου θα παίρνετε

Α. Μ. Σ., Αλεξάνδρεια: Η θεραπεία που ακολουθούσατε ήταν ανεπάρκεια. Θεραπευτικώς θα κάνετε τρεις φορές την εβδομάδα και επί έξη εβδομάδες, από μία ένεση Amp. Penitran τών 25 m.g. Στα μεσοδιαστήματα της εβδομάδας θα κάνετε από μία ένεση Amp. Primandron τών 1000 μονάδων. Συγχρόνως καθ' όλη την διάρκεια της θεραπείας θα παίρνετε από τρία χάπια την ημέρα από τα φάρμακα Tabl. Arovit και Tabl. Evita τών 50.000 μονάδων. Δύο μήνες μετά τη λήξη της θεραπείας θα υποβληθείτε σε μια μικροβιολογική εξέταση. Εκ παραλλήλου η σύζυγός σας θα παίρνει καθημερινώς και επί τρεις μήνες από τρεις κάψουλες από το φάρμακο Caps. Evita τών 50.000 μονάδων.

Χ. Μ. Ε. Σ., Αθήνα: Δε πρέπει να σας κάνει κανένας φόβος, αφού όλος ο έλεγχος είναι φυσιολογικός. Η θεραπεία που ακολουθούσατε ήταν καλή. Τώρα θα συνεχίσετε ως εξής: Μετά τη λήξη της περιόδου θα παίρνετε

Α. Μ. Σ., Αλεξάνδρεια: Η θεραπεία που ακολουθούσατε ήταν ανεπάρκεια. Θεραπευτικώς θα κάνετε τρεις φορές την εβδομάδα και επί έξη εβδομάδες, από μία ένεση Amp. Penitran τών 25 m.g. Στα μεσοδιαστήματα της εβδομάδας θα κάνετε από μία ένεση Amp. Primandron τών 1000 μονάδων. Συγχρόνως καθ' όλη την διάρκεια της θεραπείας θα παίρνετε από τρία χάπια την ημέρα από τα φάρμακα Tabl. Arovit και Tabl. Evita τών 50.000 μονάδων. Δύο μήνες μετά τη λήξη της θεραπείας θα υποβληθείτε σε μια μικροβιολογική εξέταση. Εκ παραλλήλου η σύζυγός σας θα παίρνει καθημερινώς και επί τρεις μήνες από τρεις

ΟΙ ΛΟΛΑΔΕΣ ΤΗΣ ΕΦΤΑΛΙΑΣ

Στο Λεωφορείο

ΜΙΑ ντουζίνα όρβιους είχε το λεωφορείο σαν μπήκε η Έφταλία. Και το πιο κοϊδικο στη δεύτερη στάση φότωσε ένα μπουλούκι μαχμουρλήδες και πάλι πάρα κάτω πήρε ακόμη άλλους έξη, έφτά.

Και τότε δέ βάσταξε πιά η Έφταλία: — Μωρέεεε! ξεφώνισε άρνούτι μπάρουτι. Πρέπει νάχης 28 δλόρδους και συ άπ' τό ταμάχι σου ήβάλεις 128!...

— Τί νά κάνουμε, κερά μου; Νά τούς πετάξω άπ' τό παράθυρο; Θένε νά πάνε οι άνθρωποι σσοί δουλιές τους.

Μά ή Έφταλία γκαρίζε γιντινά και ξεφωνίζει:

— Θά πάμε στό τημά νά σου γίνη καταιέτησι!

Ο σωφέρ δμως πιδ σερέτης, πάτησε γκάκι κι άνοιξε μάξους τό ράδιο κι έτσι σκέπασε τις στριγγιές του.

Και τότε ή Έφταλία, πούχε γίνει θηοίο, χύμησε, πάτησε κι' ατή ένα δυό έπιδάτες και γιουρουντάρισε νά του φάη τό λακούγκι. Εύτυχώς, μπήκε στή μέση ο εισπράκτορας δήθεν νά τση κόψη μπιλιέτο και φώναξε:

— Εισιτήρια!...

Η Έφταλία ήβαλε μάξους ένα πενητάρι.

— Φιλά, κερά μου, γιατί δέν έχω ρέστα! Πρωί, πρωί που θές νά τά βρώ; Σαράφικο έχω;

— Δέν ξέρω, νά πäs νά κόψης τό λαιμό σου!

— Μωρέ, σ' άρέσει νά ντουζιτίσης καυγάδες! Εγώ σου λέω πώς έχεις φιλά...

— Μπορώ νά σäs διευκολύνω εγώ; ρώτησε δειλά ένας κύριος.

— Χριστιανέ μου, κάτσε στ' αугά σου! Έσένα ποίος σου μίλησε;... Νά μάθουνε νάχουνε φιλά! τού φώναξε ή Έφταλία.

Και τούρριξε κάτι ματιές, πού άσπαζαν σαν σπαθιές!

Κι' ο εισπράκτορας, πού κατάλαβε μέ ποιά έχει νά κάνει, άψε-σβύσε ήκοψε τά εισιτήρια, μάζεψε φιλά κι' έτσι της χάλασε τό πενητάρι. Όλοι τώρα ευχαριστημένοι ταξίδευαν ήσυχοι, χωρίς ταβότουρι και ξεφωνιτά.

Η Έφταλία δμως, πού ζούσε τά νύχια της γιά καυγά, γύρευε φιορί, φιορί νά βρη άφορμή νά ξαναρχισή.

Ξαφνικά, στήν επόμενη στάσι άνέθηκε ένας κύριος. Καθώς όμως έκλεισε ή πόρτα άκούστηκε ένα:

— Ωχι!...

Άμέσως ή Έφταλία σάλταρε σαν σαλταμπίκος και πλησίασε.

— Τί ήπαθες, καλέ;

— Τό χέρι μου, κερά μου, μάγκωσε λίγο, αλλά δέν είναι τίποτα...

— Μωρέεεε! ξεφώνισε τότε ή Έφταλία στόν οδηγό, τραβάς ντογρού κι' 5-ποιον πάση ο χάρος...

— Αφού ο κύριος, πού μαγκώθηκε, λέει πώς δέν είναι τίποτα, εσένα κερά μου τί σε νοιάζει;

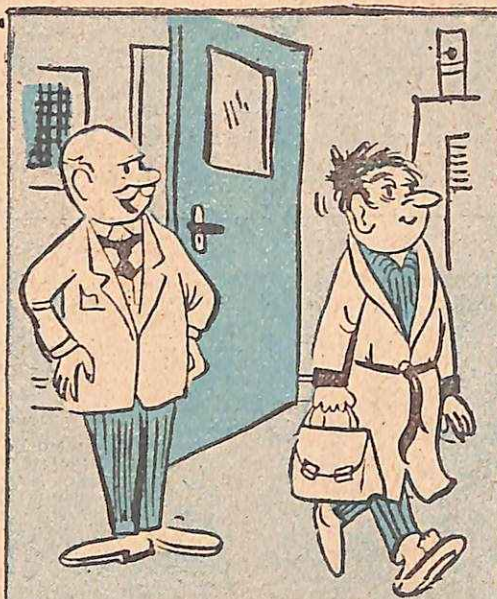
— Μέ τό δέν είναι τίποτα, πäs νά μάς παρτσολιάσης! Κι' άν τούπιανες ούλο τό μπρόστο; Για άν τού μάγκωνες τό κεφάλι;

— Δέ μου λές, της φώναξε ο σωφέρ άγαναχτισμένος, αλογόμυγα σ' έχει σαγκάσει; Δέν πäs νά κάνης μερικά κούα ντούς;

Γέλασαν βροντερά γύρω οι έπιβάτες. Κι' ή Έφταλία, άλλο που δέν ήθελε, σηκώθηκε και έξοτασε:

— Αφού, μωρέ, δέν έχετε ναμοοσι, δτι και νά σäs πώ, τά λόγια μου θα χάσω! Άγκαλά δά ούλα τά γουρούνια τά ίδια υούτρα έχουνε!

Κι' έκρηκτική, μά και γκιέτισμένη κατέβηκε. ΣΩΚΡ. ΡΩΝΑΣ

— Έπί τέλους, ήρθατε και μιά φορά στην ώρα σας στό γραφείο, κύριε Καθυστερημένε!

— Περιεργο! Και τά 5.000 βιβλία έχουν τά ίδια τυπογραφικά λάθη.

— Πές του, πώς πρόκειται γιά κάτι που μοιάζει με εξαγωγή δλονήλου οδού-τοστοιγιάς!

ΤΑ ΒΑΣΑΝΑ ΤΟΥ ΚΑΡΑΜΠΕΤ

Η γρηά

ΤΙΑΒΡΟΥΜ ήποχτες στόν κενεματογράφο ήπα-μαζί μέ τό Σουρπουίτσα μου ήουννα — άμμμα μέλο Ι-πεισόδιος έίνε. Εγώ νά σε πώ τό αλήθεια, άμα έργος σαλαμάρα ένεται, χίτς ντέν ήμπορώ νά τό ιδέσω, ύπνος μέ ήπαίρνει. Τό λοιπόν, πιροτού ήπαμε, τό Σουρπουίτσα μου μέ λέει:

— Άκουσε νά σου πώ, Καραμπετάκι, άν είναι νά κοιμηθής πάλι, νά μή πάμε καθόλου.

— Κουζούμ, λέω, χίτς ντέν ήμπορώ κρατημένα μάτια μου νά έκάνω. Άμα τό έργος σαλαμάρα ένεται, ύπνος μέ πιάνει. Χίτς κανένα πειράζω;

— Πειράζει έμένα, τό Σουρπουίτσα μου μέ λέει. Γιατί δέν φτάνει μονάχα πού κοιμάσαι, παρά όρχίζεις και ροχαλιζεις δυνάτά, σε παίρνουν μπουδιά οι γύρω και γελάνε.

— Έ και άμα έλάνε τί σε νοιάζει εσένα; — Πώς δέ μέ νοιάζει; Έσύ, θέβαια, κοιμάσαι και δέν καταλαβαίνεις. Ρώτα, όμως και μένα.

— Ιστέ καλά! Άμα κοιμισμένος ένομαι, τότε, έσύ σκουνημένο νά μέ κάνης, γιά νά μήν ένεσαι ρεζίλις. Άντε πάμε!

Τέλος σπάγγων, από έδώ τά είπαμε, από έκει τά είπαμε, υπόσκεισαι στό Σουρπουίτσα μου δοσμένο έκανα — μά τό θεός της είπα, Σουρπουίτσα μου, χίτς κοιμισμένος ντέν θα ένωμαι, μή φοβάσαι!

— Ιστέ, τό λοιπόν, ήπαμε. Άμα τί νά σε πώ, γιαβρούμ; Έργος ήτανε εκείνος; Όχι σαλαμάρα, κουζούμ, άδία ήτανε. Εγώ χαμουρημένος έίνόμουν, μάτιας μου κρατημένα έκανα άμμμα χίτς μέχρι τό τέλος ντέν ήμπορεσα κρατημένα νά έκάνω. Άμα μόλις μάτιας μου έκλεινα τό Σουρπουίτσα μου ταιμπιά μέ έδινε, ώωωω! τιναγμένος είνόμουν!

— Άμάν! Τί είναι κουζούμ; — Κοιμάσαι! — Καλά, καλά, έλεα.

Τρεις τέσσερις φορές έίνε αυτό, άμα τελευταία μάτιας μου μίας και καλή κλεισμένα είναι, χίτς από ταιμπιές μπιπιές, σκουνημένα φελάν φιστικ ντέν έκαταλάβαινα. Και τί έίνε; Ήπιος μέ πήρε γιαβρούμ και μέσα στόν ύπνος μου όνειρο έβλεπα, τάχα μέ τό Σουρπουίτσα μαζί, σπιτί μας ήμαστε και τέλος σπάγγων γλάνες ήκάνε. Τό λοιπόν μέσα τό ύπνος μου χέρι, μου άπλωμένο έκάνω, χέρι Σουρπουίτσας μου έπιάνω. Και τότε, βάι, βάι, βάι, τί έίνε!

— Παλνάνθρωπε! μιά φωνή άκουσμέ-νο έκάνω.

— Γάϊδαρε! — Δέν ντρέπεσαι ζώνι! — Χτίνος, γαϊδούρι!

Μέσα στόν ύπνος μου τέτοια πιράματα άκούω. Τιρομαγμένος ένομαι, μάτιας μου άνοιγμένα έκάνω και νά ιδώ, γιάχω; Πιλάι μου χίτς καμιά Σουρπουίτσα ντέν ήτανε. Μιά γρηά ήτανε και πιλάι ένας τζαναμπέτ έρίφης, γέρος ήτανε και μέσα στόν ύπνο μου χέρι γρηάς πιασμένο έκανα.

— Μαντάμ, λέω υπαρόν, άμμμα εγώ ένόμισα χέρι Σουρπουίτσας μου πιασμένο έκανα!

— Τόν κακό σου τόν καιρό! τό γέρος μέ λέει.

— Κακός καιρός μέ λές, άμμμα ψυχρός σε λέω, Ιστέ! λέω εγώ και άμας μου κεφάλι μου άνεσασμένος έίνε. Άφού νναίκα σου γρηά ένεται, Ιστέ, τί νά τό κάνω τό χέρι της!

Φασαρία, σαματάς μέλο έίνε. Γέρος Ιστυνμία ήελε νά μέ πιάνει, εγώ έλεα κοιμισμένος είνόμουν, Ιστέ από έδω φάχνω Σουρπουίτσα μου, από έκει φάχνω, προυθενά ντέν ήτανε. Και πού ήτανε; Άμα Ισπίτι μου ήπα, εκεί ήτανε.

— Άμάν, λέω, γιατί έφυγες γιαβρούμ; Τό Σουρπουίτσα μέ είπε ότι ύπνος μέ ήπιασε και νευριασμένος έίνε, Ισπίτι ήπα. Και εγώ έλο τό φασαρία μέ τό γρηά της είπα και τό Σουρπουίτσα μου πολλά έλεα έκανε! Για έλία ήτανε, γιάχα: Βάι, βάι, βάι!

Ο ΚΑΡΑΜΠΕΤ

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

ΕΔΩ και τρείς μήνες, μιά μυστηριώδης άπειλή βάραινε πάνω στή ζωή της Λουσιέν Τεσιέ. Ξαφνικά, ύστερα από πέντε χρόνων άμπιστοσύνη κι' αγάπη, ο χαρακτήρας τού συζύγου της, τού Πάλ Τεσιέ, είχε παρουσιάσει μιά βαθεία και παράξενη άλλαγή.

Είχε γίνει έπιφυλακτικός. Φαινόταν άφηρημένος, σαν νά τόν βασάνιζε κάποια σκέψη. Και, πολλές φορές, είχε προσέξει ή Λουσιέν πώς της έλεγε ψέμματα. Κάτι τι, μιά άσρατη σκιά είχε γλυστίζει ανάμεσά τους και τούς χώριζε τώρα, ατούς πού ήταν άλλοτε τόσο άγαπημένοι...

Στήν άρχή, ή Λουσιέν δέ θέλησε νά πιστέψη ατή την άλλαγή — πού ήταν ώστόσο άναμφισβήτητη. Ύστερα όμως άναγκάστηκε νά παραδεχθί πώς κάποιο πρόσωπο είχε παρουσιαστή στή ζωή τού άντρα της και τόν άποξένωνε άπ' ατήν.

Τί έπρεπε λοιπόν νά κάνει; Πώς νά διαφωτίση αυτό τό μυστήριο; Τέλος, κατέφυγε σ' ένα ιδιωτικό ντετεκτιβ, πού άνέλαβε νά παρακολουθήσει όλες τις κινήσεις τού Πάλ Τεσιέ. Τό αποτέλεσμα ατής της έρευνας έπιβεβαίωσε τις ύποψίες της Λουσιέν: 'Ο άντρας της πήγαινε κάθε βράδυ, μαζί μέ μιά μυστηριώδη γυναίκα, σε κάποιο παλιό κι' άπόκεντρο ξενοδοχείο.

Ύστερα από πολλούς διαταγμούς, μή μπορώντας πιά ν' άνθέξη στόν πόνο γιά την άπιστία τού άντρα της, ή Λουσιέν πήγε μιά μέρα στό αστυνομικό τημά της συνοικίας της και ζήτησε νά μιλήση στό διοικητή. 'Η ζήλεια την είχε τυφλώσει.

Περιέγραψε όλη τη θλιβερή κατάστασί της στόν άστυνόμο και ζήτησε τη βοήθειά του. Έκείνος σεβάσθηκε τη λύπη της και την άκουσε μέ ευγένεια και μέ προσοχή, χωρίς νά τη διακόψη.

Ύστερα της είπε ήρεμα: — Είμαι στή διάθεσί σας, κυρία. Προσέχτε όμως γιάτί πολλές φορές κάτι τέτοιες ένέργειες καταλήγουν στόν τελειωτικό χωρισμό... Άν κατάλαβα καλά, θέλετε νά πιάσω έπ' αυτοφώρω άντρα σας. Όρα! Σκεφθήκατε όμως πώς, ύστερα άπ' αυτό, θ' άποκλειστεί μάλλον ή συμφιλίωσί σας μαζί του;

— Μου είναι τελείως αδιάφορο! φώναξε ή Λουσιέν. Έχω πάρει πιά την άπόφασί μου. Θέλω νά τόν πιάσουμε έπ' αυτοφώρω, γιά νά έκδικηθώ!

— Πολύ καλά, άφού έπιμένετε... άπάντησε ο άστυνόμος. Μόλις παρουσιαστή ή κατάλληλη εύκαιρία, έλάτε πάλι από δω νά μέ είδοποιήσετε, κι' εγώ θα σας άκολουθήσω.

Έπειτ' από τέσσερις μέρες, παρουσιάστηκε ή εύκαιρία πού περίμενε ή Λουσιέν. 'Ο ιδιωτικός ντετεκτιβ την πληροφόρησε πώς είχε φτάσει ή κατάλληλη στιγμή. Έτρεξε λοιπόν εκείνη στό άστυνομικό τημά κι' είδοποίησε

τό διοικητή. Αυτός πήρε τότε μαζί του δυό άστυφύλακες κι' ένα κλειδαρά κι' άκόλουθησε τη Λουσιέν. 'Η νέα γυναίκα τούς ώδηγησε μπροστά στήν πόρτα μίας κάμαρας τού παλιού εκείνου ξενοδοχείου, όπου συναντούσε ο άντρας της την άγνωστη γυναίκα.

— Συλλογιστήκατε καλά αυτό, πού θα κάνουμε; τη ρώτησε ο άστυνόμος, την τελευταία στιγμή.

Η Λουσιέν ήταν χλωμή άπ' τη συγκίνησι και τόν πόθο της έκδικήσεως.

Δέ βρήκε τη δύναμι ν' άπαντήση. Κούνησε μόνο καταφατικά τό κεφάλι της.

— Έμπροσθι λοιπόν! είπε ο άστυνόμος.

Και χτύπησε την κλεισμένη πόρτα μέ τη γροθιά του, φωνάζοντας:

— Άνοίχτε, έν όνόματι τού νόμου! Άστυνομία!

Άκούστηκαν από μέσα δυό πνιγμένες καυγές έκπληξως κι' ένας παράξενος μεταλλικός κρότος. Ύστερα άπλώθηκε νεκρική σιωπή.

Ο άστυνόμος έπανέλαβε τη διαταγή του, μέ καθαρή φωνή. Κύτταξε συγχρόνως στό πρόσωπο τη Λουσιέν, μέ περιέργεια και συμπόνια.

Τά μάγουλά της ήταν κατακόκκινα, ξαναμένα, κι' άπ' τά μάτια της κυλούσαν χοντρά δάκρυα...

Πέρασαν μερικά δευτερόλεπτα ακόμη. Ύστερα ο άστυνόμος έκανε ένα νόημα.

Τότε ο κλειδαράς έχωσε ένα σίδερο στήν κλειδαριά και την έσπασε.

Η πόρτα άνοιξε διάπλατα. Και τότε έγινε κάτι έντελώς άπρόοπτο, μ' άστραπιαία ταχύτητα.

Άκούστηκε μιά πιστολιά, και τό κορμί τού Πάλ Τεσιέ κυλίστηκε χάμω στό πάτωμα, πλέοντας στό αίμα! Η σφαίρα τόν είχε κεραυνολογήσει.

Κοιτόταν τώρα νεκρός, μπροστά σ' ένα μικρό τυπογραφικό πιεστήριο.

Πιδ πέρα, στό κούφωμα τού παραθύρου, στεκότανε μιά ήλικωμένη γυναίκα. Τό χλωμό και ρυτιδωμένο πρόσωπό της είχε μιά έκφρασι άπερίγραπτου τρόμου.

Κύτταξε μέ γουρλωμένα μάτια τό πτώμα τού Πάλ Τεσιέ και ψιθύριζε λόγια άκατανόητα...

Άκούστηκε μιά πιστολιά και τό κορμί τού Πάλ Τεσιέ κυλίστηκε χάμω στό πάτωμα...

— Πάλ! φώναξε σπαραχτικά ή Λουσιέν, ξετρελλαμένη άπ' την άγωνία. Πάλ!...

— Δέν τό ξέρατε λοιπόν πώς ο άντρας σας ήταν παραχαράκτης; τη ρώτησε ο άστυνόμος μέ σοβαρή έκφρασι.

— Παραχαράκτης... μουρμούρισε σαστισμένη εκείνη.

Ο άστυνόμος της έδειξε τό πιεστήριο και μερικά πλαστά χαρτονομίσματα, πού ήταν φρεσκοτυπωμένα.

— Καθώς βλέπετε, δέν ύπάρχει καμιά άμφιβολία! πρόσθεσε. Έρχοταν έδώ κρυφά, γιά νά τυπώνη χαρτονομίσματα. Η γυναίκα ατή τόν βοηθούσε... Όταν είδε πώς τόν άνακαλύψαμε, αυτοκτόνησε!

Μπροστά σ' ατή την τραγική έκπληξι, ή Λουσιέν έμπηξε ένα ούρλιασμα πόνου, φόβου και οίκτου, και λιποθύμησε...

Σ. ΛΑΡΣΕΝ

ΤΑ ΠΑΡΑΞΕΝΑ ΤΩΝ ΜΑΤΙΩΝ

Όταν ένα καθούρι χάσθι τό ένα του μάτι από άτύχημα, φωτράνει άλλο στή θέσι του. Είναι κι' αυτό ένα από τά παράξενα πού παρουσιάζουν τά μάτια τών ζώων.

Ο χαμαιλέον μπορεί νά στρίψει τό ένα μάτι του πρός τά έμπρός και τ' άλλο πρός τά πίσω. Η καμήλα μπορεί νά δη μέ τά μάτια κλειστά.

Τά μάτια τού αλλιγόπορος λάμπουν κατακόκκινα στό σκοτάδι, μέχρι άποστάσεως 100 μέτρων. Έχουν δέ τέτοια κατασκευή, ώστε τού έπιτρέπουν, ένώ βρίσκεται κάτω άπ' τό νερό, νά βλέπη τί γίνεται στήν επιφάνεια.

Οι λαγοί έχουν τά μάτια τους στή πλάγια τού κεφαλιού τους, γιά νά μπορούν νά βλέπουνε τά ζώα ή τούς ανθρώπους, στίς τους κυνηγάνε. Για τόν ίδιο όμως λόγο, δέν είναι σε θέσι νά ύπολογίσουν σε ποιά άπόσταση βρίσκεται ένας έχθρός πού τους πλησιάζει από μπροστά, και στέκονται τότε σαν ύπνωτισμένοι.

Τά μάτια διαφόρων ψαριών τού γλυκού νερού έχουν την παράξενη ιδιότητα ν' αλλάζουν χρώμα, έτσι ώστε νά ταιριάζουν μέ τό βυθό τών ποταμών.

Γενικά, τά μάτια τών ψαριών διακρίνουν τά διάφορα χρώματα (ένώ πολλά άλλα ζώα παρουσιάζουν άχρωματοψία). Φαίνεται δέ ότι προτιμούν τό κόκκινο.

Ένα είδος μυμηγκιών δέ βλέπουν καθόλου. Κι' όμως προχωρούν στή σειρά, σαν στρατιώτες, γιά νά περικυκλώσουν και νά καταβροχθίσουν τη λεία τους.

Τά φειδία και τά ψάρια δέν έχου καθόλου βλέφαρα και κοιμούνται μέ τά μάτια άνοιχτά.

Η κόρη τών ματιών τών ζώων έχει διάφορα σχήματα. Στους σκύλους είναι στρουγγυλή, στίς αλεπούδες σαν σισιμή, στίς κατσίκες, τις γελάδες, τ' άλογα και τά καγκουρώ είναι μακρόστενη και όριζόντια, ένώ στίς γάτες είναι κατακυρφη. Σε ώρισμένα ψάρια έχει σχήμα ήμισελήνου και στίς σαύρες μοιάζει μέ ρόμβο.

Τέλος, στίς φάλαινες έχει τό σχήμα τού νεφρού.

Γ ΚΡΙΝΙΑΞΑ, φυσικά, και βαρυγκώμια, μά, στο τέλος, υπέκυψα.
— Έτσι, μουρμούρισα, με ξυπνήσανα μούτρα. Αφού δε γίνεσαι άδωλός, άς γίνη έτσι.
— Επί τέλους! φώναξε θριαμβευτικά η γυναίκα μου. Άρχισες να δείχνεις κατανόηση.
Έννοείται, ότι στη γλώσσα της γυναίκας μου, «κατανόηση» σημαίνει, απλούστατα κύπο-μνη». Κι έπρεπε, στ' αλήθεια, ναμα πάρα πολύ ύπομονητικός σύζυγος, για να δέχομαι να μπαίλω σε τέτοιους μπλεάδες και τόσα έξοδα.
Μόλις ξεφύτρωσε τόν καινούργιο βάσανο, έναντιώθηκα ήρωικά και διαμαρτυρήθηκα μ' όλη τη δύναμη της άγανακτισμένης μου ψυχής:
— Όχι και μέτρι εκεί, 'Α-μάλισσα! Τι διάολο; Γραφείο συνοικισίων θά τόν κάνουν τό πιπί μας;
— Μά προκειται για τόν ά-δελφό μου! φράζε! Τόν μοναδικό και πολυαγαπημένο μου αδελφό! Και σόν κάτω-κάτω δέ σού ζητάω τίποτα τόν έ-ξωφρενικό. Θά σκαρώσουμε έ-να ψευτοπατέρι, για να δώ-σουμε την ευκαιρία να γνωρι-στούν τα παιδιά!

ΑΛΛΟΥ ΤΑ ΚΑΚΑΡΙΣΜΑΤΑ

μα. Μά τί νάκανα; 'Η έπρεπε να τόν ύποστώ κι' αυτό, ή έ-πρεπε να σκούσω την 'Αμα-λίτσα. Προτίμησα τόν πρώτο, όχι γιατί λυπήθηκα τη γυναί-κα μου, αλλά έπειδή, γενικά, δέν έχω καλή ιδέα για τη φυ-λακή.

Κι' έτσι, έφτασε και τόν με-γάλο βράδυ». Στην άοριμένη άρα, συγκεντρώθηκα όλοι οι «συννοήτες». Και τελευταία, μαζί με τόν μπαμπά και τη μα-μά — τρομάρα μου! — άριθά-ρουμε κι' ή «συμφία».

Θέ μου, δώσου όλλα ό-χιτώ μάτια να την καμάρωνω! έίπα μέσα μου μόλις την είδα. Κι' έπειτα, γύρισα και κύ-ταξα γεμάτος μίσος τόν Προ-κόπη και ερανεύα μέσα μου: Για κύττα μία άσπασα που θά χαρή τέτοιο ούρι τού Πα-ραδέσου!

Κατανύοντας, όμως, τόν θυμό μου, ανάλαβα, μ' όση χα-ριτωμένη σκεπτικότητα διέθετα, τά σοβαρά καθήκοντα τού οι-κοδομητού. Και τσακίστηκα να περιποιηθώ την καλεσμένη μας, που, όπως διαπίστωση με χα-ρά μου, δέν έδωσε και μεγάλη σημασία στην αντιπαθητική — για μένα, τουλάχιστον — πα-ρουσία τού Προκόπη.

Νά μή σάς τά πολυλογώ, τό «πατέρι» άρχισε πληκτικά κι' ά-νιστά! Έξανθήσαμε όλα τά ένδιαφέροντα θέματα συζητή-σεως — την αστάθεια τού και-ρού, την άκρίθεια τών ψαριών, την έπιδημία της γρίπης κλπ.

κλπ. — μπουκωθήκαμε ταρα-μολάτες, σαλάμα, έλιές, τουριά, τυροπιτάκια, ήπιαμε κανά-δυό ποτηράκια μπουτλια-ρισμένο κρασί και πλέον ού.

Χρειάστηκε να περάση ακό-μη μία ώρα για να ζεσταθώ κάτω ή κατεψυγμένη άτιμό-σφαιρα. Κι' αυτό όφείλεται — παραδόξως — στην 'Αμαλίτσα, που έαφνικά φώναξε με ψευ-τικό κέφι:

— Καλέ, δέ χορεύουμε λι-γάκι;

Και χωρίς να περιμένη τη συγκατάθεσή μας, που την εί-χε, φαίνεται, σίγουρη, έβαλε στο πίκ άπ ένα ταγκό.

Είδα τόν Προκόπη να ση-κνείται αινά και με γλαρω-μένο μάτι, καρφώνοντας τόν μοσχαρίσιο βλέμμα του στη Με-ρόπη — έτσι τάλεσαν τόν ούρι. Τινάχτηκε σαν θλατήριο, χύ-μηξα και... πρόλαβα!

Κι' ύστερα από δύο δευτερό-λεπτα έσφιγγα στην άγκαλιά μου τόν «επαφίρι». Κι' έπειδή, τυγχάνει να τόν κατέχω στην έντέλεια τόν ταγκό, της έκανα μεγάλη έντύπωση σαν χορευτής. Ειδικά, μάλιστα, με κάτι γρή-γορες και παθητικές στροφές, κυριαρχηκάς την έστρέλλανα!

Προσέθετε τώρα και την ά-ριστη έντύπωση που της είχα προένησει σαν ένγενικός, πο-λιτισμένος και καλосτεκούμενος οικονομικός και σωματικός κύ-ριος, και θά καταλάθετε εύκο-λα, γιατί δέν άποπάθηξε τόν χεράκι της, όταν άρχισα να της τόν σφιγγω με σύστημα κι' έπι-μονή.

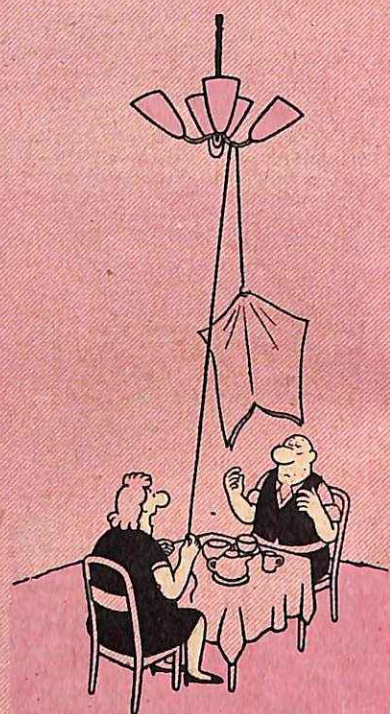
Κοιτολογής, άντι να παντρο-λογηθώ τόν Προκόπη, πήρα έ-γώ... διαόγιο!

Και σε λίγες μέρες κουκου-λώναμα για δεύτερη φορά. Παίρνω τη Μερόπη. Κι' ασφα-λώς ό βίος, μας θά είναι άν-θόσπατος. Έκτός αν της κατέ-θην κι' αληθινή ή ιδέα να προ-ξενήση τόν αδελφό της μέσα στο σπίτι μας και μού κουβαλή-ση καμιά ύποψια για νόση πιά νόσημα και πικάντικη άπ' αλ-τήν. 'Αν και δέ με πολυνοιά-ζει, γιατί υπάρχει μεγάλη πι-θανότητα να έπιτραπή και ό... τέταρτος γάμος!...

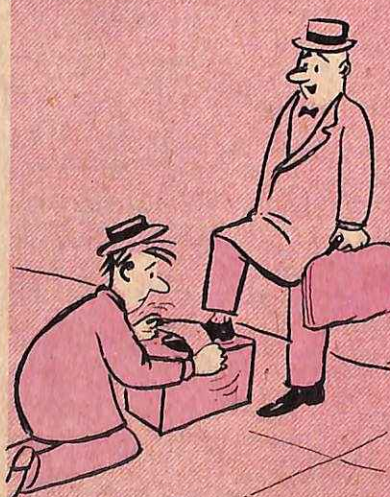
Γ. Γ.

Η πρώτη νύχτα τού νεύπαν-τρον φακίρη.

Βρε άθεόφοβε! Έδώ είσαι άδωχη!

Γιάννη, μπορεί να γυαλίξες παπούτσια τώρα, αλλά ήσουν ό μόνος υπάλληλος που ήλπιες με θάρ-ρος στο διεθυντή!

Συναίκες

ΣΤΑΥΡΟΦΟΡΟΙ

Η ΕΚΔΙΚΗΣΙ ΤΗΣ ΑΡΙΑΝ

ΙΑ πρώτη φορά, ύστερα από την κατάνη-ψη της 'Ιερουσαλήμ από τούς Ιππότες, ό μουσουλμανικός κόσμος άρχισε να κινη-ται για μία άντισταυροφορία. Στά 1110, ό σουλτάνος της Περσίας άργάνωσε μία μεγάλη έκστρατεία, βάζοντας επί κεφαλής τόν υπαρχή-γό του Μασουτούν, έμیره της Μουσουλής. Τόν Μάιο τού ίδιου εκείνου χρόνου, ό τελευταίος ήρθε να πολιορκήσει την 'Εδεσσα. Ένώ πλησίαζε ό έχθρος, ό Βαλδουίνος τού Μπουργκ, που διοικούσε εκεί, έστειλε τόν Ζοσλέν τού Κουρτεναί στην Παλαιστίνη, να ζητήσει βοήθεια από τόν βα-σιλέα Βαλδουίνο τόν Α'. Μά καθώς πήγαινε για τόν προσώμιό του, έπεσε πάνω στόν Μασουτούν, που τόν είχε στήσει άριστοτεχνική παγίδα σιμά τόν 'Ελ Κρίμ. 'Ο Ζοσλέν κι' ένας άλλος Ιππότης, ό Ντυφάρ, κα-τάρθωσαν να διαφύγουν. Πιάστηκε όμως αιχμάλωτη ή πεντάμορφη 'Α-ριάν Μπεγύ, που συνόδευε τούς δύο άπεσταλμένους.

Ήταν πρωτόδωδελφη τού Ντυφάρ. 'Αν και πολύ νέα ακόμη, μόλις είκοσι έντε έτών, ήταν πασίγνωστη στη Γαλλία για την άμαρταλή ζωή της. Φίλη αψηλών προσώπων της εποχής, είχε κατορθώσει να σχηματίση σημαντική περιουσία. 'Ετσι ζούσε πλουσιοπάροχα στη Βίλ-λα της, στά περίχωρα τού Παρισιού, διασκεδάζοντας άδιάκοπα. Σα-φνικά όμως τά παρήγαγε όλα. Μοίρασε τά υπάρχοντά της στους φτω-χούς, προέκρινε τις ύπηρετίες της κι' άκολούθησε τόν Ντυφάρ, που πή-γαινε μ' ένα μικρό έκστρατευτικό σώμα, για να βοηθήσει την άπαιλευ-θέρωση τών 'Αγίων Τόπων. Άκούραστη στη μεγάλη πορεία, τολμήρη στις περιπέτειες, άπνυνη στις άρρώστειες, την πείνα και τη δίψη, προ-χωρούσε στό πλευρό τού εξαδέλφου της χωρίς κανένα παράπονο.

Σ' όλο αυτό τόν διάστημα, ή διαγαγή της άπέναντι στούς άντρες, ύπηρεζε άμεμπτη. 'Αντίθετα δηλαδή από πολλές άλλες Σταυροφορούς, που ένώ θεωρούντο ως τότε ύπόδειγμα άγνότητος κι' ήθικης ύστερα ρίχτηκαν σε μία ζωή διεφθαρμένη και άκόλαστη. Μόνο όταν ό Ντυφάρ ένώθηκε με τά στρατεύματα τού Ζοσλέν, ή 'Αριάν άλλαξε την τακτική της. Γιατί ό Ζοσλέν τού Κουρτεναί ήταν ένας από τούς πιο ά-ραιούς Σταυροφορούς, τούς πιο τολμήρους και πρό πατρός άδιάφορος στίς γυναίκες. Τόν τελευταίο αυτό έυντησε ως φαίνεται στην 'Αριάν τόν κρυφό εκείνο αίσθημα τού έρωτός, που έχει όλο τόν θηλυκό φύλο της οικουμένης, όπως γράφει τόν χρονικό. Και βάλθηκε να τόν ξεμυαλίση. Μικροπρονιές, τεχνασμάτα, ψέμματα και αλήθειες, άρχισαν να δένων-ται σε μία μεγάλη άλωσιδα. Τίποτα όμως δέν έπαινε. 'Ο Ιππότης, που είχε αντίληψη από την πρώτη στιγμή τις προσπάθειές της για την κα-τάκτησή του, της έλεπε μία μέρα έκάκαρα:

— Μείνε μία καλή σύνοφος, 'Αριάν. Είσαι ώραία, είσαι ύπεροχη, είσαι τολμήρη! Μά δέ θά καταφέρεις τίποτα μαζί μου. Όχι πώς μιιάς τις γυναίκες ή πώς έχω κάτι έναντίον σου. Άλλά δέν είναι σωστό να συνδυάζουμε την έκστρατεία της Σταυροφορίας μας, με τούς έρωτές μας. Θέλω άλλάστε να είμαι έλευθερος από κάθε δεσμό. Μόνο έτσι θά νοιώθω σαν ήλιθινός Σταυροφόρος...

Έπνιξε ό θυμός την 'Αριάν, μά προσπάθησε να τόν κρύψη όσο πε-ρισσότερο μπορούσε. Χαμογέλασε με δυσκολία κι' έπιασε τά χέρια τού Ζοσλέν.

— Έχεις δίκιο, άπάντησε. Τά λόγια σου μού άνοιξαν τά μάτια κι' άλλη φορά δέ θά σε ξαναενοήλιστα. Από τώρα και στό έξης, θά σού είμαι μία πιστή φίλη, ξεχνώντας την άγάπη μου. Φτάνει να βρί-σκωμαι πάντα στό πλευρό σου.

Χάρηκε ό Ιππότης με την άπόφασή της κι' από εκείνη τη στιγ-μή, άρχισε να την περιβάλλει με σπογγή άδελφού. Αυτή όμως δέ σκεφτόταν τόν ίδιο. Περωμένη ως τά κατάσθα της ψυχής της για τήν «περιφρόνηση» του, περιμενε την κατάλληλη ευκαιρία να τόν εκδικηθή. Και νόμιζε Μασουτούν, κατάρθωσε να τόν σα-υγήνηση γρήγορα με την άπαράμυλλη όμορφιά της. Και τόν έ-λόγισσε τόσο πολύ, που έδιώξε όλες τις άλλες γυναίκες του και κράτησε μονάχα αυτή. 'Ο λαός, ώστόσο δέν την είδε με κα-λό μάτι. Μία χριστιανή ανά σήρη από τη μητέρα τών έμίρη τους, δέν ήταν ευχάριστο πράγμα. 'Ισως μάλιστα να την είχαν στεί-λει εκεί έπίτηδες οι Φράγκοι, μόνο και μόνο για να κατασκοπεύη τις κινήσεις τους. Όλα μπορούσε να τά περιμένη κανείς από τούς Σταυροφόρους, που άέντι τόν Θεό, όπως έλεγαν, είχαν τόν στανά μέσα τους.

Μασουτούν βρέθηκε σε δύσκολη θέση. Άγαπούσε τόν λαό του και δέν ήθελε να τόν κακοκορβίσει. Μά λάτρευε και την 'Αριάν και δέ μπορούσε να την άπομακρύνει από κοντά του. 'Η πονηρή Γαλλίδα, που μονομιάς διασθάνθηκε πώς κάτι δέν πη-γαινε καλά, τόν άγκάλιασε ένα βράδυ και μέσα στά χάδια της τού έλεπε:

— 'Ο λαός σου με μισεί, γιατί είμαι χριστιανή. Με τόν δίκιο του. Μά θέλω να γίνη και δικός μου λαός, να μη με χωρίζη τίποτ' άπ' αυτόν. Κάνε με μουσουλμάνη! 'Ετσι κανείς πιά δέ θά πη τίποτα για μένα...

Τρελλός από χαρά ό έμίρης, κάλεσε άμέσως τόν θρησκευτικό άρχηγό τού κράτους του και την έπομένη κιόλας, ή 'Αριάν έ-γινε Φατίμα. Γιατρες και πανηγύρια έσηκώθηκαν τότε στη Μου-σουλή και τά πλήρη, που πριν από λίγο ακόμη καταφέρωνταν έναντίον της, την άνακήρυξαν έπίσημα «έμειρωσάν» τους. 'Απ' όλη αυτή την «καταθλιπτική» ιστορία ώστόσο, οι Σταυροφόροι δέν είχαν αντίληψη τού παραμικρού. Νόμιζαν απλά ότι ή 'Α-ριάν βρισκόταν αιχμάλωτη κι' έκαναν συχνά διαβήματα κι' έ-νέργειες στό σουλτάνο της Περσίας, για να πληρώσουν τά λύ-τρα της. 'Ετσι, κάποιο δείλιγό, φάνηκε ένας άπεσταλμένος τού Μασουτούν στό στρατόπεδο τών Φράγκων και ζήτησε να μιλήση στόν Ζοσλέν.

— 'Ο κύριός μου είναι έτοιμος να σάς παραδώση την 'Αριάν, τού έλεπε. Άλλά για να την πάρετε, πρέπει νάρθης μαζί μου στη Μουσουλή. Μόνο σε σένα έμπιστεύεται την παράδοσή της. Γιατί ή φίλη της τούλης σου, τόν έκανε να σε συμπαθήση.

Ό Ιππότης δέν ήξερε τί ν' άπάντηση. 'Η πρότασι τού έμίρη να πάη ό ίδιος στη χώρα του, ήταν δίκαιο μακαίρι. Δέν μπο-ρούσε να έχη έμπιστοσύνη στούς Μουσουλμάνους, όπως κι' οι Μουσουλμάνοι σ' αυτούς. Ήταν έχθροι που τούς χωρίζε θρη-σκευτικό μίσος. Οι διαφορές τους ήσαν μεγάλες. Άλλά, ήταν ποτέ δυνατόν ένας Ιππότης σαν τόν Ζοσλέν, ν' άρνήθη μία πρό-κλησι που γινόταν για τή σωτηρία μιας γυναίκας; Χωρίς να σκεφτεί περισσότερο τις συνέπειες, άφησε στό πόδι του τόν Ντυ-φάρ, καβάλλησε τόν ύπερήφανο άτι του και άκολούθησε τόν άπε-σταλμένο τού Μασουτούν. Μόλις όμως έφτασαν στη Μουσουλή και μπήκαν στό κονάκι τού έμίρη, έπεσαν πάνω του καμιά δε-

καρία σαρκιφόροι και τόν συνέλαβαν. Την ίδια στιγμή άνοίξε μία πόρτα τού βάθους και φάνηκε ό μελαψός έχθρος του.

— Είσαι περισσότερο τολμήρος άπ' όσόν νόμιζα, τού έλεπε με ελλι-κρίνεα. 'Ηρθες κι' έπιασες μέσα στά χέρια μου, όπως τ' άγριοπούλια στό δάκανο τού κυνηγού. Τώρα βλέπεις την τολμή της τρέλλας σου, μά είναι άργά για να τόν μετανιώσεις. Για να σ' άφήσω έλευθερο, πρέπει να έγκαταλείψετε όλοι την 'Εδεσσα. Διαφορετικά είσαι καταδικασμέ-νος ν' άφήσης έδώ τά κόκκαλά σου.

Ό Ζοσλέν άναστήκασε τούς ώμους του. — Πίσω από μένα υπάρχουν πολλοί άλλοι, άποκρίθηκε ήρεμα. Κανείς δέν πρόκειται να τόν κουνήσει από την 'Εδεσσα. Μ' έφερες έδώ με τέ-χνασμα για να μ' αιχμαλωτίσης. Δικαίωμα σου τώρα να με κάνης ό,τι θέλεις. Άλλ' άφησε τουλάχιστον έλευθερή την 'Αριάν. Είμαι έτοιμος να σού προσφέρω όσα λύτρα κι' άν ζητήσεις.

Ό έμίρης χαμογέλασε ειρωνικά. — Την 'Αριάν; ρώτησε. Δέν ξέρεις λοιπόν ότι άλλαξε την πίστι της κι' ότι έγινε Φατίμα; Τό τέχνασμα να σε φέρω έδώ, ήταν δικό της. Και τώρα στή πάλι θά βγάλει την άπόφασή για την τιμωρία σου.

Ό Ζοσλέν δέν πίστευε σ' αυτή του. 'Η 'Αριάν έγινε μουσουλμάνη κι' αυτή τόν είχε φέρει προδοτικά εκεί; Γιατί; Για ποιά λόγο; Τι της είχε κάνει ώστε να τόν μισή τόσο πολύ; Ήταν άδύνατο να φανταστή ό Ιππότης πώς όλ' αυτά γίνονταν, έπειδή της είχε άρνηθή κάποτε τόν έρωτά του. Ύπενεμε ώστόσο καρτερικά τη μόρτα του, μέσα σε κείνα τά μαύρα σκοτάδια της φυλακής που τόν είχαν κλείσει. Είχε περάσει περισσότερο από μήνα, χωρίς να δει και χωρίς να μιλήση σε κανένα. Κι' άσπνια, μία νύχτα, ή βαρεία πόρτα τού κελλιού του άνοίξε άθρόυ-δα και μπήκε μέσα ή 'Αριάν.

— Έλα! τόν πρόσταξε χαμηλόφωνα. Έλα μαζί μου! 'Ο δρόμος εί-ναι έλευθερος, κανείς δέ θά σ' έμποδίση να βγής από δώ μέσα. Ένα άλγος σε περιμένει στην κοιλάδα τού Σαφάρ. Μ' αυτό, θά μωρεψής να έπιστρέψεις στην 'Εδεσσα...

Βγήκαν γρήγορα έξω. Ένας πιστός άνθρωπός της τούς κατερούσε σε μία σκοτεινή γωνιά, για να πάρη μαζί του τόν Ζοσλέν. Λίγο προτού χωριστούν, ή 'Αριάν έπιασε τά χέρια του και τή φίλησε δακρυσμένη. — Συγχωρέσέ με, ψθύρισε. Έγώ είμαι αίτια για όλα αυτά. 'Ηθελα να σ' εκδικηθώ, για να ίκανοποιηθώ έναν άνόητο έγωισμό. Μετάνιω-σα όμως, μόλις δέ έρχεσαι όλομόνητος έδώ, για να μ' έλευθε-ρώσης. Πήγαινε στην εσχά του Χριστού! Θά ήθελα πολύ να σ' άκολου-θήζω. Μά τώρα πιά είμαι μουσουλμάνη και θέλω να ζήσω ανάμεσα στό λαό τού τόσο μ' άγάπησε...

Έφυγε συντριμμένος από κοντά της ό Ζοσλέν τού Κουρτεναί κι' ή 'Αριάν έμεινε στη Μουσουλή. Έμεινε σιμά στό Μασουτούν, που τη συγ-χώρεσε για τή βοήθειά που έδωσε στόν Ιππότη να δραπέτευση. Γιατί την άγαπούσε αληθινά κι' έκανε τρεις γιουούς μαζί της: Τόν 'Ερκίμ, τόν Μουλά και τόν 'Αζίζ. 'Ο τελευταίος βασίλεψε πολλά χρόνια στό 'Ικόνιο κι' ήταν ένας από τούς σουλτάνους που προστάτεψε πραγματικά τούς χριστιανούς. Γιατί στίς φλέδες του κυλούσε τόν αίμα της μητέρας του.

Γ. Β. Ι.

— Έλα μαζί μου! τού είπε ή 'Αριάν. 'Ο δρόμος είναι έ-λευθερος...

ΤΟ ΓΕΛΙΟ ΜΑΚΡΑΙΝΕΙ ΤΗ ΖΩΗ

Ό ταθερνιάρης: Μά τί έπαδες; Γιατί χάλασες έτσι τά μούτρα μου, χριστιανέ μου; Ό πελάτης: Ναί, είμαι χριστιανός, άλλά όχι πιά όρ-θόδοξος! Τό παλιόκρασό σου μ' έκανε... διαμαρτυρούμενο!

— Όποτε πέθανε ή πεθερά σου; Και δέ σού άφισε τίποτα; — Πώς! Μού άφισε... την κόρη της!

— Δέν υπάρχει κανένα μα-γαζί της προκοπής σ' αυτή τη γειτονιά. Πουθενά δέ βρήκα αυτό που γύρευα... — Τι δηλαδή; — Βερεοέ!

— Γιατί θά μάς φύγης Μα-ρία; — Βρήκα μία θέσι νοσοκό-μας σ' ένα φρενοκομείο. — Μά έχεις καθόλου πείρα; — Ξεγνάτε, κυρία, πώς με είχατε τέσσερα χρόνια στό σπί-τι σας;...

Μεταξύ φιλενάδων: — Τι δώρο σούκανε ό άν-τρας σου για τά γενέθλιά σου; — Τίποτα! Είναι τόσο ευγε-νικός, ώστε άποφύγει να μού ύπερβυμίσση πώς γέρασα κα-τά ένα χρόνο!

Στό τηλέφωνο: — Μά δέν καταλαβαίνετε κύριε; Κάνετε λάθος στόν ά-ριθμό, σας λέω! — Και τί με νοιάζει; Αφού πλήρωσα τόν φράγκο μου, έννοώ να μιλήσω!

Στό κατάστημα ύφασμάτων. Ό πελάτης στόν υπάλληλο:

— Μπορείτε να μού έγγυη-θήτε πώς αυτό τόν ύφασμα εί-ναι από καθαρό μωλί; — Καί βέβαια! Αφού τό έ-κουσα με τ' αυτιά μου... να βελάξη!

Στη θεωρία τού λόγου: — Ό δεκανέας: Αυτό έδώ λέγεται «δερμάτινος άορτήρ»... Πές μου έσύ, πώς τό λέμε; — Ό νεοσύλλεκτος: Δερ-ματοτύρι!...

— 'Ε, πώς τά πάς στό σχο-λείο, Νίκο; — Τι να σου πώ, μπαμπά, παντού τά ίδια είναι... — Δηλαδή; — Νά, και στό σπίτι ξόλο και στό σχολείο ξόλο!...

Στό δικαστήριο: — Ό πρόεδρος: Δέ ντρέ-πεσαι να παρουσιάσεις έδώ για εικότη φορά; — Ό κριτηγορούμενος: 'Εσείς ντρέπεσαστε, κύριε πρό-εδρε, που έρχόσαστε κάθε μέρα;

Στίς 'Αλπεις: — Πέρσι έπιασε ή άρδή-γός μου έδώ, σ' αυτή την άβυσσο! — Και τό λές με τόσο άδια-φορία; — Μά βέβαια... Δέν τόν χρειάζομαι πιά, γιατί ήταν... παλιός, εκδόςσας!

— Έξω άπ' την ταβέρνα. — Πάλι μεθυμένος είσαι; — Δέ φταίω έγώ... Πίνω στην ύγεια ενός φίλου μου... — Και λοιπόν; — Ό καμένος πάσχει από μία άνιστη άρρώστεια!

— Έχω ένα τρομερό κάλο, άκριθός στην πατούσα μου. — Είσαι τυχερός, φίλε μου! — Άστειεύεσαι;... — Καθόλου! Είσαι τυχερός, γιατί κανείς δέ μπορεί... να σού τόν πατήση!

— Σήμερα σκούσσα στό κυ-νήγι τρεις λαγούς, πέντε πέρ-δικες και δέκα σκυφάγους! — Έπιτρέψτε σ' ένα συνάδελ-φό σας να σας συχαρή... — Είσαστε και σείς κυνη-γός; — Όχι, είμαι παραμυθο-λόγος!...

— Ξέρεις πώς όλοι οι υπάλ-ληλοί σου έχουν ένα ύφος έκα-τομυριοχών; — Ναι, έγώ τούς έπέτρεψα να πάρουν αυτό τόν ύφος... για να μη μού ζητάνε να τούς άύ-ξήσω τόν μισθό!

— Δεσποίνες, για σάς θά ή-μουν έτοιμος να πέσω στη θά-λασσα! — Όρατος ήρωισμός!... Μά, κύριε, είναι γνωστό ότι οι κο-λοκύβες έπιπλύνουν!...

— Θά με νομίζετε ίσως για ήλιθιο! — Όχι, κύριε. Έγώ δέν ξε-γελιέμαι ποτέ από την έξωτε-ρική εμφάνισή!...

Ό χωρικός: Δέν κάνετε καλά να κυνηγάτε τά πουλιά. Είναι κρίμα! Έγώ δέ σκού-σσα ποτέ πουλί, σ' όλη μου τη ζωή. — Ό κυνηγός: Όποτε κι' έ-γώ!...

ΙΣΤΟΡΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

είπε ο άντρας της. Γιατί έρχασα να σας πω—πρόσθεσε, μιλώντας στον Σαλμπρί—ότι λείπω συχνά από τον πύργο.
 Την άλλη μέρα, ο κόμης έφυγε για να επισκεφθεί τα κτήματά του.
 Δε χρειάστηκαν παρά τρεις μόνο ημέρες στο Σαλμπρί για να έρωτευθη παράφορα τη γοητευτική οικοδόμοισα. Ήταν φανερό, ωστόσο, ότι η κόμηςσα τον απόφευγε.

Ένα βράδυ, όμως, ο ιππότης στάθηκε μπροστά της, καθώς αυτή πήγαινε να βγεί από το σαλόνι και της φανέρωσε την αγάπη του.
 Δεν είμαι ελεύθερη να διαβάσω τη ζωή μου, του απάντησε η κόμηςσα. Κι' έπειτα, δέ σ'αγαπάω, κύριε!

Το ύφος της ήταν ψυχρό. Κι' ωστόσο, η φωνή της έτρεμε.
 'Αφού είναι έτσι, δε μου μένει παρά να φύγω, είπε ο ιππότης. 'Επιτρέψτε μου να σας αποχαιρετήσω, κυρία... Προτού περάσει μία ώρα, θα βρίσκωμαι μακριά.

Ένας ανάλαφρος ψιθύρος έφτασε τότε στ' αυτιά του.
 Δε θέλω να φύγετε, είπε η κόμηςσα. Μείνετε!
 Από τη στιγμή εκείνη, άρχισε το ειδύλλιο τους. 'Η κόμηςσα είχε αγαπήσει κι' αυτή τον ιππότη και δεν προσπαθούσε πια να του το κρύψει.
 Ο κόμης ντε Μαλμπέργκ ξαναγύρισε έπειτα από καμιά δεκαπενταριά ημέρες. 'Αλλ' ο γυρισμός του δεν άλλαξε τα πράγματα. Θέλει κανείς πώς ο ίδιος έρωτας τη γυναίκα του στην αγκαλιά του φιλοξενούμενου του. Σε λίγο, άλλωστε, ξανάφυγε, κι' αυτή τη φορά η απουσία του κράτησε πάνω από τρεις μήνες.

Στό μεταξύ, η κόμηςσα κατάλαβε πως ήταν έγκυος. Μιά μέρα, ο ιππότης τη βρήκε να κλαίει.

— Νομίζω πως μαντεύω τους φόβους σου, της είπε. 'Αλλ' αν έχεις εμπιστοσύνη σε μένα, μπορούμε να φύγουμε πριν γυρίσει ο κόμης.

— Δεν έχω να φοβηθώ τίποτα από τον άντρα μου, του απάντησε. 'Ο μεγάλος του πόθος είναι ν' αποκτήσει ένα παιδί. Μάθε, λοιπόν, ότι γι' αυτό σ' έφερε εδώ!

Ο κόμης ξαναγύρισε κατά τα τέλη Φεβρουαρίου. Μερικές ημέρες αργότερα, παρακάλεσε τον ιππότη να φύγει για τη Βιέννη, όπου ήθελε να του αντιγράψει μερικά έγγραφα από τα αυτοκρατορικά αρχεία.

— Θα φύγετε άποψε με το άμαξί μου, του είπε. Ένας άνθρωπος της εμπιστοσύνης μου θα σας συνοδεύει. Σε δεκαπέντε ημέρες, θα είσαστε και πάλι εδώ.

Ο ιππότης συνάντησε έπειτα από λίγο την κόμηςσα.

— Θα καταλάβω τώρα γιατί με είδες τόσες φορές να κλαίω, του είπε. Φοβόμουνά πάντα, ότι θα έρχόταν μία στιγμή, που θαπρε να χωριστούμε για πάντα. Κι' αυτή η στιγμή έφτασε, αγαπημένο μου.

— 'Αλλ' αφού πρόκειται να ξαναγυρίσω...

— Δεν πρέπει να ξαναγυρίσεις. Θα σου τα φανερώσω όλα, όμως, για να μπορέσεις να σωθής. 'Ο άνθρωπος που θα σε συνοδεύει έχει την εντολή να έπωφελήσει από το ότι δεν ξέρεις τα μέρη, για να σε οδηγήσει όχι στη Βιέννη, αλλά στη Φραγκφούρτη, όπου βρίσκονται οι Γάλλοι δημοκρατικοί και να σε παραδώσει σ' αυτούς. 'Αν δεν το κατορθώσει, θα

— 'Αν έχης εμπιστοσύνη σε μένα μπορούμε να φύγουμε πριν γυρίσει ο κόμης... της είπε.

Ο ΙΠΠΟΤΗΣ Ζάν ντε Σαλμπρί, ξυπνώντας το κρύο και βροχερό εκείνο πρωινό του 'Οκτωβρίου του 1792, δε μπορούσε να πιστέψει τα μάτια του. Βρισκόταν πάνω σ' ένα πολυτελέστατο κρεβάτι, μέσα σ' ένα ευρύχωρο δωμάτιο με βαρύ έπιπλα και τάπητες του παλιού καιρού. Μήπως, λοιπόν, όνειρεύεται;

Την προηγούμενη ημέρα, είχε φύγει βιαστικά από το Κόμπλεντς, μαθαίνοντας, ότι ο γαλλικός δημοκρατικός στρατός υπό τον Κουστίν πλησίαζε στην πόλη. Έκατοντάδες Γάλλοι εύγενείς, που βρίσκονταν εκεί, είχαν κάνει το ίδιο. Κάθενας προσπαθούσε να σωθεί, διασφερόντας για τους άλλους. 'Ο Σαλμπρί είχε κατορθώσει με πολύ κόπο να βρή μια μικρή βάρκα. Ρίχτηκε κι' αυτή στο Ρήνο, ελπίζοντας πως το ρεύμα του ποταμού θα τον έφερνε στη Βιέννη. 'Αλλ' ένα μεγαλύτερο πλοίο, στη βιασύνη του ν' απομακρυνθεί, έπεσε πάνω της και την αναποδογύρισε. Οι Γάλλοι εύγενείς, που βρίσκονταν πάνω σ' αυτό, αδιαφόρησαν ολότελα για το δυστυχισμένο ιππότη, που πάλευε με τα κύματα κι' εξακολούθησαν το δρόμο τους.

Σ' αυτό το σημείο σταματούσαν οι αναμνήσεις του Ζάν ντε Σαλμπρί. Πώς τώρα βρισκόταν σ' αυτό το δωμάτιο, όπου όλα φανέρωναν τον πλούτο και την πολυτέλεια; 'Από την άποριά του τον έβγαλε ένας υπηρέτης με λιθρέα, που εμφανίστηκε σε λίγο, φέρνοντας του μια ζεστή σοκολάτα πάνω σ' έναν ασημένιο δίσκο.

— Βλέπω με χαρά, ότι ο κύριος ιππότης είναι καλύτερα σήμερα το πρωί, του είπε.

— Με γνωρίζετε; ρώτησε έκπληκτος ο Σαλμπρί.
 — Μάθαμε τ' όνομά σας από τη διεύθυνση ενός γράμματος, που βρήκαμε πάνω μας, όταν σας ξεντώναμε, απάντησε ο υπηρέτης.
 — 'Αλλά πού βρισκόμαί;

— Στον πύργο του 'Ελζαχ, που απέχει τρεις λεύγες από τη Βόννη. 'Ο αφέντης μου, ο κόμης ντε Μαλμπέργκ, γυρίζοντας χτες από το Κόμπλεντς με το άμαξί του, σας βρήκε ανάσπαστο στις όθες του Ρήνου και σας έφερε εδώ... 'Ενα ρούχα σας, έπειτα από το άτύχημά σας, βρίσκονται σ' αξιοθρήνητη κατάσταση. Γι' αυτό, ο κύριος κόμης, που έχει το ίδιο άτυχημα με σας, σας παρακαλεί να διαλέξετε ένα από τα κοστούμια, που βρίσκονται μέσα στη μεγάλη ντουλάπα πίσω από το κρεβάτι σας. Είναι όλα άχρηστοποιητα.

— Πρέπει να βιαστώ τότε να εκφράσω την ευγνωμοσύνη μου στον κόμμη, είπε ο Σαλμπρί, που τινάχτηκε από το κρεβάτι του.

Έπειτα από λίγο, ο ίδιος υπηρέτης τον ώδηγησε στο γραφείο του κυρίου του. 'Ο κόμης ντε Μαλμπέργκ ήταν πολύ ηλικιωμένος, γέρως σχεδόν. 'Ενα μάτια του, ωστόσο, έλαμπαν πάνω στο ρυτιδωμένο πρόσωπό του.

— 'Αφήστε τις ευχαριστίες σας, είπε στον ιππότη, διακόποντάς τον. Μας κάματε πολύ κακό, γι' αντάλλαγμα της φιλοξενίας μας, κύριε Γάλλοι εύγενείς. Οι δημοκρατικοί στρατοί μπήκαν κιόλας στη χώρα μας και θα επιθυμούσαμε πολύ να σας ξεφορτωθούμε. Δε μπορώ να ξεχάσω, ωστόσο, ότι η γυναίκα μου είναι Γαλλίδα. Σκέφτηκα, λοιπόν, πως δεν ήταν σωστό ν' αφήσω ένα συμπατριώτη της να πεθάνει σαν το σκυλί... 'Ο υπηρέτης μου μου είπε, ότι μιλάτε γερμανικά. Μήπως ξέρετε επίσης αγγλικά;

— Όπως και τα γαλλικά, απάντησε ο Σαλμπρί έκπληκτος για την ερώτηση.

— Σας προσλαβάνω τότε για γραμματέα μου, δσον καιρό θα μείνετε εδώ. 'Ισχύει η βιογραφία του πάππου μου από τη μητέρα μου, που ήταν ένας από τους ήρωες του 'Επταετούς πολέμου. Βρήκα, λοιπόν, στά χαρτιά του πολλά έγγραφα γαλλικά και αγγλικά και θα ήθελα να μου τα μεταφράσετε. 'Ετσι, θα μου ανταποδώσετε τη φιλοξενία που σας προσφέρω.

Τον ώδηγησε κατόπιν στο σαλόνι, όπου τον παρουσίασε στη γυναίκα του. 'Η κόμηςσα ήταν νέα και πολύ όμορφη. 'Από τη μεγαλοχολική έκφραση, που είχε το βλέμμα της, καταλάβαινε κανείς, ωστόσο, πως δεν ήταν εύχρηστη.

— Θα σου είναι ευχάριστος σύντροφος κατά τις αποουσίες μου, της

σε σκοτάδι.
 — Πώς το ξέρεις; ρώτησε ο ιππότης.
 — 'Από τον άντρα μου.
 'Ο κόμης φαντάζεται, ότι έγειρα στην αγκαλιά σου για να ικανοποιήσω τον πόθο του ν' αποκτήσει παιδί. Δε φαντάζεται, ότι σ' αγαπάω.
 — 'Αλλ' αφού θέλησε αυτό που έγινε, για ποιο λόγο σχεδιάζει τώρα να μ' εκδικηθεί; ξαναρώτησε ο ιππότης.

— 'Επιθυμεί το θάνατό σου όχι για να σ' εκδικηθεί, αλλά γιατί δε θέλει ν' αφήσει ζωντανό τον πατέρα του παιδιού, που θα φέρει αβριο τ' όνομά του.

Το ίδιο βράδυ, ο ιππότης έφυγε μαζί με τον άνθρωπο, που είχε την εντολή να τον παραδώσει στους δημοκρατικούς ή να τον σκοτώσει. 'Αλλά, στο ταξίδι, κατάφερε να του κλέψει τα πιστόλια του, την ώρα που αυτός κοιμόταν. 'Ετσι, όταν ξεπέρασαν τη Βόννη, τον ανάγκασε να 'κατεθεί και κατόπιν πρόσταξε τον άμαξά να τον οδηγήσει στη Βιέννη.

Τα χρόνια άρχισαν κατόπιν να κυλάνε. 'Ο ιππότης έμενε πάντα στη Βιέννη, όπου είχε αφοσιωθεί σε μεταφράσεις Γάλλων συγγραφέων, για να μπορεί να ζήσει. Δεν κατάφερε, όμως, να μάθει τίποτα για την όμορφη πυργόδομοισα που 'Ελζαχ κι' αυτό τον λυποούσε πολύ.

Είχε έρθει τώρα το 1800. Μιά μέρα του 'Ιουνίου, ο υπηρέτης του του ανήγγειλε την επίσκεψη της κομησσης του Μαλμπέργκ.
 'Η κόμηςσα μπήκε, το ίδιο ώρατα όπως κι' άλλοτε, σπρώχνοντας μπροστά της ένα άγοράκι ως έφτα χρόνων, που έμοιαζε καταπληκτικά με τον ιππότη.

— 'Ο κόμης του Μαλμπέργκ πέθανε και σας έφερα το γυιό σας, του είπε. Θέλετε να του δώσετε την αγάπη και τη στοργή που ένας πατέρας χρωστάει στο παιδί του;

— Ναί, απάντησε ο ιππότης ανοίγοντας την αγκαλιά του στο παιδάκι. Μ' έναν όρο, όμως, ότι κι' η μητέρα του δε θα φύγει από κοντά μου.

— 'Η μητέρα του δε σας έσχασε ποτέ, είπε η κόμηςσα.

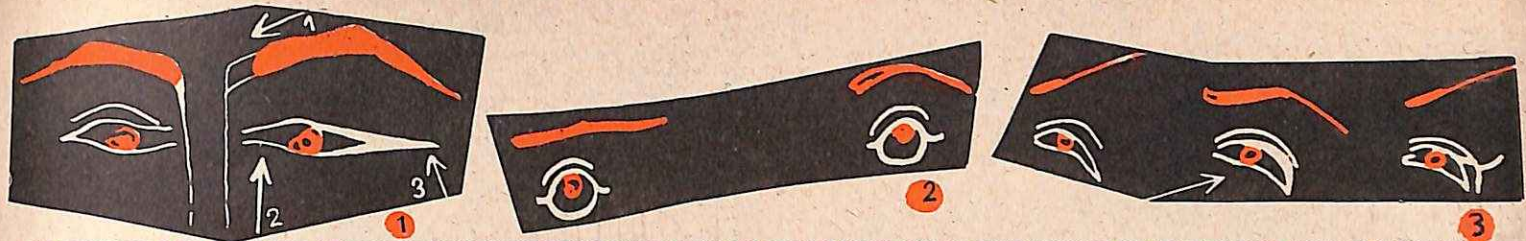
Και τα μάτια της πλημμύρισαν από δάκρυα. 'Αλλ' ήταν δάκρυα χαράς κι' εύτυχας...

Λίγο καιρό αργότερα, η χήρα του κόμης ντε Μαλμπέργκ, γινόταν σύζυγος του ιππότη Ζάν ντε Σαλμπρί.

A. ΜΠΡΙΕ

Το ταΐ έφείλεται στον Ταμερλάνο

Ξέρετε πότε πρωτοεμφανίστηκε το ταΐ; Το 14ο αιώνα, όταν οι όρδες του Ταμερλάνου διασχίζανε την 'Ασία, σκορπίζοντας την καταστροφή και τον όλεθρο. 'Επειδή οι πολεμιστές του πάθαιναν διάφορες αρρώστιες, ο Μογγόλος κατακτητής διάταξε να μην πίνουν ποτέ νερό χωρίς να το βράσουν. Καθώς όμως εκείνοι βρίσκανε άνοστο το βρασμένο νερό, άρχισαν να του προσθέτουν φύλλα άγριου τσαγιού, που του δίνανε ευχάριστο άρωμα και γεύση. Με τους Μογγόλους λοιπόν του Ταμερλάνου, διαδόθηκε το νέο ποτό σ' όλο τον κόσμο και προπάντων στη Ρωσία, στην Κίνα και στις 'Ινδίες.

1.— 'Αν τα μάτια σας βρίσκονται πολύ κοντά στη μύτη σας: 1) Θα βγάλετε μερικές τρίχες προς το μέρος της μύτης. 2) Δεν β' αρχίσετε το βάψιμο από την άκρη του ματιού. 3) Θα αρχίσετε το βάψιμο από το κέντρο των βλεφάρων και θα προχωρήσετε προς τα έξω. 2.— 'Αν έχετε μάτια στρογγυλά, δεν θα κάμετε τα φρύδια σας ίσια (αριστερά), αλλά θα πρέπει να τα ενομοιοποιήσετε με το σχήμα των ματιών (δεξιά). 3.— 'Αν τα μάτια σας διευθύνονται προς τα κάτω, δεν πρέπει να δώσετε στα φρύδια σας διευθύνση προς τα επάνω (αριστερά). Δεν θα προσπαθήσετε επίσης ν' αλλάξετε τη διεύθυνση του ματιού σας με μια κρογιονία προς τα επάνω, στην άκρη (δεξιά). Εκείνο που θα κάμετε είναι το εξής: Θα περάσετε μ' ένα πολύ ελαφρό φτιασίδι τα βλεφάρα και θα προσπαθήσετε να δώσετε στα φρύδια σας το σχήμα του ματιού (κέντρον).

Ε ΝΝΕΑ γυναίκες στις δέκα δεν ξέρουν να δώσουν στα φρύδια τους το κατάλληλο σχήμα και να δώσουν τα μάτια τους, υποστηρίζει ο 'Αλμπέρτο ντε Ρότσι, ο περίφημος μακιγιαρίστας της 'Αδα Γκάρνερ, της 'Οντρεϊ Χέμπτον, της Μαρίας Σέλ, της Μάυ Μπρίτ και πολλών άλλων από τις μεγάλες βεντέτες της οθόνης. Κι' αυτό, τονίζει, είναι εις βάρος της ομορφιάς τους, γιατί τίποτα δεν άσχημίζει περισσότερο ένα γυναικείο πρόσωπο από ένα κακοδιαμμένο μάτι ή από τα φρύδια, που δεν έχουν το κατάλληλο σχήμα ή δε βρίσκονται στη θέσι τους.

Τα φρύδια ΚΑΙ ΤΟ ΒΑΨΙΜΟ ΤΩΝ ΜΑΤΙΩΝ

Τί ταιριάζει στον κάθε γυναικείο τύπο

'Αλλά να ποιές είναι οι συμβουλές του πάνω σ' αυτό το ζήτημα: Τα φρύδια, πρώτα-πρώτα, πρέπει να βρίσκονται όσο το δυνατόν πιο μακριά από τη μύτη. Αυτό ισχύει περισσότερο για εκείνες, που έχουν μακρούλη μύτη και μάτια πολύ κοντά το ένα με τ' άλλο. Στην περίπτωση αυτή, συμβουλεύει ο 'Αλμπέρτο ντε Ρότσι, θα βάψετε το επάνω βλεφαρό από το κέντρο προς τα έξω, για να κάμετε το μάτι σας να φανεί πιο μεγάλο. 'Αν αρχίσετε το βάψιμο από την άκρη, κάμετε τα μάτια σας να φαίνονται πιο μικρά.

'Αν έχετε ρωμαντικά (μελαγχολικά) μάτια, μην προσπαθήτε να τα μεγαλώσετε, τραβώντας μια κρογιονία στο εξωτερικό μέρος τους. Δε θα κερδίσετε τίποτα μ' αυτό τον τρόπο. Τα μάτια σας θα εξακολουθούν να φαίνονται σαν κλαμμένα κι' η κρογιονία, που θα τους περάσετε, θα καταστρέψει τη φυσική σας έκφραση και θα κάμη το πρόσωπό σας να φαίνεται σαν καρικατούρα. Και άλλωστε, παρατηρεί ο ντε Ρότσι, τα ρωμαντικά μάτια έχουν την ξεχωριστή γοητεία τους.

'Αν έχετε στρογγυλό πρόσωπο, θ' αποψέψετε τις μυτερές αιχμές στα φρύδια.

'Αν έχετε μικρά μάτια, δεν πρέπει να κάμετε τα φρύδια σας μεγάλα και πυκνά.

'Αν οι γραμμές του προσώπου σας είναι γωνιώδεις, δε θα δώσετε ποτέ καμπυλωτό σχήμα στα φρύδια σας.

'Αν έχετε μεγάλα μάτια, δεν πρέπει να φτιάξετε τα φρύδια σας λεπτά και μικρά. Τα φρύδια σας πρέπει, τούναντιον, να είναι στα μέγεθος ανάλογα με τα μάτια.

'Αν έχετε βαθυλωμένα μάτια, μη σκουραίνετε ποτέ τα βλεφάρα. 'Αφήστε τους, τούναντιον, τη φυσική τους απόχρωση. 'Αν, όμως, η φυσική τους απόχρωση είναι πολύ σκούρα, μπορείτε να την ξανοίξετε λίγο μ' ένα ανοιχτό ρίμμελ.

'Αν τα ματωσίνορά σας διευθύνονται προς τα κάτω και παρά το ρίμμελ, που χρησιμοποιείτε, δεν κατορθώνετε να τα κάμετε ν' ανασταθούν, μπορείτε να βγάλετε μ' ένα άπολυμασμένο τσιμπιδάκι τις τρίχες, που σκεπάζουν τα μάτια σας. 'Αλλ' όχι περισσότερες από

4.— 'Αν έχετε μικρά μάτια, δεν πρέπει να δώσετε μεγάλο μήκος στα φρύδια σας (αριστερά). Θα τα ενομοιοποιήσετε, τούναντιον, με τις διαστάσεις των ματιών (δεξιά). 5.— 'Αν έχετε μεγάλα μάτια, δεν θα κάμετε τα φρύδια σας μικρά (1) ή λεπτά (2), αλλά μεγάλα (3) και πυκνά (4). 6.— 'Αν τα μάτια σας διευθύνονται προς τα επάνω, δεν θα δώσετε στα φρύδια σας διευθύνση προς τα κάτω (αριστερά). Το καλύτερο σχήμα για τα φρύδια σας είναι η περιγραφόμενη (δεξιά). 7.— Που και πως πρέπει να βάλετε το ρίμμελ.

4—5 τρίχες την κάθε φορά. Θα περάσετε κατόπιν μ' ένα σκούρο κρογιόν την άκρη των βλεφάρων.

'Αν τα μάτια σας πετάνονται προς τα έξω, μπορείτε να βάψετε κάπως περισσότερα τα φρύδια σας. Το βάψιμο θα το σβύσετε προς τα πάνω. Θα δυναμώσετε επίσης μ' ένα σκούρο κρογιόν την άκρη των βλεφάρων. Τα μάτια, που πετάνονται προς τα έξω, είναι εκείνα, που παίζουν το μεγαλύτερο μακιγιαρίσμα.

Το ρίμμελ παίζει σημαντικό ρόλο στο μακιγιαρίσμα των ματιών, παρατηρεί ο 'Αλμπέρτο ντε Ρότσι. 'Αλλά, προσθέτει, έχω πεισθή από την προσωπική πείρα μου, ότι οι περισσότερες γυναίκες λερώνουν τα μάτια τους στην προσπάθειά τους να τα βάψουν. Νά τί υποδεικνύει σχετικά με το ρίμμελ:

Θ' αρχίσετε από την άκρη του ματιού — το ρίμμελ, που θα χρησιμοποιήσετε, πρέπει να είναι ελάχιστο — και θα προχωρήσετε ως τα τρία τέταρτα. Στο άνωτερο άκρο του, δεν πρέπει να υπάρχει καθόλου σχεδόν ρίμμελ, γιατί έτσι θα δείξετε που τελειώνει το μάτι, πράγμα που δεν είναι σωστό.

'Αν τα φρύδια σας αποτελούνται από λιγοστές και λεπτές τρίχες, προτού περάσετε το κρογιόν σας, θα βάλετε πάνω λίγη πούδρα. Θα προσπαθήσετε κατόπιν να βάψετε τη μία τρίχα έπειτα από την άλλη, χωρίς ν' αφήσετε το παραμικρό ίχνος πάνω στο δέρμα. Αυτό ισχύει για όλα τα φρύδια. 'Αλλά περισσότερο για εκείνα που δεν είναι πυκνά. 'Αν δεν προσέξετε, το δέρμα σας θα φαίνεται σά να είναι ακάθαρτο κι' αυτό είναι πολύ κακό.

Το ίδιο θα κάμετε και για τα ματωσίνορά σας, αν είναι αραιά. Θα περάσετε, δηλαδή, τις τρίχες τη μία κατόπιν της άλλης, προσέχοντας να μη μείνη το παραμικρό ίχνος ρίμμελ πάνω στην άκρη των βλεφάρων. Κι' εδώ επίσης είναι καλό να περάσετε προηγουμένως την άκρη των βλεφάρων με λίγη πούδρα.

Ο ντε Ρότσι δε συνιστά το βάψιμο των ματιών στις ξανθές «με διάφανη ομορφιά». Το βάψιμο, παρατηρεί, τις μεταβάλλει σε καρικατούρες. 'Ο ντε Ρότσι συνιστά επίσης στις κοκκινομάλλες ν' αποφεύγουν το βάψιμο των ματιών ή να βάφονται πολύ ελαφρά.

«Οι κοκκινομάλλες, γράφει, έχουν δική τους προσωπικότητα. Σ' αυτήν έγκειται η παράξενη γοητεία τους. Το βάψιμο τους αφαιρεί αυτή την προσωπικότητα και τις κάνει να μοιάζουν με τον κοινό τύπο. Αυτό, όμως, είναι το λιγότερο που πρέπει να επιθυμούμε».

Πόσο ζυγίζουν τα διάφορα μέρη του σώματός μας

Ξέρετε τι ζυγίζουν τα διάφορα μέρη του σώματός μας; Μια όμα από επιστήμονες του Πανεπιστημίου Χάρβαρντ, βρήκε τους εξής αριθμούς για έναν άνθρωπο βάρους 70 κιλών:

	Βάρους σε γραμμάρια
Μύς	30.000
Δέρμα και υποδόρειο ιστό	8.500
Διαφύρορ ιστό	8.450
Σκελετός	7.000
Αίμα	5.000
Στόμαχος και έντερα	2.000
Ήπαρ	1.700
Εγκέφαλος	1.500
Ερυθρόν μυελός	1.500
Κίτρινος μυελός	1.000
Πνεύμονες	700
Λεμφαδής ιστός	300
Καρδιά	300
Νεφρά	150
Σπλήνα	150
Ουροδόχος κύστις	70
Πάγκρεας	50
Σιελογόνιο αδένες	30
Νιστάσιος μυελός	30
Μάτια	20
Δόντια	20
Θυροειδής αδής	20
Επινεφρίδιο αδένες	20
Θύμος αδής	10

'Από την άποψη της χημικής σύστασώς, εξ άλλου, το σώμα μας περιέχει:

	Γραμμάρια
Όξυγόνο	45.500
Ανθρακικό όξύ	12.600
Υδρογόνο	7.000
Άζωτο	2.100
Ασβέστιο	1.050
Φωσφόρο	700
Κάλιο	245
Θείο	175
Νάτριο	105
Χλώριο	105
Μαγνήσιο	35
Σίδηρο	3

'Ο Χάρμαν κρατούσε τώρα
 στα χέρια του μία θηλεία
 από λεπτό σκονί...

“Όταν διηγήθηκε στην αστυνομία την ιστορία της, ο έπιθεωρητής Ρεξ πίστεψε στην αρχή πώς θα της ήταν εύκολο να τον οδηγήσει στο άντρο του μυστηριώδους στραγγαλιστή. ‘Αλλά η Λουίζα του εξομολογήθηκε ότι, πάνω στον πανικό της, είχε ξεχάσει τελείως πού βρισκόταν το σπίτι, όπου την είχε παρσούρει ο Χόφμαν.

Πέρασαν δυό βδομάδες. Ύστερα, η Βουδαπέστη συνταράχθηκε και πάλι από ένα καινούργιο στραγγαλισμό. Αυτή τη φορά, το θύμα ήταν η Μαρία Χάμμαν, μιά όμορφη κοπέλλα καλής οικογενείας. Είχε σωθεί όμως, όπως θα δούμε, χάρις σ' ένα θάμα. Έτσι, μπόρεσε να διηγηθή την ιστορία της στο Ρέε:

Ευτυχώς όμως, γι' αυτήν, δεν έκανε καλὰ τὴ δουλειὰ του. Νομιζόντας τὴν νεκρὴ, τὴ μετέφερε καὶ τὴν ἐγκατέλειψε σ' ἕνα ἔρημο μέρος. Ἀλλ' ἡ Μαρία δὲν εἶχε πεθάνει. Συνήλθε ἑπίταια ἀπὸ λίγη ὥρα καὶ κατ' ὥρῳ δὲν ἀνῆλθε ὡς τὴν ἀστυνομία καὶ ἀνὰ καταγγελίῃ τὴ δολοφονίᾳ ἀπέπειρα.

Ωστόσο, ο έπιθεωρητής δὲ μπόρεσε καὶ πάλι νὰ τὸν ἀνακαλύψῃ. Πέρασαν μερικοὶ μῆνες, χωρὶς νὰ συμβῇ τίποτα τὸ ἀξιοσημείωτο. Ὑστερα κηρύχθηκε ὁ πόλεμος τοῦ 1914. Ἡ ὕπθετος Χόφμαν ἐσχάσθηκε. Ἡ οὐγγρική ἀστυνομία εἶχε ἄλλες δουλειές.

“Υστερα από λίγο, βρέθηκε μ’ ανάλογο τρόπο, και άλλο γυναικείο πτώμα, στο γειτονικό χωριό Κζινικότα. Έγινε τότε μία έρευνα στην περιφέρεια κι’ ανακαλύφθηκε και τρίτο πτώμα: μιάς Ελβετίδας, που είχε μείνει στη Βουδαπέστη το 1913.

...έτσι, όπως ο φίλος μου ο Νίκος, που είχε στο σπίτι του, μέσα σ' ένα διαρκώς κλειδωμένο δωμάτιο, μερικά μεγάλα βαρέλια του κρασιού. Κάποιο έντοκτο είδωποποίησε το Ρέξ, ότι πλησίαζε στη λύση του ανίχνυματος...

— Θάθελα νὰ τὸν δῶ.

Ὁ ἐπιθεωρητὴς Ρὲς ἐφοδιάσθηκε τότε μ' ἓνα ἔνταλμα ἐρευνῆς, πῆρε μαζί του μερικοὺς ἀστυνομικοὺς καὶ πῆγαν στὸ σπίτι τοῦ Μπέλα Κί-

Είδαν τότε πώς ήταν γεμάτο με οινόπνευμα, και πώς μέσα σ' αυτό βρισκότανε τὸ πτώμα μιᾶς στραγγαλισμένης γυναίκας, θαυμάσια διατηρημένο!

ἔθεσσαν τὰ λείψανα ἄλλων 26 γυναικῶν, θυμάτων τοῦ φοβεροῦ «δράκου τῆς Βουδαπέστης»!

Ἄλλ' ὁ ἀπαίσιος στραγγαλιστὴς δὲ ζοῦσε πιά, γιὰ νὰ τ.μωρηθῇ

ΠΑΝΤΡΕΥΟΥΝ ΤΟΥΣ ΠΕΘΑΜΕΝΟΥΣ!
Στις νότιες περιοχές των 'Ινδιών, όταν μιὰ κοπέλλα πεθάνη άνύπαντρη, οι γονείς της φροντίζουν... νά την παντρεύουν νεκρή! 'Αν

Ζωγραφίζουν, λοιπόν, τις μορφές τους στο πάτωμα του σπιτιού, και γίνεται κανονικά ο γάμος τους, με τις απαραίτητες εύχες κλπ. Μόνο που δε μιλάει κανείς στους «νεονύμφους», γιατί δε μπορούν

Στο Θιβέτ συνηθίζουν να ξεριζώνουν μια τούφα απ' τα μαλλιά του νεκρού, για ν' άνοιξουν έτσι ένα κενό, απ' όπου θα μπορέσει να

συγγενεῖς τοῦ νεκροῦ τοῦ πηγαίνουν νὰ φάη καὶ νὰ πιῇ. Φυσικά, ὁ
μακαρίτης δὲν ἀγγίζει τίποτα ἀπ' ὅλ' αὐτά. Ὅσο, οἱ δικοί του
ἀ πετάνε κατόπιν, γιὰτὶ πιστεύουν, ὅτι ὁ νεκρὸς πῆρε ὅλες τὶς ὠ-

τιμή, που μπορεί να γίνει σε κάποιον, είναι να τον φανε αυτά τα τουλιά!...

Μιά πολύκροτη δίκη που άναστά-
τωσε τη Γερμανία

Ἐπὶ πέντε δλόκληρα χρόνια, χωρίς κα-
νένας στὸ δίστασμα αὐτὸ νὰ ἀντιληφθῇ
καὶ νὰ καταγγεῖλῃ τὴν δραστηριότη-
του, ὁ Σηφίλιγκ ὀργάνωσε στὸ σπῆλι
ὀργαστικὰ πάρτυ, τὰ ὁποῖα προσκαλοῦ-
σε γυναῖκες καὶ ἄνδρες ἀπὸ ἡλικίας 1
ὥς 49 εἰών, μὲ τὸ πρόσχημα μῆς «μικρῆς
καὶ ἀθένης δισκοδεξέως».

αὐτῶν τῶν δισσκεδάσεων. Μονάχα ἓνα ἀ-
 τρώγουν, ποὺ εἶχε προσκαλέσει κάποτε
 Σίχελγκ, σπρώχθηκε κι' ἔφυγε, ἵσταν δι-
 ήστωσε πῶς τὸ πάτυ ἔπαιρνε τὸν χαρ-
 κτήρα ὄργιου, θεώρησε, ὅμως, περιττὸ
 καταγγεῖλν, ὅπως θὰ ἔπρεπε, τὸν διαφθ-
 ρέα ἀμοφιτοῦσάνα στὴν φουτονομία.

1953, λίγους μήνες μετά την εγκατάστασή του στο Κέμπτεν, αν ένα τυχαίο γεγονός δεν ώθηγούσε στην ανασκόληψή του κτηνίατρον παρανομία του σε δίκη.

να φρίξη. Στη φωτογραφία αυτή, νέα ποζάρizε χωρίς φύλλο συκής, μαζί άλλους, γυναίκες και άντρες, που είχαν

γράφια αυτή της την είχε τραβήξει ο Τζεφ Σίντλινγκ σ' ένα από τα «πάρτυ» τα στα οποία την προσκαλούσε ταχτικώτατα.

τοὺς κατοίκους τοῦ Κέμπτεν — ὅπου, νοεῖται ἦταν ἔξω ἀπὸ τὸν χορὸ—νά μιν μὴ ἀνοιχτὸ στόμα!

φθορέας, προικισμένος με την Ικανότη
νά παρασύρη στην Ακολασία ακόμη
πρόσωπα, που δέν είχαν σ' αυτό καμ

σιγούρο συμπαχο: την ανά και τη μ
τονία της ζωής στο Κέμπτεν, που οι
τοικοί του έπλητταν, όπως πλήττουν οι
τοικοί όλων των μικρών έπαρχιακών

λεων.

Μαζί με την γυναίκα του, που συμμεριζόταν, καθώς είπαμε, πάρα πάνω, τις διεφθαρμένες ιδέες του, κατόπιν τρωσε τον τάλογο των πρώτων προσκαλεσμένων, απρόσωπα, που ήταν σίγουρο πως δε θα παρουσιάζαν παρά χαλαρή αντίστοιχι, στα θα διαπιστώνταν σε τι είδους διασκέδαση είχαν προσκληθεί.

Ὁ δημοδιδάσκαλος, πού ἦταν καὶ ἐρα-
σιτέχνης φωτογράφος, ἔπειθε τὴν νεώτερη
ἀπὸ τὴς καλεσμένες του νὰ γδύνωνται γι-
νὰ τὴς φωτογραφίσει, μὲ πρόσημα τὴν
ἐπιστημονικὴ σύγκρισιν τοῦ σώματός του
μὲ ἐκείνου τῶν διαφόρων στὰρ τοῦ κινη-
ματογράφου!

Με την επιβρασι λοιπόν της αφοσίωσης
μπράς και του άφρονου κρασιού, ποτ' ουδέ
έβριζε συγχρόνως ή κ. Σιχελιγκ, τό γό-
σιμον δέν άφρονεσε να γενικευτεί και ό
τογράφος-δημοδιδάσκαλος δέν χρειαζότο
να κοπιάσει πάλι γιά να πείσει τους κα-
σμένους του πως θα είχε «ακαλλιτεχνικό ή
διαφέρον» να τους φωτογράφιζε και

«Όταν ἐπρόκειτο γιὰ πρόσωπα, πού κ
λοῦσε γιὰ πρώτη φορά, ἐπινόησε καὶ δι
φορά παιχνιδία συναναστροφῆς, πού, κ
τά περίεργη σύμπτωση, ἐπιβάλλανε ὅλα
προοδευτικὸ γόστμο! «Όποιοι δυστροπ
σε, ἔβλεπε τὸν ἀν κτηγοροῦν οἱ ἄλλ
πὺς κραλεῖσι τὰ παιχνιδία καὶ δὲν ἀργ
πὺς, συμμορφωθῇ!

Τό επιχείρημα πώς έπαιρνε τίς φω-
γραφίες αυτές από «έπιστημονικό και κα-
λιτεχνικό ενδιαφέρον», ό Σίχλινγκ τόλ-
σε νά τό προβάλλει και στό δικαστήρι-
ο. Άλλά, έκτός από τό ότι ήταν γελοίο
τό καθαυτό, ό αστυνομικό, πού ένε-
ργησε νά τό έβγαλει από όπίτι

μετά τις καταγγελίες της αναγκασμένης μητέρας, προσκομίσανε στο δικαστήριο φωτογραφίες αληθινά αποκορυφικές, είχε τραφήξει ο Σίχελινγκ τις ώρες, οι καλεσμένοι του έχαναν πιά κάθε τσίλεψη και κάθε συνείδησι για τα κάνανε.

Ὁ ἴδιος ὁ κατηγορούμενος, όταν
πέρασε τις φωτογραφίες αυτές, κι
νύσε κι' ἔσκυψε τὸ κεφάλι του, χωρίς
τολμήση ν' ἀναφέρει τίποτε πιά γιὰ
τὴν ἀποκρίσιν ἐνδεδιαιωνιστὰ του!

«Ο αντίκτυπος της δίκης, που κρά-
τησε τέσσερις μέρες και έφτασε όποια παρι-
στανε όλοι όσοι κατα- καιρούς είχαννε την
κληση στα πόρτα των Σχολείων, στα
τεράστια του δόξα-κλήρης Γερμανία. Ζη-
ρούσαν κίμα άναγκασιάζουσας έκδοσης
στη κοινή γνώμη και δημόσια όρε-
ση συζητήθηκαν στον τύπο, που ζήτησε
όμοιος την άσπηση κατάβληση τόσο του
δίου, όσο και της γυναίκας του, που
όμοσθηρίε και τον βοήθησε στη σπα-
δαία του.

«Τὸ ὁκάνθαλο αὐτὸ-ἐγράφη, μὲ ἐφάρ-
ριβα τῆς Φορηγοῦντος-εἶναι πολὺ σ-
ρῶτερο ἀπὸ ἐκεῖνο, πού συνέθετ' ἐν τῇ
γῆλῃ, μὲ τὰ «εὐαγγέλια», πού παράθετε ἐν
ἐπιπροβόλῃς Ῥοῦναλτ Γκορντίνγκ. Προ-
έλατ' ἡ Σὺλτγκλῆ ἀνέκειτ' ἐν τῇ τῆς
ἐκπαιδευτικῶν, πού ἔχει διπλάσιες
χρῆσιμες καὶ κἀνὴ ζωὴ θηϊκὴ καὶ ἐνάφῃ
καὶ ὑπερτα, γιὰ τὸς καλεσμένους
Σὺλτγκλῆ δὲν συμπεριλαμβάνονταν
νεσὰ καὶ ἀνεῦθον ἀτομὰ, ὅπως ἐκ-
πὸ καλοῦς ὁ Γκορντίνγκ, ὅλῃ καὶ
μοι ἄντρες καὶ γυναῖκες, πού ἄφῃ
δὲ ἐξέγερθον καὶ νὰ καταγγέλλουν
βέλους αὐτὲς συγκεντρώσεις ἐν τῇ
γῶνῃ.»

Μάταια ο Σίχελινγκ, αφού είδε πώς δικαιολογητικά επιχειρήματα δε μπορούν να πείσουν κανένα, προσπάθησε πικραλέα σαν ελαφρυντικό του την άπτη διαγωγή του στο σχολείο όπου σκε

Τὸ δικαστήριον, ἐξαντλώντας ὅλα
περιθώρια αὐστηρότητας, πού τοῦ πα-
ρὸ νόμος, τὸν καταδίκασε σὲ φυλάκισ-
μῶν.

Ἐπιεικότερο στάθηκε μόνο για τη
ναϊκά του, που την έκρινε σαν ένα
λο όργανο, υποχείριο της έπιτροπής
στασινικού συζύγου, και την καταδι-
σέ φυλάκισι 6 μηνών με πέντε έτών
ποινή.

Ὁ ἀπὸ τῶν θαμῶνες τῶν πάρτυ τοῦ
γοῦς, δὲν καταδικάστηκε κανένας.
Ἡ περιφρόνησι, πού αἰσθάνοντα

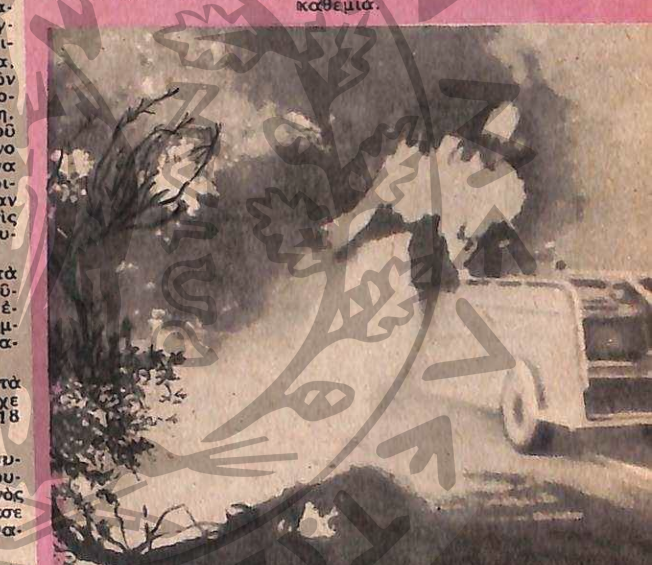
μερα γι' αὐτοὺς οἱ συμπολίτες του
Κεμπτεν, θεωρήθηκε σὰν ἀρκετὴ
ρία τους!...

Ο μεγάλος οίκος μάδος του Παρισιού άρχισαν να παρουσιάζουν τις άνοιξάκιες κρεασιόν τους, μερικοί μάλιστα άδιοφαντάζαν για τα χιόνια και τις πλημύρες κάνουν έπίδειξη σόρτες και μαγιώ με προβάσματα έξη 6-λοκλήτων μινιών. Στη φωτογραφία μας ένα άνοιξάκιτικο καπαλλάκι του οίκου Ρόζ Βολούα. Το όνομά του είναι «Ιαχτινάσι» και παρουσιάζει μία πρωτοτυπία, πού θα έμβουσιάζει πολλές έκπρεσάσιους του άραιού φίλου.

ΓΙΑ να προστεθῇ ἕνα ἀκόμα ἀδελφὴ, ποὺ θ' εἰμπο-
ρεύσῃ τὴν Ἀλκάρ, ἡ Ἀμερικανικὴ σημαία ἀλλά-
ξαις 26η φῶρα. Ἡ πρώτη σημαία ἔκανε τὴν ἐμφάνισίν της
τὸ 1777 καὶ εἶχε μόνο 13 ἀδελφὰς, τὸ 1818 ὁ Ἴν. Που-
λίτεις γίνονταν 15 καὶ τὸ 1896 ὁ ἀφιλοβόλος τῶν ἀδελφῶν
στὴν σημαία ἦταν τριπλάσιος (45). Σήμερα ἡ νέα Ἀμε-
ρικανικὴ σημαία ἔχει ἐπὶ σειρὰς ἀπὸ 7 ἀδελφὰς
καθημέρι.

ΠΥΡΚΑΙΑ ΣΤΟ ΘΕΑΤΡΟ ΤΩΝ ΑΣΤΕΡΩΝ

ΜΙΑ τρομερή πυρκαϊά έπληξε πρό ήμερών το Φόρνιου Κάνιον της Καλιφόρνιας και κατέστρεψε εκατόν πενήντα πού βίλλες, μεταξύ τών οποίων και εκείνες πολλών ηρώων. Στη φωτογραφία μας ένα αεροκίνητο της πυρασβεστικής υπηρεσίας του Λας Άντζελες τη στιγμή που μπαίνει μέσα στη φλογόμενη περιοχή.

Ένας άντρας κοιμόταν δίπλα στη Χαντίγια...

Η ΑΠΙΣΤΕΥΤΗ

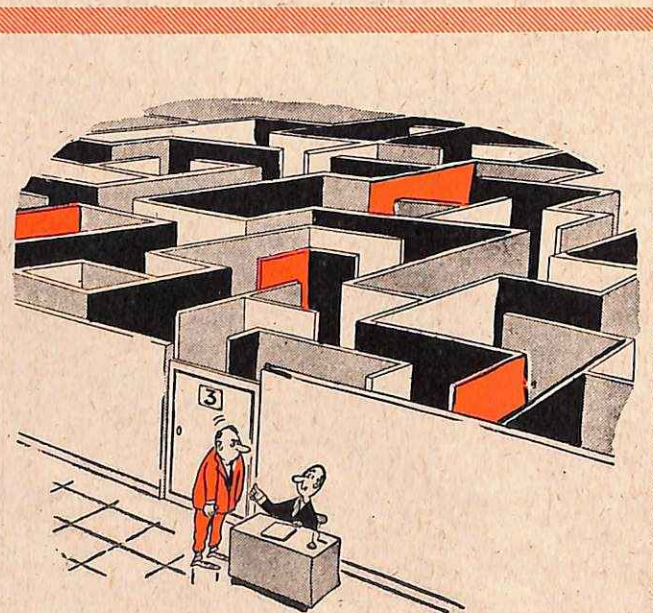
ΕΞΩΤΙΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

φύριτη, με τις αστραφτερές από αλάστρο κολώνες του και τη βαρεία βάσι του από πράσινο μάρμαρο του 'Ισπαχάν...
'Αλλά, ξαφνικά, έφερε το χέρι στα μάτια του, σ'α νάθελε να δώσει κάποιο κακό όραμα... Και βέβαια αυτό, που έβλεπε, δε μπορεί να ήταν σωστό.
'Η Χαντίγια δε κοιμόταν μόνη στο κρεβάτι της. Ένας άντρας βρισκόταν δίπλα της.
'Ο Καλίντ μπέν Γιεζίντ δεν είχε πιά καμιά αμφιβολία. Αυτό που έβλεπε, ήταν αληθινό κι' όχι ένα όραμα βγαλμένο από τη φαντασία του. Στον άνθρωπο, που κοιμόταν πλάι στη γυναίκα του είχε αναγνωρίσει τον Χαμάντ, έναν από τους πιο μικρούς αξιωματικούς του παλατιού του, που είχε λίγο μυαλό, αλλά μεγάλη δύναμη και κορμωστατιά γίγαντα. 'Η Χαντίγια, ανυπόμονη και λαίμαργη για τα χάδια του, τον είχε φωνάξει κοντά της, προτού καλά-καλά απομακρυνθεί ο άντρας της. Ποιος ξέρει από πόσον καιρό τον πρόδιδε μαζί του!...
Και μήπως ο Χαμάντ ήταν ο μόνος άνθρωπος, που του είχε ανοίξει την αγκαλιά της; Πριν απ' αυτόν οι άλλοι θα είχαν γνωρίσει την αγάπη της...
'Ο Καλίντ μπέν Γιεζίντ ένοιωσε το αίμα ν' ανεβάζει στο κεφάλι του. Και, χωρίς να σκεφτεί περισσότερο, τράβηξε το κυρτό σπαθί του, πήγε κοντά στο κρεβάτι και το κατέβασε με όρμη δυο φορές. Τα κεφάλια της Χαντίγια και του Χαμάντ χωρίστηκαν άμεσως από τα κορμιά τους...
'Ο βασιλιάς της Ταυρίδας ξανάβλεπε έπειτα το σπαθί στη θήκη του, χωρίς να το σκουπίσει από τα αίματα, ξανακατέθηκε ήρεμα τις σκάλες και γύρισε στο στρατόπεδό του. Το άλλο πρωί, έφυγε μαζί με τους ανθρώπους του, όπως ήταν το αρχικό σχέδιό του.
'Ολόκληρες εβδομάδες κράτησε η πορεία τους και μόνο κατά το τέλος του τρίτου μήνα έφτασαν στη μακρινή Σαμαρκάνδη.
'Ο Καλίντ μπέν Γιεζίντ έπεσε τότε και προσκύνει το μεγάλο σουλτάνο Μελίκ-Μανσούρ.
'Εδωσε έπειτα το σπαθί του και τώβαλε μπροστά στα πόδια του. Πάνω στη λεπίδα του ξεχώριζαν καθαρά ίχνη από αίμα.
'Ο άνθρωπος, που βρίσκεται μπροστά σου σκότωσε την κόρη σου, του είπε.
— Γιατί; ρώτησε βραχνά ο σουλτάνος, κυττάζοντας το ματωμένο σπαθί του Καλίντ μπέν Γιεζίντ.
— Τη βρήκα στο κρεβάτι της μαζί μ' έναν άλλο... του άπαντησε ήρεμα, συγκρατώντας το θυμό του.
— Κι' αυτόν τί τον έκανες; φώναξε κόκκινος από την αγανάκτηση και την όργη του ο σουλτάνος.
— Τον σκότωσα μαζί της. Αυτά τα ίχνη, που βλέ-

πεις είναι από το αίμα τους...
'Ο σουλτάνος έμεινε κάμποση ώρα συλλογισμένος. 'Επειτα είπε:
— Έκανες καλά!...
Και πρόσταξε να φέρουν καφέ και σερμπέτια, για να περιποιηθεί το βασιλιά της Ταυρίδας.

ETIEN ZONAP

— Για τα παράπονά σας, περάστε στο γραφείο υπ' αριθ. 3...

Συνταρακτικό άστυνομικό μυθιστόρημα υπό ΤΖΕ'Ι'ΜΣ ΤΣΕ'Ι'Ζ

Ο ΞΕΡΕΤΑΣ ΜΕΚΑΝΕ ΔΟΛΟΦΟΝΟ!

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ
ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ
'Η Τζιλντα αναγγέλλει στο Ρέγκαν ότι ο άντρας της είχε δοθεί όλα του τα λεφτά και δεν της άφισε σχεδόν τίποτα. 'Ετσι, διαλύονται οι ελπίδες του ν' ανοίξει μια καλή δουλειά. 'Αυτόσο άγανακτεί τη Τζιλντα και της λέει πως θα παντρευτούν, μόνο που θα περάσουνε ζωή κάπως δυσκολή στην άρχη. 'Αστερα εκείνη του εξηγεί ότι ο Ντελάνεβ είχε ασφαλίσει το δέκτη τηλεφώνου: συγχρόνως δε είχε ασφαλίσει κι ο ίδιος για 5.000 δολάρια έναντιον δυστυχήματος απ' αυτό το δέκτη. Δικαιούται λοιπόν η Τζιλντα να εισπράξει αυτό το ποσό και το έχει ήδη ζητήσει απ' την ασφαλιστική εταιρεία. Το χτύπημα είναι τρομερό για το Ρέγκαν, γιατί ξέρει ότι η εταιρεία θα κάνει τώρα μια εξονυχιστική έρευνα και θ' ανακαλύψει πιθανότατα πως δεν πρόκειται για δυστύχημα αλλά γι' αυτοκτονία. Δεν τολμάει ωστόσο να πη τίποτα στη Τζιλντα. Σε λίγο, παρουσιάζεται ένας επιθεωρητής της εταιρείας, όνοματι Χάρμας, κι' αρχίζει μια επίπονη έρευνα, με τη βοήθεια του Ρέγκαν. Διαπιστώνει λοιπόν ότι ο παρλόχλος Ντελάνεβ δε μπορούσε απ' την πολυθρόνα του να ξεβιδώσει το κάλυμμα του δέκτη, ούτε να πιάσει από χέμο το κατασβίδι. Αυτό είναι το μοιραίο λάθος του Ρέγκαν.
Δεν απάντησα. Τι μπορούσα να πω άλλωστε;...
Για να κρύψω την ταραχή μου, άνωσα ένα τσιγάρο. 'Ανταρτήθηκα τι θακανε τώρα...
Σηκώθηκε απ' την πολυθρόνα και την έσπρωξε ως το σαλόνι, σιγουφουρίζοντας. Τον ακολουθούσα. Δεν ένοιωθα καθόλου ήσυχο τον έαυτό μου.
Κάθοντο άνετα σε μια απ' τις πολυθρόνες του σαλονιού και δόλμας, κυττάζοντάς με στα μάτια:
— Θάθελα να καταλάβω καλά, άλλη μια φορά, πως έγινε. 'Εσεις τον βρήκατε, δεν είν' έτσι; 'Όταν μπήκατε λοιπόν σ' αυτό το δωμάτιο, τι είδατε;
— 'Η πολυθρόνα του βρισκόταν 70 ή 80 πόντους μακριά απ' το δέκτη, κι' ο ίδιος ήταν πεσμένος χάμω μπουρμυτα, μπροστά στη συσκευή. Το κατασβίδι βρισκόταν πολύ κοντά στο χέρι του.
— 'Αστε, κατά τη γνώμη σας, είχε πέσει απ' την πολυθρόνα του;
— Ναι, υποθέτω.
— Τι κάνατε τότε;
— Βλέποντας πως είχε αφαιρεθεί το πίσω κάλυμμα, κατάλαβα πως είχε πάθει ηλεκτροπληξία. Διέκοψα το ρεύμα κι' εξέτασα έπειτα το Ντελάνεβ, για να δω τι μπορούσα να κάνω γι' αυτόν. Δυστυχώς, ήταν νεκρός.
— Πώς το καταλάβατε, αυτό;
— Μά ήταν κρύος, είχε αρχίσει να παγώνει.
— Είσατε βέβαιος πως ήταν κρύος;
— Ναι. 'Απ' αυτό κατάλαβα πως είχε πεθάνει.
— Τι κάνατε ύστερα;
— Τηλεφώνησα στο σερίφη Τζέφερον, που έφτασε άμεσα, μαζί με το δόκτορα Μάλλερντ. 'Ο γιατρός υπολόγισε πως ο Ντελάνεβ θάχε πεθάνει κατά τις 9 και τέταρτο.
— Το λογάριασε απ' τη θερμοκρασία του σώματος και τη νεκρική ακαμψία;
— Ναι, υποθέτω.
— Είχατε ξαναδεί άλλοτε κα-

νένα θύμα ηλεκτροπληξίας;
— Όχι, μα την πιστι μου!
— Ούτε κι' εγώ. Πιστεύω όμως πως, αν είχε πάθει ηλεκτροπληξία, η ηλεκτρική έκκριση θα είχε ανεβάσει τη θερμοκρασία του σώματος, κι' έτσι το σώμα θ' άργουσε πολύ να κρυώσει πταν κρύο το πτώμα! 'Ο δόκτορ Μάλλαρ δεν παραξενεύτηκε γι' αυτό;
— Δυσκολευόμουν, τώρα ν' άπαντησω κανονικά.
— Όχι, δεν είπα τέτοιο πράγμα... άπάντησα.
— 'Αλλος σπκώθηκε πάλι και δήλωσε:
— Πολύ καλά. Πιστεύω πως είδα ότι μ' ενδιέφερε, για την ώρα, θα σας παρακαλέσω να μην αγγίζετε καθόλου το δέκτη. Θάθελα να τον εξετάσω ακόμα.
Πήγε ως το παράθυρο και κτύπησε το τοπίο.
— Πως μυρίζεται τα πράγματα αυτός ο κατεργάρης, ο Μάντοξ! είπε. Ποτέ δεν κάνει λάθος!... 'Αληθινά, υπάρχει κάτι ύποπτο σ' αυτή την ιστορία. Το καταλαβαίνετε και μόνοι σας... Μπράβο του, του Μάντοξ! Ποτέ δεν κατάφερα να τον πιάσω σκάρτο!
Δεν απάντησα. 'Ημουν κατατρομαγμένος. Είχα την εντύπωση πως η καρδιά μου θα σταματούσε ξαφνικά να χτυπάει...

Μικρή ιστορία

Τα «δείγματα»

'Αφού πούλησε όλη τη σοδειά και σε καλή τιμή ο μπαρμπα-Μήτρος, αποφάσισε να έρθη μια βόλτα στην 'Αθήνα, για να το ρίξη λιγάκι έξω.
— Θα ροδολώσω κατά την πρωτεύουσα για να ξεσκάσω κι' γω μια στάλα... είπε στους συγχωριανούς του.
Και ξεκίνησε με το λεωφορείο για την 'Αθήνα.
Μόλις όμως έφτασε εδω σκεφτηκε πως έπρεπε να περιποιηθί λιγάκι τον έαυτό του.
— 'Θα πάω σ' ένα κουρείο για να φρεσκοριζώ... είπε από μέσα του και μπήκε στο πρώτο κομμωτήριο που βρήκε μπροστά του.
'Αλλά είχε πολύ κόσμο κι' αναγκάστηκε να περιμένει. Ξεφυλλίζοντας μερικά παλιά άστυνομικά περιοδικά, που βρισκόκοντουσαν πάνω σ' ένα έπιπλο.
'Όταν λοιπόν ήρθε η σειρά του, είπε στον κουρέα αγαπασμένε:
— Περιεργό πράμα μαθές! 'Εδω δλες οι φυλλάδες που έχεις είναι γεμάτες από ιστορίες μ' εγκλήματα! 'Όλο φρικη και τρόμο!...
Κι' ο κουρέας που βέλησε να διασκεδάσει με τον μπαρμπα-Μήτρο, τώριζε σ' αστείο.
— Τα διαλέγω έπιπδες, κυριε, του εξήγησε, για να σπώνονται οι τριχες των πελατών μου κι' έτσι να τις κόβω ευκολώτερα!...
— Μωρέ μπράδω, πρόδοος!... φώναξε γεμάτος θαυμασμό ο μπαρμπα-Μήτρος.
Κι' αφού τελείωσε, πήγε άμεσα σ' ένα εστιατόριο, για τι πεινούσε.
'Εκει όμως, μόλις του φέρανε τον κατάλογο, τα βρήκε σκουρα. 'Ηξερε λίγα γράμματα, μα δεν καταλάβαινε τί έγραφε. Γι' αυτό αποφάσισε να δαλή στην τύχη το δακτύλο του πάνω στον κατάλογο και το γκαρσόνι, αφού διάβασε αυτό που του έδειχνε με το δακτύλο του ο μπαρμπα-Μήτρος, ήρθε σε λίγο με μια περικλίτα ορεκτικών...
'Ο μπαρμπα-Μήτρος όμως ούτε τ' άγγιξε. Κι' αφού πέρασε κάμποση ώρα και τον έφοιξε η πείνα, λέει έξω φρενών στο γκαρσόνι:
— Τι θα γίνη, έπι τέλους, δρέ παιδί μου; 'Ορέε μου λοιπόν, αυτό που σου παράγγειλα, γιατί άλλωστε θα φάω τα... δείγματα σου!...

σώμα του μια ισχυρή ηλεκτρική εκκένωση.
'Είχε κάνει έξ' άλλου μια ασφάλεια, μερικές μέρες πριν πεθάνη. 'Υπο τις συνθήκες αυτές, ο θάνατός του θα επέστρεπε στη γυναίκα του να επιστρέφει 5 χιλιάδες δολάρια.
'Είναι πιθανό να γίνανε πραγματικά όλα όπως φαίνονται. Δε μπορώ να το ξέρω... Μα εμείς οι ασφαλιστές αρχίζουμε να υποψιαζώμαστε, όταν κάτι τι δε φαίνεται εν τάξει. Θα φάει ακόμα μήπως βρω κι' άλλα στοιχεία. Τότε μονέχα θα μπορώ να πω αν στέκεται ή αίτημα της χήρας. Χάω ίσως τον καιρό μου. Μα γι' αυτό ακριβώς με πληρώνουνε.
'Οφείνω τώρα. 'Ορεθούρα! Κι' αφού μ' αποχαίρετσες με μια κίνηση του κεφαλιού, ξαναγύρισε στην ώραια Πακαρ του.
Τον κυττάδα που έφευγε. 'Αστερα ξαναγύρισα σιγά-σιγά στο σαλόνι.
'Ασχημα πάνε τα πράγματα! Έλεγα με το νου μου. Μα αυτό δε σημαίνει πως θα κατορθώσω ν' αποδείξω ότι δολοφονήθηκε ο Ντελάνεβ. Είν' αδύνατο να το αποδείξω, αυτό... Βέβαια, δεν ήταν τέλειο το σκεδίο μου, πάντως όμως στέκεται καλά στα πόδια του!
'Εμεινα καθισμένος μερικά λεπτά. Καπνίζα, σκεπτόμουνα και περιμένα να ήρμησουν κάπως τα νεύρα μου... Τέλος, αποφάσισα να τηλεφωνώ στο Τζέφερον.
— Τι νέα; φώναξε, μόλις άναγνώρισε τη φωνή μου.
— Τώρα μόλις έφυγε... Δε φαινόταν ναχε πεισθ... άλλ' αυτόι οι ασφαλιστές νομίζουνε πάντα πως θέλεις να τους εξαπατήσεις!
'Ακουσα στο τηλέφωνο την αναπονή του γερο-Τζέφερον. 'Αφού σήπασε λίγο, με ρώτησε:
— Να τους εξαπατήσεις;... Τι σημαίνει αυτό;
Του εξήγησα τότε την ιστορία, για τις βίδες και το κατασβίδι.
— 'Αν κατάλαβα καλά, ο Ντελάνεβ δε θα μπορούσε να βγδλή μόνος του το πίσω κάλυμμα της συσκευής; με ρώτησε απότομα.
— Έγω πιστεύω πως θα μπορούσε, αλλά με δυσκολία.
— Πάντως, το είχε βγάλει... δεν είν' έτσι;
'Ο Τζέφερον είχε προφέρει αυτές τις λέξεις με μια κάποια αναστοχή στη φωνή του.
— Μα φυσικά! άπάντησα.
— Τότε λοιπόν;
— Μα σας είπα... αυτόι οι ασφαλιστές ζητάνε πάντα μια πρόφασι για να μη πληρώσουν. Καινούργια σιωπή. 'Ακουσα την ανάσα του γερού, που είχε γίνει πιο νηηνερη.
— 'Ηθελα να σας κρατήσω ενήμερο... είπα σε λίγο. Τώρα πρέπει να κατέβω στο λόξ 'Αντζελες. 'Εχω ν' αγοράσω κάτι αναλλακτικά για τη δουλειά μου.
— Σας ευχαριστώ που μου τηλεφωνήσατε. Θα τόν προσέξω, γι' αυτό τον τύπο... Λέτε να με βοη καμιά κεραμίδα;
— Μα όχι, μην ανησυχήτε! τον βεβαίωσα.
Κι' έκλεισα το τηλέφωνο.
'Αφού κλειδώσα την πόρτα της βίλλας, ανέβηκα σ' αυτό κινητό μου κι' άναψα ένα τσιγάρο. 'Εμεινα σκεπτικός για λίγο, σφίγγοντας με τα παγώμένα δακτύλα μου το βολάν.
Πριν απ' όλα, έπρεπε να φροντίσω ώστε να μην ανακαλύψη ο Χάρμας ότι η Τζιλντα ήταν φιλένδα μου. 'Αν το κα-

ΠΟΝΟΚΕΦΑΛΟΣ;
Πάρτε
Alka-Seltzer
"Αλκα-Σέλτζερ"

Διαλύστε 1-2 δισκία σ' ένα ποτήρι νερό και πιείτε το αμέσως. Το "Αλκα-Σέλτζερ" στοματό άμεσως τον πονοκέφαλο.

ΠΑΧΥΣΑΡΚΙΑ ΚΥΤΤΑΡΙΤΙΣ
ΑΔΥΝΑΤΙΖΕΤΕ
Όσο θέλετε - όπου θέλετε ΧΩΡΙΣ ΔΙΑΙΤΑ χωρίς φάρμακα, μασάζ και γυμναστική, χωρίς κίνδυνο, υπό την επίβλεψη Ιατρού. Σε κάθε θεραπεία χάνετε 2-3 λίβρες. Θεραπεία δανονισμού, ακμής, παχύνσεων, φακίδων, ρυτίδων, διπλού σαγονιού.
Αποτίμηση ριζική κλπ. Ινστιτούτο Αισθητικής - Φυσιοθεραπείας
ΜΕΓΑΛΟΦΩΝ
ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ 19, 11 Όροφος
Τηλ. 612.728, 9-1 και 5-8

Καταπραΐνει
τους πόνους

ΠΑΕ
ΔΑΜΒΕΡΓΗ

ΕΠΙΠΛΑ ΤΣΑΛΑΜΑΤΑ
ΜΕΓΑΛΗ ΠΟΙΚΙΛΙΑ ΕΠΙΠΛΩΝ
ΕΥΚΟΛΙΑ ΠΑΡΕΛΗΡΗΣ
ΑΙΟΛΟΥ 89 Τηλ. 24954

ταλάβαινε, θα είχε πιά ένα περ-
σέριο. Λόγω δολοφονίας: η
γυναίκα, ο άνθρωπος άντρας,
ο φίλος και 5 χιλιάδες δολλά-
ρια από την ασφάλεια... Ίδε-
ωδες σενάριο για μία δολοφo-
νία!

Επρεπε λοιπόν να προειδο-
ποιήσω τη Τζιλντα να επιμενί
στην ιστορία που της είχα πιά:
Την ημέρα του θανάτου του
Ντελάνε, είχε κατεβεί να ψυ-
νιστο στο Γκλύν Κάμπ. Στο δρό-
μο της είχε ακάσει ένα λάστι-
χο κι είχε καθυστερήσει πολ-
ύ για ν' αλλάξει τον τροχό.

Αυτά έπρεπε να πιά... Άλλοι-
ως, θα μασέτε χαμένοι κι ο ίδιος.
Ο Χάρμας θα προσπαθούσε α-
σφαλώς να μάθει πού βρισκό-
ταν η Τζιλντα, την ώρα του θά-
νατου του Ντελάνε. Δε μπο-
ρούσε, βέβαια, να του εξηγή-
ση πώς είχε πάει και με περι-
μενε στο σπίτι μου!

Ημουν σχεδόν βέβαιος πως
θα την επιβλέπανε στο εξής.
Επρεπε απαραίτητα να της
μιλήσω. Μα δεν τολμούσα να
κινδυνεύω να με δουνε μαζί
της.

Αποφάσισα λοιπόν να πάω
στο Λος Άντζελες και να της
πληρωθώ από ένα δημόσιο
πληρωτικό θάλαμο.

Προγραμματικά, έφτασα με τ'
αυτοκίνητό μου στο Λος Άν-
τζελες λίγο μετά τις 4. Πήρα
στον τηλεφώνω τη Τζιλντα. Άλ-
λα δεν απαντούσε.

«Θα φάχνω για δουλειά» εί-
πα με το νου μου.

«Έκανα ένα γύρο, για να
σκοτώσω την ώρα μου, κι ύ-
στερα ξαναπήρα τον αριθμό
της. Κατά τις 7, μου απάντη-
σε επιτέλους.

«Επρεπε να φυλακτώ, γιατί
ήξερα πως μπορούσε να πα-
ρακολουθούνε τα τηλεφωνήματά
της.

— Τζιλντα, της είπα, μην
προσφέρεις τ' όνομά μου κι ά-
κουσέ με καλά. Σου τηλεφώνω
απ' το θάλαμο 55781. Πρέπει
να πιάς άμεσα σ' έναν άλλο
θάλαμο και να πάρεις από κεί
αυτό τον αριθμό. Θα σε περι-
μένω. Είπ' επείγον.

— Μα γιατί δε μου λές τώρα
άμεσα τί θέλεις;

— Όχι, όχι με το τηλεφώνω
σου! Κάνε γρήγορα. Σημείω-
σε τον αριθμό;

— Ναι.

— Καλά. Περιμένω.

«Έκλεισα το τηλεφώνω κι έ-
μεινα μέσα στο θάλαμο, καπνί-
ζοντας και ιδρώνοντας απ' τη
ζέση. Έπι δέκα λεπτά της ώ-
ρας. Τέλος, κοιδούνησε το τη-
λέφωνο. Άρπαξα τ' ακουστικό.

— Άλλο! Έσύ είσαι, Τζιλντα;

— Ναι, έγω. Μα τί συμβαίνει;

— Οι άνθρωποι της ασφαλι-
κής εταιρείας κάνουν μία έ-
ρευνα, όπως το πρόβλεπα. Δε
φαινονται να έχουν πείσει πως
πέθανε ο άντρας σου όπως το
λέμε... Πρέπει να προσέξουμε
πολύ! Πιστεύω πως σε πα-
ρακολουθούνε, Τζιλντα...

— Μα τί τρέχει επιτέλους,
Τέρρυ; Πέρ τί νους πρόκειται;
Τί πειράζει αν με παρακολου-
θούνε; Δεν έκανα τίποτα κα-
κό... Σίγουρα, κάτι μου κρύ-
βεις! Αυτή είναι η έντύπωσή
μου, από τότε που πέθανε έ-
κείνος... Πρέπει να μου εξη-
γήσεις επιτέλους!

— Όχι, δεν είναι τίποτα. Ά-
πλως και μόνο, πρέπει να προ-
σέξουμε πολύ για να μην ά-
νακαλύψουν τις σχέσεις μας.
Αυτό είν' όλο.

— Θέλω, δικώς άλλο, να σε
δω, Τέρρυ!

— Όχι, όχι, δεν είναι φρόνι-
μο. Αν μας δουνε μαζί, θα
προδοθούμε. Δεν πρέπει να συ-
ναντηθούμε, για την ώρα.

— Θέλω να σε δω, σου λέω!
Απόψε, όπωςδήποτε!

«Η φωνή της είχε τόσο απο-
ρροιακό τόνο, ώστε ανατρι-
κίσα.

— Σε βεβαίω πως υπάρχουν
μεγάλες πιθανότητες να σε πα-
ρακολουθούνε, ξαναείπα. Κι
αν μας δουνε μαζί...

— Από πού τηλεφωνείς;

— Απ' το φαρμακείο που βρι-
σκεται στη γωνία της γειτονι-
άς. Στήριτ και της φλόρενς
Στήριτ.

— Περιμένε με εκεί απ' έξω.

Θα φτάσω σε μία ώρα.
— Όχι, Τζιλντα, δεν είναι
φρόνιμο! Άκουσέ με!...

— Μην άνησυχείς, σου λέω.
Θα προσέξω να μη με παρα-
κολουθήσει κανείς. Μείνε που-
χος.

Κι έκλεισε το τηλέφωνο.

Την περιμένα αναγκαστικά.
Η ώρα εκείνη που πέρασε, μου
φάνηκε ατελείωτη...

Κατά τις 7½ βγίκα απ' το
φαρμακείο και κρύφτηκα στη
οκιά. Ήταν μία νύχτα σκοτει-
νή. Θάβηλα πολύ να γυρίσω στο
Γκλύν Κάμπ, αλλά είχα ένα
προαίσθημα ότι, αν δεν την πε-
ρίμενα όπως της είχα υποσχε-
θεί, θα κτύπησε με με βρή στο
σπίτι μου... Κι αυτό θα ήταν ή
καταστροφή και για τους δύο
μας!

Δέκα λεπτά αργότερα, ή
«Μπουκί» της σταμάτησε δίπλα
στο πεζοδρόμιο. «Έπρεξε, άνοι-
ξε την πόρτα και κώθηκα μέ-
σα, δίπλα στη Τζιλντα. «Έκείνη
ξεκίνησε άμεσα κι άνακατέ-
τηκε με το κύμα των αυτοκι-
νίτων που διατρέχανε τη με-
γάλη λεωφόρο.

Κανείς μας δεν είχε μιλή-
σει.

«Επειτα από μερικές στιγ-
μές, γύρισα και κτύπησα τα φώ-
τα των αυτοκινήτων που έρχον-
ταν πίσω μας.

— Έννοια σου, κανείς δε με
παρακολουθούσε με καθούχα-
σε η Τζιλντα. Είμαι άπολύτως
βέβαιη!

«Υπήρχε στη φωνή της ένας
ζερός κοφτός τόνος, που δεν
τόν είχα ξανακούσει ποτέ. Γύ-
ρισα και την κτύπησα, στο φως
των φαναρίων του δρόμου.

Μου φάνηκε κατάκλημη και

συνθροπιά. Κτύπησε ίσια μπρο-
στά της και σφάριξε με πολλή
άνεση, παρ' όλη τη μεγάλη κί-
νηση των αυτοκινήτων. Κάθε
τόσο, το πόδι της χάρδεσε το
γκάζι, και κάναμε τότε ένα
πύδημα προς τα εμπρός, για
να προσπεράσουμε τ' αυτοκι-
νιτο που προηγείτο.

Αυτό εξακολουθούσε ως 20 λε-
πτά της ώρας. Είχαμε βγί τώ-
ρα απ' το Λος Άντζελες και
βρισκόμαστε στην έξοχή, στο
μεγάλο δρόμο.

Η Τζιλντα εξακολουθούσε
να μη λέει τίποτα.

Πέρασαν έτσι άλλα 20 λε-
πτά. Πήραμε ύστερα ένα μικρό
δρόμο, που ανηφόριζε προς το
βουνό. Η Τζιλντα πάτησε γκά-
ζι. Σε λίγο, σταμάτησε σ' ένα
απ' τους μικρούς εκκίνους («έ-
ζωστες»), τους προωρισμένους
για τους εργατευμένους και για
τους τουρίστες που θέλουν να
θαυμάσουν το πανόραμα του
Λος Άντζελες.

Ενώ εσφίγγε το χειρόφρενο,
έγω έριξα μία ματιά πίσω, στο
δρόμο που ανέβαινε σαν φίδι
στην πλαγιά του βουνού. Μα
δεν είδα τα φώτα κανενός άλ-
λου αυτοκινήτου. Έβλεπα μο-
νάχα εκείνα που περνούσαν
χαμφά.

Η Τζιλντα στράφηκε τότε
και με κτύπησε. Γύρισα άλλο
το κεφάλι μου, κτυπάζοντας
τα φώτα του Λος Άντζελες,
ένώ εσφίγγα τις γροθιές μου
με μανία κι άνησυχία.

— Γιατί φοβάσαι τόσο πολύ,
Τέρρυ; με ρώτησε.

— Δε φοβάμαι, απάντησα προ-
σφέροντας μιά-μια τις λέξεις.
Είμαι άπλως λίγο ανήσυχος...
Πιστεύω πως έκανες άσχημα

ΚΟΛΕΣΤΟΝ

Η πρώτη Κρέμα Βαφής μο-
λίων. Δίδει τους πλέον Φυσι-
κούς χρωματισμούς.
Τελείος άδραστής.

ΠΡΟΪΟΝ ΤΩΝ ΓΕΡΜΑΝΙΚΩΝ ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΩΝ WELLA

Knorr στην κουζίνα...
...χαρά στο τραπέζι

Όχι πιά νερόβραστα...
...Ένας κύβος Knorr
κάνει κάθε φαγητό
χιλίες φορές νοστιμότερο

Knorr - Έλβετίας

LAIT DEMAQUILLANT "LADAS"
(ΣΥΝΘΕΣΙΣ ΤΟΥ ΔΕΡΜΑΤΟΛ. ΙΑΤΡΟΥ Γ. ΛΑΔΑ)

- Γαλακτώχος τονωτική κρέμα
- Μοναδική για τον τέλειο καθαρισμό του δέρματος
- Τρέφει και φρεσκάει το δέρμα

να ζητήσης να εισπράξεις την
ασφάλεια... Ο άνθρωπος της
εταιρείας εξέτασε από πολύ
κοντά το δέκτι. Φαινόταν πως
έχει υποψίες...

— Μα γιατί; Δεν καταλαβαί-
νω!

— Βρίσκες πως θάταν δύσκο-
λο για τον άντρα σου να ξε-
βιδώσει το πίσω κάλυμμά του
μπαζινάματος. Φαίνεται πως δε
θα μπορούσε να φτάσει τις χα-
μηλότερες βίδες, πάνω απ' την
πολυθρόνα του.

— Μα σου τόχα πιά κι έγω!
Είμαι βέβαιη κι έγω πως δεν
άνοιξε τη συσκευή. Ποτέ δε
θακάνα τέτοιο πράγμα... Έσύ
υποπτεύεις το αντίθετο! Θυ-
μώσαι!

— Ναι, έγω είμαι βέβαιος πως
την άνοιξε! Όταν έφτασα, το
πισινό κάλυμμα βρισκόταν χά-
μω!

— Πιστεύω, είπε η Τζιλντα
χωρίς να με κτύπησε, πως πρέ-
πει τώρα να ζητήσω απ' τον κ.
Μάκκλιν ν' ανακαλέση την αίτ-
ησή μου. Μπορώ να τα βγάλω
πέρα και δικώς τα λεπτά αυ-
τά. Αν τα πούλησω όλα, πι-
στεύω να φτάσουν για να πλη-
ρώσω τα χρέη του.

«Ανασκήπτοσα.

— Για το θεό! φώναξε. Δε
μπορείς τώρα πιά ν' ανακαλέ-
σης την αίτησή σου!

— Γιατί όχι;

— Όταν κατατεθί μία αίτ-
η, πρέπει ν' ακολουθήσει το
δρόμο της. Άλλοιως ή ασφαλι-
στική εταιρεία θα υποπτευθί
πως θελήσανε να την εξαπα-
τήσουν... Θα πιστέψω πως ά-
πέσυρες την αίτησή σου έπει-
δή φοβήθηκες την έρευνα...
και θα εδοποίηση την άστυνο-
μία του Λος Άντζελες!

Αγοράζετε ποιότητα

Έκατομμύρια γυναίκες
στην Άμερική και Εύρώπη
για να έχουν καλοδαμμέ-
να και γερά νύχια χρησι-
μοποιούν το μοναδικό
δερνίκιο ονύχων

DURA-GLOSS

PROXON είναι το μόνο που
περιέχουν FLEX - FILM συστα-
τικό για να δυναμώνη τα νύχια.

ΓΕΝΙΚΗ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΕΙΑ
ΜΑΕ ΛΙΒΑΣ
ΓΩΝΙΑ ΑΘΗΝΑΙΩΣ & ΚΑΛΑΜΙΤΟΥ
ΑΘΗΝΑΙ - ΤΗΛ. 28.588

TITAN

Αυτό είναι το Βερνίκι
για τα παπούτσια σας

Λυοκεναιόμενο
οί ουλινεϊρία για
να μη ξηραίνεται

BIZKA Άλμος 2 Ν. Ιωνία - Τηλ. 89.219

τας σύγκορμος. Έγω τον σκό-
τωσα!

Τινάχτηκε ξαφνικά, τραβή-
χτηκε λίγο και με κτύπησε με
γουρλωμένα μάτια.

— Τόν σκότωσες;... τραύλισε.
— Ναι, σε μία στιγμή τρέλ-
λας! Δεν άνεχόμουν πιά να
μείνεις μαζί του σ' όλη την ύ-
πόλοιπη ζωή του! Δε μπορού-
σα να παραδεχθώ τη σκέψη πως
δε θα γινόσουν ποτέ δική μου;
όσο ζούσε εκείνος... Γι' αυτό
τόν σκότωσα!

«Έμενε τώρα καθισμένη, ά-
κίνητη. Άκούγα τη γρήγορη
κι' άκανόνιστη αναπνοή της.

— Τόκανα γιατί σ' αγαπούσα,
Τζιλντα, πρόσθεσα. Έλπιζω
πως δε θ' ανακαλύψουνε την
αλήθεια, αν με βοηθήσει λίγο
η τύχη. Έλπιζω πως σε λίγους
μήνες θα μπορούσαμε να φύ-
γουμε μακριά και να ξανα-
φτιάξουμε τη ζωή μας, μαζί!
Ζάρωσε ξαφνικά τους ώμους
της, σαν να κρύωνε.

— Μα... πως τόκανες; μουρ-
μούρισε.

Της διηγήθηκα τότε πως εί-
χα επιτύχει την ηλεκτροπλη-
ξία του Ντελάνε. Της τή τα εί-
πα όλα, χωρίς να παραλείψω
τίποτα. «Έφτασα να της εξη-
γήσω πως είχα τηλεφωνήσει έ-
γώ στο Ντελάνε, για να του
υποδείξω το φίλμ του Ντέμπ-
σευ. «Επειτα είχα αγοράσει έ-
να υδρολογικό μηχανισμό. Εί-
χα πιάει στη βίλλα τους, τη νύ-
χτα, κι είχα κάνει όλη την έγ-
κατάστασι.

«Εκείνη καθότανε στη γωνία
του αυτοκινήτου, άκίνητη πάν-
τα, με τα χέρια πάνω στα γό-
νατά της, και κτύπησε μπρο-
στά της με τα γαλανά της μά-
τια...

— Αν δεν είχε κατατεθί αυ-
τή ή αίτησή στην ασφαλιστική
εταιρεία, δε θα είχα καμμία
άνησυχία, πρόσθεσα. Μα τώρα
άλλάζουνε τα πράγματα! Εί-
μαι βέβαιος πως κάτι υποπτεύ-
θηκε ο Χάρμας. Γι' αυτό δεν
πρέπει να ξαναϊδωθούμε, πριν
κανονισθί όριστικά αυτή ή Ι-
στορία με την ασφάλεια.

— Μα τί θέλεις λοιπόν να κά-
νω; ρώτησε με παγωμένη φωνή.

— Θέλω να επιμείνεις στην
πρώτη κατάθεσή που έκανες στο
Τζέφερσον. Αυτό μονάχα θέλω
από σένα. Μπορεί να σε ρωτή-
ση ο Χάρμας... Αν υποψιασθί
πως έκομε σχέσεις, θα μπλέ-
ξουμε άσχημα... Δεν πρέπει να
συναντηθούμε καθόλου, στο
μεταξύ.

— Θες να πιάς ότι έσ' έθα-
μπε έξω από σ' εμένα, πρόσθε-
ρε. Έγώ δεν έχω να πάω τί-
ποτα. Αν τους πιά την αλήθεια.
Είχε όγκο, βέβαια. Περιορί-
στικα όμως να την κτύπησω,
χωρίς ν' απαντήσω...

— Καλά λοιπόν, θα πω ψέ-
μα για χάρη σου, πρόσθεσε.
Θα κάνω ό,τι μου είπες...

«Έμεινε άκίνητη για λίγο,
κτυπάζοντας έξω, απ' το παρ-
μπρίζ.

— Σε πειράζει αν γυρίσεις πί-
σω με τα πόδια; με ρώτησε ύ-
στερα λίγου. Όταν φτάσες
στο μεγάλο δρόμο, θα σταμα-
τήσης κανένα περαστικό αυτο-
κίνητο... Έγώ προτιμώ να γυ-
ρίσω μόνη μου στο Λος Άν-
τζελες.

Σ' αυτές τις λέξεις, ή καρδιά
μου χοροπήδωσε στο στήθος
μου.

«Έλπιζω να μην άλλαξαν
τα αισθήματά σου απέναντί μου,
Τζιλντα. Σ' αγαπώ, σε ποθώ, δε
μπορώ να κάνω χωρίς εσένα...
Ναι, ναι, καταλαβαίνω, με
διέκοψε.

Κι έβαλε μπροστά τη μη-
χανή.

— Θα σου τηλεφωνήσω, της
είπα.

— Ναι, ναι...
Τ' αυτοκίνητο ξεκίνησε. Η
Τζιλντα κτύπησε ίσια μπροστά
της. Δε γύρισε καν να μου ρί-
ξί μία ματιά.

Είδα τα κόκκινα φωτάκια του
αυτοκινήτου της να απομακρύ-
νυνται στον κατηφορικό δρόμο.
Και δοκίμασα ξαφνικά τη φοβε-
ρή έντύπωσή πως η Τζιλντα εί-
χε βγί για πάντα, όριστικά, ά-
πό τη ζωή μου!

ΑΚΜΗ
(Μημπικία)

Ο εφελής
κάθε κρεπέλας

Η υπερπαραγωγή των υποδερμίων λευ-
κοπαργων άδένων είναι ή αιτία
του κακού. Το υπερπαραγόμενον λευ-
κος κλείνει τους πόρους και γίνεται οί-
διο, (μυμπικία) το όσμμα, ή α-
εφελής.

Η ποδύρα **SULFODERM** δερματική όλη
τάς άνωτέρω παθήσεις του άκαθάρτου
δέρματος διότι περιέχει ενεργόν αλκα-
ν, που διεσάει εις το βάθος του δέρ-
ματος κτυπώ το κακό στη ρίζα του
δανανεύοντος κατακαίοντος την έ-
πιδερμίδα.

Η ποδύρα **SULFODERM** είναι έγκω-
κρμένη από το Άνών.Υγειον. Συμβο-
λίου της Ελλάδος βάσει της όπ. άριθ.
62132 άποφάσεώς του. Η λυσική της
τιμή εις το Φαρμακείο είναι άρχ. 20.55
το κυτίον.

Η υπερβολική εφίδρωση (γυδίσμος) του
προσώπου εξαλείφεται επίσης διά της
ποδύρας **SULFODERM**.

Η ποδύρα **SULFODERM** είναι βεβω-
δισία τους άδους, μετά το ξέρσιμα-
«Απαρροφά άμέσως την εφλογισν.

Η ποδύρα **ΣΟΥΛΦΟΔΕΡΜ** είναι προ-
βή τον μεγάλο γερμανικό έργοστα-
σιου φαρμάκων **VON HEYDEN A.G.** εν
Μονάχης και παρασκευάζεται εις άπό-
κρωσις που συμφωνεί τελείως με την
επίδερμίδα. Το όρυμά της είναι λεπτό-
τατον.

Σύντομες υποδείξεις και δείγμα πα-
ρέχονται δωρεάν εις την γεν. αντι-
πρόσωπείαν 'Ελλάδος της:

CHEMISCHE FABRIK VON HEYDEN A.G.
ΣΤΑΥΡΟΣ ΧΡΥΣΟΣΤΑΛΗΣ
Όδός Πειραιώς 16-τηλέφ. 522-668
ΑΘΗΝΑΙ

ΕΚΠΤΩΣΕΙΣ!

ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΕΣ
ΕΥΚΑΙΡΙΕΣ
ΣΤΗΝ

TRICOSA

ΕΡΜΟΥ 6
(ΕΝΤΟΣ ΤΗΣ ΣΤΟΑΣ)
*
ΠΛΕΚΤΑ ΟΛΟΜΑΜΑ
ΑΠΟ 50 ΔΡΧ.

ΑΛΛΑΓΗ ΤΗΛΕΦΩΝΟΥ
ΠΟΠΗ ΣΠΗΛΙΩΤΟΥ-ΜΠΑΖΙΝΑ
Ίατρος γυναικολόγος, Σατο-
δωριέδου 22. Νέος άριθμός τηλέ-
φώνου 523.843.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ Ζ'

Πέρασαν δυο μέρες, ατελείωτες. Σκεπτόμουν ολοένα τη Τζιλντά, ξανάβλεπα το ύψος που είχε όταν χωρίσαμε. Κι αναρωτιόμουν για ποιο λόγο είχε επιμείνει τόσο πολύ να κατεβεί από τ' αυτοκίνητό της. Για να παρηγορηθώ, προσπαθούσα να πείσω τον εαυτό μου πως ήταν μια φυσική αντίδραση. Της είχα ομολογήσει πως δε λαφολύσσα τον άντρα της, 'Η αποκάλυψη αυτή θα της είχε κάνει τρομερή εντύπωση.

Εκείνο που με στενοχωρούσε ακόμα περισσότερο, ήταν ο κίνδυνος να σκοτώσει αυτή η ηλίθια ομολογία τον έρωτά της για μένα - που μου ήταν πολύτιμότερος κι' απ' τη ζωή μου.

Τη δεύτερη βραδιά, δέ μπήκεα ν' ανθέξω περισσότερο στις μαύρες σκέψεις μου. Πήρα τ' αυτοκίνητό μου και πήγα στο Λός Άντζελες. Εκεί, τη-

λεφάνθησα από ένα δημόσιο θέλαμο στον αριθμό που μου είχε δώσει η Τζιλντά.

Μα άκουσα με κατάπληξη να μου απαντά μια ανδρική φωνή. -Είν' εκεί ή κ. Ντελάνε; -Είπα, ενώ αναρωτιόμουν με κάποιο φόβο μήπως ο άντρας εκείνος ήταν αστυνομικός.

-Η κ. Ντελάνε; έφυγε πρό δυο ημερών, μου απάντησε. Λυπούμαι πολύ, αλλά δε μ' άφισε καμμία διευθυνσι για να της στέλνουμε την αλληλογραφία της... Ποιος τη ζητάει;

-Κάποιος φίλος της... Θέλετε να πείτε πως δεν πρόκειται να ξαναγυρίσει;

-Οχι, δε θα ξαναγυρίσει, καθώς ξέρω.

-Ευχαριστώ, είπα.

Κι' έκλεισα το τηλέφωνο. Δεν ήταν δύσκολο να καταλάβω τι είχε συμβεί: Οι ανήλικες εκμυστηρεύσεις μου, όπως το είχα φοβηθεί, είχαν οδύσει την αγάπη της για μένα! Είχε

φύγει, γιατί δεν ήθελε να με ξαναδεί, ποτέ πιά!

Δεν κοιμήθηκα πολύ, αυτή τη νύχτα. Για πρώτη φορά μετά-νοιασα που είχα σκοτώσει το Ντελάνε; Αρχίζα να πληρώνω το κακό που είχα κάνει. Καί, έτσι που παρουσιάζονταν το μέλλον, ήταν πιθανό πως θα εξακολουθούσα να μετανοώ, για πολύ ακόμα...

Τ' άλλο πρωί, την ώρα που ζυριζόμουν, χτυπησε το τηλέφωνό μου. Ήταν ο Χάρμας.

-Μπορείτε να βρικόσθε, στις 11, στη βίλλα του Ζαί Μπλέ; με ρώτησε. Θα κάνουμε μια μικρή διασκεψή, όλοι μαζί.

Θέλεα να συμμετάσχετε και σεις, για να εξετάσετε το τεχνικό μέρος της υποθέσεως. Μπορείτε νάρθετε;

Τόν βεβαίωσα πως θα ήλθαινα.

-Γραία! Ευχαριστώ πολύ.

Στις 11 λοιπόν...

Οι τρεις επόμενες ώρες ή-

ταν μαρτυρικές για μένα. Το νεύρο μου είχαν τέτοιο χάλι, ώστε αναγκάστηκα ν' αδειάσω ένα ποτήρι ούσκου απ' τις 9½ το πρωί. Έπειτα ήπια κι' άλλα τρία, κατά διαλείμματα.

Τέλος, έφτασε η ώρα να κλειδώσω το σπίτι μου, ν' ανεβώ στ' αυτοκίνητό μου και ν' ξεκινήσω για το Ζαί Μπλέ.

Η Πακάρ του Χάρμας βρισκόταν κι' όλες εκεί, σταματημένη κοντά στη σκάλα της βεράντας. Καθώς ανέβαινα τα σκαλοπάτια, τόν άκουσα να σφυρίζε, μέσα στο σαλόνι.

-Ερριξε μια ματιά προς το μέρος μου. Σταμάτησα στο κατώφλι της πόρτας.

-Καλώς ήρθατε, μου είπε φιλοφρονητικά. Περσάτε μέσα! Δε θ' αργήσουν νάρθουν κι' οι άλλοι.

Προχώρησα μέσα στο σαλόνι.

-Μά τι συμβαίνει; ρώτησα. -Θα ήπιας πώς δουλεύουμε εμείς οι άνθρωποι τών ασφαλιστικών εταιρειών για να κερδίσουμε το ψωμί μας, απάντησε ο Χάρμας.

Είχε άφισε τώρα το αδιάφορο και νυχελικό ύφος του. Το χαμόγελο της ικανοποίησής του με φέδισε κάπως...

-Εθναλε απ' το πορτοφόλι του δυο χαρτονομίσματα τών 10 δολαρίων και μου τάδωσε.

-Θάθελα να με βοηθήσετε λιγάκι, πρόσθεσε. Πάρτε τώρα αυτά τα λεφτά, ως προκαταβολή, για να μη τ' εχάσω. Ο προϊστάμενός μου - αυτός ο περιφημος Μάντοξ που σας έλεγα - θαρθή όπου και νάναι. Κι' όταν τόν βλέπω, ξεχνάω κάποτε και τ' όνομά μου ακόμα!

-Εσχεταί εδώ ο Μάντοξ;... Μα γιατί;

-Θα ήπιας... Είσατε τυχερός, φίλε μου. Θάκατε θεωρείο της πρώτης σειράς!

Τη στιγμή εκείνη, άκουσα ν' φτάνη έν' αυτοκίνητο. Έτρεξε στη υπαλκονόπορτα κι' έρριξε μια ματιά έξω.

Δοκίμασα δυνατά συγκίνησι, βλέποντας ένα αστυνομικό αυτοκίνητο, με τη σειρήνα του και το κόκκινο φως στη σκεπή. Είδα να κατεβαίνει απ' αυτό ο αστυνόμος Τζών Μπους, της Έγκληματικής Αστυνομίας του Λός Άντζελες.

Ήταν ένας ψηλός άντρας, 42-43 χρονών, με κόκκινα παχουλά μάγουλα και μικρά γκριζά ματία, ψυχρά σαν το άσοςλι. Τόν ακολουθούσε ένας κοντόχοντρος ανθρωπάκος, που μάντεψα πως ήταν ο Μάντοξ.

Ο ασφαλίστης είχε ανάστημα 1,65 περίπου, ώμους και θώρακα πρωταθλητή της πάλης, αλλά πόδια νάνου. Το κόκκινο και γυαλιστερό πρόσωπό του έπαιρνε ζωή απ' τη ευκίνητα ματία του. Η έκφρασή του ήταν μάλλον σκυθρωπή.

Φορούσε έντελως απρόσεχτα ένα κοστούμι ακριβό και καλοραμμένο. Είχε τη μανία να περνά τ' χοντρά δάκτυλά του ανάμεσα στα γκριζά και άραια οστά υαλλιά του, ανακατεύοντας τα ακόμα πιο πολύ.

Ανέβηκε στη βεράντα, ζαρώνοντας τα φρύδια του. Τα ερευνητικά ματάκια του φαινονταν σαν νάθελαν να φωτογραφίσουν το κάθε τι, με τις ποραιμικρότερες λεπτομέρειες.

Ο Χάρμας με σύσπασε: -Από δω ο Ρέγκαν, ο βοηθός μας. Κύριε Ρέγκαν, ο κ. Μάντοξ.

Ο Μάντοξ μουσφίξε το χέρι ζωηρά και με συμπάθεια, ενώ συγχρόνως με χαιρετούσε φιλικά με το κεφάλι.

-Είμαι ευτυχισμένος που έ-ξασφάλισα τη συνδρομή σας κ. Ρέγκαν, μου είπε. Αν δεν κάνω λάθος, εργάζεσθε αυτή τη στιγμή για λογαριασμό της εταιρείας μας.

Μουρμουρίασε μερικές λέξεις. Τη στιγμή εκείνη, φάνηκε ο Μπους.

-Καλημέρα, Ρέγκαν, μου εί-πε. Ώστε είσατε ανακατεμέ-νος και σεις σ' αυτή τη δου-λειά;

-Ναι, βέβαια, τραύλισα με φωνή, που μου φάνηκε σαν βραχνό μουρμουρητό.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: 'Η συνέχεις

ΚΥΠΡΙΕΣ

Η Βιολέττα και η Βούλα Νικολαΐδου, Ταχ. Κιβ. 340, Λευκωσία, Κύπρος, ζητούν ν' αλληλογραφήσουν με Έλληνες απ' όλο τόν κόσμο. Παρακαλούν όσους απαντήσουν να στείλουν μια φωτογραφία τους.

Η Μαίρη Χαραλάμπους, Κίμωνος 47, Λάρνακα, Κύπρος, επιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με νέους απ' όλο τόν κόσμο, στην ελληνική γλώσσα, με σκοπό την ανάπτυξι μιας καλής και σταθερής φιλίας.

Η Μυρτώ και η Βιολέττα Κεφαλά, Ταχ. Κιβ. 314, Λεμεσός, Κύπρος, θέλουν ν' αλληλογραφήσουν με μορφωμένους νέους απ' όλο τόν κόσμο. Παρακαλούν όσους απαντήσουν να στείλουν μια φωτογραφία τους.

Η Λένια Θεμιστοκλέους (15 χρονών), Αγίου Γεωργίου 19, Λάρνακα, Κύπρος, ζητεί ν' αλληλογραφήσει με μαθητρίες απ' όλη την Ελλάδα και την Αιγύπτο.

ΚΥΠΡΙΟΙ

Ο Λώρης Έλληνας (17 χρονών), Λεωκωνος 39, Λευκωσία, Κύπρος, επιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με νέες απ' όλο τόν κόσμο, κυρίως από την Αθήνα. Φωτογραφία απαραίτητη. Ο Άνδρέας Γεωργίου, Λεωκωνος 13, Αμμόχωστος, Κύπρος, ζητεί ν' αλληλογραφήσει με νέες απ' όλο τόν κόσμο, κυρίως από την Ελλάδα, με σκοπό την ανταλλαγή σκέψεων και τη δημιουργία μιας καλής και σταθερής φιλίας. Τό ίδιο θέλει και ο Γεώργιος Νίκου (20 χρονών), Ήρακλους 87, Αμμόχωστος, Κύπρος.

Ο Κωνστ. Δράκος, Ηφαίστου 16, Στρόβολος, Λευκωσία, Κύπρος, ζητεί ν' αλληλογραφήσει με νέους και νέες απ' όλη την Ελλάδα, με σκοπό την ανταλλαγή γραμμάτων.

Ο Άνδρέας Κωνσταντίνου (19 χρονών), Κορίνθου, Λάρνακα, Κύπρος, θέλει ν' αλληλογραφήσει με Έλληνίδες απ' όλο τόν κόσμο, κατά προτίμησι από τ' εσωτερικό. Ο Νικόλας Αποστόλιδης, Πολυκατοικίες Αγίου Νικολάου, Αγίας Αικατερίνης No 70, Λεμεσός, Κύπρος, ζητεί ν' αλληλογραφήσει με την «Ομορφιά».

Ο Άνδρέας Π. Παλάλας, Ανεμόμυλος No 13, Λεωκωσία, Κύπρος, επιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με νέες και νέους με σκοπό την ανταλλαγή γραμματοσχημάτων.

Ο Νίκος Κοτζιάμανης, Raf Police, Raf Λευκωσία, Κύπρος, θέλει ν' αλληλογραφήσει με Έλληνίδες απ' όλο τόν κόσμο, κατά προτίμησι από τ' εσωτερικό.

Ο Άνδρέας Έλευθερίου και ο Γεώργιος Δαμιανού (30 χρονών και οι δυο), Αγίου Νικολάου 18, Παλαιορωτίτισσα, Λευκωσία, Κύπρος, επιθυμούν ν' αλληλογραφήσουν με νέες από την Ελλάδα. Φωτογραφία απαραίτητη. Τό ίδιο ζητούν και ο Άνδρέας Παναγιώτου και ο Τάκης Έλεθερίου, για τους οποίους ισχύει ή ίδια διευθύσι.

Ο Άλέκος Εύριπίδου, Μεγάλου Αλεξάνδρου 41, Λεμεσός, Κύπρος, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέους και νέες από την Ελλάδα, ηλικίας 16-19 χρονών, με σκοπό την ανάπτυξι μιας καλής και σταθερής φιλίας.

Ο Θεμιστοκλής Νεοφύτου (17 χρονών), Πολυκατοικίες Λεμεσού No 62, Λεμεσός, Κύπρος, ζητεί ν' αλληλογραφήσει με τις ανανδστρίες μας «Ομορφιάς» και «Εσπέριας».

Ο Άνδρέας Μπακαλιάου, Αγίας Έλένης No 6, Καίμακλι, Λευκωσία, Κύπρος, θέλει ν' αλληλογραφήσει με τη «Λευκή όπτα-σία» τού 1038 τεύχους.

ΝΑΥΤΙΚΟΙ

Ο Dimitrios Frangou, 115, S/S Pericles, Co Messrs Vn-gotis Ltd., Greenwich House, London E.C. 3, England, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέους απ' όλο τόν κόσμο, κατά προτίμησι από την Αθήνα και τόν Πειραιά. Ο ίδιος επιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με την «Αίτινα» από την Αλεξάνδρεια.

Ο Evangelos Anemodouras, ο N. Simiakakis και ο E. Mantsinos, S/S Africa, Co Jupiter Shipping Co Inc., 39 Broadway, New York 6, N.Y., U.S.A. ζητούν ν' αλληλογραφήσουν με Έλληνίδες. Ο Takis Papanastasiou, ο G. Christopoulos και ο N.ikos Iliadis, S/S Panayiotis D. Co Rotterdam Steamship, Co Ltd West-erlaan 3B Rotterdam, Holland, θέ-λουν ν' αλληλογραφήσουν με νέες από την Ελλάδα, ηλικίας 17-21 χρό-νων, με σκοπό ό,τι ήθελε επ'ακολου-θούσε.

Η Αλληλογραφία μας

ΑΝΑΓΝΩΣΤΡΙΕΣ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ

Ο Const. Zen efitis (21 χρονών), ο Dionisios Haldis (22) και ο Michael F. (24) ζητούν ν' αλληλογραφήσουν αντίστοιχας με τ' «Εσπέρια», «Ζαρκάδακι» και τ' «Τρυφερό κουβέλακι».

Ο T. Padelos και ο X. Padelos, αξιωματικοί τού E. E., S/T Andreas V. Co Vergotis Ltd., Grechurch House Lane, London E.C. 3, England, θέλουν ν' αλληλογραφήσουν με νέες απ' όλο τόν κόσμο, ηλικίας 19-24 χρονών, με σκοπό ό,τι ήθελε επ'ακολουθούσε.

Ο Xenofon Legakis, S/T World Enterprise, Co Nlarchos, (London), Ltd 41/43 Park Street, London W. 1, England, θέλει ν' αλληλογραφήσει με Έλληνίδες απ' όλο τόν κόσμο, κατά προτίμησι από την Αθήνα, ηλικίας 16-19 χρονών, με σκοπό ό,τι ήθελε επ'ακολουθούσε.

Η Tina (18 χρονών), Beyoglu, Aynalicesme Alhatum Sok. No 3/3, Istanbul, Turkiye, επιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με νέους απ' όλο τόν κόσμο, ηλικίας 26 χρονών και άνω, στην ελληνική ή αγγλική γλώσσα, με σκοπό την ανάπτυξι μιας καλής και σταθερής φιλίας. Φωτογραφία απαραίτητη.

Η Meri Licou (14 χρονών), Sucu Bahcesi No 50, Amavutkok, Istanbul, Turkiye, ζητεί ν' αλληλογραφήσει με νέους και νέες απ' όλο τόν κόσμο, με σκοπό τη δημιουργία μιας καλής και σταθερής φιλίας. Φωτογραφία απαραίτητη.

Η Meri M. B.P. 396 Galata, Istanbul, Turkiye, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέους από τ' εσωτερικό, κατά προτίμησι από την Αθήνα, στην ελληνική ή γαλλική γλώσσα.

Η Nitsa G. (19 χρονών), Beyoglu, Yeni Cassi Cuhur Cuma Sok. 16/1, Istanbul, Turkiye, επιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με νέους από τη Γαλλία με σκοπό τη σύναψι μιας καλής και σταθερής φιλίας και ό,τι άλλο ήθελε προκύψει.

Η Monika Stefanopoulou, P.O. Box 1276, Addis Abeba, Ethiopia, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέους από την Ελλάδα, κατά προτίμησι από τήν Αθήνα, ηλικίας 18-26 χρονών, με σκοπό τη δημιουργία μιας φιλίας. Φωτογραφία απαραίτητη.

Η Elsa Stavrulinidou, P.O. Box 1276, Addis Abeba, Ethiopia, επιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με νέους απ' όλο τόν κόσμο, ηλικίας 26 χρονών και άνω, στην ελληνική ή αγγλική γλώσσα, με σκοπό την ανάπτυξι μιας καλής και σταθερής φιλίας. Φωτογραφία απαραίτητη.

Η Anastasia Zachariadou (17 χρονών), Ferikoy Kuyubog Ark Sok. No 38, Istanbul, Turkiye, ζητεί ν' αλληλογραφήσει με νέους απ' όλο τόν κόσμο, με σκοπό τ' ό,τι ήθελε επ'ακολουθούσε.

Τρεις αδελφές, η Beti (21 χρονών), η Meti (19) και η Eleni Nicol, No 27, Rue Mohamed Pacha Choucri, Agouza Dorri, Cairo, Egypte, θέλουν ν' αλληλογραφήσουν με νέους απ' όλο τόν κόσμο, με σκοπό ό,τι ήθελε επ'ακολουθούσε.

Καλημέρα Ζωή!
με σοκολάτα ΓΑΛΑΚΤΟΣ ΙΟΝ

ΣΟΚΟΛΑΤΑ ΓΑΛΑΚΤΟΣ 100%

ION

ΟΡΕΠΤΙΚΗ ΚΑΙ ΥΓΙΕΙΝΗ ΤΡΟΦΗ

Πάντα σε κάθε μαθητική σάκκα

Μιά σοκολάτα γάλακτος ΙΟΝ

ΔΙΝΕΙ ΧΑΡΑ ΣΤΟ ΠΑΙΔΙ!

ΥΠΕΡΕΝΤΟΣ

Αρχίστε σωστά
την ημέρα σας!...

...με ένα ωφέλιμο ρόφημα.

Πολλοί φεύγουν από το σπίτι για τη δουλειά τους με ένα καφεδάκι και μένουν νηστικοί ως το μεσημέρι. Σ' αυτό, όμως, οφείλεται και ή χαρακτηριστική πρωινή κατάρνησής τους.

Πίνοντας κάθε πρωί ένα ποτήρι ΖΑΧΑΡΟΥΧΟ ΝΟΥΝΟΥ δίνετε στον οργανισμό σας τη ζωτικότητα που χρειάζεται για μίαν ημέρα σωματικής ή πνευματικής εργασίας.

Τό Ζαχαρούχο ΝΟΥΝΟΥ είναι πολύτιμο για τους μεγάλους και τούς μικρούς γιατί τούς κάνει και ξεκινούν για την εργασία τους ή στο σχολείο τους τονωμένοι, αισιόδοξοι και με κέφι για δουλειά.

Επίσης, κάθε νοικοκυρά πρέπει να ξέρη πως με τó Ζαχαρούχο ΝΟΥΝΟΥ οι κρέμες και τó γλυκίσματo γίνονται πολύ νόστιμα και έχει οικονομία τήν ζάχαρη.

ΖΑΧΑΡΟΥΧΟ

ΝΟΥΝΟΥ

ΒΑΖΕΙ ΤΙΣ ΒΑΣΕΙΣ ΤΗΣ ΥΓΕΙΑΣ

τον κόσμο. Διατίθεται από τη Ν. Λορέν, στην ελληνική, αγγλική και γαλλική γλώσσα, με σκοπό την ανάπτυξη μιας καλής και σταθερής φιλικής. Παρακαλούν όλους απαντήσουν να συνοδεύσουν το γράμμα με μια φωτογραφία τους.

Η Louana Hanos Flat 4) 126 Sheffield St., Kenilworth, Johannesburg, S. Africa, ζητεί ν' αλληλογραφή με νέους από την Ελλάδα.

ΑΝΑΓΝΩΣΤΕΣ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ

Ο Andreas Karachalos (29 χρόνων), 161 St. John Street, Launceston, Tasmania, Australia, επιθυμεί ν' αλληλογραφή με νέες από την Ελλάδα, ηλικίας 19-29 χρόνων, με σκοπό το γάμο. Παρακαλεί όλες απαντήσουν να στείλουν μια φωτογραφία τους. Ο George Paradopoulos (25 χρόνων) για τον οποίο ισχυρίζεται ν' αλληλογραφή με νέες από την Ελλάδα, ηλικίας 18-25 χρόνων, με σκοπό το γάμο.

Ο Vasilios Katris, 6033 N. Winthrop, Chicago 40 Illinois U.S.A., επιθυμεί ν' αλληλογραφή με την ανυπόμονη καρδιά. Ο J. C. H. J. Stodoulo (18 χρόνων), P.O. Box 448, Addis Ababa, Ethiopia, ζητεί ν' αλληλογραφή με νέες απ' όλο τον κόσμο. Ο A. Kokinis, 17 P.O. Box 1050, Addis Ababa, Ethiopia, επιθυμεί ν' αλληλογραφή με νέες από την Ελλάδα και απ' όλο τον κόσμο. Φωτογραφία απαραίτητη.

Ο Dimitrios Dimitrakis, Avenue P. Pasteur No 1, Trazegnies, Belgique, θέλει ν' αλληλογραφή με νέες απ' όλο τον κόσμο. Ο Thomas Goulas, Rue de la Poste No 1, Trazegnies, Belgique, επιθυμεί ν' αλληλογραφή με νέες απ' όλο τον κόσμο, με σκοπό το γάμο. Φωτογραφία απαραίτητη.

Ο John Papaioannou, Smele Quarters, Lachmar, R.N.H., Salisbury, S. Rhodesia, θέλει ν' αλληλογραφή με νέες από την Ελλάδα και απ' όλο τον κόσμο, ιδιαίτερα από τη Rhodesia και το Βελγικό Κογκό. Παρακαλεί όλες απαντήσουν να στείλουν μια φωτογραφία τους. Ο M. S. (18 χρόνων), P.O. Box 62, Addis Ababa, Ethiopia, ζητεί ν' αλληλογραφή με νέους απ' όλο τον κόσμο, με σκοπό την ανάπτυξη μιας καλής και σταθερής φιλικής.

Ο Y. I. O. Well Street, London E. 9, England, θέλει ν' αλληλογραφή με την ανανέωση μας, που κρύβεται κάτω από το ψευδώνυμο «Λουλούδι του Πεκίνου».

Ο Vasilios Katsiyianis (24 χρόνων), Koomboolomba Via Bavenshoe N. Q., Australia, επιθυμεί ν' αλληλογραφή με την ανανέωση μας, που κρύβεται κάτω

Σώσατε τα μαλλιά σας με την ΜΠΡΙΓΙΑΝΤΙΝΗ-ΔΑΦΝΟΧΟΛΙΝΗ DESIR. Αναζωογονεί και διατηρεί τα μαλλιά. Ζητήσατέ την παντού.

ΚΑΣΤΡΙΟΤΙΣ

ΕΙΔΙΚΟΝ ΦΡΟΝΤΙΣΤΗΡΙΟΝ
Υποψηφίων Κολλεγίου-Βαρβα-
κειίου. - Τηλέφ. 34-810

Η Bella σας θάγει από μπέλα

από το ψευδώνυμο «Το κορίτσι με τα πράσινα μαλλιά».

Ο John Tsanetos, Acadia Bakery, Rhodes Street, B.Y.O. S. Rhodesia, επιθυμεί ν' αλληλογραφή με την ανανέωση μας «Νύχτα της Επιδόσεως».

Ο Dimitrios Pandos, Rue de Pieton Cite No 6, Trazegnies Belgique, ζητεί ν' αλληλογραφή με Έλληνες, που έχουν υποφέρει στη ζωή. Φωτογραφία απαραίτητη.

ΑΝΑΓΝΩΣΤΡΙΕΣ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ

Η Μαίρη Άγγελουπούλου (23 χρόνων), Πύλου No 6, Αθήναι, Γίεζε, ζητεί ν' αλληλογραφή με νέες απ' όλο τον κόσμο.

Η Μαρία Δημακούλα (24 χρόνων), Καποδιστρίου 24, Αιγάλεω, Αθήναι, Γίεζε, θέλει ν' αλληλογραφή με Έλληνες από τη Γαλλία, με σκοπό το γάμο. Παρακαλεί όλους απαντήσουν να στείλουν μια φωτογραφία τους.

Οι κάτοχοι αναγνώστριές μας έχουν στα γραφεία μας γράμματα, που μπορούν να περάσουν να τα πάρουν, καθημερινώς 12-2 μ.μ. Οι αναγνώστριές μας από την επαρχία ως στείλουν τη διεύθυνσή τους με ένα διδραχμό, γραμματόσημο για την αποστολή. Η «Τριανταφυλλιά» έχει γράμματα από τη S.S. Sprylos Natchos. Η «Νίνα» έχει από την Αυστραλία. Γράμματα έχουν επίσης η «Νιόβη», η «Απελτισμένη από τη ζωή», το «Λουλούδι του Πεκίνου», η «Ασχημη ευνούχος», η «Πριγκίπισσα των Ινκας», η «Αληθινή χαρά», το «Μικρό δασέρι» και η «Κουκλίτσα της Ανδρού».

Από την Κύπρο εστάλη γράμμα για τη «Νεράιδα του καραβιού». Η «Χαρούμενη υπαρκτή» έχει γράμμα από το S.T. Hydroussa, η «Εκάδη» έχει από την Αίγυπτο. Γράμματα εστάλησαν επίσης για την «Περμύνη εσένα», τη «Χαμένη έλπιδα», την «Ασχημη ευνούχος», τη «Λίτσα», το «Κορίτσι από το Κάπρι», την «Ευτυχία» και την «Ελα δίπλα μου».

Η «Τίττι» είναι ζωή έχει γράμμα από την Κύπρο. Η «Λευκή θεά» και η «Μαύρη αμαρτία» έχουν γράμμα από το Σουδάν. Από την Τουρκία έχει γράμμα η «Ροσσάννα». Γράμματα υπάρχουν για την «Βεργολυγέρη», το «δάκρυ της ευτυχίας», τη «Δυστυχισμένη ζωντοχώρα», την «Τζένη Ένρη», την «Ανυπόμονη υπαρκτή», την «Ανοιχτή πληγή», τη «Νύχτα της σιωπής» και την «Τόνια».

Η «Χαουσάνη» έχει γράμμα από το S.S. Olga. Η «Ροδόδωρη» έχει γράμμα από τη Ρωσία. Από την Αυστραλία εστάλη γράμμα για τη «Χλωμή Μαρία». Γράμματα έχουν επίσης τα «Κοραλλένια χείλη», η «Νύφη του Υμηττού», η «Ελα κοντά μου», το «Λουλούδι του Πεκίνου», η «Ξανθή μπουκλά», η «Νύχτα της μαγείας» και η «Πονεμένη μικρούλα».

Από τη Σαουδική Αραβία εστά-

λη γράμμα για τη «Μ. Μ.». Η «Μικρή ευνούχος» έχει γράμμα από τον Καναδά. Γράμματα έχουν επίσης η «Ροζα μικρούλα» από τη Θεσσαλονίκη, η «Νάντια» από τη Φιλαδέλφεια και η «Αλβία άνοιξη».

Για την «Ηρα» εστάλη γράμμα από την Αμερική. Η «Εσέσσα» τα πάντα έχει γράμμα από τη Γερμανία. Γράμματα έχουν επίσης η «Αγριμυγδαλή», η «Πάντα δική σου», η «Αληθινή χαρά», η «Αρνήθηκα τα πάντα», η «Ανοιχτή πληγή», η «Ευκλείνη για πάντα», η «Αραξία του Βορρά» η «Νίτσα» το «Διαμάντι του Νείλου», η «Μικρή σκανδαλιά», η «Αθήνα» και η «Ευθύμη Ελληνόπουλα».

Από την Αμερική υπάρχει γράμμα για την «Κόρη της Πύλου». Για την «Καρτερό πάντα εσένα» από τα Τέμπη, εστάλη γράμμα από τη Σιγκαγό. Η «Απελτισμένη από τη ζωή» έχει γράμμα από το Σουδάν. Γράμματα εστάλησαν για τη «Σοφία», την «Ροζα μικρούλα», τη «Μικρή Σπανιόλα», τη «Νίτσα», τη «Μαρία Βαλέσκας», την «Τόνια», τη «Μ. Α.», τη «Φοίβε της Αθήνας», τη «Μελίνα» και την «Ετοιμή για κάθε θύσια».

ΑΝΑΓΝΩΣΤΕΣ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ

Ο Ήλιος Στασουλάρκος (50 χρόνων), Poste Restante, Κεντρικών, Αθήναι, θέλει ν' αλληλογραφή με τη «Γοητευτική Σπανιόλα». Ο Βασίλειος Κούσκουλος, Φωκίας 32, Αθήναι, ζητεί ν' αλληλογραφή με την «Ερμιόνη Χ.» από την Καβάλα. Ο Εμμανουήλ Αδαγιάννης, Poste Restante, Κεντρικών, Αθήναι, Γίεζε, επιθυμεί ν' αλληλογραφή με νέες από τη Ν. Υόρκη και τον Καναδά, με σκοπό την ανταλλαγή γραμματοσήμων και τη σίναψη μιας καλής φιλικής. Ο Χρήστος Χρυσάνθουπουλος, Αγίου Κωνσταντίνου 55, Αθήναι, θέλει ν' αλληλογραφή με την «Παυλίνα».

Ο Αντώνιος Φιλίππου, Πολίτης, Περιστέρι, Τέρμα Σκιάθου, Πατήσια, Αθήναι, ζητεί ν' αλληλογραφή με τη «Μυστάλη» από την Κέρκυρα και τη «Λάνα» από το Πήλιο. Ο Αλέξανδρος Παπανικολόπουλος (26 χρόνων), Παρασκευοπούλου 11, Σεπάλια, Αθήναι, θέλει ν' αλληλογραφή με την «Αρνήθηκα τα πάντα» από το Λόρπεν. Ο Τ. Κατσαμπίδης, «Ελευθερίου Βενιζέλου No 28, Ελευσίς, Αττική, Αθήναι, Γίεζε, ζητεί ν' αλληλογραφή με τη «Μικρή Σπανιόλα» από το Κάιρο.

Ο Σωτήριος Γεωργαράς, Κορυτσάς No 24, Αιγάλεω, Αθήναι, Γίεζε, επιθυμεί ν' αλληλογραφή με νέους και νέες με σκοπό την ανταλλαγή γραμματοσήμων. Ο Δημήτριος Καντήρης, «Ασπιοχώρι, Καρδίτσα, Θεσσαλία, θέλουν ν' αλληλογραφή με νέες του εσωτερικού, ηλικίας 18-22 χρόνων, με σκοπό, ό,τι επακολουθήσει. Ο Νικόλαος Α. Τζέλης, Μεγαλοχώριον, Τρίκαλα, Θεσσαλία, επιθυμεί ν' αλληλογραφή με την «Ροζα του Πηλίου».

Ο Ευστάθιος Μανέτας, Νικηφόρου Θεοτόκη 105, Κέρκυρα, θέλει ν' αλληλογραφή με τη «Γοητευτική Σπανιόλα», τη «Ζητώ την ευτυχία» και τη «Χρυσή καρδιά» από τη Θεσσαλονίκη. Ο Πέτρος Λαζαρίδης, Κεντρική 41, Βέροια, Γίεζε, ζητεί ν' αλληλογραφή με νέες από την Αυστραλία, ηλικίας 16-24 χρόνων.

Ο Γεώργιος Τσανακτίδης, Διαδοτών, Βέροια, θέλει ν' αλληλογραφή με τη «Νύφη της Θεσσαλίας». Ο Τ. Βαρελάς, Φειδιππίδου 43, Τ. Αθήναι, Γίεζε, ζητεί ν' αλληλογραφή με την «Τίτη-Τόνια». Ο Νικόλαος Νιρινός, Α. Στρατού 30, Θεσσαλονίκη, επιθυμεί ν' αλληλογραφή με τη «Νίνα».

Δύο φίλοι, ο Τσακ Θεόδωρος (28 χρόνων), Φιλιπιά, Παϊονίας, Θεσσαλονίκη, Γίεζε, ζητούν ν' αλληλογραφήσουν με νέους απ' όλο τον κόσμο, με σκοπό, ό,τι ήθελε επακολουθήσει. Ο Στυλιανός Κουτελάς, Βαθός 20, Αμπελόκηποι, Αθήναι, ζητεί ν' αλληλογραφή με τη «Μικρή τσαχτινά» από την Πάτρα.

ΑΦΡΟΔΙΣΙΑ ΝΟΣΗΜΑΤΑ

Α. ΓΡΗΓΟΡΙΑΔΗΣ

ΙΑΤΡΟΣ ΑΦΡΟΔΙΣΙΟΛΟΓΟΣ
Δέχεται Βηλαρά 7 (Πλ. Αγίου Κωνσταντίνου—Όμιλεια) 9 π.μ.
—1 μ.μ. 4-6 π.μ. Τηλ. 525,387

για κάθε χρῆσι,
για κάθε ανάγκη,
για όλους τους Έλληνες.

ΠΕΙΡΑΪΚΗ-ΠΑΤΡΑΪΚΗ

ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΑ ΒΑΜΒΑΚΟΣ ΛΕ

ντύνει, στολίζει, νοιμουρεύει!

Αυτό το σῆμα αποτελεί ἐγγύησιν,
ὅτι ἐγοράζετε γνήσιον ὑφάσμα
"ΠΕΙΡΑΪΚΗΣ - ΠΑΤΡΑΪΚΗΣ".

Ο γνωστός δρόμος
ἀκολουθήστε τον!!

λίγο...
Κάμελ

...λίγο αλλά συχνά

ΠΑΠΟΥΤΣΙΑ ΣΤΗΝ ΠΕΝΝΑ ΜΕ **Κάμελ** ΒΑΜΜΕΝΑ

Η ΠΥΓΜΑΧΙΑ ΕΙΝΑΙ ΕΠΙΚΙΝΔΥΝΟ ΣΠΟΡ!

«Πυγμαχική μέθη», ή ασθένεια, που προσβάλλει όλους τους μποξέρ

Εδώ και πολλά χρόνια έχει τεθεί το ερώτημα: Είναι η πυγμαχία ένα άθλημα σαν τα άλλα ή πρέπει να καταργηθεί επειδή είναι ένα βάρβαρο σπόρ, που προκαλεί άρκετά θύματα; Όλο τον κόσμο κάθε χρόνο:

Πολλοί ειδικοί, αλλά και εραστές, έχουν ασχοληθεί πολλές φορές με το ζήτημα αυτό. Αλλά, δεν κατέληξαν ποτέ σε μία λύση. Μερικοί υποστηρίζουν ότι η πυγμαχία είναι ένα ανδροπρεπές άθλημα, που αναπτύσσει τόσο τους μύς, όσο και την αντίληψη των αγωνιζομένων. Άλλοι, όμως, υποστηρίζουν ότι πολλοί αθλητές, που έχουν κερδίσει έναντι της πυγμαχίας, Τελευταία, ο θάνατος του Αμερικανού πυγμαχού Γουόλκερ, που πέθανε από μία τρομερή γροθιά, που δέχθηκε από έναν αντίπαλό του, έφερε πάλι στην επικαιρότητα το επικίνδυνο ζήτημα.

Την επομένη του θανάτου του Γουόλκερ οι αμερικανικές εφημερίδες κυκλοφορούσαν με τους ακόλουθους τίτλους: «Το μποξ είναι δολοφονία, που έχει καθιερωθεί με άδεια!» «Πρέπει να απαγορευθεί το μποξ στον πολιτισμένο κόσμο.» «Αντί να βελτιώνεται, χειροτερεύει η κατάσταση!» «Να σταματήσουν οι δολοφονίες στα ρινγκ...»

Αλλά ως εξετάσουμε το ζήτημα από την άρχη για να δούμε ποιάς έχει διέξοδο.

Οι αμερικανικές στατιστικές δείχνουν ότι μεταξύ του 1900 και του 1955 περισσότερα από 300 άτομα πέθαναν από χτυπήματα που δέχτηκαν στο ρινγκ. Στην δεκαετία 1947-1957, μόνο στις Ηνωμένες Πολιτείες σημειώθηκαν 87 θάνατοι. Έξω από, από τη γραμματεία της επιτροπής λέγγου, της Βρετανικής Πυγμαχίας, για το ίδιο χρονικό διάστημα, αναφέρθηκαν μόνο 3 θάνατοι.

Η τεραστιά αυτή διαφορά οφείλεται στο γεγονός, ότι η Μεγ. Βρετανία έχει θεσπίσει αυστηρότερες κανονισμούς γι' αυτό το άθλημα.

Ως παράδειγμα αναφέρεται το έξης: Ο Τζωρτζ Φλόρενς βρήκε το θάνατο έπειτα από ένα δεύτερο νύκ-άουτ, που υπέστη τον ίδιο μήνα. Ο πυγμαχός αυτός αν ήταν Άγγλος, ίσως να γλύτωνε από το θάνατο, γιατί δε θα του επέτρεπαν να αγωνισθεί πριν περάσουν δυο μήνες από το πρώτο του άτυχημα.

Σύμφωνα με στοιχεία, που δόθηκαν από τους υπεύθυνους του μποξ των Ηνωμένων Πολιτειών, η πυγμαχία έρχεται μετά από την πάλη, το πάτζ, τον καράτε και τον ράγκμπι στον κατάλογο των θανατηφόρων σπορ. Είδικα για το ράγκμπι λένε ότι δε μπορεί να συγκριθεί με κανένα άλλο άθλημα, α-

πομό μόνο στο 1958 σημειώθηκαν 57 θάνατοι.

Φυσικά, συγκρίσι ανάμεσα στο ράγκμπι και το μποξ δε μπορεί να γίνει. Στο αμερικανικό φούτ-μπάλλ μετέχει μεγάλος αριθμός αθλητών και είναι τόσο το ενδιαφέρον του κοινού, που δε γίνεται καν σκέψη διαμαρτυρίας για τα πολλά άτυχημα, που συμβαίνουν σ' αυτό.

Υπέρ της πυγμαχίας προσηύχεται και μία άλλη σημαντική διαπίστωση, που έκαναν οι Αμερικανοί γιατροί. Κά-σαν και Μπράουντνερ, οι οποίοι ύστερ 26 χρόνων πείρας στα ρινγκ, υποστηρίζουν ότι η γροθιά δε φέρνει το θάνατο. Τις περισσότερες φορές ο πυγμαχός βρίσκεται το μοιραίο τέλος από χτύπημα του κεφαλιού του στο πάτωμα του ρινγκ.

Οι Αμερικανοί γιατροί αναφέρουν πολλές σχετικές περιπτώσεις, στις οποίες οι πυγμαχοί πέθαναν, έπειτα είχαν χτυπηθεί, πέφτοντας στο ρινγκ.

Εδώ και λίγο καιρό οι βρετανοί αποδοκίμασαν τον Λόρεν Μάκ Κάρθου. Ήταν πυγμαχός με λαμπρό μέλλον, γιατί έπαιζε νύκ-άουτ με το πρώτο χτύπημα του αντιπάλου του. Λόρεν Μάκ Κάρθου, που δε μεταφέρθηκε σ' αποδυτήρια, ο Μάκ Κάρθου πέθανε. Το χτύπημα, που δεν ήταν δυνατό να μπορούσε να προκαλέσει ούτε ένα άσπλο νύκ-άουτ. «Επειτα, λοιπόν, από έρυνες διαπιστώθηκε ότι ο Μάκ Κάρθου υπέστη στο ρινγκ για να δαμωθεί η ένα κάταγμα στο σέκρο από χτύπημα στο ρυθό μιας πιασ- να το προηγούμενο βράδυ.

Αλλά οι υποστηρικτές του μποξ, όσα επιχειρήματα κι αν επικαλούνται για να δικαιολογήσουν τους θανάτους, μόνον α- νισχυροί ν' απαντήσουν κάθε- φορά που οι αντίπαλοί τους αναφέρουν την ασθένεια «Πάντς- ντράγκεν», που προκαλεί ή πυγμαχία.

Μερικά χαρακτηριστικά της «πάντς ντράγκεν» είναι η βραδυπλησία στην όμιλία, η έσασθής νησι της μνήμης, το θόλωμα της όρασης, η αστάθεια στο βάδισμα και η συναισθηματική ασυνικία. Μία προχωρη- μένη κατάσταση της αρρώ- στίας, μπορεί να οδηγήσει στην ηλιθιότητα ή το έγκλημα.

Μία τρομακτική γροθιά μπορεί να φέρει ακόμη και τον θάνατο. Οι δε πυγμαχοί που δέχτηκαν θανατηφόρα χτυπήματα, είχαν μίαν περίεργη αντίδραση: Οι τριχές του κεφαλιού τους σπκώθηκαν όπως α- κριβώς δένει η φωτογραφία μας!

Ο δόκτωρ Κρίστολ παρατηρεί κατόπιν ότι η αρρώστια αυτή είναι περισσότερο συνη- θισμένη ανάμεσα στους επαγ- γελματίες, παρά τους ερασι- τέχνες. Επίσης η κατάσταση αυτή συναντάται πιο συχνά μεταξύ των πυγμαχών 3ης και 4ης κλάσεως και ειδικώς με- ταξύ των μποξέρ ελαφρών βα- ρών που λαμβάνουν μέρος σ' οποιουδήποτε αγώνες για να κερδίσουν τη ζωή τους.

Έχει αποδειχθεί ότι τα πολ- λά χτυπήματα στο κεφάλι, που με το πέρασμα των χρόνων προκαλούν έσωτερικές αιμορ- ραγίες, προκαλούν την ασθέ- νεια αυτή.

Πόσο τρομερή είναι η αρ- ρώστια αυτή φαίνεται στην περίπτωση του Ραυμόν Άνρι Μπανκέ, που καταδικάστηκε γιατί είχε δολοφονήσει σε μία κρίση ζήλιας τη γυναίκα που αγαπούσε. Σύμφωνα με την υπεράσπιση, ο πυγμαχός αυτός είχε προσβληθεί από την «πυ- γμαχική μέθη». Ο μάρτυρας της υπεράσπισης Κιντ Λούις (45 χρόνια σχεσί με την πυγμα- χία) ανέφερε ότι ο Μπανκέ ήταν θύμα της πυγμαχικής αρρώστιας, η οποία τον είχε περιορίσει στην πνευματική ή- λικια ενός παιδιού. Παρ' όλα αυτά ο κατηγορούμενος έκτε- λείτο.

Μετά μερικούς μήνες, ο Κιντ Λούις που χρημάτισε πρωταθλητής του κόσμου στην κατηγορία ελαφρών βαρών, δήλωσε πως δα πρέπει ν' α- ποκηλείνται απ' τους αγώνες, οι πυγμαχοί που έχουν κατά- κάποιον τρόπο προσβληθεί από τη «πυγμαχική μέθη». «Ένας τέτοιος πυγμαχός, έλεπε ο Λούις, φαίνεται μόλις τον κτύπησε κανείς στα μάτια. Επίσης, φαί- νεται αυτό κι από την όμιλία του...».

Ο πρώην παγκό- σμιος πρωτοπυγμαχός υπεστήριξε επίσης ότι η σπουδαιότερη αιτία των δυστυχημάτων που συμβαίνουν στο ρινγκ είναι τα οικογενειακά προβλήματα των μπο- ξέρ που δεν τους αφή- νουν να συγκεντρωθούν στην δουλειά τους.

Ως παράδειγμα αναφέρεται η μοναδική περίπτωση του σοβαρού τραυματισμού του, σε 400 αγώνες που έχει δώσει. Σε μία συνάν- τησι 4 γύρων δέχτηκε ένα χτύπημα απ' το Μπάτλινγκ Ορτενγκό, στην Καλιφόρνια, που του προκάλεσε ένα φού- ακωμα, μεγάλο σαν πεπόνι, πόνω από τα νεφρά. «Εκείνο το βρά-δυ, έλεπε, δεν είχα το μυαλό μου στην δου-λειά. Είχε γεννηθεί ο γιος μου και μου α- νήγγειλαν το ευχαρί- στο γεγονός! επάνω στο ρινγκ».

Δ. ΛΥΜΠΕΡΟΠΟΥΛΟΣ Σ.

ΛΥΣΕΙΣ ΠΑΙΓΝΙΔΙΩΝ του παρόντος τεύχους

Οριζοντίως και καθέτως

- 1) ΠΟΛΚΑ - ΚΑΡΕΣ. 2) ΟΛΟ - ΝΤΑ - ΟΠΗ. 3) ΛΟΓΟΘΕΤΙΔΗΣ. 4) ΗΡΩ. 5) ΑΝΘΗ - ΑΓΟΣ. 6) ΤΕΡΑΤΩΔΕΣ. 7) ΚΑΤΩ - ΑΛΑΣ. 8) ΑΔΑ. 9) ΡΟΔΟ- ΓΕΛΟΥΣΑ. 10) ΕΠΗ - ΟΣΑ - ΣΟΛ. 11) ΣΗΣΙΣ - ΣΙΓΑΛΑ.

Σωστό - Λάθος

- 1) ΛΑΘΟΣ (ο έκαστος βασιλιάς ή βα- σίλισσα της Αγγλίας). 2) ΣΩΣΤΟ (π.χ. οι αγγλιστές της Αμερικής). 3) ΛΑΘΟΣ (Ο Όρφευς). 4) ΛΑΘΟΣ (τον έγκυ- τέλειψε). 5) ΛΑΘΟΣ (Ισπανός. Το πραγ- ματικό του όνομα είναι Χοε-Γκιόζα. Ζα- μόρα). 6) ΣΩΣΤΟ (κάθε 18 χρόνια και 11 μέρες). 7) ΛΑΘΟΣ (ή καταλανική). 8) ΣΩΣΤΟ (Καναδάς και Φινλανδία). 9) ΛΑΘΟΣ (απέχει σήμερα 20 χιλιόμετρα από τη θάλασσα, πιθανόν λόγω των προσ- χώσεων των ποταμών). 10) ΣΩΣΤΟ (η βροχή θα προκαλούσε μεγάλες καταστρο- φές στο νησί των άλλων που έβγαινε σε τεράστιες ποσότητες από το έδαφος). 11) ΣΩΣΤΟ. 12) ΛΑΘΟΣ (γενικός μοναδι- κός στην Ιστορία, έληξε χωρίς καμμία συν- θήκη).

Λεξιματικές

ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ (Άρης - ΤΙ - ΔΙς)

Μεταμόρφωσις

ΝΗΣΟΣ, νύσος, πόσος, πόλος, ΠΟΛΙ Σ

Στοιχειώδης

ΕΛΛΗ - ΕΛΛΗΝ.

Αναρχομαχισμός

ΛΑΜΑ - ΛΑΜΑ.

Τρία όμοια ζευγάρια

- Αποτελούνται 1) από τον 4ο της Α' σει- ρας και τον 6ο της Β'. 2) από τον 5ο της Α' σειράς και τον 7ο της Β'. και 3) από τον 4ο της Γ' σειράς και τον 7ο της Δ'.

Η λύσις του υπ' αριθ. 731 σταυρολέξου

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

- 1) ΜΑΣΚΑΝΙ - ΚΑΡΑΚΑΣ. 2) ΠΑΜ- ΠΑΝΙΝΙ - ΣΑΜΑΤΑΣ. 3) ΑΡΕΙΜΑΝΙΣ - ΦΑΒΟΡΙ. 4) ΛΙΣΤΑ - ΑΟΡΤΗ - ΝΟ- ΜΑΣ. 5) ΟΔΟΙ - ΝΟΥΛΑ - ΣΙΚΑ. 6) ΜΕΝ - ΠΩΣ - ΣΜΙΛΗ - ΚΗΝ. 7) ΑΣ - ΠΟΝΟΣ - ΦΟΣ - ΜΟΝΕ. 8) ΚΑΛΑΜΑΡΑΣ - ΤΙΤΟΣ. 9) ΚΑΡΙΣ - ΛΙΛ - ΚΟΜΗΣ. 10) ΤΑΡΑΣ - ΒΑΣΙΛΙ- ΚΟΣ. 11) ΑΛΑΣ - ΧΑΜ - ΑΙΜΟΣ - ΠΑ. 12) ΜΑΚ - ΜΟΡΑΝ - ΕΩΣ - ΠΑΡ. 13) ΙΜΑΜ - ΠΟΝΤΙ - ΠΑΝΙ. 14) Α- ΠΛΕΣ - ΣΚΑΚΙ - ΚΑΡΤΑ. 15) ΚΑΛ- ΛΑΣ - ΑΜΑΡΟΥΣΙΟΝ. 16) ΑΚΑΠΝΟΣ - ΑΝΑΣΤΑΣΙΑ. 17) ΑΣΩΤΙΑ - Α- ΝΟΗΣΙΑ.

ΚΑΘΕΤΩΣ

- 1) ΠΑΛΟΜΑΡ - ΤΑΜΙΑΚΑ. 2) ΜΑΡΙ- ΔΕΣ - ΚΑΛΑΜΠΑΚΑ. 3) ΑΜΕΣΟΝ - ΚΑΡΑΚΑΛΛΑ. 4) ΣΠΙΤΙ - ΠΑΡΑΣ - ΜΕΛΠΩ. 5) ΚΑΜΑ - ΠΟΛΙΣ - ΣΑΝΤ. 6) ΑΝΑ - ΙΩΝΑΣ - ΧΟΠ - ΣΟΙ'. 7) ΝΙΝΑ - ΣΟΜ - ΒΑΡΟΣ - ΣΑ. 8) ΙΝΙΟΝ - ΣΑΛΑΜΑΝΚΑ. 9) ΙΕΡΟΣ - ΡΙΣ - ΝΤΑΜΑ. 10) ΣΤΥΜΦΑΛΙΑ - Ι- ΚΑΝΑ. 11) ΑΣ - ΗΛΙΟΣ - ΛΙΕ - Ι- ΡΑΝ. 12) ΡΑΦ - ΑΛΣ - ΚΙΜΩΝ - ΟΣΟ. 13) ΑΜΑΝ - ΤΟΚΟΣ - ΚΥΤΗ. 14) ΚΑΒΟΣ - ΜΙΜΟΣ - ΠΑΣΑΣ. 15) ΑΤΟΜΙΚΟΤΗΣ - ΠΑΡΙΣΙ. 16) ΣΑΡΑΚΗΝΟΣ - ΠΑΝΤΟΙΑ. 17) ΣΙ- ΣΑΝΕΣ - ΠΑΡΙΑΝΑ.

ΘΘ

Αρωμα 70 αιώων

Κάποιος αρχαιολόγος, που έκανε τελε- ταίως ανασκαφές στο Κάστ Τεπ της Πε- ρσίας, κοντά στην Τεχεράνη, βρήκε ένα άρ- χαίο βάζο, ηλικίας 7.000 ετών. Αφού λοι- πόν το καθάρισε μ' επιμέλεια, το έβαλε μπροστά σε μία ηλεκτρική θερμάστρα για να στεγνώσει. Μία γλυκεία μυρωδιά γεμί- σε τότε το δωμάτιο.

Το βάζο αυτό χρησίμευε άλλοτε - 7. 000 χρόνια προ Χριστού - για να πλένουν τα δαχτυλά τους οι συνδαιτημένες στα συμπόσια. Μέσα στο νερό που περιείχε τό- τε, πλέανε πάντα πέταλα λουλουδιών. Το άρωμά τους λοιπόν είχε έμπιστοι τον πη- λό του βάζου κι είχε μένει φυλακισμένο στους πόρους του επί 70 αιώνες, ώπου εξοστρωτική με τη ζέση της ηλεκτρικής θερμάστρας.

Μπαμπά, γιατί άργησες να γυ- ρεις; τον ρώτησε.

Οι αμφιβολίες ήταν τόσο πολλές ανάμεσα στους ενόρκους, που το δικαστήριο έπέβαλε μόνονα πέν- τε χρόνια φυλάκισης στο Θανάση Πετρέλα.

Η σπερμάτη απάντησή του σ' όλες τις έρω- τήσεις που του έκανε ο Πρόεδρος ήταν:

«Όχι! Έγώ δεν τη σκότωσα! Αλλά, ούτε μπορούσε να δικαιολογήσει που βρισκό- ταν τη μοιραία εκείνη νύχτα, ούτε γιατί έγραψε ένα απειλητικό γράμμα στη γυναίκα του, δυο μήνες πριν από το έγκλημα, όταν είχε πάει στη Θεσσαλονίκη.

Ο Θανάσης δέχτηκε την καταδίκη με το κεφάλι χα- μπλωμένο, για να μη φανούν δυο δάκρυα που κύλη- σαν στα μάγουλά του.

Τι να πη άλλο; Τι να φωνάξει; Ότι ήταν άθωος; Αυτό το είχε διακη- ρύξει σ' όλο το δικαστήριο της δικής. Δεν άρκοιζε όμως αυτό. Έπρεπε να δικαιολογήσει και πολλά άλλα και δεν ήθελε να εκθέσει περισσότερο τη γυ- ναίκα, που ήταν τώρα νεκρή και που ήταν μητέρα του μονακριβού παιδιού του, της Ελενίστας.

Μονάχα όταν τον πήραν οι χωροφύλακες, για να γίνουν οι διατυπώσεις της φυλάκισής του, ζήτησε να δει το δικηγόρο του. Μ' αυτόν μίλησε λίγο μαζί του κι όταν χωρίστηκαν τον παρακάλεσε:

«Φρόντισε για το παιδί μου.

Θα το πάρω εγώ στο σπίτι μου, Θανάση. Μη σε νοιάζει. Δε θα μάθω ποτέ τίποτα, παρά μόνο ότι εκείνη πέθανε κι' ότι έου πήγες ταξίδι. Αυτά θα πω. Όμοιολογώ πως κάτι κατάλαβα, μα δα θέλησα να σε πείσω περισ- σότερο να μιλήσεις... Καλύτερα, λοιπόν, που ήρθαν έτσι τα πράγματα.

Η σιωπή ήταν καταθλιπτική, το σπίτι ήταν έρημο. Κανείς δεν τον πε- ρίμενε.

Γόρισε το δικαστήριο κι' ένας αναστεναγμός ανακουφισώς βγήκε από τα στήθη του, σαν φούσκα στο μεγάλο εκείνο δωμάτιο, που χρησιμοποιούσε για γραφείο. Έβριζε μία ματιά γύρω του. Όλα ήταν στη θέση τους, όλα ήταν κανονικά. Πάνω στο γραφείο του υπήρχε κι' ένα βαζάκι με δυο τριαν- τάφυλλα, ένα κίτρινο κι' ένα κόκκινο.

Κατάλαβε ότι η γριά υπηρέτρια του φίλου του φρόντιζε για όλα.

Μία φωτογραφία, κορνιζοποιημένη, βρισκόταν πλάι στα λουλούδια. Την πήρε στα χέρια του, την κτύπησε και την άφησε πάλι στη θέση της. Ήταν η φωτογραφία της γυναίκας του.

Κάθισε στην πολυθρόνα, πίσω από το γραφείο και ακούμπησε το κεφάλι του στις ανοιχτές του παλάμες, ενώ τα χείλη του πρόσφεραν σιγανά, μ' ένα παράπονο:

«Λουκία, γιατί μου φέρθηκες έτσι; Κι' ένας λυγμός, γεμάτος παράπονο τράνταξε το στήθος του. Τίποτα δεν έλειπε ποτέ από τη Λουκία και το κοριτσάκι του. Τίποτα! Από τη δουλειά του κέρδιζε πολλά και ήθελε να βλέπει τους αγαπημέ- νους του διαρκώς χαρούμενους και εύτυχισμένους. Έτσι πέρασαν έξη ολόκληρα χρόνια, όταν μία βροδιά, που έκλεινε γύρω της σαν σπύρι, δε βρήκε τη γυναίκα του. Η Λουκία γύρισε κατά τις δέκα. Ήταν πολύ ταραγμένη, και προσπαθούσε μ' ένα ψευτικό χαμόγελο και με διάφορες προσφώνσεις, να δικαιολογήσει την αργοπείρα της.

Ο Θανάσης, ήσυχος άνθρωπος κι' ευγενικός, δε θέλησε να της δημιου- ργήσει καμμία σκηνή και μάλιστα μπροστά στο κοριτσάκι τους.

ΠΟΝΕΜΕΝΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Αργότερα, όμως, όταν σηκώθηκαν από το τραπέζι, χω- ρίς ν' αγγίζουν το φαγητό τους, κι' έβαλαν το παιδί τους να κοιμηθεί, ο Θανάσης της μίλησε με συγκρατημένο το θυμό του, και της ζήτησε να του πη την αλήθεια.

— Τι σου συμβαίνει, Λουκία; Είναι κάποιες μέρες τώρα που έχεις αλλάξει πολύ! Δεν είσαι πια η ξέγνοια- στη, η χαρούμενη γυναίκα... Άνοιξε μου την καρδιά σου. Θέλω να μω έλξης έμπιστάσουν. Νούθω πως κάτι μου κρύβεις... Πες μου τί συμβαίνει κι' είμαι έτοιμος να σε βοηθήσω... Δε μπορεί να φανταστώ πως έπαυες να μ' α- γαπάς και πως κάποιος άλλος σου έσπασε τα μυαλά... Σ' αυτά τα λόγια του η Λουκία ανασήκωσε υπερήφανα το κεφάλι της και του έλεπε:

— Πώς μπόρεσες να σκεφτείς ένα τέτοιο πράγμα, Θα- νάση;

Τίποτ' άλλο δεν πρόθεσε. Ούτε όμως τις άλλες μέρες συζητήσαν καθόλου γι' αυτό το θέμα, παρ' όλο που μία καχυποψία βασάνιζε το Θανάση. Τέλος, ένα βράδυ που γύρισε, βρήκε τη γυναίκα του σκοτωμένη με μία σφαίρα στην καρδιά. Μα δεν ήταν αυτοκτονία, γιατί δε βρέθηκε πουθενά το πιστόλι...

Κάποιος χτύπησε διακριτικά την πόρτα. Ήταν η γριά υπηρέτρια του φίλου του. Ο Θανάσης σήκωσε το κεφάλι, την κτύπησε και περιμένε.

— Μ' έστειλε ο κύριός μου να σάς πω ότι θάρη καρά τις δατώ, με το κοριτσάκι σας... του έλεπε.

Δεν της απάντησε τίποτα, μα εξακολούθησε να την κυττάζει έπιμονα στα μάτια. Η γριά σαν να κατάλαβε τις σκέψεις του, έβριζε μία ματιά στη φωτογραφία και στα λουλούδια. Έπειτα αναστέναξε και έλεπε:

— Η κυρία ήταν καλή... Την ήξερα από μικρό κορίτσι, που έρχονταν συχνά να παίξει με την κόρη του κυ- ρίου μου. Η κυρία ήταν άθωα... Τη σκότωσαν, γιατί ήθελε να μείνει πι- στή στον άντρα της...

Ο Θανάσης σούφρωσε τα φρύδια του και ρώτησε:

— Τι έρεψε, εσύ;

— Πολλά! Μα, τα κράτησα κρυφά για να μην τα πάρη ο κόσμος άλ- λωιάς και γίνω σκάνδαλο. Μία μέ- ρα η μακροχρόνια σήρα σπύρι μίας να βρή τη φιλέντα της, την κόρη του φίλου σας. Δεν ήταν όμως, στο σπίτι κανείς. Έκλαιγε... Προσπάθη- σα να την παρηγορήσω, κι' εκείνη σα να την παρηγορήσει τον πόνο της. Κά- ποιος καλός γνωστός της, που την είχε ζητήσει από τους γονείς της και δα την παντρεύονταν, αν δεν μα- θαίνανε εκείνη άργότερα, πως ήταν σχιζοφρενής, και δεν τόν έδιωχναν, εξέβιασε. Έκείνη όμως τον από- τηψε με κάθε τρόπο. Έφευγε από το σπίτι της, για να μην τη βρή έ-

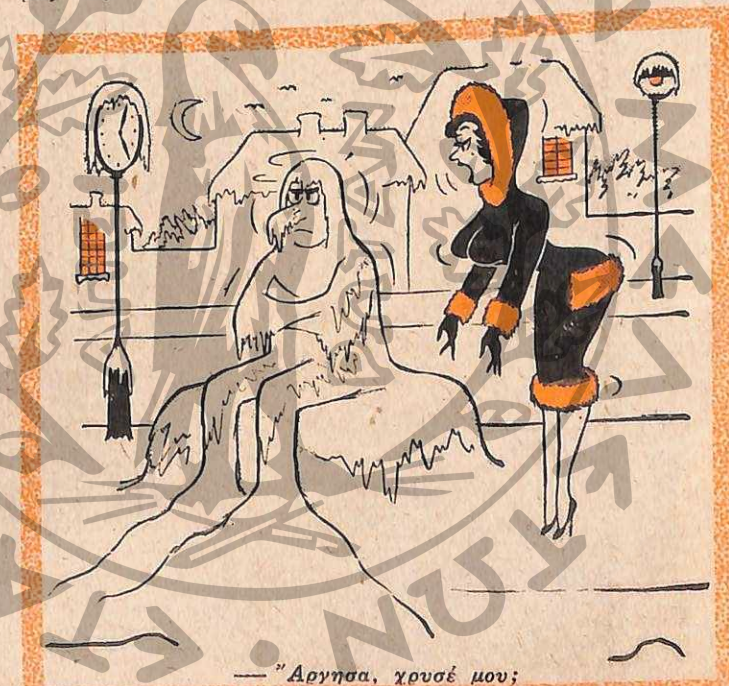
κείνος, τις ώρες που λείπατε... Επίσης της τηλεφωνούσε διαρκώς! Φαίνεται, λοιπόν, πως εκείνο το βράδυ έα πήγε στο σπίτι κι' έπειτα εκείνη του αντίσταθηκε, τη σκότωσε ο τρελλός!...

Την ίδια στιγμή ακούστηκε ο θόρυβος ενός αυτοκινήτου, που σταμάτησε έξω από το σπίτι. Σε λίγο άνοιξε η πόρτα κι' ένα χαριτωμένο κοριτσάκι έτρεξε μέσα στο δωμάτιο.

— Μπαμπά, γιατί άργησες να γυρίσεις; του φώναζε.

Αγκαλιασμένοι, πατέρας και κόρη, κλάιγανε τώρα από συγκίνηση, πλάι σε μία φωτογραφία: Τη φωτογραφία της μητέρας, που βρισκόταν κι' αυτή μαζί τους.

MIPANTA

— Αργησα, χουσέ μου;

* Η Βελγία της γυναίκας *

ΤΑ ΧΑΡΑΚΤΗΡΙΣΤΙΚΑ ΤΗΣ ΜΟΔΑΣ

Η ΜΕΓΑΛΗ ΠΟΙΚΙΛΙΑ, που παρουσιάζει φέτος η μόδα, μας κάνει συχνά να τα χάνουμε. Έρχονται στιγμές που σχεδόν δεν ξέρουμε τί «φοριέται» και τί «δεν φοριέται».

Θά ήταν σκόπιμο, λοιπόν, να κάνουμε μία μικρή ανακεφαλalaίωση των χαρακτηριστικών της μόδας.

Έχουμε πρώτα τη «ριχτή γραμμή» ή το «στυλ φλού», που μας παρουσιάζουν από ενός τα ντε-πιές με τις ριχτές θέσεις και από έτερου τα φορέματα πουρά.

Έχουμε έπειτα τις κοντές φούστες. Αυτό δε μας δημιουργεί καμία αμείωση, γιατί είναι γεγονός ότι ο κανόνας είναι γενικός για κάθε είδος τουαλέτας.

Άλλο χαρακτηριστικό της φετινής μόδας, στο οποίο πρέπει να δώσουμε ιδιαίτερη προσοχή είναι η απλότητα του ραψίματος, θα μπορούσαμε να πούμε. Ούτε «νερόβι», ούτε ντεκούπ, που άλλοτε συνθίζονταν τόσο.

Το ίδιο παρατηρούμε και στις φούστες, είτε είναι ευθύγραμμες, είτε «ελαστές». Όσον αφορά τις δύο εξχωρές αυτές γραμμές, ως μην ξεχνούμε πως μπορούμε να διαλέξουμε όποια μας άρεσει. Και η μία και η άλλη ανταποκρίνονται στις επιδιώξεις της μόδας.

Άλλο χαρακτηριστικό της εποχής είναι το χρώμα. Αυτό αντικαθιστά τον τινά τις λεπτομέρειες. Η μόδα τα χρησιμοποιεί σαν ζωγράφος και σαν ζωγράφος συνδυάζει χρωματισμούς και αποχρώσεις. Κι' ακόμη κάτι που δεν πρέπει να μας διαφεύγει είναι αυτό που διακηρύττει η μόδα, ότι σκοπός της θα πη άνεση. Έτσι επιδιώκει να παρουσιάσει μοντέλα όχι μόνον άμεμπτα στις γραμμές τους, αλλά και εξυπηρετικά για το γυναικείο σώμα, που του αφιερώνει κάθε ελευθερία στις κινήσεις και κάθε άνεση.

ΤΟ ΣΕΜΙΖΙΕ ΦΟΡΕΜΑ

Άμεση συνέπεια της τελευταίας αυτής επιδιώξεως είναι το σεμιζιέ φορέμα, που είναι σήμερα στην ημερήσια διάταξη.

Το ζέρσευ και η φανέλλα είναι τα υφάσματα που χρησιμοποιούνται πιο πολύ γι' αυτό το είδος των φορεμάτων. Τα βλέπουμε άλλοτε να κουμπώνουν από πάνω ως κάτω με το κορσάκι σκέτο και σε κομπι κιμονό, ενώ η φούστα σχηματίζει πιέτες ή σοφρές. Μία ζώνη φαρδιά σχηματίζοντας κορσελέ συνδυάζει μαζί με την απλότητα τη μόδα του κοντάταλλου.

Ο λαμμός στα σεμιζιέ φορέματα κλείνει τότε στοργγυλά, τότε μυτερά με γιακά και ρεβέρ κάπως «ελαστές».

Τα μανίκια σε κομπ κιμονό ή με μανικεκόλλησι χαμηλά στους ώμους είναι μακριά ή τρουά κάρ, αλλά κάποτε και πιο κοντά σκεπάζοντας μόνο τους αγκώνες και καταλήγοντας σε μία φάσα.

ΒΕΛΟΥΔΙΝΑ ΤΑΓΙΕΡ

Ανάμεσα στα τόσα μοντέρνα υφάσματα, που μας παρουσιάζει η μόδα, το βελούδο έχει την πρώτη θέση. Ανέκαθεν έθεωρείτο από τα υφάσματα,

που κολακεύουν πολύ, γι' αυτό και η γυναίκα το ευνουεί πάντα.

Οι μεγάλοι Παρισίνοί ράφτες το χρησιμοποιούν ιδιαίτερας φέτος για πολυτελείς τουαλέτες, αλλά και για κομψά απογευματινά ταγιέρ.

Ένα τέτοιο ταγιέρ φοράει η πασίγνωστη νεαρή συγγραφέας Φρανσουάζ Σαγκάν. Είναι μοντέλο του οίκου Σανέλ, καμωμένο από μαύρο βελούδο.

Η φούστα είναι ευθύγραμμη, η θέσα είναι ριχτή και συνδυάζεται με μία λευκή μπλούζα από σατέν. Από το ίδιο σατέν είναι φοδραρισμένη η θέσα. Ένα ωραίο μακρύ κολλίε από χονδρούς κρίκους συμπληρώνει το σύνολο.

Ένα άλλο ταγιέρ επίσης βελούδινο παρουσιάζει τη χαρακτηριστική γραμμή του κοντάταλλου. Έχει στενή φούστα προς τα κάτω και κάποια άνεση στους γοφούς. Η άνεση αυτή επιτυγχάνεται με ελεύθερες πέννες γύρω στη μέση.

Η θέσα είναι κι' εδώ κοντή και πέφτει ελεύθερα πίσω, αλλά μπροστά έχει μία ζώνη που ξεκινάει από τις πλαινές ντεκούπ και δίνει μπροστά αρκετά ψηλότερα από την κανονική θέση της μέσης. Έτσι, όλο το σύνολο παίρνει τη γραμμή της μόδας.

Το ταγιέρ αυτό κουμπώνει λίγο χαμηλότερα από τη ρίζα του λαιμού μ' ένα μοναδικό κουμπί. Τα μανίκια είναι και στα δύο ταγιέρ που αναφέραμε, τρουά-κάρ.

ΧΡΩΜΑΤΙΣΤΑ ΒΕΛΟΥΔΑ

Αν το μαύρο βελούδο χρησιμοποιείται ιδιαίτερας γι' απογευματινά ταγιέρ, τα χρωματιστά εξ' άλλου μας προσφέρουν χαριτωμένες λουζάτες τουαλέτες.

Το κορσάκι έχει ένα μεγάλο τετράγωνο ντεκολτέ, ενώ η φούστα ελαφρώς «ελαστές» και κοντή, όσο τη θέλει η μόδα, παρουσιάζει την ιδιορρυθμία να στολίζεται στα δύο πλάγια με καπάκια σαν να κρύβουν τσέπες. Για λουζά-το φορέμα αυτό το στολίωμα είναι κάπως παράξενο.

Μία φαρδιά ζώνη μ' ένα κλασσικό πακτωτό φιόγκο μπροστά, δίνει στο φορέμα τη γραμμή του κοντάταλλου.

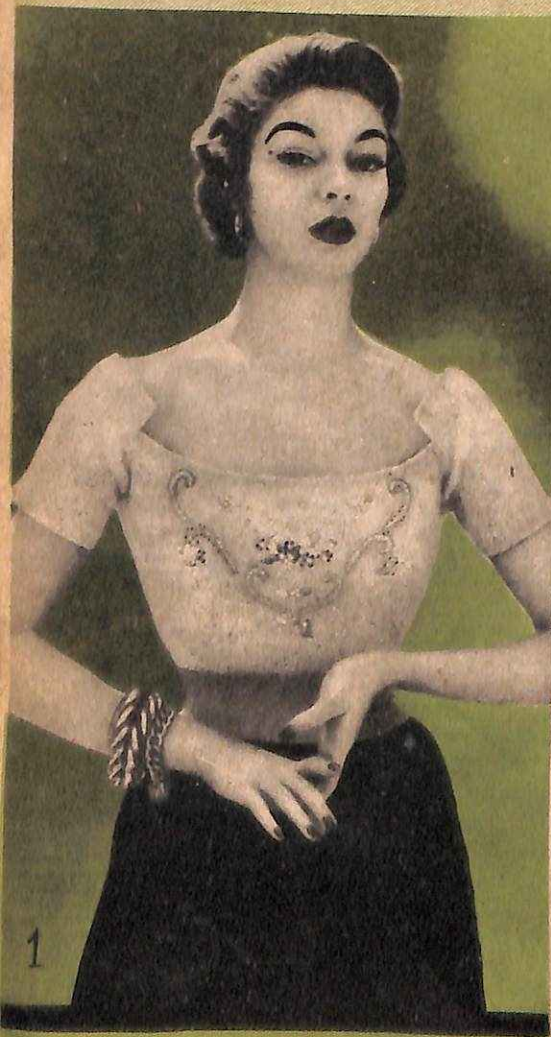
Τα χρώματα, που θα μπορούσατε να διαλέξετε είναι: κόκκινο της φωτιάς, φρέζ, κερασί, πράσινο-εμερών, κίτρινο. Φυσικά, θα αναμειγνύσατε το χρώμα των γαντιών σας με τα γοβάκια σας ακολουθώντας είτε την ομοιομορφία είτε μία αρμονική αντίθεση.

ΒΕΛΟΥΔΙΝΕΣ ΦΟΥΣΤΕΣ ΚΑΙ ΠΛΕΧΤΑ

Η τελευταία λέξη της μόδας μεταφέρει το πλεχτό από την καθημερινή χρήση στην άμπιγιέ εμφάνιση. Έτσι θα δούμε πλεχτές μπλούζες σε λεπτό τσιτ φυσικά πλέξιμο να εμφανίζονται σε απογευματινές συγκεντρώσεις. Έχουν μεγάλα ντεκολτέ και σκερτσάκια κοντά μανίκια.

Παίζει κι' εδώ το βελούδο το ρόλο του. Μ' αυτό κάνουμε τη φούστα που θα συνοδεύει το πλεχτό. Ένας ωραιότατος και πολύ κομψός συνδυασμός συνίσταται σε μαύρη

1) Μπλούζα άμπιγιέ, κεντημένη με μετάξι και πούλιες. 2) Φόρεμα απογευματινό με κοντόταλη ζώνη και πακτωτό φιόγκο. 3) Ένα κομψό ταγιέρ από μαύρο βελούδο με ζώνη μπροστά.

1) Μεσαίο παιδικό επανωφόρι από φανταζι λαϊνάζ με δύο σειρές κουμπιά. 2) Ριχτό επανωφόρι σταυρωτό με μεγάλες τσέπες. 3) Παιδική βέσα με κουκούλα γαρνιρισμένη με πλεχτό. 4) Παλτουδάκι-βέσα με ντεκούπ. 5) Ζακέττα «Μογκόμερ» με κουκούλα.

βελούδινη φούστα και λευκή πλεχτή μπλούζα με μεγάλο ντεκολτέ και κοντά μανίκια σε κομπ κιμονό. Το επάνω μέρος των μανικιών προεξέχει από το μεγάλο ντεκολτέ, ώστε να σκεπάζει τις ώμους.

Τέτοιες μπλούζες βλέπουμε να γαρνίζονται στο στήθος με μοτίβα κεντητά από μετάξι και πούλιες.

Το σύνολο συμπληρώνεται με μία φαρδιά ζώνη σε ζωηρό χρώμα από λαμ ή από δέρμα οσούντ. Συμμερίζουμε φυσικά το χρώμα με το κέντημα της μπλούζας.

ΤΑ ΝΤΕ - ΠΙΕΣ

Τα ντε-πιές που γίνονται από ζέρσευ, από φανέλλα ή από πλεχτό συνοδεύονται κάποτε από βέσα σε τύπο «μπλέζερ», «καρντιγκάν» ή «σπέν-σερ».

Φυσικά, η απαραίτητη μπλούζα συνοδεύει πάντα το σύνολο και διαλέγουμε γι' αυτήν ένα χρώμα, που ν' αποτελεί κεντητή αντίθεση στο χρώμα του ντε-πιές.

Έτσι ο' ένα ντε-πιές από ζέρσευ μπλε μαρβ ή μπλούζα, που θα το συμπληρώσει είναι καμωμένη με τουαλ-ντε-σουά σε χρώμα τουρκουάζ.

Σ' ένα άλλο από ζέρσευ μαύρο ή μπλούζα είναι από μεταξωτό σε χρώμα κόκκινο του γερανιού.

Άλλο ντε-πιές καμωμένο από πλεχτό σε χρώμα λαδί φοριέται με μπλούζα σκατσέζικη πράσινη και κόκκινη.

Είναι επίσης πολύ της μόδας τα τουίντ-σέτ δηλαδή αυτά που αποτελούνται από μία μπλούζα, που φοριέται πάνω από τη φούστα, και ένα ομοιόμορφο καρντιγκάν.

Η τελευταία μόδα γαρνίρει το καρντιγκάν ολότριγυρα με σιρρήτι ζωηρού χρώματος, καθώς επίσης και τις τσέπες και το λαιμό της μπλούζας.

Σ' αυτή την περίπτωση η φούστα έχει το ίδιο χρώμα με το σιρρήτι.

Τα τουίντ-σέτ τα βλέπουμε περισσότερο σε πλεχτά, αλλά χρησιμοποιείται και το ζέρσευ για το συνδυασμό μπλούζας και καρντιγκάν, όποτε και η φούστα είναι από ζέρσευ στο χρώμα του σιρρητιού.

ΤΑ ΚΑΘ' ΑΥΤΟ ΠΛΕΧΤΑ

Η τελευταία μόδα στα πλεχτά τα παρουσιάζει με σχέδια σκατσέζικα σε διάφορα χρώματα. Αλλά την ιδιοτροπία τη βλέπουμε ιδίως σε εκδρομικά και γενικώς σπορτίφ πουλόβερ από αρκετά χοντρό μαλλί.

Έχουμε έτσι διάφορους συνδυασμούς με μπλε και ροδί, σε πράσινο και ταμπά, σε κόκκινο και μαύρο και ούτω καθ' εξής.

Πολύ της μόδας για τις εκδρομές είναι και η μάλλινη εσάρπα, που γίνεται αρκετά φαρδιά, ώστε να μπορεί να φορεθεί και στο κεφάλι αν χρειαστεί. Συνδυάζει το χρώμα της μ' ένα από τα χρώματα του σκατσέζικου πουλόβερ. Αλλά τα πουλόβερ με τα ζωηρά χρώματα φοριούνται με βαθυχρωμες φούστες ή με παντελόνια μακριά.

Κάποτε μία ομοιόμορφη βέσα συμπληρώνει το σύνολο.

ΤΑ ΑΞΕΣΟΥΑΡ ΤΗΣ ΜΟΔΑΣ

Η τελευταία λέξη της μόδας είναι τα διάφορα στολίσια του κεφαλιού για το θέατρο ή για απογευματινές και βραδυνές συγκεντρώσεις.

Οι πλούσιες κορδέλλες από βελούδο ή σατέν, τα τούλινα βελούδια, τα κοσμήματα συμβάλλουν όλα στις ωραίες εμφανίσεις.

Αλλά, ως δοίμε μερικά απ' αυτά: Ένας μεγάλος βελούδινος φιόγκος μύθρος ή χρωματιστός στολίζει το κεφάλι λίγο ψηλότερα από το μέτωπο, ενώ ένα βελούδινο σκεπάζει το φιόγκο και φτάνει ως τα

Αριστέρα: Μεγάλος βελούδινος φιόγκος και βελούδινο στολίζουν το κεφάλι. Δεξιά: Ένα βελούδο περιβάλλει το κεφάλι, πάνω από το μέτωπο και στολίζεται μ' ένα κοσμήμα.

μάτια. Για ίσια μαλλιά ριγμένα, προς τα πίσω, η μόδα συμβουλεύει για στολί-σμο μία βελούδινη κορδέλλα, τοποθετημένη χαμηλά στο μέτωπο, ώστε να κρύβει τη ρίζα των μαλλιών. Στα πλάγια χάνεται κάτω από τα μαλλιά. Στη μέση της βελούδινης κορδέλλας τοποθετείται ένα στολίωμα από σπας.

Άλλο χαριτωμένο σκερτσό είναι το βελούδι, που καλύπτει σαν σκουφάκι το κεφάλι και πέφτει και στο μέτωπο, ενώ πίσω συγκρατείται με τρία βελούδινα φιόγκάκια.

ΤΑ ΚΟΣΜΗΜΑΤΑ

Για τις βραδυνές εμφανίσεις με τα μεγάλα ντεκολτέ είναι πολύ της μόδας τα κολλίε, που στολίζουν το ντεκολτέ σε πολλές σειρές.

Αυτά τα κολλίε μπορεί να είναι από διάλυ-κα μαργαριτάρια ή από χρωματιστές πέτρες ή και ομοιόχρωμες ή και σε συνδυασμό διαφόρων χρωμάτων.

Είναι επίσης ωραίο ο συνδυασμός του κολλίε με τα όμοια σκουφάκια και σχετικό βραχιόλι.

ΤΑ ΓΟΒΑΚΙΑ

Τα βραδυνά γοβάκια παρουσιάζονται λίγο πιο κλειστά από άλλοτε. Πότε προεξέχει μία γλίσσα μ' ένα φιόγκάκι στη βάση της, πότε μία αγκράφα από το ίδιο το δέρμα, πότε ένα περσικό κορδόνι τοποθετημένο πλάγιας.

Φυσικά, ο τύπος αυτός είναι ιδίως για τ' απογευματινά γοβάκια, γιατί τα βραδυνά είναι πιο ντεκολτέ.

ΤΑ ΠΑΙΔΙΚΑ ΕΠΑΝΩΦΟΡΙΑ

Στα παιδικά επανωφόρια, όπως και σε κάθε τι άλλο φέτος, η μόδα παρουσιάζει πολλές διαφορετικές απόψεις, που η κάθε μία έχει τη χάρη της.

Έτσι βλέπουμε πολλά ριχτά επανωφόρια άλλοτε με ελαφρά «ελαστές» γραμμή, άλλοτε τελείως ευθύγραμμη. Άλλα πάλι, σχηματίζοντας μέση, προγαρούν φαρδύσσοντας προς τα κάτω.

Στα ριχτά, το κουμπωμα γίνεται και με μία και με δύο σειρές κουμπιά.

Το κλείσιμο του λαιμού είναι πότε στοργγυλο στη ρίζα του λαιμού, πότε μυτερό με γιακά και τα κλασσικά ρεβέρ.

Συμπληρώνονται με μεγάλες εξωτερικές τσέπες στολισμένες στην εφαρμογή τους με εξωτε-ρικό γαζί και καπάκι.

Υπάρχει όμως κι' ένας άλλος τύπος παιδικών επανωφορίων, που σχηματίζουν μέση και γίνονται με φύλλα, που φαρδύνουν κάτω.

Το σταυρωτό κουμπωμα συνθίζεται πιο πολύ και ο γιακάς είναι στοργγυλός.

Χρησιμοποιούν κι' εδώ για στολίωμα τα εξωτερικά γαζιά και κάποτε υπο-γραμμίζουν τις ενώσεις των φύλλων.

Σ' αυτά τα μεσαία επανωφόρια βάζουμε ως επί το πλείστον οριζόντιες κοφτές τσέπες, λίγο χαμηλότερα από τη μέση και τις συμπληρώνουμε με καπάκια.

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

Ο ΝΑΟΣ ΤΗΣ ΕΙΡΗΝΗΣ

ΜΙΑ φορά κι' έναν καιρό ο βασιλιάς Σολομών αναζητούσε την κατάλληλη θέση, για να στήσει το ναό, όπου θα προσεύχονταν στο θεό τους τα παιδιά του 'Ισραήλ.

Μία μέρα, λοιπόν, εκεί που έψαχνε, βρέθηκε μπροστά στο χωράφι δυο αδελφών. 'Ο ένας τους ήταν φτωχός, μά δεν είχε γυναίκα και παιδιά. 'Ο άλλος ήταν πλούσιος, αλλά παντρεμένος και με μεγάλη οικογένεια.

Καθώς, λοιπόν, ο Σολομών έφτασε εκεί άπαρηγόρητος, πρόσεξε πως ο πλούσιος έπαιρνε κρυφά δεμάτια απ' το δικό του στάρι και τα πρόσθετε στα δεμάτια του φτωχού, γιατί συλλογίζονταν:

«'Ο αδερφός μου δεν έχει να θρέψει γυναίκα και παιδί, μά είναι φτωχός».

Σε λίγο, όμως, ο Σολομών είδε και το φτωχό να βγάζει δεμάτια απ' το στάρι του και να τα προσθέτει στο δόλερό του, γιατί συλλογίζονταν κι' αυτός:

«'Ο αδερφός μου είναι πλούσιος, αλλά έχει να θρέψει γυναίκα και τόσα παιδιά...».

Κι' ο Σολομών σκέφθηκε τότε:

«Σ' αυτό τον τόπο της αδελφικής αγάπης πρέπει να στήσω το ναό στον Αιώνιο!».

Γι' αυτό πραγματοποιήσε το σκοπό του, έστειλε και ζήτησε τη βοήθεια του Φαραώ της Αιγύπτου Βαφρά. Κι' εκείνος του μύησε πως θα του στείλει 8 χιλιάδες χίστες.

Μά, αφού συμβουλευθηκε τ' αστέρια, ο Φαραώ διάλεξε κι' έστειλε έργατες, που ήταν γραμμένοι να πεθάνουν μέσα στον ίδιο χρόνο...

Μόλις αντίκρισε τ' ασθενικά τους πρόσωπα, ο Σολομών κατάλαβε την πονηρία του Βαφρά. Τούτοελε τότε πίσω τους έργατες του, αφού έδωσε στον καθένα τους ένα φέρετρό από κυπαρισσόξυλο. Και του παράγγειλε:

«'Αν χρειάζεσαι φέρετρο, σου στέλνω. Τους πεθαμένους όμως μπορείς να τους κρατήσεις».

«'Αλλ' ο Κύριος είχε πη: «Όταν θα χτίσης τον Όικο της Ειρήνης μου, δεν πρέπει να μεταχειριστείς καθόλου σίδερο, που χραισμεύει για όπλο στους πολέμους».

Αφού, λοιπόν, μάζεψε 8 μυριάδες έργατες απ' τους ειδωλόλατρες και 10 μυριάδες απ' τα παιδιά του 'Ισραήλ, κι' έβαλε επικεφαλής τους 3.300 έργοδηγούς, γιά να τους επιτηρούνε, ο Σολομών ρώτησε το διάσκαλο του ιερού νόμου, το Σεμεί, αυτόν που τον είχε μύησει από μικρό παιδί στα ιερά κείμενα της Τόρα:

— Με τί τρόπο θα μπορέσουμε τάχα να βγά-

Ο Μπενανιά πήρε τη φωλιά και την έβαλε μέσα στη γυάλα.

λούμε την πέτρα, που μάς χρειάζεται απ' τα νταμάρια, χωρίς να μεταχειριστούμε έργαλεία σιδηρένια; Και πώς θα μπορέσουμε, χωρίς σιδηρικά, να πελεκήσουμε τις πέτρες;...

— Νά μεταχειριστής την ύλη, που κόβει και την πιο σκληρή πέτρα. 'Ο Θεός την έφτιαξε την παραμονή του πρώτου Σαββάτου. Μ' αυτήν χάραξε ο Μωυσής, στο όρος του Σινά, τις δέκα εντολές πάνω στις πλάκες του γρανίτη.

— Και πού βρίσκεται αυτή η ύλη; ρώτησε τότε ο Σολομών.

— Οί άνθρωποι δέ μπορούν να ξέρουν! άπάντησε ο Σεμεί.

— Τότε πώς θα τη βρω;

— Ρώτησε τη σοφία σου... Κι' ο Σολομών σκέφθηκε:

«Αφού οί άνθρωποι δεν την ξέρουν, μπορεί να την ξέρουν τα ζώα. 'Ο Θεός μοιχεί δώσει το χάρισμα να συνεννοούνται μαζί τους... Τι λογής σοφία θα είχα, λοιπόν, άν δέν μεταχειρίζομαι το δώρο του Κυρίου, αυτό που μου χάρισε ο ίδιος ο Θεός;...».

Και, σηκώνοντας ψηλά τό δαχτυλίδι, που του είχαν δώσει οί άγγελοι, με τά ψηφία του μεγάλου ονόματος του Αιωνίου, κάλεσε όλα τά ζώα του άέρα, της στεριάς και της θάλασσας...

Έκείνα άρχισαν να παρουσιάζονται, ζευγαρωμένα, όπως είχαν παρουσιάσει ένα καιρό στο Νάε, γιά να μπουνη στην Κιβωτό του. Και τον περιτριγυρίζαν ήμερα κι' ειρηνικά, όπως περιτριγυρίζαν τον Άδάμ στον κήπο της 'Εδέμ.

Τότε ο Σολομών άρχισε να τά ρωτά:

— Πού βρίσκεται η ύλη που μπορεί να σκίση και την πιο σκληρή πέτρα και πού την έφτιασε ο Θεός την παραμονή του πρώτου Σαββάτου;

— Δεν την έχουμε δη ποτέ μας, άπάντησαν ο γάβδαρος, το πρόβατο κι' ο ταύρος.

— Δεν την ξέρουμε καθόλου! είπαν ή τίγρις, ο έλέφας κι' ή λεοπαρδαλίς.

— Πρώτη φορά άκούμε γι' αυτήν! βεβαιώσανε ή χελώνα, ή όχιά κι' ο βάτραχος.

— Δεν την άπαντήσαμε ποτέ μας! είπαν ο εφιάς κι' ή φάλαινα.

— Δεν τη βρήκαμε ποτέ! δηλώσανε το μυρμήγκι, ή μέλισσα κι' ή πεταλούδα.

— Δεν έτυχε ποτέ μας να τη δούμε! είπαν ο σπουργίτης, τ' άβδηνι και το γεράκι.

Αφού τά ρώτησε όλα, χωρίς να πάρη από κανένα μιά άπάντησι καλή, ο Σολομών πρόσεξε πως τό μόνο πουλί, που δέν είχε παρουσιάσει μπροστά του, ήταν ο άητός. Διάταξε τότε τους ανθρώπους του:

— Νά πάτε να μου φέρετε μιά φωλιά άετού με τά μικρά του!...

Ο Μπενανιά, ο γιός του Γιεχονιά, πήγε να έκτελέση τη βασιλική διαταγή, και σε λίγο γύρισε πίσω, φερνοντας την άετοφωλιά.

— Νά τη βάλετε μέσα σε μιά κρυστάλλινη γυάλα, είπε ο Σολομών.

Ο Μπενανιά πήρε τη φωλιά και την έβαλε μέσ' στη γυάλα.

Ο άετός πετούσε σ' άνατολή και δύσι, στο βορριά και στο νοτιά, ψάχνοντας σε κάμπους και σε δάση, πάνω από βράχια και βουά, γιά ν' ανακαλύψη τη φωλιά με τά παιδιά του...

Μόλις την πήρε το μάτι του, κλεισμένη μέσ' στη γυάλα, κατέθηκε απ' τά ύψη του, πήγε κατ' ευθείαν στη γυάλα κι' άρχισε να τη χτυπά δυνατά με τό σκληρό ράμφος του, προσπαθώντας να τη σπάση.

Μά δέν τό κατάρρωσε. Στο τέλος, έβγαλε μιά δυνατή φωνή, ξαναπέταξε και χάθηκε στα ύψη...

Πέρασε μιά δλόκληρη μέρα κι' ύστερα μιά νύχτα, χωρίς να φανη καθόλου ο άετός.

Την άλλη μέρα όμως, μόλις ζημέρωσε, τον είδαν να γράφει μεγάλους κύκλους στον ούρανό και να κατεβαίνει προς τη γυάλα.

Στό ράμφος του κρατούσε την περιζήτητη ύλη. Την άκούμπησε στην κρυστάλλινη γυάλα, κι' εκείνη έσπασε με κρότο, στη στιγμή!

Μ' αυτό τον τρόπο έλευθερώσε ο άετός τη φωλιά, μαζί με τά παιδιά του...

Η θαυματουργός ύλη είχε βρεθή! Δεν ήταν μεγαλύτερη από ένα σπειράκι κριθάρι. Μά ή δύναμη της άκτινοβολίας της ήταν τέτοια, που μπορούσε να ρανισή και το σκληρότερο βράχο...

Μ' αυτή οί έργατες του ναού του Σολομώντος μπόρεσαν και τρύπησαν τα σπλάχνα του βουνού κι' έβγαλαν την πέτρα, που τους χρειαζότανε, χωρίς να μεταχειριστούν καθόλου σίδερο.

Κι' έτσι ο ναός της Ειρήνης χτίστηκε, σύμφωνα με τού Θεού τό θέλημα, δίχως έργαλεία του πολέμου...

Η ΓΙΑΓΙΑ ΣΑΣ

Χιούμφορ

— Τάχη, που είναι το τετράδιο των Λατινικών σου;

— Το έχω σπείσει, κύριε καθηγητά.

— Καλά, σόριο να μου τό φέρεις. Πές μου έσύ, Νίκο, τό κεφάλαιο που έχουμε απ' έξω.

— Το έχω σπείσει κι' έγώ σπείτι, κύριε καθηγητά.

— Γιατί με δένρεις, μαμά;

— Γιατί έχεις κακό κεφάλι.

— Μά, αφού έχω κακό κεφάλι, γιάτί με χτυπάς στην πλάτη;

— 'Ο Νίκος κι' ο Τάκης στοιχηματίζουν ποιάς θα πρωτοκοιμηθώ.

Πλαγιάζουνε λοιπόν, κι' ο Νίκος λέει σε λίγο:

— Νά, έμένα με πήρε ο ύπνος...

Κι' ο Τάκης:

— Ού, εγώ όνειρευόμαι κι' όλας... πώς μου μιλάς!

— 'Ο έ π ι σ κ έ π τ η ς: Άπάνω είναι ο μπαμπάς σου, παιδί μου;

— 'Ο τ ο τ ο ς: Μιά στιγμή, να τον ρωτήσω.

Ο ΓΥΡΟΣ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

από ένα χαμίνι

ΤΟΥ Ζ. ΜΠΟΥΣΕΝΑΡ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Χάρis στο Μεγαλειότατο, που ξέρεi τη ζωή της ζούγκλας, τα δυο παiδιά καταφέρνουν να τα βγάλουν πέρα. Ύστερα όμως τους επιτίθενται άγριοι και τους αναγκάζουν να καταφύγουν σ' ένα πυκνόφυτο νησί, κι' έτσι μέση του ποταμού. Το νησί όμως αυτό είναι στην πραγματικότητα ένας όγκος από ξύλα και φυτικές ύλες, που σχηματίσθηκε εκεί σιγά-σιγά κι' επιπλέει στο νερό. 'Ο Φρικέ κατορθώνει να τό ξεκολλήσ, κι' έτσι το ρεύμα τούς παρασύρει προς τη θάλασσα και τούς βγάζει σ' ένα κρυφό λιμανάκι, όπου είναι άγκυροβολημένο ένα μυστηριώδες και παράξενο πλοίο. Είναι το δουλεμπορικό που πρόκειται να παραλάβη τούς σκλάβους του 'Ιμπραήμ. Πάνω σ' αυτό βρίσκεται άκόμη ο 'Ιμπραήμ, συνιστά δέ στον καπετάνιο να κρατήσει τα δυο παiδιά, κι' εκείνος δέχεται.

70Ν

Ο Φρικέ δέν περίμενε να τού το ξαναπουνε. Τράβηξε άμέσως γιά την κουζίνα, μαζί με τό Μεγαλειότατο.

Ήταν άληθινά περιέργο το πλοίο εκείνο, όπου είχε φέρει ή Τύχη τό Φρικέ. Γυμνό σαν κινήτη γέφυρα, είχε τά τρία κατάρτια του τοποθετημένα στη σειρά πάνω στο κατάρτιωμα. Θάλασσα κανείς πώς είχε άγκυροβολήσει εκεί γιά έπισκευές.

Κι' όμως ήταν φορτωμένο κι' έτοιμο να ξεκινήσ. Μέσα στ' άμπάρι του βρίσκονταν βόλοι οί δούλοι που είχε φέρει ο 'Ιμπραήμ απ' τη χώρα των 'Οουέμπας.

Ο πλοίαρχος τούς είχε παραλάβει κανονικά και τούς είχε πληρώσει με μιά έπιταγή, σέ μιά μεγάλη τράπεζα του Καϊμπάου. Με τά λεφτά εκείνα, ο 'Ιμπραήμ, πλούσιος πιά, θα μπορούσε να γερήσει στην πατρίδα του και να περάσει άνετα την υπόλοιπη ζωή του.

Έσφιξε γιά τελευταία φορά τό χέρι τού καπετάνιου και κατέθηκε στη βάρκα που τον περίμενε, χωρίς να ζήτησ ή ξαναδω τό όρικέ. Όταν χόρτασε ο Φρικέ κι' ανέθηκε στο κατάρτιωμα, δέν αντίκρισε πιά παρά την έρημη άκτή.

Ο 'Ιμπραήμ είχε χαθή.

Η «'Ασπραπή»

Λίγο νοιόζονταν ο Φρικέ πού θα πήγαινε! Δυο πράγματα μόνο τον ένδιαφείναν: Νά ξαναβρής το γιαντήρι και τον Άντρέ και να κάνει τό «όρο του Κόσμου».

Κι' ήταν βέβαιος πώς θα τά πετύχαινε και τά δυο. Είχε έμπιστοσύνη στο καλό του άστρο...

Όταν ή πλοίαρχος άρχισε ν' ανεβάσει τη στάβη των νερών του ποταμού, άντήχησε ένα σφύριγμα και τό κατάρτιωμα τού πλοίου γέμισε από ναύτες.

Τό πλοίαρχο άήκησε σ' όλες τις φυλές τού κόσμου. Μά όπάκουε σαν ένας μόνο άνθρωπος στα παραγγέλματα που δινονταν άγγλικά.

Ήταν καλοί ναυτικοί, όλοι αυτοί, αλλά άνθρωποι τού σκονιού και τού παλινούσι, που τούς συγκρατούσε ο πλοίαρχος Φλαζάν με τη σιδηρένια πειθαρχία του.

«Είμαι περίεργος πώς θα κουνήσ αυτό τό γυμνοσκάφιδο, με τούς τετρακόσιους μαύρους στ' άμπάρι μου, χωρίς πανή ή μηχανή!» είπε με τό νού του ο Φρικέ.

Δέν περίμενε πολύ... Σ' ένα παράγγελμα τού πλοίαρχου, δλόκληρο τό σκάφος άρχισε να τρέμει έλαφρά, απ' τη λειτουργία κάποιας μηχανής.

Ύστερα οί δυο άγκυρες ξεκόλλησαν απ' τό λασπερό βυθό τού ποταμού, σιγά-σιγά, χωρίς τινάγματα και χωρίς να βάλη τό χέρι του κανείς απ' τούς ναύτες τού πληρώματος.

Οί άλυσίδες τούς τυλίγονταν σ' ένα κύνιδρο και χάνονταν έπειτα στο έσωτερικό τού σκάφους.

Ο Φρικέ είχε μείνει κατάπληκτος. Δέν έβλεπε καθόλου καπνό, άτιμό ή καμινάδα. Κι' όμως οί δυο άγκυρες είχαν ανεβή μόνες τούς. Κι' απ' τά σπλάχνα τού σκάφους έρχονταν ή ρυθμική δόνησι της μηχανής! Τι είδους ήταν λοιπόν ή μηχανή αυτή;

Ο πλοίαρχος έδωσε ένα άλλο παράγγελμα, μά ήρπυη φωλή.

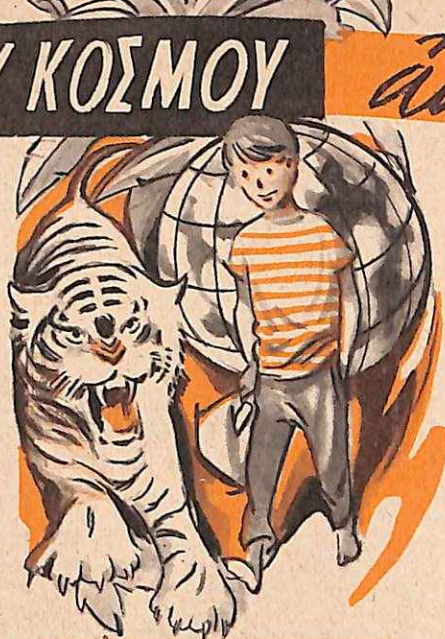
Τό νερό κόλλαζε άμέσως, στην πρόμνη. Και τό πλοίο ώρμησε προς τά έμπρός σαν άλογο που τό σπρώχνουν οί αναβάτες του!

— Διάβόλε! Τι μάγια είν' αυτό;... μουρμούρισε ο Φρικέ. Ένα καράβι που δέν κουνιέται ούτε με πανιά ούτε με άιμό, που είναι γυμνό σαν τασόκορο, πού τρέχει σαν δελφίνι, με τις δυο έλικες... Όχι, δέν είναι φυσικά, όλ' αυτό!...

Ύστερα άσολήθηκε με τό Μεγαλειότατο: — Θά δής, άγόρι μου, τη θάλασσα, τού έίπε, την άπέραντη θάλασσα, με τ' άσπρος πανιά, τούς γλάρους και τις φάκες... Έχουμε λογής-λογής φασαρία μ' αυτό τό άήμερο όη-όρι και θά κάνουμε τό γύρο τού κόσμου... με άσχημη συντροφιά, είν' ή αλήθεια!

— Τά φάη όλάτι; ρώτησε δειλά ο άραπάκος, με τά μάτια γεμάτα πόθο.

— Ά, νά, τό έχω σπεί! είπε ο Φρικέ πνιγμένος στα γέλια. Θά φυσούσθες από άλάτι. Θά

ΠΑΙΔΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

σου δώσουνε όσο θέλεις... Μά κάνε λίγο υπομονή!

Τη στιγμή εκείνη, ο κυβερνήτης φώναξε:

— Στά! Μηνανή όπισθεν!

Τό σκάφος σταμάτησε άπότομα.

— Κάτι κοινούργιο έάχουμε!... φθιρίσει ο Φρικέ, μέσα στη γενική σιωπή.

Πράγματι, ύπηρχε κάτι καινούργιο. Πριν βγή απ' τό ποτάμι, ο πλοίαρχος τού δουλεμπορικού, θέλησε να έξασκρίδωσ άν περιπολούσαν εκεί γύρω πολεμικά σκάφη. Γιατί τό είχε φανή πώς διέκρινε μακριά στον όρίζοντα κάποιο υπόμαυρο συννεφάκι, σαν αδιόρατο ίχνοσ καπνού.

Γι' αυτό διάταξε να σταματήσουν κι' ύστερα να καταθέσουν μιά έλαφριά βάρκα με τρεις ναύτες.

Οί άντρες αυτοί βγήκαν στην ξηρά, κι' ο ένας τους σκαρφώωσε μ' εύκνησία σκυόρου σ' ένα δέντρο πανύψηλο, έβγαλε τά δυνατά κυάλια του κι' έξέτασε προσεχτικά τον όρίζοντα.

Ύστερα από ένα λεπτό, ξανακατέθηκε και πήδησε μέσα στη βάρκα, που γύρισε άμέσως στο πλοίο. 'Ο κυβερνήτης περίμενε.

— Αυτό είναι, καπετάνιε, τού είπε λοκωνικ' ο ναύτης.

— Η «'Ασπραπή».

— Νά, ή «'Ασπραπή».

— Καλά. Θά περάσουμε!

Ο πλοίαρχος κατέθηκε μέσα στο πλοίο, γιά να δώση τις διαταγές του. Σε πέντε λεπτά, ξαναγύρισε στο κατάρτιωμα. Τον άκολουθούσαν τώρι τριάντα ναύτες, όλοι γερά παλληκάρια με φορβειές πλάτες και νευρώδη μπράτσια.

Ήξεραν όλοι τους τι είχαν να κάνουν. Κι' επιδόθηκαν άμέσως σε μιά δουλειά άληθινά καταπληκτική.

«Έβγαλαν απ' τη θέσι τους διάφορα κομμάτια τού σκάφους και τα ενέμισαν με προσοχή στο υπόστρωμα τά έξαρτήματα που τά συγκρατούσαν πριν ένομήσ!... Άνοιξαν έτσι μεγάλες τρύπες, που φαίνονταν σχηματισμένες απ' τό χτύπημα τών κυμάτων».

Σπάσανε με τά τοσκούρια τους την κουπα-στή σε διάφορα σημεία. Άπαίρσανε τό ηη-δάλιο. Και τοποθέτησαν λοά ένα κατάρτι, απ' όπου κρέμονταν μερικά κουρελιασμένα πανιά, ώστε να φαίνεται πώς είχε πέσει απ' τη θέσι του.

Έτσι παραμορφωμένο, τό δουλεμπορικό πλοίο πέρασε από τήν ξηρά.

ΤΟ ΤΡΑΓΟΥΔΑΚΙ ΣΑΣ

Όρφανά

Μικρά μου, της μαμάς σας ή φωνή ποτέ δέ θα μιλήσ όση ψυχή σας.

Ήταν τόσο καλή, τόσο καλή κι' όμως δέν έμεινε πολύ μαζί σας.

Μόλις αυτή ή λαμπάδα ή φωτεινή σας άνεψε μ' αγάπη τη ζωή σας, έσβύσθηκε σε χώρα μακρινή.

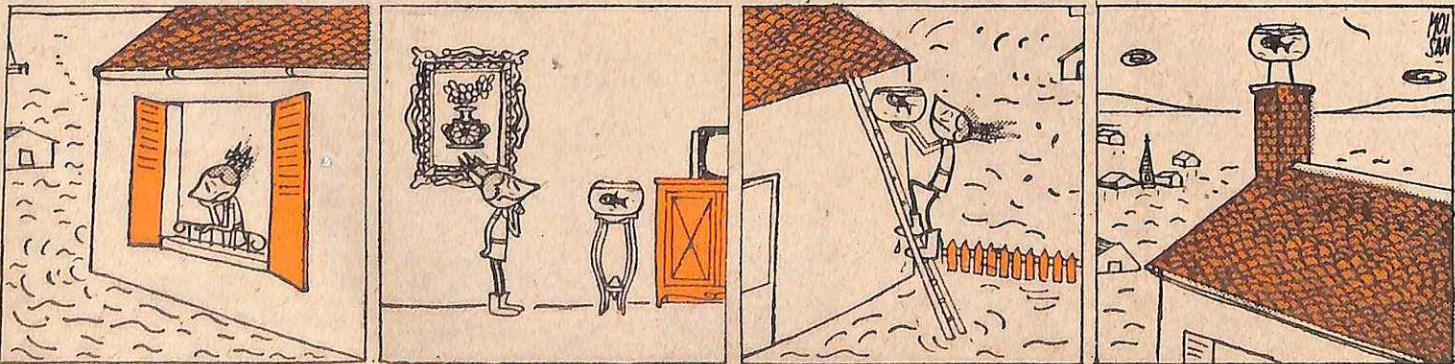
Οί άντρες είσαντε μόνο άλλοι (σας!)

Κι' ένώ στην παιδική σας τη μορφή δέν ζωογραφίσαι ή μαυροφόρα ή λυπή, όμως θαρρώ πως κάτι τι σας λείπει...

Κάποια μελαγχολία σας κρυφή στα μάτια, καθώς πεφτεί άργα τό βρά- (δου!)

Ό, της μανούλας τό φίλι, τό χάσι!

ΜΑΡΙΑ ΦΑΛΑΓΓΑ

Η Ζωίτσα, οί πλημμύρες και τό χρυσόψαρο

— Πλάττω τρομερά, Έντ. 'Η ζωή μου δεν έχει κανένα ενδιαφέρον!...

κική βίλλα, για ήσυχία... Έδω στην πόλη, εκτός απ' τους θορύβους, φοβάμαι και τους γκάνγκστερς. Έχεις κάτω όμως, δεν πιστεύω να μου κουβαληθούν ποτέ...

— Αλήθεια, πώς δε σκέφθηκες να σκοτώσεις κανένα; ρώτησε γελώντας ο Έντ. 'Ισως νάνοιθεδες τότε κάποια συγκίνηση!

Μία λάμψη πέρασε απ' τα μάτια του Τσάρλυ. Μα έκρυψε άμέσως το κεφάλι του και μουρμούρισε μία «Καληνύχτα».

Από εκείνο το βράδυ ωστόσο, η ιδέα τού

ΤΗΝ ΤΥΡΕΥΟΝΤΑΣ ΣΥΓΚΙΝΗΣΙ

ΠΡΩΤΟΤΥΠΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

ΟΛΟΙ θεωρούσαν τον Τσάρλυ φράγκλν ευτυχισμένο άνθρωπο. Ήταν ένας όμορφος άντρας 34 χρονών, που κέρδιζε πολλά λεφτά — γύρω στις 50 χιλιάδες δολάρια το χρόνο — σαν καλλιτεχνικός διευθυντής μίας διαφημιστικής εταιρείας.

Ζούσε ο' ένα πολυτελέστατο διαμέρισμα, που οι τοίχοι του ήταν σκεπασμένοι με πινσέκς μεγάλης αξίας. Μπορούσε να ικανοποιήσει κάθε του ιδιοτροπία. Δεν του έλειπε τίποτα.

Κι' όμως ήταν δυστυχισμένος. Προσπάθησε να εξηγήσει το λόγο στον Έντ Μπέλ, ένα φίλο του που δούλευε στην ίδια επιχείρηση, κάποιο βράδυ που κάθονταν μαζί ο' ένα μπάρ. Ο Έντ μιλούσε για μία καινούργια διαφήμιση που είχαν κάνει εκείνη την ημέρα, και ρώτησε ξαφνικά τον Τσάρλυ:

— Δε σ' άρεσε; Μόνο να δὴ κανείς εκείνη τη μιούζικα κοπέλλα με το καταπληκτικό σόμπα, χάνει το μπορούσας!...

Ο Τσάρλυ έκανε μία γκριμάτσα. — Δε βαρύνεται; μουρμούρισε. Έμμενε δε μου κάνει καμμία εντύπωση!... Άλλωστε, δε βλέπεις τίποτα μέχρι σήμερα, που να με συγκινούν;

— Μιλάς ειδικά για τη δουλειά μας; εί-
πε έκπληκτος ο Έντ.

— Μιλώ για όλα γύρω μου, δήλωσε ο Τσάρλυ. Όλα μ' άφίνουν αδιάφορο!

— Κι' οι γυναίκες; άπορησε ο άλλος.

— Ναι, κι' οι γυναίκες... όλων των χω-
μάτων, ηλικιών και διαστάσεων!

— Καλά, αυτό δεν είναι τρομερό, προ-
σπάθησε να τον παρηγορήσει ο Έντ. 'Υ-
πάρχουν κι' άλλα ενδιαφέροντα πράγμα-
τα στον κόσμο. 'Ας πούμε, το ποτό...

Τάχως δοκίμασε όλα! τον διέκοψε ο Τσάρλυ. Λικέρ, κρασί, μπύρα, όλα τα οι-
νοπνευματώδη, σκέτα ή ανακατεμένα με
καφέ, με τσάι, ακόμα και με γάλα! Τίπο-
τα! Καμμία συγκίνηση!

— Υπάρχουν και δυνατότερα πράγματα
απ' το γυόκο, είπε ο Έντ χαμηλώνοντας
συνωμωτικά τη φωνή του.

Ο Τσάρλυ κούνησε το κεφάλι του α-
πελπισμένα.

— Πήρα μαριχουάνα, κοκαΐνη, ήρωϊνη,
μορφίνη, όπιο κι' ένα σωρό άλλα ναρκω-
τικά. Τά ήπια, τα κάπνισα, τάκανα ένεσι,
ένα-ένα ή ανακατεμένα. Τίποτα!

— Κι' ή μουσική; Δε σε συγκινεί καθό-
λου;

— Αρχισα απ' τη τζάζ. 'Επειτα πέρασα
στους Ρώσους συνθέτες: Τσαϊκόφσκι, Μπε-
ροντινί, Ρίμσκυ-Κορσακόφ... 'Υστερα άκου-
σα Στραβίνσκυ, Χάνσσαν και Ραβέλ. Δοκί-
μασα τη λαϊκή μουσική όλων των χωρών,
μέχρι και τάν-τάν! 'Αγόρασα ακόμα και
δίσκους με νανουριόματα για μωρά. Τίπο-
τα! Τίποτα!

— Τί θάλεγες για την τέχνη; επέμεινε
ο Έντ.

— Έχω δὴ κάθε καλλιτεχνική ένδελω-
σι, απ' την εποχή των σπηλαίων ως ση-
μερα. Μ' άφισαν αδιάφορο όλες...

— Δε σε συγκινούν τα βιβλία;

— Ούτε κι' αυτά. Ούτε ο κινηματογρά-
φος, ούτε ή τηλεόρασι, ούτε το θέατρο...

Πλάττω τρομερά, Έντ. 'Η ζωή μου είναι
ατυχεμένη. Δεν έχει κανένα ενδιαφέρον!

— Λυπάμαι, αλλά δεν ξέρω πιά τί να σου
πώ... 'Αλλωστε είναι ώρα να φύγω. Μένω
μακριά, ξέρεις. Έχω νοικιάσει μία έξο-

κόλλησε για καλά. Το έγκλημα ήταν το
μόνο πογάμα που δεν είχε δοκιμάσει! Θα
τουδινε άραγε τη συγκίνηση που λαχτα-
ρούσε;...

Δε διατόσε ν' άποφασίση τη δοκιμή. 'Ε-
τσι κι' έτσι, ή ζωή του δεν είχε καμμία
αξία...

Σκόνταψε λιγάκι στην έκλογη του θύ-
ματος, στο τέλος όμως το βρήκε κι' αυ-
τό: Θα ήταν ο Έντ! Έμενε μακριά απ' τη
πόλη και δεν είχε συγγενείς, ο' άρ-
γούσαν πολύ ν' ανακαλύψουν το πτώμα
του...

Για να κάνει το φόνος ακόμα πιο συναρ-
παστικό, ο Τσάρλυ σκέφθηκε να τον σκο-
τώση μ' ένα βέλος. Κάποτε που είχε πάει
στο σπίτι του Έντ, ο φίλος του του είχε
δείξει ένα τόμο με πραγματικά βέλη, που
του τόχαν στείλει απ' την 'Αφρική. Το
είχε κρεμασμένο στον τοίχο του χώλ με
τη φαρέτρα δίπλα του.

Ο Τσάρλυ διάλεξε ένα σκοτεινό κειμη-
λιάτικο βράδυ. Μπήκε μ' άντικλειδί στο
σπίτι του Έντ, μετά τα μεσάνυχτα.

Ξεκρέμασε το τόμο, πήρε κι' ένα βέλος
κι' ανέθηκε σιγά-σιγά στο άπανάω πάτωμα.

Άνοιξε αδόρυθα την πόρτα της κρεβα-
τοκάμαρας του θύματος του.

Η μόνη σκέψη που τον άπασχολούσε,
ήταν αν θ' άνοιγθε καμμία συγκίνηση...

Περιμένε ώπου να συνηθίσουν τα μά-
τια του στο σκοτάδι κι' ύστερα άρχισε να
τεντώνη το τόμο...

Ξαφνικά όμως, άντήκησε ένας κεραυνός
κι' ο Έντ ζύπνισε. Πετάχτηκε άμέσως ά-
πάνω και φώναξε:

— Ποιος είν' εκεί;

Με πιασμένη την ανάσα, ο Τσάρλυ άφι-
σε το βέλος να φύγη... και να καρφωθεί
στο έλκος του κρεβατιού!

Και τότε ένοιωσε επιτέλους τη μεγάλη
συγκίνηση! Την ένοιωσε, όταν ο Έντ άρ-
πάξε απ' το κομμένο το περιστροφό του
και του φύτεψε μία σφαίρα στο κεφάλι!...

ΡΙΤΣΑΡΝΤ ΜΑΡΤΕΝ

— Υπάρχουν και δυνατότερα πράγματα
απ' το γυόκο, είπε ο Έντ χαμηλώνοντας
συνωμωτικά τη φωνή του.

Ο Τσάρλυ κούνησε το κεφάλι του α-
πελπισμένα.

— Πήρα μαριχουάνα, κοκαΐνη, ήρωϊνη,
μορφίνη, όπιο κι' ένα σωρό άλλα ναρκω-
τικά. Τά ήπια, τα κάπνισα, τάκανα ένεσι,
ένα-ένα ή ανακατεμένα. Τίποτα!

— Κι' ή μουσική; Δε σε συγκινεί καθό-
λου;

— Αρχισα απ' τη τζάζ. 'Επειτα πέρασα
στους Ρώσους συνθέτες: Τσαϊκόφσκι, Μπε-
ροντινί, Ρίμσκυ-Κορσακόφ... 'Υστερα άκου-
σα Στραβίνσκυ, Χάνσσαν και Ραβέλ. Δοκί-
μασα τη λαϊκή μουσική όλων των χωρών,
μέχρι και τάν-τάν! 'Αγόρασα ακόμα και
δίσκους με νανουριόματα για μωρά. Τίπο-
τα! Τίποτα!

— Τί θάλεγες για την τέχνη; επέμεινε
ο Έντ.

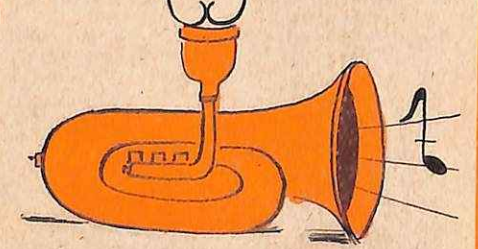
— Έχω δὴ κάθε καλλιτεχνική ένδελω-
σι, απ' την εποχή των σπηλαίων ως ση-
μερα. Μ' άφισαν αδιάφορο όλες...

— Δε σε συγκινούν τα βιβλία;

— Ούτε κι' αυτά. Ούτε ο κινηματογρά-
φος, ούτε ή τηλεόρασι, ούτε το θέατρο...

Πλάττω τρομερά, Έντ. 'Η ζωή μου είναι
ατυχεμένη. Δεν έχει κανένα ενδιαφέρον!

— Λυπάμαι, αλλά δεν ξέρω πιά τί να σου
πώ... 'Αλλωστε είναι ώρα να φύγω. Μένω
μακριά, ξέρεις. Έχω νοικιάσει μία έξο-

Χωρίς λόγια.

ΤΟ ΔΙΑΜΑΝΤΙ «ΧΟΠ» κατέληξε σέ μουσείο

Κανείς δεν ήθελε νά τ' αγοράσει

ΠΡΙΝ από μερικές ημέρες, ο Χάρρυ Ούν-
σταν, τελευταίος κάτοχος του περίφημου
διαμαντιού «Χόπ», το δώρισε στο μουσείο
Σμίτσον της Νέας Υόρκης, για να φιγουράρη
στη διαρκή έκθεσι πετρωμάτων και πολυτίμων
λίθων. Στη... γενναιοδωρία αυτή ο Ούνσταν
προέβη για δύο λόγους. Πρώτον γιατί ήθελε να
ξεφορτωθή αυτό το διαμάντι, που είχε κάθε λό-
γο να το θεωρή καταραμένο, και δεύτερο, γιατί
από ένιά χρόνια, που το είχε στην κατοχή του,
δὲ μπορούσε να βρή αγοραστή. Έτσι, άποφάσισε
να το περάση στις χημίες και να τελειώνη μία
για πάντα μ' αυτή την περιπέτεια. Άπόφυγε,
ωστόσο, να το πιά ο ίδιος, μ' όλο που αντι-
προσώπευε, θεωρητικά τουλάχιστον, ολόκληρο θη-
σαυρό. Το έστειλε, λοιπόν, ως ταχυδρομικό βέ-
μα, που του στοίχισε μόνο 2½ δολάρια, άφου
προηγούμενος το άσφάλισε για 151 δολάρια.

Το διαμάντι αυτό το έφερε από τις 'Ινδίες
το 1842 κάποιος Γάλλος τυχοδιώκτης, που λε-
γόταν 'Ιωάννης Βαπτιστής Ταβερνιέ. Ζύγισε τότε
112½ καράτια. Ο Ταβερνιέ το πούλησε για
100 χιλιάδες λίρες στο βασιλικό όίκο της Γαλ-
λίας. Άλλα, ανακατεύθηκε άργότερα σε κάποια
πολιτική συνωμοσία, έξωρίστηκε και κατασπα-
ράχηκε από ένα κοπάδι άγριων σκυλιών στην
'Αφρική, όπου κατέφυγε. Στο μεταξύ, είχε σπα-
ταλήσει σε άσυνείηση ή είχε χάσει στα χαρτιά
και το τελευταίο φράγκο από τα λεπτά που πήρε.

Μετά την κατόληση του Λουδοβίκου 'Ιδου
και της Μαρίας - Άντουανέττας, το διαμάντι αυ-
τό εξαφανίστηκε και βρέθηκε μόλις κατά το 1800
στα χέρια του 'Ολλανδού άδμαντοπώλου Φάλς,
που το είχε υποβάλει σε προσεκτική καταγραφή
κι' είχε περιγράψει το βάρος του σε 44½ καρά-
τια. Ο γυιός Φάλς έκλεψε αυτό το διαμάντι
κι' ο πατέρας του πέθανε από τη λύπη του.

Μετά το θάνατό του, ο γυιός του, που βασιαν-
ζόταν από τις τύψεις, αυτοκτόνησε.

Το «γαλάζιο διαμάντι», όπως λεγόταν ως τό-
τε, πέρασε στην κατοχή του Άγγλου τραπεζίτη
Χόπ, που του έδωσε το όνομά του και το χά-
ρισε στον άνηψό του σέρ Φράνσις Χόπ, με την
ευκαιρία του γάμου του με την Άμερικανίδα Π-
βοποϊό, τη Μαϊή Γιόχε. Λίγο καιρό άργότερα,
ή Μαϊή Γιόχε έγκατέλειψε τον άντρα της κι
έφυγε μ' έναν άλλον, για να καταλήξη στο τε-
λος ο' έναν οίκο διαφθοράς.

Ο σέρ Φράνσις Χόπ, από τ' άλλο μέρος, έκρεσε όλη την περιου-
σία του και κατόπιν έζητιάνωσε. Προηγούμενος,
είχε πουλήσει για ένα κομμάτι ποσό το διαμάντι:
που έφερε το όνομά του ο' έναν έμπορο της Νέας
'Υόρκης, κάποιον Φράνκλ. Δύο χρόνια μετά την
άπώττησή του «Χόπ», ο Φράνκλ' χρεωκόπησε και
κατόντησε στη φυλακή.

Το καταραμένο αυτό διαμάντι πέρασε άργέ-
τερα στην κατοχή του σουλτάνου Άβδούλ Χα-
μίτ, που το χάρισε στην έννομιμή του ζουμ-
παγιάμπα. Μία μέρα, όμως, ο σουλτάνος, πάνω
στο θυμό του, σκότωσε τη ζουμπαγιάμπα. Άλ-
λά κι' ο ίδιος έκχεσε το θρόνο και τη ζωή του.

Το διαμάντι «Χόπ» βρέθηκε κατόπιν στα χέ-
ρια του Έλληνα έμπορου Μουταρίδη, που βρήκε
τραγικό θάνατο στο βάθος μιας χαράδρας, μαζί
με τη γυναίκα του και το γυιό του.

Οι έπόμενοι κάτοχοι του καταραμένου διαμα-
ντιού ήταν με τη σειρά οι έθης:

1) Ο Γάλλος άδμαντοπώλης 'Ιάκωβος Κο-
λέ. Λίγο καιρό μετά την άπώττησή του κατόν-
τησε τρελλός και τον έκλεισαν σε φρενοκομείο.

2) Ο Ρώσος πρίγκιπας Κονιτόβσκι, που το
χάρισε σε μία από τις καλλονές των «Ρόλ Μπερ-
ζέρ» του Παρισιού, τη Λάουρα Λαντίκ. Πρωτό
περάσαν δυ άρες, από τη στιγμή που της έ-
καμε αυτό το δώρο, ή Λάουρα βρέθηκε σκατωμέ-
νη. Ένας ζηλότυπος φίλος της είχε άδειάσει πά-
νω της το περιστροφό του. Τρεις ημέρες άργό-
τερα, κάποιος άγνωστος μαχαίρωσε και τον
πρίγκιπα Κονιτόβσκι.

3) Το 1901, το διαμάντι «Χόπ» αγοράστηκε
από την Έθελίνα Ουάλς Μάκ Λήν, που ήταν
από τις πλουσιότερες γυναίκες της Ουάσιγκτων.
Κόρη του πολυκατομυριούχου Ουάλς, από το
Κολοράντο, είχε παντρευτή τον Έντουαρντ Μπήλ
Μάκ Λήν, που ήταν επίσης πολυκατομυριού-
χος και ιδιοκτήτης του «Ουάσιγκτων Πόστ». Λίγο
καιρό μετά την άπώττησή του, ο μικρός γυιός
τους Ούνσταν διαμελήστηκε από ένα ασκακι-
νιό.

Έπειτα ήρθε ή σειρά της κόρης τους,
που πήρε «κατά λάθος», σύμφωνα με την έλ-
ηγησι που δόθηκε, πολλά χάπια από κάποιο ύ-
πνωτικό. Το πιθανότερο, όμως, είναι ότι αυτο-
κτόνησε. Τα πλήγματα αυτά ήταν τρομερά για
τους δυστυχισμένους γονείς. Ο Έντουαρντ Μάκ
Λήν προσεβλήθη από σχιζοφρένεια και πέθανε
τρελλός σε μία φρενολογική κλινική. Η σύζυ-
γός του τον άκολούθησε στον τάφο σε λίγο.

4) Από τη στιγμή αυτή, κανείς δεν ήθελε ν'
αγοράση το διαμάντι «Χόπ». Το 1949, τέλος,
ο άδμαντοπώλης Χάρρυ Ούνσταν το άγόρασε
μαζί με άλλα κοσμήματα της συλλογής Μάκ
Λήν. Άλλα από τότε οι δουλειές του άρχισαν
να μη πηγαίνουν καλά. Έτσι, άποφάσισε να
ξεφορτωθή αυτό το καταραμένο διαμάντι και το
χάρισε στο μουσείο Σμίτσον.

ΤΑ ΑΣΤΡΑ

και το μέλλον σας

Ο πασίγνωστος στους παλιούς αναγνώστες μας Δρ. Κάμα ανέλαβε και πάλι να σας παρουσιάση σε κάθε τεύχος μας ένα εβδομαδιαίο ωροσκόπιο, που θα σας βοηθήει να διοργανώσετε καλύτερα τη ζωή σας, εκμεταλλευόμενοι τις ευκαιρίες και αποφεύγοντας τους κινδύνους που σας απειλούν. Οι δημοσιευόμενες προβλέψεις ισχύουν για την χρονική περίοδο

12 - 18 ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ 1959

ΥΠΟΘΕΣΕΙΣ...

ΑΙΣΘΗΜΑΤΑ...

ΥΓΕΙΑ... ΤΥΧΗ...

★ Περίοδος ευνοϊκή για να έπηρεά-
σετε τους άλλους και να τους κάνετε να
υποδεχθούν τις άποψεις σας. ★ Την Πα-
ρασκευή 13 θα σημειώσετε, χωρίς στην
επιδεξιότητά σας, άνέλπιστη έπιτυχία.

ΚΡΙΟΣ: 22 Μαρτίου - 20 'Απριλίου

★ Στον αισθηματικό τομέα σας πα-
ρουσιάζεται για λύσι κάποιο σοβαρό
πρόβλημα. ★ 'Απόφασι που θα πάρετε
πρέπει να είναι όριστική και μὴ υπο-
χρεωθήτε να υπαναχωρήσετε.

★ Τα άστρα σας εξασφαλίζουν μία αβ-
ρησι της ζωτικότητας. Έπωφεληθήτε χω-
ρίς όμως να κάνετε καταχρήσι. ★ Τη
Δευτέρα 16 μὴ αφήσετε τις επιθυμίες να
σας παρασύρουν σε έξωφρενισμούς.

★ 'Η Τρίτη 17 είναι ή πιο κατάλλη-
λη μέρα, για να πραγματοποιήσετε κάτι
που από καιρό σχεδιάζετε. ★ Έκμεταλ-
λευθήτε καταλλήλως τις ιδέες σας και
τις πληροφορίες που θα σας δώσουν.

ΤΑΥΡΟΣ: 21 'Απριλίου - 21 Μαΐου

★ Το άπόγεμα του Σαββάτου 14 εδ-
νωκό για τις σχέσεις σας με το άλλο
φύλο. ★ 'Η Κυριακή 15 θα περάση με
εύχρηστες διασκέδασεις, άρκει να μὴ
προβάλετε άνόητες απαιτήσεις.

★ Σας άπειλούν διαταραχές στο πεπτι-
κό σύστημα και χαμηλός πυρετός. ★ Πί-
νοντας ένα ζεστό ρόφημα το βράδυ, πριν
κοιμηθήτε, θα εξασφαλίσετε ένα ήρεμο
και ευχάριστο ύπνο.

★ Το Σάββατο 14 θα είναι μία από
πάσης άπόψεως ευχάριστη μέρα. Μὴ χά-
σετε καμμία από τις παρουσιάζόμενες
ευκαιρίες. ★ Την Τετάρτη 18 θα λάβετε
μία πολύ ευχάριστη είδησι.

ΔΙΔΥΜΟΙ: 22 Μαΐου - 22 'Ιουνίου

★ Έτεροφύλο πρόσωπο θα σας άπο-
δείξη για μία ακόμη φορά πως σας ά-
γαπά. Μὴ βεληρήτε να εκμεταλλευθήτε
την άδυναμία που έχει για σας, γιατί
δε θα σας το συγχωρήσει.

★ Ο καιρός είναι εξαιρετικά δυσμε-
νής για την υγεία σας. Απαιτούνται με-
γάλες και συνεχείς προφυλάξεις, για ν'
άποφύγετε νευραλγίες και πόνους, ιδί-
ως στα χέρια και στους ώμους.

★ Πολλά δνειρα και επιθυμίες θα
πραγματοποιηθούν την Παρασκευή 13.
★ 'Η Δευτέρα 16 θα είναι αντίθετα μία
ημέρα γεμάτη δυσχέρειες και άναποδιές.
Απαιτείται υπομονή.

ΚΑΡΚΙΝΟΣ: 23 'Ιουνίου - 23 'Ιουλίου

★ Μία σύγκυλη θα προκληθή στον αι-
σθηματικό τομέα. Μὴ ζητήσετε εύθυνες,
αλλά προσπαθήτε να εξομαλύνετε την
κατάστασι. ★ 'Η υποχώρησι θα άποθή
προς δρελός σας.

★ Αδέρσι της νευρικότητας έπηρεάζει
δυσμενώς την υγεία, ή όποια όμως θα
παραμείνη καλή, χάρις στην ευνοϊκή έ-
πιρροή των άστρων και ιδίως της Σελή-
νης. ★ Χρώμα σας το γκρι-μπλε.

★ Το Σάββατο 14 σας επιφυλάσσει
μερικές άπογοητεύσεις. Κάτι που θεω-
ρούσατε βέβαιο, θα άναβληθή την τελε-
υαία στιγμή. ★ Βοήθεια φίλων θα σας
βγάλει από δύσκολη θέση.

ΛΕΩΝ: 24 'Ιουλίου - 23 Αύγουστου

★ Πρόσκλησι σε φιλικό σπίτι θα σας
επιτρέψη να γνωρίσετε πρόσωπο, που θα
παίξει σημαντικό ρόλο στη ζωή σας. ★
Το Σάββατοκύριακο θα είναι από τα πιο
ευχάριστα.

★ 'Η υγεία δε δικαιολογεί καμμία
άνησυχία. Πρέπει όμως ν' άποφύγετε κά-
θε σπατάλη δυνάμεων. ★ Όπλισθήτε με
αισιοδοξία και θα επιτύχετε καλύτερα
άποτελέσματα. ★ Χρώμα σας το μαύρο.

★ Προσέξτε πολύ τη Δευτέρα 16.
Κινδυνεύετε την ημέρα αυτή να κάνετε
κάποιο σοβαρό σφάλμα. ★ Αντιθέτως
την Τρίτη 17, μία καινοτομία θα βελ-
τιώση αισθητά την εργασία σας.

ΠΑΡΘΕΝΟΣ: 24 Αύγουστου - 23 Σεπτεμβρίου

★ 'Η γοητεία θα σας βοηθήση να
κατακτήσετε πρόσωπο, το όποιο όμως,
δε θα βρήτε καθόλου ένδιαφέρον εκ των
ύστερών. ★ 'Η άπουσία άγαπημένου προ-
σώπου γίνεται πιο αισθητή.

★ Πογόνοντι, πονοκέφαλοι και νευ-
ραλγίες, θα σας χαλάσουν το κέφι. ★
'Η μείωσι των ώρων ύπνου, μπορεί να
μην έχη άμεσο αντίκτυπο, θα έχη όμως
δυσάρεστες συνέπειες στο μέλλον.

★ Θα σημειώσετε τις ημέρες αυτές μία
μεγάλη έπιτυχία στον επαγγελματικό το-
μέα. ★ 'Η τύχη θα ευνοήση ιδιαίτερα
τις εργασίες που άποδίδουν στον έξω-
ραϊσμό της γυναίκας.

ΖΥΓΟΣ: 24 Σεπτεμβρίου - 23 'Οκτωβρίου

★ Νέση εμφανίζονται στον όρίζοντα
της αισθηματικής σας ζωής. Από σας έ-
ξαρτάται ν' άποφύγετε τη βεβήλα. ★
Προσέξτε, αν δεν θέλετε όλα αυτά να
καταλήξουν σε όριστική ρήξη.

★ Οι τρεις τελευταίες μέρες της πε-
ρίοδου είναι κάπως δυσμενείς για την υ-
γεία. Προσέξτε ιδιαίτερα τα μάτια σας.
★ Τυχερός αριθμός το 18 και πετράδι το
ρουμπίνι.

★ Επιχειρήσεις άμφιόβολου έκβάσεως
κινδυνεύουν να προκαλέσουν ένγινους οί-
κονομικές φάσεις. ★ Θα άπειληθούν έ-
πισης και οι σχέσεις με συνεργάτες και
συνεταίρους.

ΣΚΟΡΠΙΟΣ: 24 'Οκτωβρίου - 22 Νοεμβρίου

★ Τα άστρα έπηρεάζουν ευνοϊκά τις
αισθηματικές σας σχέσεις. ★ 'Η φίλια
θα σας εξασφαλίσουν αυτή μεγάλη ι-
κανοποίησι. ★ Μαντεύετε τις επιθυμίες
άγαπημένου προσώπου.

★ Περίοδος, κατά την όποια ή υγεία
αντιτάται στους κινδύνους, που την άπει-
λούν, και σας επιτρέπει ν' αναπτύξετε με-
γάλη δραστηριότητα. ★ Αν άκολουθή-
τε δίαιτα, μὴ την παραμελήσετε.

★ Θα πραγματοποιηθούν, με μεγάλη
καυστήρησι, υποσχέσεις που σας έδω-
σαν πρό πολλού. ★ Παλινές και έπιση-
νες προσπάθειες πιθανόν να καρποφορή-
σουν τις ημέρες αυτές.

ΤΟΞΟΤΗΣ: 23 Νοεμβρίου - 22 Δεκεμβρίου

★ Τα γεγονότα δικαιολογούν έπαιλύ-
τως την αισιοδοξία σας. ★ Όσοι σκο-
πώνουν να παντρευτούν, άς έπωφεληθούν
των ημερών αυτών, για να κάνουν τις
άπαραίτητες προετοιμασίες.

★ Αν άγαπάτε τα χειμερινά σπορ,
πρέπει τις ημέρες αυτές να προσέξετε
πολύ. Ένα πέσιμο μπορεί να έχη πολύ
δυσάρεστες συνέπειες. ★ Το 3 είναι ο
τυχερός σας αριθμός.

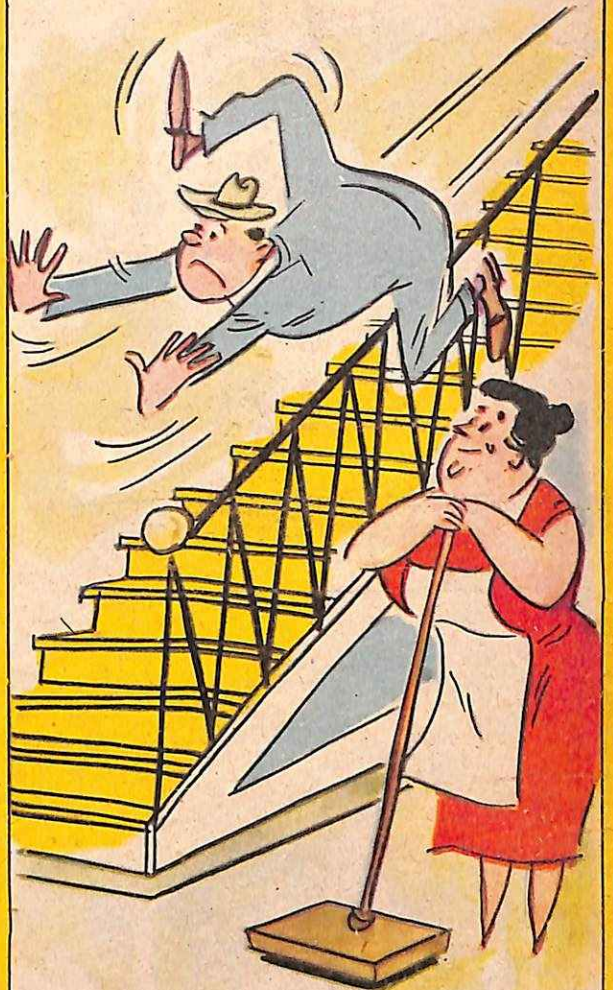
★ Προσοχή στις άγορές. 'Υπάρχει
κίνδυνος να κάνετε λάθος στην έκτίμησι
ένός πράγματος. ★ Βασιστήτε μόνο στον
εαυτό σας και μὴ περιμένετε καμμία
ξένη βοήθεια.

ΑΙΓΟΚΕΡΩΣ: 23 Δεκεμβρίου - 20 'Ιανουαρίου

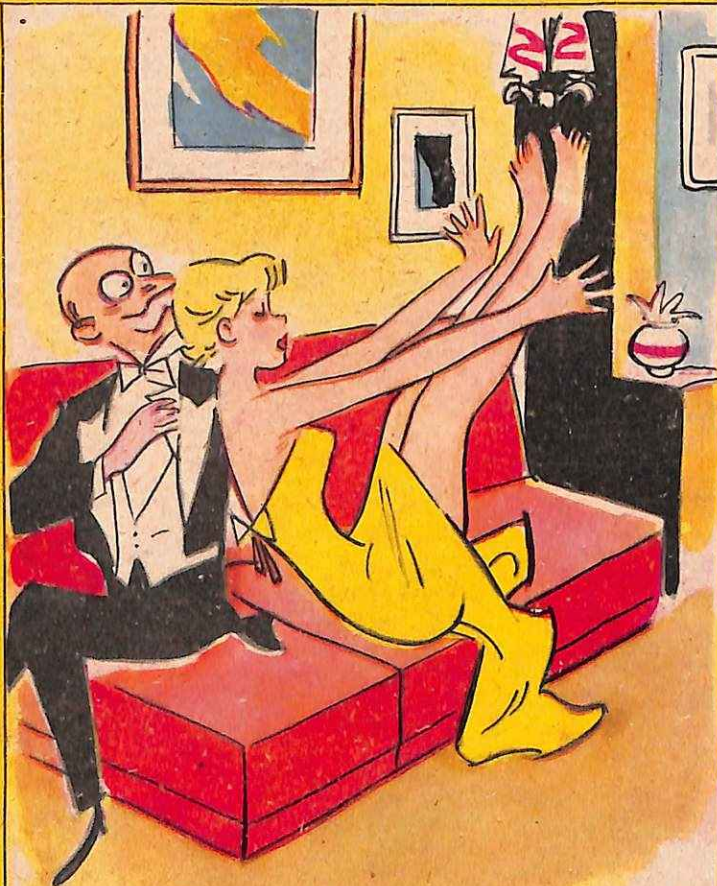
★ Κατά την περίοδο αυτή τα άστρα
έπηρεάζουν ευνοϊκά τις φιλικές, όχι βέ-
μως και τις αισθηματικές, σας σχέσεις.
★ Τα σχέδια σας πάντως δε θα συναντή-
σουν έμπόδια.

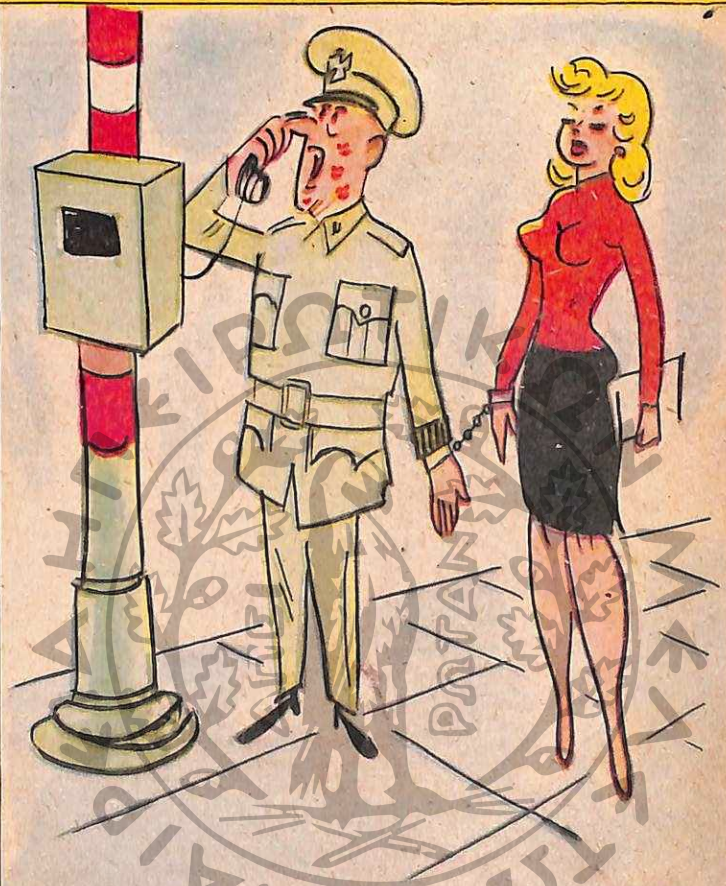
— Πρέπει να πᾶς για «μὴς Κόσμος», γυναῖκα. "Ἐχεις ἀκριβῶς τὰ μέτρα πὺν χρειάζονται!...

— Προσέχετε κύριε Τάκη, γιατί σήμερα ἔκανα παρκέ!...

— Πόσα χιλιάρια σοῦ χρειάζονται;
— Όσα καὶ τὰ δαχτυλάνια μου!...

— Τὴν συνέλαβα, κύριε διοικητά, ἀλλὰ θ' ἀογήσω λιγάκι νὰ τὴ φέρω!...